

ТЕРИ БРУКС

Бестселър на „Ню Йорк таймс“

ПЪРВИЯТ КРАА НА ШАНАРА

КНИГА 1

Паренето на Паранор

ТЕРИ БРУКС

ПЪРВИЯТ КРАЛ НА ШАНАРА

Превод: Боряна Даракчиева

chitanka.info

Прокуден от друидите заради това, че се е посветил на забраненото изкуство на магията, Бремен открива, че тъмните сили са се раздвижили, поведени от Господаря на магията Брона. Ако хората на Четирите земи искат да останат свободни, трябва да се обединят. Но те се нуждаят от оръжие, от нещо толкова могъщо, че дори злата магия на Брона да се пречупи пред силата му. Както и от подходяща ръка, която да го насочи...

Докато Джърли, Тей и Прейа се впускат в издирване на Черния елфически камък, Бремен и Кинсън се заемат с дори по-опасна задача — да съберат знанията и технологиите, необходими за създаването на могъщо оръжие. Оръжие, способно да сломи Господаря на Магията и завинаги да го прогони от света. А през това време войната неумолимо надвисва над народите на джуджетата и елфите и съдбата им сякаш е предопределена. Дали Джърл ще събере достатъчно кураж, за да поеме спасението на расите в свои ръце? Ще успее ли Бремен да изпълни задачата на живота си? „Първият крал на Шанара“ ще ви въвлече във вълнуващо пътешествие, изпълнено с битки, магия и приключения...

ЧАСТ ПЪРВА
ПАДАНЕТО НА ПАРАНОР

ПЪРВА ГЛАВА

Старецът се появи сякаш от нищото. Пограничникът бе седял в очакване да го забележи, прикрит в сенките на гората на склона, наблюдавайки цял Стрелехайм и пътищата, водещи към него. Пълната луна ясно осветяваше местността в радиус от десет мили, но той не успя да види пристигането на стареца. Това го изнерви и смути, а фактът, че появата му всеки път бе така неочаквана, не го успокои особено. Как го правеше? Пограничникът бе прекарал почти целия си живот в тази страна и бе оцелял благодарение на съобразителността и опита си. Умееше да вижда неща, които другите не можеха да забележат. Проследяваше пътя на животните по лекото разклащане на високите треви. Определяше точното им местоположение и бързината на движението им. Но не бе успял да забележи един старец в ясна лунна нощ и то в откритата равнина, дори и когато очакваше появата му. Не го успокояваше особено и това, че старецът го откри така лесно. Движеше се встрани от пътеката, с бавни, премерени крачки. Беше свел леко глава, очите му искряха в сянката на качулката. Носеше черен плащ, като всеки друид, и силуетът му се открояваше по-тъмен в сенките, в които се прислоняваше. Не беше едър, нито висок, нито мускулист, но създаваше впечатление за твърдост и целеустременост. Очите му, когато проблясваха от сянката на качулката, бяха бледозелени. Но понякога изглеждаха бели, като кост, особено сега, когато мракът изсмукваше всички багри и оставяше на света само нюансите на сивото. Погледът му светеше като на звяр, сякаш отразяваше оскъдната светлина — пронизващ и хипнотичен. Светлината озаряваше и лицето му, правеше видими дълбоките бръчки, които го прорязваха от челото чак до брадичката, и играеше по издатините и вдлъбнатините на древната му кожа. Сивото и бялото се преливаха в заплетените, остри и тънки като паяжина кичури на косата и брадата му.

Пограничникът се изправи бавно на крака. Беше висок, дългокрак и широкоплещест мъж с дълга тъмна коса, привързана на тила. Кафявите му очи гледаха пронизващо и непреклонно, слабото му

лице имаше ъгловати черти, но се отличавахе с особена, сурова красота.

Старецът се приближи с усмивка и го поздрави:

— Как си, Кинсън?

Звукът на познатия глас напълно изличи раздразнението на Кинсън Рейвънлок.

— Добре съм, Бремен — отвърна той и подаде ръка за поздрав.

Старецът пое ръката му и я стисна здраво. Кожата на десницата му бе суха и загрубяла от възрастта, но хвататът му беше силен.

— Откога чакаш?

— От три седмици. Всъщност мислех, че ще чакам още дълго. Изненада ме. Но ти винаги ме изненадваш.

Бремен се засмя. Беше се разделил с пограничника преди шест месеца, с уговорката, че ще се срещнат отново при първото пълнолуние след четвърт сезон северно от Паранор, там, където горите отстъпваха пред равнината Стрелехайм. Времето и мястото бяха уговорени, но беше ясно, че може да претърпят промяна. И двамата осъзнаваха, че старецът ще бъде изправен пред множество неочаквани обрати по пътя си. Бремен се беше отправил на север, към забранени земи. Времето и мястото на завръщането му щяха да зависят от събития, които нямаше как да предвидят. За Кинсън не беше проблем, че се е наложило да чака три седмици. Нямаше да възрази, дори да бе чакал и три месеца.

Друидът го погледна с проникателните си очи, сега бели на лунната светлина.

— Какво научи, докато ме нямаше? Използва ли пълноценно времето си?

Кинсън сви рамене и отвърна:

— Донякъде. Нека поседнем да си починеш. Ял ли си?

Той подаде на стареца парче хляб и малко ейл и те седнаха един до друг в мрака, взрени в ширналата се под тях равнина. Тя беше огромна, тиха и пуста под купола на нощното небе. Старият друид дъвчеше разсеяно и с наслада. Пограничникът не бе запалил огън тази вечер, както и през всички останали нощи от бдението си, защото това беше твърде опасно.

— Тролите се придвижват на изток — обяви след малко Кинсън.

— Хиляди са, не можах да ги изброя, макар че слязох до лагера им по

новолуние преди няколко седмици. Броят им постоянно се увеличава от новите попълнения. Мисля, че контролират всичко на север от Стрелехайм. — Той помълча и добави: — Освен ако ти не си видял друго?

Друидът поклати глава. Беше отметнал качулката и сега сивокосата му глава се открояваше в тъмното.

— Не, сега всичко е под негова власт.

Кинсън го стрелна с поглед и понечи да каже нещо, но старецът го прекъсна:

— Какво друго видя?

Младият мъж отпи от меха с ейл и отвърна:

— Водачите на армията стоят затворени в палатките си. Никой не ги вижда. Тролите се страхуват дори да произнесат имената им. Това е нечувано. Скалните тролите не се плашат от нищо. — Той погледна събеседника си. — Но понякога през нощите, докато те чаках, виждах странни сенки да прелитат в небето. Някакви крилати черни създания сноват над равнината. Може би ловуват, разузнават или просто търсят какво да отнесат — не зная и не искам да знам. Но ги усещам. Дори и сега. Те са там, кръжат в небето. Долавям присъствието им като някакъв сърбеж. Не, не сърбеж, по-скоро като тръпки, както когато усещаш, че лоши очи са се втренчили в теб. Целият настръхвам. Те не ме виждат, сигурен съм. Защото, ако ме виждаха, вече щях да съм мъртъв.

Бремен кимна и каза:

— Черепоносците, те са на служба при него.

— Значи той е жив? — възкликна Кинсън: — Знаел си. Затова ли отиде, да го провериш?

Друидът остави хляба и ейла на земята и се извърна към него. Очите му бяха хладни и сякаш помътнели от кошмарни спомени.

— Той е жив, Кинсън. Жив, като мен и теб. Проследих го до леговището му, дълбоко в сенките на Хребета, в сърцето на Царството на Черепите. Отначало не бях сигурен. Подозирах, че е още жив, но нямах доказателство. Затова тръгнах, както бяхме планирали, на север, към планините. Видях крилатите изчадия по пътя си. Те излизат само нощем, огромни хищни птици, които патрулират и дебнат плячка. Прикрих се с магията и вървах невидим като въздуха, из който кръжаха. Гледаха в мен, но не ме виждаха. Магията, вложена в

илюзията, не бе много силна, за да не я усетят. Движех се на запад от тролите, но открих, че цялата им земя е покорена. Опълчилите се бяха унищожени. Малцина са успели да избягат. Останалите вече са под неговата власт.

Кинсън кимна. Бяха минали шест месеца, откак мародерстващи тролли се спуснаха от Костниците на изток и започнаха да заробват своите. Армията им беше огромна и бърза и за по-малко от три месеца прекърши всяка съпротива по пътя си. Северните земи паднаха под гнета на водача на нашествениците, чиято самоличност все още тънеше в мистерия. Носеха се разни слухове, които обаче оставаха непотвърдени. Всъщност малцина дори знаеха за съществуването му. Никакви сведения за тази армия и тайнствения ѝ водач не бяха проникнали по на юг от границите на Варфлийт и Тирсис, аванпостовете на човешката раса, въпреки че мълвата се бе разпростряла на изток и на запад, сред джуджетата и елфите. Но те бяха в по-тесни връзки с тролите, отколкото с хората — доскорошните им врагове. Споменът от Първата война на расите още бе жив, макар и след цели триста и петдесет години. Човеците живееха в изолация в Южната земя, като зайци, страхливо душещи земята, плахи и беззащитни, безполезни — просто храна за хищниците.

„Но не и аз — мислеше си мрачно Кинсън. — Не и аз, никога. Аз не съм заек. Аз избегнах тази съдба. Станах един от ловците.“

Бремен се раздвижи, за да се намести по-удобно на земята.

— Навлязох дълбоко в планините — продължи той, погълнат от разказа си. — Колкото по-навътре прониквах, толкова повече се убеждавах в истинността на подозренията си. Черепоносците бяха навсякъде. Имаше и други същества, твари, призовани от отвъдното, мъртви, върнати към живота, vyplътено зло. Опитвах се да остана незабелязан. Знаех, че разкрият ли ме, магията няма да ме спаси. Мракът в онези земи е всепоглъщащ. Във въздуха тегне задух, който носи миризмата на смърт. Накрая стигнах Планината на Черепата — не можех да рискувам повече от един бърз поглед. Поех по галериите и най-после открих това, което търсех. — Той млъкна за миг и смръщи чело, после продължи: — Дори повече от това, много повече, и все зло.

— Но той там ли беше? — настоя да узнае Кинсън, лицето му се бе изопнало, очите му искряха.

— Да, там беше — потвърди тихо друидът. — Обгърнат от магията си, останал жив, благодарение на друидския сън. Но той не го използва мъдро, Кинсън. Смята, че стои отвъд законите на природата. Въпреки силата си, не може да осъзнае, че цената за злодеянията му ще бъде много висока. Или просто не го е грижа за това. Попаднал е под властта на Илдач и не е в състояние да се освободи.

— Магическата книга, която открадна от Паранор?

— Преди четиристотин години. Когато беше още само Брона, само друид, един от нас, преди да се превърне в Господаря на Магията.

Кинсън Рейвънлок знаеше историята. Самият Бремен му я беше разказал, макар че тя беше добре позната сред расите и той я бе чувал стотици пъти преди това. Елфът Галафил свикал Първия съвет на друидите преди петстотин години — хиляда години след опустошителните Велики войни. Най-мъдрите мъже и жени от всички раси се събрали в Паранор — онези, които още помнели стария свят и съхранявали няколко древни, парцаливи книги; онези, които благодарение на знанията си оцелели сред варварщината, господствала хиляда години. Съветът се събрал най-после в отчаяно усилие да изтръгне расите от зверствата, в които били потънали, и да ги поведе към съграждането на нова и по-добра цивилизация. Обединили усилията си, друидите се заели с тежката задача да обединят познанията си, за да споят останките от отмиращия свят и да ги използват за целите на общото добро. Целта им била да работят за напредъка на всички народи, като загърбят всичко, случило се дотогава. Сред тях имало хора, гноми, джуджета, елфи, троли, най-добрите и най-мъдрите от всички народи се надигнали от пепелищата на старото. Добре дошли били всички носители на знания и мъдрост, всеки имал шанс.

Но се оказало, че задачата им изисква много усилия и време. Някои от друидите започнали да губят търпението и вярата си. Един от тях, на име Брона, бил много надарен и амбициозен, но нехаен по отношение на собствената си безопасност. Той започнал да експериментира с магия. В стария свят било останало много малко от нея, почти изчезнала след залеза на вълшебното царство и издигането на хората. Но Брона вярвал, че може отново да я съживи. Науките на миналото се били провалили, и разпадът на стария свят бил прекият резултат от това. А друидите като че ли били решени да пренебрегнат

уроците, които светът научил от Великите войни. Магията предлагала нов подход, а книгите, от които черпели знания за нея, били по-стари и по-изпитани от книгите на науката. Най-важната сред тях била Илдач, чудовищна, смъртоносна книга, която оцеляла през всички катаклизми още от зората на цивилизацията, защитавана от тайни заклинания, служеща на мистериозни нужди. Брона видял в тези древни страници отговорите, които търсел и разрешението на проблемите, пред които друидите били изправени. Бил твърдо решен да тръгне по пътя, който магията отваряла пред него.

Някои от друидите го предупреждавали за опасностите, други не се въодушевили особено от откритията му, тъй като не били забравили съвсем уроците на историята. Защото нямало такава форма на силата, която да не води след себе си неизброими последствия. Нямало меч, който да сече само с едната страна. Те го предупреждавали да внимава и да не бъде твърде дързък. Но Брона и онези, които го последвали, не могли да бъдат разубедени и накрая се отцепили от Съвета. Изчезнали, като отнесли със себе си Илдач — тяхната карта на новия свят, техния ключ към вратите, които искали да отворят.

Накрая всичко това довело до поквара. Те попаднали под властта ѝ и се променили завинаги. Започнали да търсят силата, за да я използват за собствените си цели. Забравили за всичко останало, изоставили предишните си намерения. Непосредствен резултат от това била Първата война на расите. Те превърнали човеците в свой инструмент, подчинили ги на волята си чрез магия и ги направили свое оръжие. Но срещнали отпора на обединената мощ на останалите друиди от Съвета, с чиято помощ агресорите били отблъснати и расата на хората била заточена в Южната земя. Брона и последователите му изчезнали. Говорело се, че магията ги е унищожила.

— Какъв глупак! — внезапно възкликна Бремен. — Сънят на друидите го поддържа жив, но му отнема душата и от него остава само празна обвивка. През всичките тези години вярвахме, че е мъртъв. И всъщност част от него наистина е мъртва. Оцеляло е само злото, над което магията е взела превес. Онази част у него, която жадува за власт над света. Какво значение има, че ще трябва да плати високата цена за злоупотребата със Съня? Какво от това, че промените, до които води прекомерното удължаване на живота, са настъпили? Сега Брона е Господар на Магията, а Господаря ще оцелее на всяка цена.

Кинсън не отвърна. Не разбираше защо Бремен така охотно упреква Брона за употребата на друидския сън, след като той самият прави същото. Може би друидът щеше да възрази, че използва Съня по-умерено, контролирано, че е предпазлив за последствията от него. Щеше да каже, че е било наложително да го приложи, за да остане тук и да посрещне неизбежното завръщане на Господаря на Магията. Но за всеки беше ясно, че крайните последствия от употребата на Съня са едни и същи, без значение дали си Господар на Магията или обикновен друид.

Един ден Сънят щеше да поиска дължимото и от него.

— Ти видя ли го? — попита пограничникът, нетърпелив да чуе и останалото. — Видя ли лицето му?

Старецът се усмихна и отвърна:

— Той вече няма нито лице, нито тяло, Кинсън. Той е само присъствие, обгърнато от мантия с качулка. Понякога си мисля, че и аз вече съм такъв.

— Не е така! — възкликна Кинсън.

— Не, не е. Аз още мога да преценявам постъпките си и зная, че не съм станал слуга на Магията. Макар че ти се страхуваш точно от това, нали?

Кинсън не му отвърна, а продължи с въпросите:

— Как успя да стигнеш толкова близо до него? Как така не те усети?

Бремен гледаше настрани, сякаш се взираше в някакво друго място и друго време.

— Не беше лесно — отвърна той меко. — Цената беше много висока.

Той посегна отново към ейла и отпи голяма глътка, изтощението беше белязало силно лицето му като че ли бе прокарало метални пръсти по него.

— Бях принуден да стана един от тях — каза след малко. — Трябваше да се обвия в техните мисли и импулси, в злото, вкоренено в душите им. Бях невидим, за да не забележат физическото ми присъствие. Обгърнах духа си с мрака, белязал сърцата им, посегнах дълбоко в себе си, за да извадя наяве най-черното. О, виждам, че се питаш дали това е възможно. Повярвай ми, Кинсън, у всеки човек се крие зрънцето на злото, включително и у мен. Ние го потискаме,

заравяме го дълбоко в душите си, но то живее в нас. Бях принуден да го извадя от това скрито кътче, за да се защитя. Усещането от съприкосновението с него беше ужасно, противен допир, така близо, така алчно, така зловещо. Но то ми послужи добре. Попречи на Господаря на Магията и неговите слуги да ме открият.

Кинсън се намръщи.

— Но ти е нанесло вреда.

— За известно време. Успях да се възстановя по дългия път обратно. — Мигновена усмивка, сякаш лек тик, премина по устните на стареца. — Проблемът е, че веднъж освободено от своята клетка, човешкото зло много трудно може да бъде затворено обратно. То удря по решетките, двойно по-нетърпеливо отпреди. Много по-подготвено да се освободи. И сега, след като веднъж съм го пуснал на свобода, рискът да ми се изплъзне отново е много по-голям. — Той поклати глава и добави: — Но животът постоянно ни подлага на изпитания, нали? Това е просто поредното.

Настъпи дълга тишина, в която двамата се взираха един в друг. Луната се бе преместила в южния край на хоризонта и вече залязваше. Звездите бяха ярки, а небето — ясно, без никакви облаци, искрящо като черно кадифе. Нищо не нарушаваше тишината.

Кинсън се прокашля и рече:

— Както ти сам каза, направил си, каквото трябва. Било е необходимо да се приближиш толкова, за да потвърдиш съмненията си. Сега вече знаем истината. — Млъкна за момент и после добави: — А видя ли книгата? Видя ли Илдач?

— Тя беше в ръцете му, нямаше как да я взема, иначе със сигурност щях да я унищожа, дори и с цената на живота си.

Господаря на Магията и Илдач не бяха легенда, бяха напълно реални, там, в Царството на Черепите. Кинсън Рейвънлок се отпусна бавно назад и поклати глава. Всичко беше истина, точно както Бремен се бе опасявал. Както и двамата се бяха опасявали. И сега армията на тролите слизаше от Северната земя, за да покори расите. Историята се повтаряше. Войната на расите започваше отново. Само че този път може би нямаше да има кой да сложи края ѝ. Той въздъхна тежко.

— Има и още нещо — каза друидът и вдигна очи към Кинсън. — Не съм ти разказал всичко. Крилатите изчадия търсят един елфически камък. Черният елфически камък. Господаря на Магията е узнал за

него от страниците на Илдач, тази отвратителна книга. Този не е като останалите елфически камъни, за които сме чували. Не е единият от трите камъка — за сърцето, ума и тялото, които, събрани заедно, дават мощ на притежателя си. Магията на този камък крие голямо зло. Причината за създаването му и предназначението му тънат в мистерия. Историята за нея е потънала в миналото, но явно в Илдач са описани свойствата и възможностите му. Така успях да ги узная и аз. Докато се спотайвах в сянката до стената на голямата зала, където се бяха събрали крилатите изчадия, за да получат заповеди от Господаря си, аз ги чух да говорят за това. — Той се наведе по-близо до пограничника и добави: — Той е скрит някъде в Западната земя, Кинсън, в древна крепост, охранявана по начин, който ние с теб дори не можем да си представим. Скрит е там от времето на вълшебното царство, изгубен за историята, забравен, както е забравена и магията му, и хората, които са я владели. Сега чака да бъде открит отново и силата му да бъде призована.

— И за какво служи тя?

— Тя може да разрушава всяка друга магия под каквато и да е форма, и да я предава във властта на онзи, който притежава камъка. Няма значение колко мощна и сложна е магията, пред която си изправен, ако имаш Черния елфически камък, ти ще станеш господар на противника си. Неговата магия ще стане твоя и той ще е беззащитен пред теб.

Кинсън поклати глава напълно отчаян.

— Как би могъл някой да противостои на подобно нещо?

Старецът се засмя меко и отвърна:

— Е, хайде сега, Кинсън, не е толкова просто. Нали помниш нашите уроци? Всяка употреба на магия си има своята цена. Винаги има последствия и колкото по-мощна е магията, толкова по-големи са те. Но нека оставим този въпрос за по-късно. Важното сега е да не позволим на Господаря на Магията да се добере до Черния елфически камък, защото той изобщо не се бои от последствията. Вече е извън всякакви разумни основания, нищо не би го разколебало. Затова трябва да открием камъка преди него, и то бързо.

— И как ще го направим?

Друидът се прозина и протегна, черната му роба прошумоля меко.

— Нямам отговор на този въпрос, Кинсън — каза той. — Освен това, първо се налага да свършим нещо друго.

— Ще идеш в Паранор пред Съвета на друидите?

— Налага се.

— Но защо изобщо ще си правиш труда? Те няма да те изслушат. Не ти вярват, а някои дори се боят от теб.

Старецът кимна и отговори:

— Някои, но не и всички. Има такива, които ще те изслушат. Трябва да опитам на всяка цена. Те са в голяма опасност. Господаря на Магията помни много добре кой доведе до краха му в Първата война на расите. Не би допуснал втори път такова вмешателство, дори и те да не изглеждат вече голяма заплаха за него.

Кинсън се загледа в далечината и промълви:

— Ще са големи глупаци, ако пренебрегнат думите ти, а те ще направят точно това, Бремен. Скрити зад сигурните си стени, те са изгубили всякакъв досег с реалността. От толкова отдавна не са рискували да излязат в света, че вече нямат вярна преценка за нещата. Изгубили са идентичността си. Забравили са целите си.

— Стига, недей. — Бремен положи силната си длан на рамото на високия мъж. — Няма никакъв смисъл да повтаряме неща, които и двамата добре знаем. Ще направим, каквото можем, а после ще поемем по пътя си. — Той стисна леко рамото на Кинсън. — Много съм уморен. Ще останеш ли на пост няколко часа, докато поспя. След това ще тръгнем.

Пограничникът кимна.

— Ще пазя.

Старецът се изправи и се оттегли по-дълбоко в сенките, до широкото стъбло на дървото, където се настани удобно на меката трева и се уви в робата си. След минути вече спеше, дишането му стана дълбоко и равномерно. Кинсън се взираше в него. Дори и сега очите на друида не бяха напълно затворени. Зад тесните цепки блещукаше светлина.

„Също като на котка — помисли си Кинсън и бързо отмести поглед. — Като на много опасна котка.“

Времето минаваше, а нощта преваляше. Мина полунощ. Луната изчезна зад хоризонта и необятният калейдоскоп на звездното небе се завъртя. Над Стрелехайм тегнеше абсолютна тишина. Нищо не

помръдваше в пустошта. Чуваше се единствено равномерното дишане на стареца. Пограничникът отново погледна към спътника си Бремен, самотник като него, сам във възжеленията си, низвергнат заради истина, която само той бе имал сили да прозре.

В това отношение си приличаха. Кинсън си спомни първата им среща. Старецът се бе приближил към него в една странноприемница във Варфлийт с молба за помощ. Кинсън Рейвънлок бе разузнавач, следотърсач и изследовател, откакто бе навършил петнадесет. Беше израснал в Калахом в едно от малкото семейства, останали в Пограничните земи на човешките поселения. Всички други се бяха преселили далеч на юг, бягайки от миналото си.

След края на Първата война на расите, когато друидите разделиха Четирите земи с център Паранор, на човеците бе наредено да оставят незаселен район между своите поселения и останалите раси. Затова, макар Южната земя да се простираше почти до Драконовите зъби на север, хората бяха изоставили почти напълно територията над Езерото на дъгата. Само няколко семейства останаха там, убедени, че това е техният дом, и нямаха никакво намерение да се местят в по-населените райони на отредената им земя. Семейство Рейвънлок бе едно от тях. Затова Кинсън беше израсъл като един от пограничниците, почти извън цивилизацията, но в разбирателство както с хората, така и с елфите, джуджетата, гномите и тролите. Той бе пътувал из техните земи и бе изучил обичаите им и усвоил езиците им.

Интересуваше се от история и затова се вслушаше в различните версии за събитията, и смяташе, че така е отсял само истината. Бремен също се интересувахе от уроците на историята и още от самото начало двамата споделяха някои общи възгледи. Един от тях бе, че ключът към продължителния мир между расите е именно в заздравяването на връзките помежду им, а не в разделянето и изолацията им. Другото им общо убеждение беше, че най-голямата пречка пред всеобщия мир е Господаря на Магията. Дори тогава, пет години по-рано, вече се носеха слухове за него. Мълвеше се, че нещо зло живее в Царството на Черепите, че там е събрана невиджана сган от зверове и зловещи създания. Дочуваха съобщения за летящи твари, крилати чудовища, които нощем търсят жертви сред смъртните. Шушукаха се истории за хора, които тръгнали на север и никога не се върнали. Тролите стояха настрана от Хребета и тресавището Малг. Дори не се и опитваха да

прекосяват Киерлак. Когато трябваше да минат в близост до Царството на Черепите, те се събираха на големи групи и се въоръжаваха добре. В тази част на Северната земя не поклъваше нищо, нищо не пускаше корени. С времето опустошеният регион постепенно потъна в саван от облаци и мъгли. Земята беше безводна и ялова. Навсякъде имаше само прах и скали. Нищо не вирееше там. Нищо, което бе наистина живо.

Мнозина не вярваха на тези истории. А други дори изобщо не обръщаха внимание на слуховете. Това си беше една отдалечена и отблъскваща част от света. Какво значение имаше дали там живее нещо, или не? Но Кинсън бе отишъл до Северната земя, за да се убеди с очите си и едва не се беше разделил с живота си. Крилатите изчадия го преследваха пет дни, след като го забелязаха да се прокрадва по границите на владенията им. Беше се отървал единствено благодарение на изключителните си умения и споходилия го късмет.

Затова, когато Бремен се приближи към него, той вече знаеше, че думите на друида са самата истина. Господаря на Магията бе реален. Брона и последователите му живееха на север, в Царството на Черепите. Опасността, надвиснала над Четирите земи, не беше въображаема. Нещо ужасно постепенно добиваше форма.

Съгласи се да придружи стареца по време на пътуванията му, за да му служи като втори чифт очи, когато е необходимо, като куриер, разузнавач и пазач, когато надвиснат опасности. Стори го по няколко причини, но никоя от тях не бе така съществена, както факта, че за първи път бе открил смисъл в съществуването си. Беше изморен от бездействието, от живота, в който виждаше отново и отново все същите познати неща, за което дори му се плащаше. Беше отегчен и изгубил посока. Жадуваше за предизвикателство.

А Бремен му предложи точно това.

Кинсън поклати замислено глава. Бе изненадан колко далеч бяха стигнали заедно и колко близки бяха станали, както и колко много значеше това за него.

Някакво мимолетно движение далеч в равнината Стрелехайм привлече погледа му. Той примигна и се втренчи в тъмното, но не видя нищо. Само че движението се повтори — леко трепване в мрака на долината. Беше толкова далеч, че той не бе сигурен какво точно вижда, но го завладя ужасно подозрение. Стомахът му се сви на ледена топка. И преди бе виждал подобно нещо, винаги през нощта, винаги в

пустошта на някоя безлюдна местност близо до границите на Северната земя.

Замръзна на мястото си, взрян в далечината, като отчаяно се надяваше да греши. Движението отново се повтори, само че този път по-близо. Нещо се издигаше над земята, увисваше в мрака над равнината, а после отново потъваше надолу. Приличаше на огромна ловуваща птица, но не беше.

Беше един от черепоносците.

Кинсън чакаше неподвижен, като се мъчеше да отгатне посоката на летящото изчадие. Черната сянка отново се отдели от земята, извиси се нагоре, после се спусна към пропастта, приближавайки се именно към мястото, където пограничникът и друидът се бяха прикрили. После зловещият силует пак потъна надолу и изчезна в мрака, погълнал равнината.

Кинсън със страх осъзна какво всъщност прави черепоносецът — проследяваше някого, проследяваше Бремен.

Извърна се бързо, но старецът вече беше до него и също се визираше в далечината.

— Тъкмо щях да те...

— Да ме събудиш — довърши друидът. — Зная.

Кинсън отново погледна към равнината. Нищо не помръдваше.

— Видя ли го? — попита той тихо.

— Да — гласът му остана спокоен, макар и с отсянка на тревога.

— Един от тях ме следи.

— Сигурен ли си? Сигурен ли си, че следи точно теб?

— Като че ли не бях особено внимателен на връщане. — Очите на Бремен проблеснаха. — Знае, че съм минал по този път и се опитва да ме открие. В Царството на Черепите никой не ме забеляза, така че сега просто налучква дирите ми. Трябваше да бъда по-внимателен през равнината, но смятах, че съм в безопасност.

Видяха как черепоносецът се появи отново, издигна се за миг в небето, плъзна се безшумно над равнината и после пак се скри в мрака долу.

— Все още имаме време, преди да ни открие — прошепна Бремен. — Мисля, че трябва да тръгваме. Ще прикрием следите си, за да го объркаме, ако реши да ни последва по-нататък. Паранор и друидите ни чакат. Хайде, Кинсън.

Те станаха и се запромъкваха през сенките между дърветата надолу към отсрещния склон на хълма. Вървяха безшумно, с плавни, отработени движения, а тъмните им силуети сякаш се плъзгаха по земята.

След секунди вече бяха изчезнали.

ВТОРА ГЛАВА

През остатъка от нощта вървяха под заслона на гората. Кинсън водеше, а Бремен го следваше като сянка, стъпвайки точно в дирите му. Не говореха, чувстваха се добре един с друг в тишината. Не видяха черепоносеца отново. Бремен прикри следите им с магия, но не много силна, за да не бъде доловена. Изглежда обаче крилатото създание бе решило да не ги следва отвъд Стрелехайм, иначе щяха да усетят присъствието му. Долавяха единствено животните, които населяваха местността. Поне засега не ги грозеше опасност.

Кинсън Рейвънлок крачеше енергично, движенията му бяха плавни, личеше, че дълги години е странствал пеша из Четирите земи. Беше едър и силен мъж, в разцвета на силите си и още можеше да разчита напълно на рефлексите си в случай на опасност. Бремен го гледаше с възхищение и си спомняше своята младост. Колко дълго бе продължил пътят му... Друидският сън му бе дал по-голямо дълголетие, отколкото би позволила природата, но въпреки това не бе достатъчно. Усещаше как буквално от ден на ден силите се изцеждат от тялото му. Все още успяваше да поддържа темпото на пограничника, но скоро щеше да има нужда от магия, за да не изостава. Често беше подсилвал така издръжливостта си по време на това пътуване и знаеше, че дните му на този свят вече са преброени.

Но въпреки това още бе уверен в себе си. Винаги беше такъв. И това повече от всичко му помагаше да продължи да живее и да набира сили. Когато се присъедини към друидите, беше още младеж с интерес към историята и древните езици. Но тогава времената бяха много по-различни, друидите все още работеха за напредъка и развитието на расите, все още се стремяха да обединят народите в името на общата цел. Много по-късно, преди не повече от седемдесет години, те започнаха да се отдръпват от тези си занимания и се посветиха на лични изследвания. Бремен бе отишъл в Паранор да се учи, и това му желание никога не угасна. Но обучението изискваше много повече от кабинетни занимания и медитации. Знанието се постигаше и чрез пътешествия и общуване с другите, чрез разговори и обмяна на мисли.

То се таеше и в способността да осъзнаеш постоянната изменчивост на живота, до която води умението да наблюдаваш и готовността да приемеш, че старите прийоми не винаги крият в себе си всички отговори.

В резултат на всичко това той бързо стигна до извода, че магията е много по-устойчива и трайна форма на силата, отколкото науките, властвали в света преди Великите войни. Всички знания, съхранени в записки и книги от времето на Галафил, се бяха оказали недостатъчни за нуждите на науката. Бяха твърде откъслечни и прекалено отдалечени във времето от цивилизацията, на която трябваше да служат. Същността и целите им бяха така мъгляви, че не предлагаха ключове към неотворените врати на познанието. Но магията бе нещо съвсем друго. Тя бе по-стара от науката и много по-лесна за усвояване. Елфите, които водеха корените си от времената на Магията, още пазеха тайните ѝ. Макар че се бяха крили и изолирали много години, те все още притежаваха книги и писмена, далеч по-адекватни на обществените им нужди от науките на стария свят. Наистина, много от тези знания все още липсваха, великите чародейства от старото време бяха забравени и трудно можеха да бъдат възстановени. Но въпреки това, в магията се криеше по-голям потенциал, отколкото в науките, в които друидите от Съвета продължаваха да упорстват.

Членовете на Съвета обаче помнеха какво им бе коствало възраждането на магията при Първата война на расите, както и онова, което бе сполетяло Брона и сподвижниците му, затова никак не бяха склонни да отключат отново тази врата.

Заниманията с магия не бяха забранени, но не се поощряваха. Към нея се подхождаше като към нещо любопитно, в което могат да се открият няколко полезни способа, но магическите практики в никакъв случай не се възприемаха като път, по който трябва да се гради бъдещето. Бремен неуморно се опитваше да оборва това схващане, но без успех. Повечето от друидите в Паранор бяха доста тесногръди в разбиранията си и не проявяваха склонност към промени. Пееха все една и съща песен: „Трябва да се учим от грешките си! Не забравяй колко опасно може да бъде боравенето с магията. Най-добре забрави моментните си увлечения и се захвани със сериозни проучвания.“

Но Бремен не бе склонен да последва съвета им. В интерес на истината, не беше и способен да го направи, тъй като бе против самата

му природа да отхвърля някоя възможност, само защото веднъж се е провалила. И то, защото с нея е било злоупотребено по ужасен начин, което не значи непременно, че ще се случи отново, изтъкваше той. Малцина се съгласяваха с него. И накрая, когато упорството му стана нетърпимо и те го прогониха от Съвета, той замина сам.

Отиде в Западната земя и живя дълги години сред елфите. Изучаваше тяхната мъдрост, внимателно изследваше писанията им и се опитваше да възстанови част от онова, което бяха загубили, когато вълшебният свят бе отстъпил пред света на смъртните. Със себе си беше донесъл малко. Вече владееше тайната на Друидския сън, макар и все още в елементарна форма. Усъвършенстването и възприемането в цялата му пълнота изискваше време, затова той не успя да се възползва от него, докато сам не стигна преклонна възраст. Елфите приеха Бремен като сродна душа и му предоставиха достъп до знанията си, с изключение на забравените писмена. С времето той успя да открие същински съкровища сред наглед несъщественото. Пътува и до други земи, където също намираше частици магия, макар и не така добре развита и в много отношения несвойствена дори за онези, които я използваша.

През цялото време работи усилено, за да потвърди все по-нарастващото си убеждение, че Господаря на Магията и неговите черепоносци са реалност. Че това са същите друиди, напуснали Паранор преди толкова много години, същите онези същества, отблъснати по време на Първата война на расите. Но доказателствата бяха като аромат на цвете, понесен от вятъра; в един момент бяха тук, а в следващия изчезваха. Той ги следваше неумолимо, пресичайки граници, прекосвайки кралства, изброждайки близки и далечни градове, воден от слухове и мълвата. Накрая дирите го отведоха в Царството на Черепите, в сърцето на владенията на Господаря на Магията, до катакомбите, в които Брона се бе спотаил с демоничните си слуги, в очакване на събитията, които щяха да извадят него и мрачните му стремежи на бял свят. Затова Бремен трябваше да стане по-силен от него, трябваше да овладее познанието по-бързо. Бе му отнело години да развие уменията, необходими да оцелее при пътуването на север. Години на проучвания. Може би тази подготовка щеше да му отнеме по-малко време, ако Съветът го бе подкрепил, ако членовете му се бяха освободили от предразсъдъците и страховете си и

бяха отворили умовете си за възможностите. Но това никога не се случи.

Той въздъхна, увлечен в тези мрачни мисли. Те го натъжаваха. Толкова време бе пропиляно. Толкова възможности бяха пропуснати. А може би вече бе твърде късно за онези от Паранор. Какво да им каже, за да отвори очите им за надвисналата заплаха? Дали изобщо щяха да му повярват, когато им съобщи какво е открил? Бяха изминали повече от две години от последното му посещение в крепостта. Някои вероятно го смятаха вече за мъртъв. А други може би дори се надяваха да е така. Надали щеше лесно да ги убеди, че са сгрешили по отношение на Господаря на Магията, че трябва да преосмислят санкциите, които бяха наложили на расите, и най-важното — да преразгледат отказа си от употребата на магия.

По изгрев те бяха вече дълбоко в гората. Сребърното зарево се преля в златно, когато слънцето изпълзя над билото на Драконовите зъби и лъчите му проникнаха между гъстите корони на дърветата, за да сгреят влажната земя. Пред тях гората оредяваше, само тук-там се виждаха скупчени групички дървета. В далечината Паранор изникна от гъстата мъгла. Крепостта на друидите представляваше масивна каменна цитадела, изградена на скална основа, която стърчеше като юмрук над земята. Стените ѝ се издигаха високо в небесата, където се превръщаха в ослепително бели кули и бойници. Множество знамена се развяваха по върховете им. Някои носеха символите на Висшите друиди, други гербовете на управниците на Четирите земи. Мъглата се кълбеше по върховете на кулите и хвърляше тъмни сенки в основата на крепостта, където слънцето още не бе успяло да проникне и да прогони нощта. „Впечатляваща гледка — помисли си Бремен. — Дори сега, дори за мен — изгнаника.“

Кинсън го погледна въпросително през рамо, но Бремен му кимна да продължи. Нямаше смисъл да отлагат. Когато се приближиха, крепостта надвисна над тях в целия си ръст и сякаш дъхът на друида секна. Като че хилядите каменни блокове легнаха с цялата си тежест на плещите му, бreme, което не можеше да удържи. „Каква огромна, неудържима мощ, помисли си той, непробиваема като упоритата неотстъпчивост на онези, които я населяват.“ Искаше му се да бе иначе. Знаеше, че е длъжен да промени нещата.

Излязоха от рядката горичка, където слънцето още не бе превзело сумрака и тръгнаха към пътя, който водеше до портите на крепостта. Насреща им веднага излязоха неколцина въоръжени мъже, част от многонационалната гвардия на Съвета. Носеха сиви униформи, а отляво на гърдите им в червено бе избродирана факла — емблемата на друидите. Бремен се вгледа за познато лице, но не откри такова. Е, все пак бе заминал преди цели две години. Но поне всички от стражата бяха елфи и щяха да склонят да го изслушат. Кинсън отстъпи почтително встрани и му стори път. Бремен изправи стойка и призова магическите си сили, за да придаде величавост на осанката си, да заличи умората, с която се бореше, и да прикрие всяка слабост и колебание. Тръгна решително към портите, а черната роба се развяваше след него. Кинсън го следваше неотлъчно, като сянка. Стражите чакаха приближаването им с безизразни лица.

Когато стигна при тях, Бремен усети как непоколебимостта им е нараснала с неговото приближаване. Каза им само:

— Добро утро на всички!

— Добро утро, Бремен — отвърна единият, като пристъпи напред и се поклони леко.

— Ти ме познаваш?

Стражът кимна.

— Чувал съм за теб. Съжалявам, но ти е забранено да влизаш.

Той премести поглед и към Кинсън, с което даде да се разбере, че забраната е в сила и за него. Беше учтив, но категоричен. Никакви прогонени друиди не се допускаха. Нито пък представители на човешката раса. И това не подлежеше на никакви възражения.

Бремен погледна нагоре към парапетите, като, че бе схванал същността на въпроса.

— Кой е капитан на стражите?

— Сирид Лок — отвърна стражникът.

— Би ли го помолил да слезе, за да поговорим?

Елфът се поколеба, обмисляйки молбата. Накрая кимна и отвърна:

— Моля, изчакайте тук.

Той изчезна през една странична врата в цитаделата. Бремен и Кинсън останаха да чакат пред останалите стражи в сянката на крепостната стена. Нямахше да е особено трудно да минат през тях и да

ги оставят втренчени в илюзорните им образи, но Бремен бе решил да не използва магия, за да проникне в града. Мисията му бе твърде важна, за да рискува да си навлече гнева на Съвета, като надхитри охраната и я направи на глупаци. Те не биха толерирали фокусите. Биха уважили прямотата. А той искаше да играе точно по тези правила.

Бремен се обърна и погледна към гората. Слънчевата светлина вече бе проникнала и в най-дълбоките ѝ недра, разсейваше сенките и озаряваше крехките стебла на дивите цветя. Настъпила е пролетта, сепна се той. Бе изгубил представа за времето, докато пътуваше на север и обратно, погълнат от търсенето си. Пое си дъх, заплепен от лекия аромат, процеждащ се откъм дърветата. От много време не бе обръщал внимание на цветята.

Усети някакво движение при портите зад гърба си и се обърна. Стражът, който бе влязъл, сега се появи отново заедно със Сирид Лок.

— Бремен — обърна се официално към него елфът и пристъпи напред с протегнатата ръка.

Сирид Лок беше слаб и мургав, с напрегнат поглед и измъчено лице. Елфическото в чертите му бе силно изразено — веждите му бяха извити нагоре, ушите му бяха заострени, а лицето бе толкова тясно, че изглеждаше изпито. Беше облечен в сиво като останалите, но факлата, избродирана на гърдите му, бе стисната от юмрук, а на раменете му имаше алени ивици. Той беше един от малцината, които бяха останали приятели на Бремен след прогонването му от Съвета. Сирид бе капитан на друидската стража повече от петнадесет години и никой не бе по-подходящ от него за тази работа. Елф-преследвач, отдал целия си живот на службата, Сирид Лок беше истински професионалист. Друидите бяха направили изключително правилен избор. Но имаше и още нещо, което щеше да свърши работа на Бремен — Съветът би изслушал молба, идваща от него.

— Радвам се да те видя, Сирид — отговори Бремен и прие ръката му. — Как си?

— Не по-зле от един мой познат. Остарял си с пет години, откакто ни напусна. Чета го по бръчките на лицето ти.

— Моето лице е огледало, в което виждаш собствения си образ, предполагам.

— Възможно е. Още ли пътуваш из света?

— Да, в добрата компания на моя приятел Кинсън Рейвънлок — представи Бремен пограничника.

Елфът пое ръката на Кинсън и го огледа внимателно, но не каза нищо. Пограничникът също остана сдържан.

— Имам нужда от помощта ти, Сирид — започна тържествено друидът. — Трябва да говоря с Атабаска и със Съвета.

Атабаска бе Върховният друид. Внушителен, неотстъпчив човек със закостенели разбирания, който никога не се бе разбирал с Бремен. Беше член на Съвета, когато старецът бе прокуден, макар и още да не се бе издигнал до Върховен друид. Но по-късно се беше добрал до този пост и то най-вече благодарение на вътрешнополитическите маневри, които Бремен толкова ненавиждаше. Въпреки всичко Атабаска беше главният, за добро или зло, и беше решаващият фактор, за да бъдат допуснати през тези врати. Сирид Лок се усмихна мрачно и каза:

— Защо не ме помолиш за нещо по-трудно? Знаеш, че достъпът до Паранор и Съвета ти е забранен. Дори не можеш да преминеш през тези стени, а какво остава да говориш с Върховния друид.

— Мога, ако той нареди — отвърна простичко Бремен.

Елфът кимна и проницателните му очи се присвиха.

— Разбирам. Искаш да говоря с него от твое име.

Бремен кимна. Тънката усмивка на Сирид изчезна.

— Той не те харесва — отбеляза той тихо. — Това не се е променило, докато отсъстваше.

— Не е нужно да ме харесва, за да поговори с мен. Имам да му кажа нещо много по-важно от личните пристрастия. Ще бъда кратък. Веднага щом ме изслуша, ще си тръгна оттук. — Той помълча и добави: — Не мисля, че искам твърде много, не е ли така?

Сирид Лок кимна и отвърна:

— Така е. — Погледна към Кинсън и добави: — Ще направя, каквото мога.

Той влезе вътре и остави стареца и пограничника да съзерцават стените и портата на крепостта. Пазачите стояха непоклатимо на местата си, препречили входа. Бремен ги изгледа важно за миг, после вдигна глава към слънцето. Вече личеше, че денят ще бъде горещ. Друидът погледна към Кинсън, после се премести в сянката на крепостната стена и седна на един издаден камък. Кинсън го последва,

но остана прав. В очите му се четеше нетърпение. Искаше тази история да свърши. Беше готов да си тръгне. Бремен се усмихна вътрешно. Това бе толкова присъщо за него. Кинсън намираще разрешението на всички проблеми, като просто ги подминаваше. Беше преживял целия си живот така. Едва след като се срещнаха, той започна да разбира, че никой проблем не може да бъде разрешен, ако не се изправиш и не го посрещнеш. Не че Кинсън не бе способен да се справя в живота. Той просто преодоляваше неприятностите, като ги оставяше зад гърба си, и това наистина бе начин. Само че той никога не се оказваше окончателно разрешение на проблема.

Да, Кинсън бе израснал от онези първи дни. Той определено беше силен мъж, но Бремен знаеше, че старите навици умират трудно, и поривът да подмине неприятностите и трудностите още дреме в него.

— Само губим време — измърмори пограничникът, сякаш в потвърждение на мислите на друида.

— Търпение, Кинсън — предложи меко Бремен.

— Търпение ли? Защо? Те няма да те пуснат да влезеш. А дори да го направят, няма да те изслушат. Не искат да чуят онова, което имаш да им кажеш. Това не са онези друиди от миналото, Бремен.

Старецът кимна. Кинсън беше прав, но нищо не можеше да се направи. Друидите днес бяха такива и някои от тях все пак не бяха чак толкова лоши. Можеха да бъдат мощни съюзници. Кинсън би предпочел да се справят сами с проблема, но врагът, пред когото бяха изправени, бе твърде силен, за да бъде победен без ничия помощ. Нуждаеха се от друидите.

Откакто бяха изоставили практиката да се намесват в делата на расите, те се радваха на подобаващо уважение и респект. Това можеше да се окаже полезно за обединяването на Четирите земи срещу общия им враг.

Утринта започна да отстъпва място на предобеда, а Сирид Лок все още не се появяваше. Кинсън крачеше напред-назад известно време и най-накрая седна до Бремен с израз на безнадеждност на сухото си лице. Седеше мрачен и мълчалив.

Бремен въздъхна тихичко. Кинсън беше с него от много време. Друидът го беше избрал сред множество кандидати за задачата да бъде открита истината за Господаря на Магията. Кинсън беше най-подходящият. Той беше най-добрият следотърсач, когото старецът

познаваше. Умен, смел и схватлив. Никога не действаше прибързано, обмисляше добре всичко. Бяха се сближили толкова, че Бремен го чувстваше като собствен син. Бяха станали най-близки приятели.

Но пограничникът не успяваше да бъде още нещо, от което старецът се нуждаеше. Не можеше да стане наследник на друида. Бремен бе стар и вече линееше, макар и добре да прикриваше това от чуждите погледи. И когато си отидеше, нямаше да има кой да продължи делото му. Нямаше да има кой да продължи проучванията му относно магията, така нужна за развитието на расите, нямаше да има кой да подтиква твърдоглавите друиди от Паранор да преосмислят становището си относно Четирите земи и нямаше да има кой да застане срещу Господаря на Магията. Навремето Бремен се бе надявал, че Кинсън може да е този човек. Възможността все още съществуваше, макар и да не изглеждаше особено вероятна. Пограничникът не притежаваше необходимото търпение. Презираше преструвките на дипломатията. Нямаше време да се занимава с ония, които не можеха да схванат веднага истините, които смяташе за очевидни. Опитът бе единственият учител, който уважаваше. Упорито се опълчваше срещу старото и беше непоправим самотник. Нито една от тези му черти нямаше да му послужи като друид, но и същевременно изглеждаше напълно невъзможно той да се промени по някакъв начин.

Бремен погледна към приятеля си, внезапно възмутен от своите мисли. Не беше справедлив към Кинсън. Достатъчно бе, че пограничникът му е така предан, толкова, че би останал с него дори ако се наложеше да жертва живота си. Кинсън беше най-добрият приятел и съратник и не беше редно да очаква нещо повече от него.

Само дето нуждата му от наследник бе така отчаяна! Беше стар, а времето се изнизваше толкова бързо.

Той откъсна очи от Кинсън и се загледа към дърветата в далечината, сякаш се опитваше да преброи дните, които му оставаха.

Вече бе станало обед, когато Сирид Лок най-после се появи от сенките при портите и като хвърли само бегъл поглед на Кинсън и стражите, се насочи директно към Бремен. Друидът скочи на крака да го посрещне, ставите и мускулите му се бяха схванали.

— Атабаска ще говори с теб — обяви капитанът на стражата със сурово изражение на лицето.

Бремен кимна.

— Явно доста си се поизмъчил, докато го убедиш. Длъжник съм ти.

Елфът изсумтя неопределено и добави:

— На твое място нямаше да съм толкова сигурен. Атабаска си има свои причини да приеме срещата с теб, струва ми се. — Обърна се към Кинсън. — Съжалявам, но не бих могъл да уредя и ти да влезеш.

Кинсън се изправи и сви рамене.

— Предполагам, че за мен е по-добре да остана да чакам тук.

— И аз така мисля — съгласи се елфът. — Ще ти изпратя малко храна и прясна вода. Бремен, готов ли си?

Друидът погледна към Кинсън и се усмихна едва-едва.

— Ще се върна възможно най-скоро.

— Успех — рече тихо приятелят му.

Бремен последва Сирид Лок през портата на крепостта към сенките вътре.

Тръгнаха надолу по пещеро подобни коридори и лъкатушещи тесни проходи, в които цареше студена, мрачна тишина. Стъпките им кънтяха в тежките камъни. Не срещнаха никого. Изглеждаше сякаш Паранор е изоставен, но Бремен знаеше, че не е така. На няколко пъти му се стори, че дочува шепота от нечий разговор или намек за движение някъде в далечината. Сирид го водеше надолу по проходи, които рядко бяха използвани от другите и служеха за тайни посещения. Това изглеждаше съвсем разбираемо. Атабаска не искаше останалите друиди да разберат, че се е съгласил на срещата им, докато сам не реши, че тя си е струвала. Бремен щеше да получи тайна аудиенция и възможност да изложи накратко повода за посещението си, а след това щеше да бъде или окончателно пропъден, или призован да се обърне към Съвета. И в двата случая решението щеше да бъде взето бързо.

Те започнаха да се изкачват към горните помещения на крепостта. Канцелариите на Атабаска бяха доста високо и по всичко личеше, че е решил да приеме Бремен там. Докато се изкачваха, старецът премисляше думите на Сирид Лок. Атабаска може би имаше свои причини да се съгласи на срещата и те сигурно нямаше да бъдат съвсем очевидни. Върховният друид беше преди всичко политик, администратор и чиновник. Не че го подценяваше, но тези определения напълно описваха начина му на мислене. Той се съсредоточаваше най-вече над връзката причина-следствие. Ако едно

нещо се е случило, как би могло то да се отрази на друго. В тази посока работеше съзнанието му. Беше способен и организиран, но и пресметлив. Бремен трябваше добре да пресява думите си.

Бяха стигнали почти до края на свързващия коридор, когато неочаквано от сенките изникна облечена в черна роба фигура и се изправи насреща им. Сирид Лок инстинктивно посегна към късия си меч, но нечии ръце вече бяха сграбчили неговите и ги притискаха към тялото му. Сякаш без никакво усилие, фигурата в черната роба повдигна Сирид от пода и го запрати настрани като някакво малко и дразнещо препятствие.

— Ееее, капитане — прошепна един груб глас. — Няма нужда от оръжия между приятели. Искам само да разменя една-две думи с твоя повереник и ще продължа по пътя си.

— Риска! — изуми се Бремен. — Добра среща, стари приятелю!

— Ще съм ти благодарен, ако си махнеш ръцете от мен, Риска — изсъска вбесен Сирид Лок. — Нямаше да посегна към оръжието си, ако не беше изскочил така, без предупреждение!

— Моите извинения, капитане — измърка Риска, пусна елфа и вдигна отбранително ръце. После погледна към Бремен и каза: — Добре дошъл у дома, Бремен от Паранор.

Риска пристъпи под светлината и прегърна стареца. Беше брадато джудже с откровено лице и внушителни плещи. Набитото му тяло бе грубо и мускулесто. Той стисна за миг Бремен с огромните си като дънери ръце, пусна го и хвана с безформените си, мазолести длани друида. Риска приличаше на дълбоко вкоренено дърво, устояло на времето и сезоните, неподатливо на годините. Беше друид-войн, последният от своя вид, изкусен с оръжието майстор в битките, изпечен в огъня на всички големи сражения от появата на новите раси насам. Бремен го бе обучавал лично до момента, в който го прогониха от крепостта преди повече от десет години. И въпреки всичко случило се, Риска бе останал негов приятел.

— Не от Паранор, Риска — възрази Бремен. — Но все пак още усещам това място като свой дом. А ти как си?

— Добре. Но съм отегчен. Няма почти никаква нужда от моите умения зад тези стени. Малцина от новите друиди хранят интерес към изкуството на войната. Поддържам формата си благодарение на стражата. Сирид ме изпитва всеки ден.

Елфът изсумтя и каза:

— Искаш да кажеш, че ме схрускваш всеки ден на закуска. Какво правиш тук? Откъде разбра къде да ни намериш?

Риска пусна Бремен и се огледа мистериозно.

— Тези стени имат уши, за онези, които знаят да слушат, де.

Сирид Лок се засмя въпреки волята си и рече:

— Шпионирането на ближния май се оказа най-уважаваното от всички бойни умения!

Бремен се усмихна на джуджето.

— Знаеш ли защо съм дошъл?

— Зная, че си тук, за да говориш с Атабаска. Но преди това исках да ти кажа нещо. Не, Сирид, остани, нямам тайни от теб. — Джуджето придоби сериозно изражение и добави: — Може да има само една причина за завръщането ти, Бремен. И сигурно новините никак не са добри. Но така да бъде. Ти обаче ще имаш нужда от съюзници, а аз съм един от тях. Можеш да разчиташ на гласа ми, ако се стигне дотам. Имам влияние в Съвета, каквото малцината, които още те подкрепят, не могат да предложат. Трябва да знаеш как стоят нещата в действителност, тук не си добре дошъл.

— Надявам се да убедя Атабаска, че общата ни цел изисква да загърбим различията помежду си. — Бремен сви вежди угрижено. — Не може да е чак толкова трудно да разбере това.

Риска поклати глава.

— Може, може, ще видиш. Трябва да бъдеш силен. Не бива да му отстъпваш. Той не харесва това, което си — предизвикателство за властта му. И с нищо не би могъл да го убедиш да го забрави. Страхът е оръжието, което ще ти послужи по-добре от всякакви доводи. Накарай го да разбере опасността. — Риска внезапно се извърна към Сирид и попита: — Ти би ли го посъветвал друго?

Елфът се поколеба, после поклати глава и отвърна:

— Не.

Риска се протегна и сграбчи още веднъж ръцете на Бремен.

— Ще си поговорим после.

След това се понесе надолу по коридора и изчезна в сенките. Старецът се усмихна на себе си. Силен дух, силно тяло, упорит и непреклонен във всичко. Такъв си беше Риска. И никога нямаше да се промени.

Старецът и елфът продължиха из мрачните коридори и стълбища, виещи се все по-навътре в крепостта, докато най-накрая стигнаха до една площадка в края на стълбите, която водеше до малка, тясна, обкована с желязо врата. Бремен бе виждал тази врата няколко пъти през годините, прекарани в крепостта. Тя беше заден вход към канцелариите на Върховния друид.

Атабаска чакаше вътре, за да го приеме. Бремен пое дълбоко дъх.

Сирид Лок почука три пъти на вратата, направи пауза и почука още веднъж. Отвътре един познат глас избоботи:

— Влез.

Капитанът на друидската стража бутна тясната врата, отвори я и пристъпи настрани.

— Беше ми наредено да чакам тук — рече меко той.

Бремен кимна, развеселен от тържествеността, изписана по лицето на елфа.

— Да, разбирам. Благодаря ти отново, Сирид.

После отвори ниската врата и пристъпи вътре. Стаята му беше позната. Това бяха личните покои на Върховния друид, стая за отдых и лични срещи. Беше голяма, с висок таван и прозорци от оловно стъкло, с полици, по които се виждаха книжа, различни предмети, дневници, папки и тук-там няколко книги. Масивни, обковани с желязо двойни врати заемаха средата на отсрещната стена. В центъра на стаята имаше огромно празно бюро. Лакираната му дървена повърхност отразяваше светлината на свещите.

Атабаска стоеше зад бюрото и чакаше. Той бе едър, внушителен мъж с рошава, дълга бяла коса и студени сини очи, поставени дълбоко в червендалестото му лице. Бе облечен в тъмносинята роба на Върховен друид, привързана с колан на кръста и без никакви отличителни знаци. Но около врата му висеше Ейлт Друин, медальонът на Върховните друиди от времето на Галафил. Ейлт Друин бе изкован от злато с примеси на придаващи здравина метали, обточен със сребърни орнаменти. Беше изработен във формата на ръка, стиснала горяща факла. Ръката и факлата бяха символ на друидите от самото начало. Говореше се, че медальонът притежава магически сили, но никой не беше виждал тази магия в действие. Думите „Ейлт Друин“ бяха елфически и в буквален превод означаваха „Сила чрез знание“.

Навремето това мото бе означавало нещо за друидите. Още една от малките иронии, които ни поднася животът, помисли си изморено Бремен.

— Добре дошъл, Бремен — поздрави го Атабаска със своя дълбок и високопарен глас. Този поздрав бе традиционен, но в неговата уста звучеше кухо и изкуствено.

— Добре заварил, Атабаска — отвърна Бремен. — Благодаря, че се съгласи да ме приемеш.

— Сирид Лок бе много убедителен. Освен това, ние не отправяме от прага си онези, които някога са били наши братя.

Някога да, но не и сега, бе подтекстът на думите му. Бремен тръгна през стаята към огромното писалище, макар да се чувстваше отделен от Атабаска от нещо много по-голямо от полираната повърхност. Той отново се зачуди колко малък се усеща човек пред този едър мъж, малък, като малко момченце. Макар че беше с няколко години по-стар от Атабаска, Бремен не успяваше да потисне чувството, че се намира пред по-възрастен от него.

— Какво имаш да ми кажеш, Бремен? — попита Върховният друид.

— Четирите земи са изложени на смъртна опасност — отвърна Бремен. — Тролите са били подчинени на мощ, която излиза далеч извън обхвата на обикновения живот и силата на смъртните. Съвсем скоро другите раси ще попаднат под властта ѝ, ако не се намесим, за да ги защитим. Дори друидите се намират в огромна опасност.

Атабаска премятеше разсеяно Ейлт Друин из пръстите си.

— И каква форма има това зло? Продукт на магия ли е?

Бремен кимна и отвърна:

— Слуховете са истина, Атабаска. Господаря на Магията е реален. Но има и още нещо, той е превъплъщение на друида размирник Брона, за когото се смяташе, че е победен и унищожен преди повече от триста години. Брона е оцелял, поддържал се е жив чрез зловредна и неразумна употреба на Друидския сън и като е разрушил душата си. Вече няма тленна форма, а е само дух. Но въпреки всичко остава фактът, че е жив и е източник на опасността, която ни заплашва.

— Видя ли го? Той ли беше обектът на твоите търсения?

— Да.

— И как го постигна? Той ли те допусна? Сигурно е трябвало да влезеш преобразен.

— Прикрих се с магия, за да стана невидим през част от пътуването си. После се обвих в мрачните одежди на собственото зло на Господаря на Магията, което дори самият той не би могъл да разкрие.

— Станал си едно цяло с него? — Атабаска бе хванал ръце зад гърба си. Очите му гледаха твърдо и внимателно.

— За известно време станах като него. Налагаше се, за да проникна достатъчно близо и да се уверя в съмненията си.

— А дали като си се превърнал в едно цяло с него, не си бил покварен по някакъв начин, Бремен? Дали употребата на магия не е нарушила преценката и баланса ти? Откъде си сигурен, че това, което си видял, не е само нещо въображаемо? Откъде можеш да знаеш, че откритието ти е реално?

Бремен се насили да запази спокойствие.

— Щях да зная, ако магията ме беше покварила по някакъв начин, Атабаска. Посветих години от живота си на изучаването ѝ. Познавам я по-добре от всеки друг.

Атабаска се усмихна, хладно и невярващо.

— Но точно в това е въпросът. Доколко може някой от нас да оцени силата на Магията? Ти се отцепи от Съвета, за да се заемеш сам с проучвания, за чиято опасност беше предупрежден. Пое по същия път, по който тръгна и някой друг — съществото, което твърдиш, че преследваш. Магията го е покварила, Бремен. Откъде си толкова сигурен, че не е покварила и теб? О, убеден съм, че се смяташ за неподвластен на нейното влияние. Но така мислеха и Брона, и последователите му. Магията е коварна сила, мощ, която надхвърля нашите разбирания и на която не може да се разчита. Увеличали сме се от нея и сме били измамани. Тя още ни привлича, но сега сме много по-предпазливи отпреди — предпазливи сме, защото се поучихме от нещастията на Брона и останалите. А ти беше ли предпазлив, Бремен? Магията погубва; поне това знаем за нея. Тя покварява всички, които я използват, по един или друг начин, като накрая унищожава онзи, който борави с нея.

Бремен успя да се овладее и отвърна спокойно:

— Не може да се твърди категорично какви са последиците от прилагането на магия, Атабаска. Покварата може да дойде постепенно и под различни форми, в зависимост от начините, по които се прилага тя. Но това може да се каже и за старите науки. Всяка употреба на сила покварява, но това не означава, че не може да бъде употребена за добри цели. Зная, че не одобряваш работата ми, но от нея има полза. Аз не се отнасям лекомислено към мощта на магията. Нито пък отричам възможностите ѝ.

Атабаска поклати лъвската си глава.

— Смятам, че си твърде потопен в тази материя, за да можеш да прецениш обективно. Това бе основният ти недостатък, когато ни напусна.

— Възможно е — съгласи се кротко Бремен. — Но това вече няма значение. Сега е важно само, че сме изправени пред заплаха. Друидите, Атабаска. Брона със сигурност помни какво доведе до разгрома му по време на Първата война на расите. Ако възнамерява да опита да завладее Четирите земи отново, което сега изглежда доста вероятно, той ще поиска да разруши първо най-голямата заплаха. Друидите. Съвета. Паранор.

Атабаска се визира известно време в него със сериозно изражение, после се обърна, приближи се до един от прозорците и застана там, загледан в слънчевата светлина навън. Бремен изчака малко и каза:

— Трябваше да дойда тук, за да те помоля да ми разрешиш да се обърна към Съвета. Дай ми шанс да разкажа на останалите какво видях. Остави ги те сами да преценят доколко са основателни твърденията ми.

Върховният друид се обърна, брадичката му бе леко вирната и той сякаш гледаше Бремен отгоре надолу.

— Зад тези стени ние сме общество, Бремен. Семейство. Живеем като братя и сестри, отдадени на една цел — да придобием знания за нашия свят и да се научим да ги прилагаме. Не ценим никого повече от останалите, смятаме всички за равни. Това е нещо, което ти никога не си успявал да приемеш.

Бремен понечи да се възпротиви, но Атабаска вдигна ръка в знак да замълчи.

— Ти ни напусна по свой собствен избор. Предпочете да изоставиш семейството си и работата си заради личните си стремежи.

Твоите проучвания не могат да бъдат споделени с нас, тъй като те престъпват границите на властта, която сме установили. Това, което е добро за един, никога не може да подмени онова, което е добро за цялата общност. В семействата трябва да има ред. Всеки член от семейството трябва да уважава останалите. Когато ни напусна, ти показва неуважение към желанията на Съвета заради своите проучвания. Смяташе, че си по-наясно с нещата от нас. Сам се отказа от мястото си в нашата общност. — Той хвърли на Бремен студен поглед и продължи: — А сега се надяваш да се върнеш и да станеш наш водач. О, не си прави труда да отричаш, Бремен! Към какво друго се домогваш, ако не точно към това? Идваш със знание, което претендираш, че е само твое, с познания за сила, в която си посветен единствено ти, и с план за спасението на расите, който само ти можеш да създадеш. Господаря на Магията съществува. Господаря на Магията е Брона. Друидът отцепник използва Магията за собствените си цели и е подчинил тролите. Те ще предприемат поход срещу Четирите земи. А ти си единствената надежда. Ти трябва да ни посъветваш какво да направим и после ще ни заповядаш да изпълним дълга си и да спрем това извращение. Ти, който ни изостави за толкова дълго, сега трябва да ни водиш.

Бремен поклати бавно глава. Вече знаеше как ще завърши всичко това, но се принуди да продължи.

— Никого не искам да водя. Искам само да ви предупредя за опасността, която открих, и нищо повече. Какво ще се случи после, ще бъде решено от теб, като Върховен друид, и от Съвета. Не се стремя да се завърна като член на Съвета. Просто ме изслушай, а после ме отпрати.

Атабаска се усмихна.

— Все още си толкова самоуверен. Впечатлен съм. Възхищавам се на куража ти, Бремен, но смятам, че си на грешен път и се заблуждаваш. Освен това аз съм само един глас и нищо повече, нямам никакво намерение да взимам еднолично решение по този случай. Почакай тук с капитан Лок. Ще свикам Съвета и ще ги помоля да обсъдят твоята молба. Дали ще решат да те изслушат, или не? Този избор ще оставя на тях.

Той удари рязко по писалището и тясната врата на задния изход се отвори. Сирид Лок влезе и поздрави.

— Остани тук с нашия гост — нареди му Атабаска, — докато се върна.

После Върховният друид излезе през широките двойни врати в предната част на помещението, без да поглежда назад.

Атабаска го нямаше вече почти четири часа. Бремен седеше на пейка при един от високите прозорци и се взираше навън в смътната светлина на късния следобед. Чакаше търпеливо, защото знаеше, че нищо друго не може да направи. Поговори известно време със Сирид Лок, увлечен от новините относно работата на Съвета, разбирайки, че тя продължава в същата насока, както преди години, че малко се е променило, че почти нищо не е свършено. Това го угнети и скоро се отдаде на размисли за своите цели. Замисли се за това какво ще каже пред Съвета и как може да отговорят членовете му, но в сърцето си знаеше, че усилията му ще се окажат безплодни. Сега осъзна и защо Атабаска се бе съгласил с него. Върховният друид смяташе, че ще е по-добре да допусне да бъде изслушан, отколкото да го отпрати веднага, че е по-добре да си придаде вид, че ще обмисли искането му, отколкото да не направи нищо. Но решението вече бе взето. Не възнамеряваше да го послуша. Бремен беше прокуден и Атабаска нямаше да му позволи да се върне. Поради никаква причина, без значение колко убедителен ще бъде, колко завладяващ. В неговото съзнание той бе опасен човек, а може би и в съзнанието на останалите също. Той използваше неразумно магия. Играеше си с огъня. Те нямаше как да изслушат такъв човек. Никога.

Беше тъжно. Дойде да ги предупреди, но те бяха недостижими за него. Усещаше го. Сега очакваше само всичко това да се потвърди.

А потвърждението дойде скоро след като четирите часа изтекоха. Атабаска влезе през вратите с безцеремонното отношение на човек, който има и по-важни дела за вършене.

— Бремен. — В поздрава му се усещаше пренебрежение. Не обърна никакво внимание на Сирид Лок, не му каза нито да си тръгва, нито да остане. — Съветът обсъди молбата ти и я отхвърли. Ако искаш да я представиш още веднъж в писмен вид, тя ще бъде предадена на комисия за обсъждане. — Той седна зад писалището си със снопче книжа и започна да ги преглежда. Ейлт Друин проблесна ярко, когато се разлюля на гърдите му.

— Ние сме поели задължението да следваме курс на невмешателство в делата на расите, Бремен. Твоето искане е в разрез с това правило. Длъжни сме да стоим встрани от политически конфликти и териториални междуособици. Твоите твърдения са много неопределени и напълно недоказани. Не можем да ги приемем за верни. — Той вдигна поглед и добави: — Можеш да се запасиш с всичко, от което имаш нужда, за да продължиш пътуването си. Желая ти късмет. Капитан Лок, моля, ескортирайте нашия гост обратно до крепостните врати.

Той отново сведе поглед. Бремен се взираше безмълвно, втрещен от безцеремонността, с която бе отхвърлен. Когато Атабаска продължи да го игнорира, той каза тихо:

— Ти си глупак. — После се обърна и последва Сирид през тясната вратичка към коридора, който ги бе довел дотук. Чу как вратата се затваря и заключва зад него.

ТРЕТА ГЛАВА

Сирид Лок и Бремен се спускаха обратно по стълбите в мълчание, стъпките им кънтяха в самотна каденца по лъкатушещия коридор. Зад тях светлината на площадката пред задния вход на помещенията на Върховния друид се стопи в мрака. Бремен се опитваше да потисне горчилката, която го изпълваше. Бе нарекъл Атабаска глупак, но може би истинският глупак беше самият той. Кинсън бе прав. Идването му в Паранор бе загуба на време. Друидите не бяха готови да изслушат своя блуден брат. Не се интересуваха от безумните му фантазии, от опитите му да се прокрадне обратно в тяхното лоно. Той ги виждаше как си разменят развеселени, саркастични погледи, когато Върховният друид ги информира за искането му. Виждаше ги как поклащат глави с негодувание. Високомерието му бе попретило да разбере колко голяма е бариерата, която трябва да преодолее, за да спечели отново доверието им. Само да можеше да поговори с тях, те щяха да го изслушат, така си бе мислил. Но не му беше даден шанс да стори дори и това. Самоувереността му го бе провалила. Гордостта му бе изиграла лоша шега. Беше направил голяма грешка.

Но въпреки всичко бях длъжен да го направя, опита се той да оправдае донякъде провала си. Най-малкото сега не трябваше да живее с вината и болката, която щеше да изпита, ако не бе предприел нищо. Нямахме как да бъде сигурен в резултата от усилията си. Но неговото посещение все пак можеше да доведе до нещо добро, някаква малка промяна в протичането на събитията, в настроенията, нещо, което той сега не можеше да предвиди. Не биваше да омаловажава съвсем усилието си. Кинсън може и да беше прав за крайния резултат, но и двамата не можеха да са сигурни дали от това нямаше да излезе нещо.

— Съжалявам, че не ти бе позволено да говориш, Бремен — рече тихо Сирид, като хвърли поглед през рамо.

Бремен вдигна очи, притеснен от мисълта колко ли съкрушен изглежда. Нямахме време за самооправдания. Беше изгубил шанса да говори директно пред Съвета, но имаше и други задачи, които да

изпълни, преди да бъде пропъден завинаги от крепостта, и трябваше да се заеме с тях.

— Сирид, дали ще има време да посетя Кал Рис, преди да си тръгна? — попита той. — Ще отнеме само няколко минути.

Спряха на стълбите взрени един в друг, крехкият на вид старец и закаленият от времето елф.

— Беше ти казано, че можеш да получиш всичко, което ти е необходимо за пътуването — отбеляза Сирид Лок. — Не беше уточнено какво точно включва това. Струва ми се, че една кратка визита ще бъде в реда на нещата.

Бремен се усмихна.

— Никога няма да забравя колко усилия положи заради мен, Сирид. Никога.

Елфът махна пренебрежително с ръка.

— Нищо не съм направил, Бремен. Ела.

Те продължиха по стълбите до един близък коридор и поеа по него. Минаха покрай няколко врати и после отново надолу по друга поредица от стълби. През цялото време Бремен мислеше. Беше ги предупредил, за добро или за лошо. Сигурно повечето не биха обърнали внимание на думите му, но онези, които биха се вслушали в тях, трябваше да получат шанс да оцелеят, въпреки глупостта на останалите. Освен това, беше длъжен да направи някакво усилие да защити крепостта. Не че можеше да стори кой знае какво, при положение, че бе изправен пред мощта на Господаря на Магията, но беше длъжен да направи дори малкото, на което е способен. Щеше да започне с Кал Рис, най-старият му и най-верен приятел — макар да знаеше, че още веднъж ще се сблъска с почти сигурен неуспех.

Когато стигнаха коридора, който водеше до главната зала, съвсем близо до библиотеката, в която Кал прекарваше дните си, Бремен се обърна отново към Сирид и помоли:

— Ще ми направиш ли още една услуга? Ще извикаш ли Риска и Тей Трифънйъд, за да поговорим? Помоли ги да почакаят в коридора, докато се видя с Кал. Ще се срещна с тях там. Давам ти думата си, че няма да ида никъде другаде и няма да направя нищо, с което да пристъпя наредбите относно моето посещение.

Сирид извърна поглед и отвърна:

— Не е нужно да ми даваш думата си, Бремен. Никога не е било нужно. Иди се виж с Кал. Аз ще доведа другите и ще се видим тук.

Той се обърна и тръгна надолу по стълбите към мрака. Бремен си помисли, че е голям щастливец да има Сирид за приятел. Спомни си го като млад, когато още учеше занаята, но беше все така силен и здраво стъпил на земята. Сирид бе дошъл от Арборлон и бе останал верен на първоначалната си служба, отдаден на каузата на друидите. Подобна ангажираност бе рядкост от страна на някой, който не беше друид. Бремен се зачуди дали елфът би постъпил отново така, ако имаше шанса да изживее живота си отначало.

Той престъпи през вратата и зави по коридора вдясно. Залата имаше сводест таван, укрепен с големи дървени греди, които лъщяха от лак и восък. По стените висяха гоблени и картини. Няколко древни мебели и стари брони заемаха едно изолирано пространство в малка ниша, осветено от едва мъждукащи свещи. Времето бе пленено зад тези стени, където нищо не се променяше, въпреки изнизването на дните и сезоните. В Паранор, най-старата и най-укрепената твърдина в Четирите земи, пазител на своето знание, хранилище на най-скъпоценните реликви и книги, цареше атмосфера на неизменчивост. Какъвто и прогрес да бе постигнат след края на варварщината, настъпила след Великите войни, източникът му беше тук. Сега имаше опасност всичко това да изчезне, да бъде загубено завинаги и, изглежда, единствен той съзнаваше това.

Бремен стигна до вратите на библиотеката, отвори ги тихо и пристъпи вътре. Помещението бе малко за библиотека, но бе претъпкано с книги. След разрухата на стария свят можеха да се намерят съвсем малко книги, а повечето от тях бяха съставени от друидите в последните двеста години, старателно изписани на ръка по спомени и наблюдения на шепа мъже и жени, които все още помнеха. Почти всичко се пазеше тук, в тази и в следващата стая, а Кал Рис бе друидът, отговорен за съхранението му. Всяка от книгите имаше голяма стойност, но никоя не можеше да се сравни с Друидските хроники — резултатът от усилията на Съвета да възстанови изгубеното знание на науката и магията от вековете преди Великите войни, от опитите им да разкрият тайните на силата, която бе дала най-великите творения на стария свят, да уточнят още не съвсем ясните детайли за възможностите на устройствата и формулите, талисманите

и заклинанията, съжденията и схващанията, които един ден може би щяха да бъдат разбрани изцяло.

Друидските хроники. Това бяха книгите, от които Бремен се интересуваше най-много. Това бяха книгите, които той възнамеряваше да спаси.

Кал Рис беше покачен на една стълба и подреждаше няколко захабени и парцаливи книги с кожена подвързия, когато Бремен влезе. Библиотекарят се обърна и се втрещи, щом видя, кой стои пред него.

Кал Рис бе дребен, жилав човек, леко прегърбен от годините, но все още достатъчно пъргав, за да се катери. По ръцете му имаше прах, а ръкавите на робата му бяха навити и пристегнати. Сините му очи примигнаха и се свиха, когато усмивката грейна на лицето му. Той бързо се спусна по стълбата, тръгна към Бремен и стисна здраво ръцете на госта си.

— Стари приятелю! — поздрави го Кал. Тясното му лице беше като нашарено от сипаница, но умно и одухотворено, носът му приличаше на закривен клюн, а устните — на две тънки линии. Имаше малка брада — просто кичур, стърчащ от заострената му брадичка.

— Радвам се да те видя, Кал — отвърна Бремен. — Липсваше ми. Липсваха ми нашите разговори, усилията ни да прозрем световните мистерии, съжденията ни за живота. Дори жалките ни опити в шегите. Сигурно ги помниш.

— Помня ги, помня ги, Бремен — засмя се другият. — Е, ето те тук.

— Но се опасявам, че мога да остана само няколко минути. Чу ли вече?

Кал кимна. Усмивката изчезна от лицето му.

— Дошъл си да ни предупредиш за Господаря на Магията. Атабаска го предаде вместо теб. Помолил си да говориш пред Съвета, но той го стори вместо теб. Прекалено се е ангажирал, не мислиш ли? Но той си има своите причини, както и двамата с теб знаем. Във всеки случай Съветът гласува против. Неколцина спориха доста яростно в твоя защита. Риска, например. Тей Трифънйъд също, а и още един-двама. — Той поклати глава и добави: — Опасявам се, че аз запазих мълчание.

— Защото не си виждал никакъв смисъл да говориш — рече Бремен услужливо.

Но Кал отново поклати глава.

— Не, Бремен. Защото съм твърде стар и нямам сили за спорове. Чувствам се добре сред моите книги и искам само да ме оставят на мира. — Той примигна и погледна внимателно към Бремен. — Наистина ли си убеден в това, което твърдиш за Господаря на Магията? Наистина ли съществува? Брона ли е, друидът отцепник?

Бремен кимна.

— Точно за него говорих на Атабаска и точно той е огромната опасност за Паранор и Съвета. Рано или късно ще дойде тук, Кал. И когато го направи, ще разруши всичко.

— Може би да — призна Кал, потрепервайки. — А може би не. Не винаги се случва онова, което очакваме. Двамата с теб винаги сме били съгласни по този въпрос.

— Опасявам се, че този път шансът да се случи нещо различно от това, което аз предвиждам, е много малък. Друидите прекарват твърде много време зад тези стени. Не могат да видят какво всъщност се случва навън. Това ограничава кръгозора им.

Кал се усмихна.

— Ние имаме своите очи и уши и научаваме много повече, отколкото подозираш. Нашият проблем не е неосведомеността, а самодоволството. С готовност приемаме живота, който познаваме, и неохотно признаваме съществуването на нещо, което можем само да си представим. Мислим, че събитията трябва да протичат по наша воля и ничий глас освен нашия няма значение.

Бремен положи ръка на слабото рамо на дребния човек.

— Ти винаги си бил най-разумният от всички ни. Би ли се решил на едно малко пътуване с мен?

— Опитваш се да ме спасиш от съдбата, която смяташ, че ще ме сполети, нали? — Кал се засмя. — Твърде късно е за това, Бремен. Моята съдба е свързана безвъзвратно с тези стени и с писането на книгите, с които съм се заел. Твърде стар съм и твърде ангажиран с работата си, за да изоставя делото на целия си живот. Това е всичко, което зная. Аз съм един от друидите, които ти описах, изпосталели старчоци, вече преминаващи в миналото. Каквото сполети Паранор, това ще сполети и мен.

Бремен кимна. Беше очаквал Кал Рис да каже точно това, но се чувстваше длъжен да го помоли.

— Надявам се да размислиш. Има и други стени, между които да живееш, и други библиотеки, за които да се грижиш.

— Така ли? — попита Кал, извил нагоре вежда. — Е, те чакат други ръце, предполагам. Аз принадлежа на това място.

Бремен въздъхна.

— Тогава помогни ми по друг начин, Кал. Моля се да съм сбъркал в преценката си за опасността. Моля се да бъркам за това, което ще се случи. Но ако не е така, ако Господаря на Магията дойде в Паранор и вратите му не успеят да го задържат, тогава някой трябва да се погрижи за спасяването на Друидските хроники. — Той млъкна за миг и добави: — Те все още ли се съхраняват отделно в съседното помещение, зад скритата в библиотеката врата?

— Все още и винаги — отвърна Кал.

Бремен посегна към робата си и извади малка кожена кесия.

— Тук има специален прах. Ако Господаря на Магията успее да проникне зад тези стени, разпръсни това над Хрониките и те ще бъдат запечатани завинаги. Прахът ще ги скрие. Ще бъдат в безопасност. — Той подаде кесийката на Кал, който я пое неохотно. Съсухреният друид задържа торбичката в шепите си, като че да прецени стойността ѝ.

— Елфическа магия? — попита той и Бремен кимна. — Някаква форма на магически прах, предполагам. Някаква форма на чародейство от стария свят. — Той се ухили дяволито. — Имаш ли представа какво ще ми се случи, ако Атабаска намери това у мен?

— Имам — отвърна Бремен сериозно. — Но той няма да го намери, нали?

Кал погледа дълбокомислено кесийката, после я мушна в робата си и рече:

— Не, няма. — След това сбърчи чело. — Но не съм сигурен дали мога да обеща, че ще го използвам, без значение по каква причина. Само в това отношение с Атабаска си приличаме, Бремен. Аз съм против употребата на магия при изпълнение на задълженията ми. Не одобрявам магията във всички отношения. Знаеш това. Бил съм достатъчно ясен по този въпрос и преди, нали?

— Така е.

— И въпреки всичко, ти ме молиш да направя такова нещо?

— Налага се. Към кого другиго мога да се обърна? На кого мога да се доверя? Оставям това на твоята преценка, Кал. Използвай праха, единствено, ако обстоятелствата станат толкова ужасни, че животът на всички бъде застрашен и няма изгледи някой да оцелее и да се погрижи за книгите. Не позволявай да попаднат в ръцете на онези, които биха злоупотребили със знанието. Това ще е по-лошо от всяко последствие от използването на магия, което можеш да си представиш.

Останаха загледани един в друг в последвалата тишина, всичко вече бе казано.

— Трябва да преосмислиш решението си и да дойдеш с мен — опита за последно Бремен.

Лека усмивка пробяга по тънките устни на Кал.

— Ти ме помоли да дойда с теб и преди, когато реши да напуснеш Паранор и да продължиш проучванията си за магията другаде. Тогава ти казах, че никога не бих тръгнал, че това е мястото, на което принадлежа. Нищо не се е променило оттогава.

Бремен усети горчива безпомощност да пропълзва в него и се усмихна, за да не му проличи.

— Тогава довиждане, Кал Рис, мой най-стари и най-добри приятелю. Остани си със здраве.

Дребният мъж прегърна стареца и притисна за миг крехкото му тяло в обятията си.

— Довиждане, Бремен — почти прошепна той. — Само този път се надявам да грешиш.

Бремен кимна безмълвно. После се обърна и излезе от библиотеката, без да поглежда назад. Улови се, че се е надявал нещата да стоят по-различно, макар да знаеше, че е невъзможно. Тръгна бързо надолу по коридора, към вратата, през която се излизаше на задното стълбище и по което бе дошъл. Усети, че се заглежда в украсите по стените и реликвите, сякаш никога не ги бе виждал — или може би сякаш никога повече нямаше да ги види. Усещаше как някаква частица от него се откъсва и изчезва, точно както когато бе напуснал Паранор за първи път. Не му се искаше да го признае, но все още се чувстваше повече у дома си тук, отколкото на което и да е друго място. И както с всеки дом, това място се беше загнездило в душата му по начин, който той не можеше нито да осъзнае, нито да превъзмогне.

Мина през вратата и пристъпи в мрака на площадката от другата страна, където се озова лице в лице с Риска и Тей Трифънйъд.

Тей веднага се приближи към него и го прегърна.

— Добре дошъл у дома, друиде — рече, като го потупваше по гърба.

Тей беше елф с необичаен ръст. Върлинест и доста тромав на вид, като че постоянно го грозеше опасност да се спъне в собствените си крака. Лицето му беше определено елфическо, само дето главата му изглеждаше присадена по погрешка към тялото. Все още бе млад, макар че служеше от петнадесет години в Паранор. Имаше гладко и добре избръснато лице, руса коса и сини очи, винаги готов да разцъфне в усмивка за всекиго.

— Изглеждаш добре, Тей — отвърна старецът, като дари елфа с лека усмивка. — Явно животът в Паранор ти понася.

— Да те видя отново, ми понася още по-добре — обяви другият. — Кога заминаваме?

— Да заминаваме ли?

— Бремен, не се прави на скромен. Отиваме там, където отиваш и ти. С Риска вече го решихме. Дори да не ни беше извикал на тази среща, щяхме да те настигнем по пътя. Дошло ни е до гуша от Атабаска и Съвета.

— Не беше там да видиш представлението им — подсмихна се Риска и излезе на светлото. — Пародия! Отнесоха се към молбата ти с такова разбиране, сякаш бяха призвани да станат жертви на чума! Не бяха разрешени никакви дебати и никакви доводи не се взеха под внимание! Атабаска представи искането ти по такъв начин, че не остана никакво съмнение какво е неговото отношение. Останалите го подкрепиха, до един подмазвачи. Тей и аз направихме всичко по силите си да осуетим машинациите му, но ни заглушиха. Дотегна ми от техните интриги, дотегна ми от късогледството им. Щом ти казваш, че Господаря на Магията съществува, значи той съществува. Щом ти казваш, че ще дойде в Паранор, значи ще дойде. Само че аз няма да съм тук да го посрещна. Нека другите останат вместо мен. По дяволите, как може да са такива глупаци?

Риска бе целият мускули и гняв, Бремен се усмихна вътрешно.

— Значи сте се представили много добре в моя защита?

— Бяхме като шепот при буря — изсмя се Тей. Ръцете му се повдигнаха и паднаха безпомощно от двете страни на черната му роба. — Риска е прав. В Паранор царят интригите. Те взеха властта, откакто Атабаска стана Върховен друид. Ти трябваше да заемеш този пост, Бремен, не той.

— Ти можеше да си Върховен друид, ако беше пожелал — наблегна раздражено Риска. — Трябваше да си по-настоятелен.

— Не — отвърна Бремен. — Нямахме да се справя добре на тази длъжност, приятелю. Никога не ми се е удавала чиновническата работа и управлението. Моето предопределение е да търся и да разкривам онова, което е загубено, а не можех да сторя това от тази висока кула. Атабаска беше по-подходящ от мен.

— Как пък не! — сопна се Риска. — Той никога не е бил подходящ за каквото и да било. Негодува срещу теб дори и сега. Знае, че неговото място щеше да е твое, стига ти да бе поискал, и никога не ти прости това. Нито пък, че замина и пренебрегна всичко останало. Твоята свобода застрашава неговото упование в реда и подчинението. Той ни иска всички наредени спретнато по полиците, откъдето да ни сваля, когато му е удобно. Исква да ръководи живота ни, сякаш сме деца. Ти избяга от контрола му, като напусна Паранор, и той никога няма да ти го прости.

Бремен сви рамене.

— Минало заминало. Съжалявам единствено, че не взе под нужното внимание предупреждението ми. Смятам, че крепостта е в истинска опасност. Господаря на Магията идва насам, Риска. Той няма да заобиколи Паранор и друидите. Армията му ще ги прегازی.

— А ние какво ще правим? — настоя Тей, като се оглеждаше наоколо, сякаш се опасяваше, че някой може да ги подслушва. — Ние продължихме да практикуваме магията, Бремен. И двамата, Риска и аз, всеки по свой начин, всеки по своя метод. Знаехме, че ще се върнеш за нас някой ден. Знаехме, че ще има нужда от нея.

Бремен кимна доволен. Беше разчитал най-много на тях, че ще продължат да развиват заклинателските си умения. Не бяха толкова посветени и опитни като него, но бяха достатъчно способни. Риска беше майстор на оръжието, умел в бойните и военните изкуства. Тей Трифънйъд беше вещ в познанието за стихииите, бе изучил силите, които създават и разрушават, разбираше баланса между земя, въздух,

огън и вода в еволюцията на живота. Всеки от тях бе адепт, също като него, способен да призове магията, за да защити и опази. Практикуването на магията бе забранено между стените на Паранор, освен когато се извършваше под строг контрол. Заклинания се извършваха единствено и само по необходимост.

Експериментирането не се поощряваше и често се наказваше, ако бъдеше разкрито. Друидите живееха в сянката на собствената си история и на мрачния спомен за Брона и неговите сподвижници. Бяха се оставили да западнат заради вината и нерешителността. Те, изглежда, не разбираха, че изначално погрешната им посока на действие заплашва да ги погълне.

— Били сте прави — каза им Брона. — Аз разчитах, че няма да изоставите магията. И наистина искам да дойдете с мен. Ще имам нужда от вашите умения и силата ви в това, което ми предстои. Кажете ми, можем ли да призовем още някого от останалите? Някой, който осъзнава нуждата от употребата на магия.

Тей и Риска се спогледаха.

— Не, ще трябва да разчиташ само на нас.

— Вие ще се справите отлично — обяви Бремен, а старческото му лице се сбръчка в насилена усмивка. Само тези двамата ли щяха да се присъединят към него и Кинсън! Само те двамата срещу цяло множество! Той въздъхна. Е, може би бе очаквал твърде много. — Съжалявам, че съм принуден да искам това от вас — каза той и го мислеше искрено.

Риска се сопна:

— Щях да се почувствам пълно нищожество, ако не го беше направил. Отегчен съм до смърт от Паранор и неговите старци. На никого не му пука за прилагането на моите умения. Нямам никакви сподвижници. Всички ме смятат за някакъв анахронизъм. Тей се чувства по същия начин. Отдавна щяхме да напуснем, ако не се бяхме разбрали да те чакаме.

Тей кимна.

— Няма причина за униние в това, че се нуждаеш от другари по своя път, Бремен. Ние сме напълно готови.

Бремен се ръкува с всеки от тях и им благодари.

— Съберете всичко, което искате да вземете, и ще се срещнем пред крепостните порти утре сутрин. Тогава ще ви кажа накъде ще се

отправим. Тази вечер ще спя навън в гората, моят другар Кинсън Рейвънлок ще бъде с мен. Той ме съпровожда през изминалите две години и се е доказал като безценен приятел. Той е следотърсач и разузнавач, пограничник с огромна смелост и кураж.

— Щом пътува с теб, няма нужда от други препоръки — каза Тей. — Сега ще тръгваме. Сирид Лок те чака някъде по-надолу по стълбите. Помоли да слезеш при него. — Тей помълча многозначително, после добави: — Сирид би бил добър спътник, Бремен.

Старецът кимна.

— Знам. Ще го помоля да дойде с нас. Починете си добре. Ще се видим по изгрев.

Джуджето и елфът се шмугнаха през вратата на коридора и я затвориха леко зад себе си, като оставиха Бремен сам на площадката. Той постоя там за момент, като се опитваше да прецени какво да предприеме сега. Тишината го обгръщаше, дълбока, погълнала всичко зад крепостните стени. Секундите се нижеха. Бремен не се нуждаеше от много време, но във всички случаи трябваше да побърза.

И отново щеше да му е нужна помощта на Сирид Лок.

Забърза надолу по стълбите, за да изпълни плана си, като прехвърляше подробностите от него в ума си. Миризма на плесен го удари в ноздрите и той сбърчи нос, щом навлезе в тесния проход. Навсякъде другаде, в главните коридори и стълбища на крепостта, въздухът беше чист и топъл. Той идваше от шахтата за отопление, която сгръвяваше крепостта през цялата година. Филтри и отдушници контролираха въздушния поток, но в скрити проходи, като този, такива нямаше.

Откри капитана на друидската стража две площадки по-надолу да стои сам, скрит в сенките. Сирид Лок тръгна към Бремен с невъзмутимо изражение, щом той се приближи.

— Реших, че ще се чувстваш по-добре, ако се срещнеш с твоите приятели насаме — каза елфът.

— Благодаря ти — отвърна Бремен, трогнат от съобразителността му. — Ние бихме искали ти да станеш един от нас, Сирид. Тръгваме по изгрев. Ще дойдеш ли?

Сирид се усмихна едва и рече:

— Знаех си, че си намислил нещо такова. Риска и Тей нямат търпение да напуснат Паранор, това не е тайна за никого. — Поклати леко глава. — Но що се отнася до мен, Бремен, моят дълг ме задържа тук. Особено ако твоите твърдения са истина. Някой трябва да защити друидите, дори от самите тях. Аз съм най-подходящият за целта. Стражата е мое дело. Всички са подбрани и обучени под мое командване. Не е редно да ги изоставя сега.

Бремен кимна.

— Предполагам, че не е. Но все пак ще се радваме да ни придружиш.

Сирид почти се засмя.

— Да, би било хубаво. Но изборът вече е направен.

— Тогава продължавай да бдиш над тези стени, Сирид Лок. — Бремен се взря в него. — Провери добре хората си. Има ли тролі сред тях? Има ли такива, които могат да те предадат?

Капитанът на друидската стража поклати категорично глава.

— Нито един. Всички ще останат с мен до смъртта си. Дори тролите. Залагам живота си за това, Бремен.

Друидът се усмихна леко.

— Точно това правиш. — Той се огледа за миг, сякаш търсеше някого. — Той ще дойде, Сирид — Господаря на Магията ще дойде заедно със своите крилати изчадия и смъртни последователи и вероятно със същества, призовани от отвъдното. Ще врѣхлети над Паранор и ще се опита да те смаже. Пази си гърба, приятелю.

Закаленият от годините ветеран кимна.

— Той ще ни завари подготвени — рече Сирид и издържа погледа на друида. — Време е да те отведе при портите. Не искаш ли да вземеш някаква храна?

Бремен кимна.

— Да, ще взема. — После се сепна. — Почти забравих. Дали ще бъде възможно да разменя още една, последна дума с Кал Рис? Страхувам се, че се разделихме при малко странни обстоятелства, и бих искал да поправам това, преди да тръгна. Би ли ми отпуснал още няколко минути, Сирид? Ще се върна точно тук.

Елфът мълчаливо обмисли молбата му за момент, после кимна.

— Добре. Но, моля те, побързай. Вече разтеглих инструкциите на Атабаска до краен предел.

Бремен се усмихна обезоръжаващо и тръгна отново нагоре по стълбите. Мразеше да лъже Сирид Лок, но нямаше никакъв друг избор. Капитанът на друидската стража никога не би разрешил онова, което се канеше да направи; при никакви обстоятелства, дори на приятел. Бремен се изкачи две нива, мина по коридора към втори проход, бързо го извървя, после мина през още една врата към второ стълбище, дори още по-тясно и стръмно от предишното. Движеше се внимателно и много предпазливо. Не можеше да си позволи да го разкрият точно сега. Това, което възнамеряваше да направи, беше забранено. Ако някой го видеше, Атабаска спокойно можеше да го тикне в най-дълбоката тъмница за вечни времена, В края на тясното стълбище той спря пред масивна дървена врата, заключена с вериги, дебели колкото дланта му. Докосна внимателно катинарите един по един и с лек удар те всички паднаха на земята. Бремен махна веригите от халките, натисна вратата и загледа със смесица от облекчение и безпокойство как тя бавно се люшва назад.

Друидът пристъпи вътре и се озова на една платформа високо в крепостта. Под нея стените се спускаха надолу в черна пропаст, за която се говореше, че стига чак до центъра на Земята. Никой никога не се бе спускал до дъното ѝ и не се бе завръщал. Никой никога не бе успявал да хвърли светлина чак дотам, за да види какво има долу. Наричаха ямата Друидския кладенец. Това бе място, в което се изхвърляше онова, което времето и съдбата бяха отхвърлили, отпадъците от заниманията с магията и науката, от живота и смъртта, от смъртното и безсмъртното. Тази яма бе тук още от времето на вълшебния свят. Подобно на Адския рог в Долината на шистите, тя беше един от проходите, които свързваха тукашния и отвъдния свят. Разказваха се легенди за това за какво бе използвана тя през годините и за ужасяващите неща, които беше погълнала. Бремен не се интересуваше от тези приказки. Онова, от което се вълнуваше, бе, че преди много време бе установил, че ямата е шахта, която канализира магията от царство, което никоя жива душа не бе посещавала, и в мрака, който обгръщаше тайните ѝ, се крие сила, която нито едно същество не би се осмелило да предизвика.

Застанал на ръба на кладенеца, той вдигна ръце и започна да припява. Гласът му бе мек и равномерен, заклинанието му — добре подготвено и обмислено. Не погледна надолу дори когато усети

вълнението и въздишките, изтръгнали се от дълбините. Движеше ръцете си бавно, рисувайки във въздуха символи — заклинания за подчинение. Изричаше думите без колебание, защото дори намек за нерешителност би довел до прекъсването на магията и би провалил усилията му.

Когато свърши, той посегна към робата си и извади оттам щипка зеленикав прах, който хвърли в бездната. Прашинките заблещукаха, извивайки се, сякаш понесени от въздушни течения. Те като че ли се уголемяваха и умножаваха, докато станаха хиляди. За момент увиснаха във въздуха, искрящи в мрака, след това примигваха и изчезнаха.

Бремен отстъпи бързо назад. Дишаше учестено, усещаше как куражът му се изпари, щом гърбът му опря в студената каменна стена на кулата. Вече нямаше предишната сила. Нямаше я едновременно решимост. Той затвори очите си и застина в очакване стоновете и въздишките да се стопят отново в тишината. Използването на магия изискваше такива усилия! Искаше му се отново да е млад. Искаше му се тялото му да бъде отново силно, а той самият да притежава пак предишната непоколебимост. Но всъщност беше стар и слаб и нямаше никакъв смисъл да тъгува по невъзможното. Налагаше му се да се справи и с това тяло и с решимостта, която му бе останала.

Нещо застърга по каменните стени под него — може би нокти или люспи.

Нещо се катереше, за да види дали заклинателят е още там!

Бремен се окопити, запрепва се обратно към вратата, излезе и я затвори плътно зад себе си. Сърцето му още биеше лудо, лицето му бе лъснало от пот.

— Напусни това място! — прошепна груб глас от другата страна на вратата, някъде дълбоко от ямата. — Напусни сега!

Ръцете на Бремен трепереха, докато заключваше отново катинарите на веригите. После се втурна надолу по тясното стълбище и през пустите проходи на крепостта, за да се присъедини към Сирид Лок.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Бремен и Кинсън Рейвънлок пренощуваха в гората недалеч от Паранор.

Откриха малка смърчова горичка, която им осигури относително прикритие. Но дори тук не се чувстваха в безопасност от крилатите ловци, които дебнеха в нощното небе.

Ядяха студената си вечеря — малко хляб, сирене, пролетни ябълки и ейл, и обсъждаха събитията от деня. Бремен му разказа за опита си да се обърне към Друидския съвет и му предаде разговорите си с онези, с които бе говорил в крепостта. Кинсън се ограничи само с няколко спокойни кимвания и от време на време изсумтяваше в знак на разочарование, но запази самообладание и добрите си маниери, като не натякна на стареца, че го е предупредил.

След това легнаха да спят, изморени от дългия преход от Стрелехайм и от многото безсънни нощи. Дежуреха на смени, защото не смятаха, че са в безопасност дори в такава близост до друидите. Всъщност те изобщо не смятаха, че за в бъдеще ще бъдат в безопасност където и да е. Скоро Господаря на Магията щеше да започне своя поход, а крилатите изчадия бяха негови очи навсякъде из Четирите земи. Бремен, който пръв остана на стража, изведнъж усети нещо, някакво присъствие, което улови с инстинктите си, нещо съвсем наблизо. Беше полунощ, смяната му вече изтичаше и той беше започнал да мисли за съня и за малко да го пропусне. Но нищо не се появи и тръпките, които пробягваха по гръбнака му, започнаха да изчезват също така бързо, както се бяха появили. Друидът потъна в дълбок сън без сънища, но се събуди още преди изгрев и се замисли за онова, което му предстоеше да свърши, за да победи заплахата от Господаря на Магията, когато Кинсън се промъкна безшумно от храстите и коленичи до него.

— Едно момиче иска да те види — рече той.

Бремен кимна безмълвно и седна. Нощта вече избледняваше в сиво, а хоризонтът на изток беше започнал да посребрява. Гората наоколо изглеждаше напълно пуста, огромен мрачен лабиринт от

гъсти, преплетени клонаци, а короните на дърветата образуваха над тях балдахин и ги обграждаха като в гробница.

— Коя е тя? — попита старецът.

Кинсън поклати глава и отвърна:

— Не си каза името. Изглежда, че е от друидите. Носи друидска роба и отличителни знаци.

— Добре, добре — каза замислен Бремен и се изправи на крака. Мускулите го боляха, а ставите му се бяха вдървили.

— Тя предложи да изчака, но аз знаех, че сигурно вече си буден.

Бремен се прозя и отвърна:

— Станал съм по-предвидим, отколкото е полезно. Момиче, казваш? Сред друидите няма много жени, особено момичета.

— Аз дори не предполагах, че сред тях има жени. Във всеки случай не изглежда опасна и е твърдо решена да говори с теб.

Кинсън звучеше съвсем незаинтересован от случая, явно предполагаше, че ще бъде просто загуба на време. Бремен приглади смачканата си роба. Може би срещата щеше да има смисъл.

— Видя ли някакви крилати ловци, докато беше на стража?

Кинсън поклати глава.

— Не, но усетих присъствието им. Те кръжат из тези гори, сигурен съм. Ще говориш ли с нея?

Бремен го погледна.

— С момичето ли? Разбира се. Къде е тя?

Кинсън го поведе от заслона на смърчовите към малка полянка, не по-дълга от петдесет фута. Момичето стоеше там, мрачно и смълчано. Не беше много едра, по-скоро ниска и слабичка. Беше се загърнала с робата си, а качулката закриваше лицето ѝ. Не помръдна, когато го видя, и остана да го чака неподвижна.

Бремен забави крачка. Чудеше се как го бе открила толкова лесно. Умишлено бяха устроили лагера си толкова навътре в гората, за да не бъдат намерени, докато спят. Въпреки това, момичето бе успяло — и то през нощта, без помощта на някаква светлина, освен тази на звездите и луната, доколкото успяваше да проникне през гъстия клонак. Младата жена или беше много добър следотърсач, или използваше магия.

— Остави ни насаме — рече Бремен на Кинсън и прекоси полянката, за да стигне до нея, като накуцваше лекичко, защото

ставите му още не искаха да се раздвижат.

Тя свали качулката си, за да може той да види лицето ѝ. Беше много млада, но не момиче, както бе решил Кинсън. Косата ѝ бе черна и много късо подстригана, а очите ѝ бяха тъмни и изключително големи. Имаше деликатни черти, гладко и открито лице. Наистина бе облечена в друидска роба, а на гърдите ѝ се виждаше избродирана ръка, вдигнала горящата факла на Ейлт Друин.

— Името ми е Марет — каза тя и протегна ръка, когато той се приближи до нея.

Бремен пое ръката ѝ. Беше малка, но хватът ѝ — силен, а кожата на дланта ѝ беше загрубяла от работа.

— Марет — поздрави я той.

Тя изтегли ръката си. Погледът ѝ бе спокоен и издържа неговия, гласът ѝ беше нисък и завладяващ.

— Аз съм друид-послушник, още не съм посветена, но ми е разрешено да се обучавам в крепостта. Дойдох преди десет месеца като лечител. Няколко години учих в страната на Сребърната река, а после две години в Сторлок. Започнах да се уча на знахарство, когато бях на тринадесет. Семейството ми живее в Южната земя, под Лий.

Бремен кимна. Щом ѝ е било позволено да учи лечителство в Сторлок, значи имаше талант.

— Какво желаеш от мен, Марет? — попита той внимателно.

Тъмните ѝ очи примигнаха.

— Искам да дойда с теб.

Той се усмихна едва и отвърна:

— Аз дори не зная къде отивам.

Тя кимна.

— Това няма значение. Зная на каква кауза служиш. Зная, че взимаш със себе си друидите Риска и Тей Трифънйъд. Искам да стана част от вашата група. Чакай! Преди да кажеш каквото и да било, ме изслушай. Така или иначе щях да напусна Паранор. Тук съм в немилост, особено в очите на Атабаска. А причината за това е, че продължих да изучавам магията, въпреки че ми беше забранено. От мен се очаква да бъда единствено лечител, така беше решено. Искат да използвам само онези умения и знания, които Съветът смята за подходящи.

„Подходящи за жена“ — изрече мислено Бремен фразата, която бе скрита в думите ѝ.

— Усвоих всичко, на което могат да ме научат — продължи тях. — Те не биха го признали, но е точно така. Имам нужда от нов учител. Имам нужда от теб. Ти знаеш за магията повече от всеки друг. Наясно си с нейните нюанси и изисквания, с особеностите на прилагането ѝ, с трудността да я впишеш в живота си. Никой няма твоя опит. Бих искала да я изучавам заедно с теб.

Той поклати бавно глава и отговори:

— Марет, там, където отивам, няма място за неопитни.

— Опасно ли ще бъде? — попита тя.

— Дори за мен. Както и за Риска и Тей, които донякъде са посветени в боравенето с магията. Но най-вече за теб.

— Не — отвърна тя тихо, явно готова да спори. — Едва ли ще бъде толкова опасно за мен, колкото си мислиш. Има нещо, което още не съм ти казала. Нещо, което никой в Паранор не знае, макар че, струва ми се, Атабаска се досеща. Аз не съм напълно неопитна. Познавам магията много повече, отколкото ми позволява обучението. Родена съм с нея.

Бремен се сепна.

— Присъща магия?

— Не ми вярваш, нали? — рече рязко тя.

Всъщност, той наистина не ѝ вярваше. Присъщата магия беше нещо крайно необичайно. Магията се овладяваше чрез обучение и практика. Тя не се наследяваше. Поне не в тези времена. По време на вълшебното царство нещата бяха стояли различно, разбира се. Тогава магията бе толкова неразривна част от вродената същност на един човек, колкото и неговата плът и кръв. Но от незапомнени времена никой из Четирите земи не се беше раждал с присъща магия.

Никой човек.

Той продължаваше да се взира в нея.

— Особеното при магията, която притежавам, е, че не винаги мога да я контролирам — продължи тя. — Тя бликва и изчезва, като прилив на емоция, като покачване и спадане на температурата, като тласъци на съзнанието ми, и в десетки други прояви, които не винаги мога да управлявам. Понякога успявам да я овладея, но друг път тя върши, каквото си иска.

Момичето се поколеба и за първи път сведе за миг очи, преди пак да срещне погледа му. Докато говореше, на него му се стори, че долавя и отсянка на отчаяние в ниския ѝ глас.

— Налага се да внимавам във всяко свое действие. Принудена съм постоянно да крия частица от себе си, да внимавам как се държа, как реагирам, нащрек съм дори и в най-обикновените неща. — Тя стисна устни. — Не мога да продължавам да живея така. Дойдох в Паранор, за да получа помощ. Но не я намерих. Сега се обръщам към теб. — Замълча за момент и после добави: — Моля те.

В тази молба се усещаше такава горчивина, че той се сепна. За секунда тя бе загубила самообладание, желязната си решимост, твърдото си поведение, което бе овладяла до съвършенство, за да се предпази. Бремен все още не знаеше дали може да ѝ вярва; но реши, че вероятно казва истината. Едно беше сигурно, тя наистина имаше нужда от помощ.

— Бих могла да ви бъда полезна, ако ме вземеш със себе си — рече тихо момичето. — Ще бъда верен съмишленик. Ще правя това, което се изисква от мен. Ако бъдеш принуден да се изправиш пред Господаря на Магията и неговите слуги, аз ще застана до теб. — Тя едва доловимо се наведе напред. — Моята магия — довери му тя с плах глас — е много мощна.

Той взе ръката ѝ и я задържа между своите.

— Ако се съ согласиш да изчакаш до изгрев слънце, ще обмисля молбата ти — каза ѝ. — Трябва да я обсъдя с останалите, с Тей и Риска, когато пристигнат.

Тя кимна и погледна над рамото му.

— А с твоя едър приятел?

— Да, също и с Кинсън.

— Но той няма магьоснически умения, нали?

— Не, но е добър в много други неща. Ти го усети, нали? Усети, че той не може да прилага магията.

— Да.

— Каж ми, използва ли магия, за да ни откриеш?

Тя поклати глава и отвърна:

— Не. Беше просто инстинкт. Усетих ви. Винаги съм можела да го правя. — Тя се втренчи в него, задържайки погледа му. — Това форма на магията ли е, Бремен?

— Да. Не може да бъде определена така лесно, както останалите й разновидности, но въпреки всичко е магия. Присъща магия, бих добавил, вродено, а не придобито умение.

— Аз нямам придобити умения — каза тя тихо, като прибра ръце в робата си, сякаш изведнъж бяха измръзнали.

Той я изучава известно време замислен.

— Седни тук, Марет — каза накрая и посочи едно място на полянката зад гърба й. — Чакай останалите заедно с мен.

Тя го послуша. Отиде до туфа трева, която бе порасла там, където дърветата не закриваха слънцето, подгъна крака под себе си и се сгуши в гънките на робата си. Приличаше на малка тъмна статуя. Бремен я погледа, после прекоси полянката и се върна при Кинсън.

— Какво иска? — попита пограничникът, като тръгна с него към дърветата.

— Иска да дойде с нас — отвърна Бремен.

Кинсън повдигна вежди, завладян от съмнение.

— И защо ще иска да идва?

Бремен спря и се обърна към него.

— Още не ми е казала. — После хвърли поглед към мястото, където седеше момичето. — Даде ми достатъчно основания да обмисля молбата й, но все още крие нещо от мен.

— Значи ще й откажеш?

Бремен се усмихна.

— Ще изчакаме другите и ще го обсъдим.

Не се наложи да чакат дълго. Слънцето изгря над хълмовете и се изкачи над короните на дърветата за минути, разля светлината си към черната пазва на гората и прогони и последните останки от мрака. Цветовете се завърнаха на земята, сенки в зелено, кафяво и златно заеха мястото на отстъпващата тъмнина, птиците започнаха да се пробуждат, за да приветстват с песните си новия ден. Мъглата се притисна здраво към по-тъмните ниши на просветляващата гора, а през ниската й завеса, която все още забулваше стените на Паранор, вървяха Риска и Тей Трифънйъд.

И двамата бяха сменили друидските си роби с пътнически дрехи. Носеха раници, които се поклащаха свободно от широките им плещи. Елфът беше въоръжен с голям лък и тънък ловджийски нож. Джуджето носеше къс, двуръчен меч с широко острие, на кръста му се

поклащаше бойна брадва, а в ръцете си държеше сопа, дебела колкото пред мишницата му.

Те се отправиха директно при Бремен и Кинсън, без да забележат Марет. Когато се приближиха, тя се изправи и зачака.

Тей я видя първи, като хвърли поглед зад гърба си, привлечен от неочакваното движение, което бе уловил с периферното си зрение.

— Марет — прошепна той.

Риска погледна към нея и изсумтя.

— Тя иска да тръгне с нас — обяви Бремен без всякакви предисловия. — Твърди, че може да ни бъде полезна.

Риска изсумтя отново и отстъпи по-далеч от момичето.

— Тя е още дете — промърмори той.

— Тя е в немилост пред Атабаска, защото се опитва да изучава магията — рече Тей и се обърна да я погледне. Усмивката на елфическото му лице стана още по-широка. — Дава големи надежди. Харесвам решителността ѝ. Атабаска не напразно се плаши от нея.

Бремен го погледна и попита:

— Можем ли да ѝ вярваме?

Тей се засмя.

— Що за странен въпрос? Да ѝ вярваме за какво? Да вярваме, че ще направи какво? Някои казват, че на никого не бива да се има вяра, дори на теб и мен, а аз мога да говоря само за себе си. — Той замълча, после килна глава към Кинсън и рече: — Добро утро, пограничнико. Аз съм Тей Трифънйъд.

Елфът и Кинсън си стиснаха ръцете, Риска също го поздрави. Бремен се извини, че е забравил да ги запознае. Пограничникът каза, че е свикнал с това, и сви рамене многозначително.

— Е, ами момичето? — върна Тей разговора там, където бе прекъснал. — Аз я харесвам, но Риска е прав. Много е млада. Не знам дали ми се иска да си губя времето като я надзиравам непрекъснато.

Бремен сви тънките си устни.

— Тя, изглежда, не мисли, че ще ти се наложи. Твърди, че владее магията.

Риска изсумтя.

— Тя е само послушница. Била е в Паранор по-малко от три сезона. Как би могла да знае каквото и да било.

Бремен се озърна към Кинсън и видя, че пограничникът вече е взел решение.

— Не е съвсем така, не мислиш ли? — рече старецът на Риска.

— Е, ще ми кажете ли какво решавате? Идва ли с нас, или не?

— Не — отсече веднага Риска.

Кинсън сви рамене и кимна в знак на съгласие.

— Тей? — попита Бремен елфа.

Тей Трифънйъд въздъхна с неохота и рече:

— Не.

Бремен обмисли известно време отговорите им, после кимна.

— Е, въпреки че всички гласувахте против, аз мисля, че може да дойде с нас. — Те се взряха в него. Обветреното му лице се сбръчка от внезапна усмивка. — Само да можете да се видите! Е, добре, нека ви обясня. Първо, имаше нещо в молбата ѝ, което ме заинтересува, но пропуснах да ви го съобщя. Тя иска да се обучава с мен, да научи повече за магията. Готова е на всичко, за да го постигне. Отчаяно го желае. Не моли или проси, но отчаянието личи в очите ѝ.

— Бремен... — започна Риска.

— Второ — продължи Бремен, като даде знак на джуджето да замълчи, — тя твърди, че притежава присъща магия. Мисля, че е възможно да казва истината. Ако е така, за нас няма да е зле да изучим същността ѝ и да я използваме за добро. И в края на краищата, ние сме само четирима.

— Не сме дотам отчаяни, че да... — започна Риска отново.

— О, такива сме, Риска — прекъсна го рязко Бремен. — Точно такива сме. Четирима срещу Господаря на Магията, неговите крилати ловци, адските му изчадия и целия тролски народ — колко по-отчаяни можем да бъдем? Никой друг в Паранор не ни предложи помощта си. Само Марет. Не съм склонен да отпратя когото и да било на този етап.

— Но по-рано ти каза, че тя крие нещо от теб — посочи Кинсън. — Това едва ли отговаря на верността, която търсиш.

— Всички ние крием някакви тайни, Кинсън — смъмри го меко Бремен. — Няма нищо странно в това. Марет почти не ме познава. Защо да ми доверява всичко още при първия разговор? Просто беше предпазлива, нищо повече.

— Това не ми харесва — обяви внезапно Риска. Той опря тежката тояга на масивното си бедро. — Тя може и да владее някаква магия,

дори може да има и дарбата да я използва. Но това не променя факта, че ние не знаем почти нищо за нея. И по-специално, не знаем можем ли да разчитаме на нея. Не ми се ще да излагам живота си на такъв риск, Бремен.

— Е, мисля, че бихме могли да ѝ дадем шанс — противопостави се ведро Тей. — Ще имаме време да си съставим мнение, преди да се е наложило да изпитаме смелостта ѝ. Вече има няколко неща, които говорят в нейна полза. Знаем, че е избрана за послушница от друидите — това само по себе си е много висока оценка. А и тя е лечител, Риска. Може да имаме нужда от уменията ѝ.

— Добре, нека дойде — съгласи се Кинсън неохотно. — Бремен така или иначе вече е взел решение.

Риска се смръщи. Широките му рамене се изпънаха.

— Е, той може и да е взел своето решение, но не може да решава вместо мен. — Извърна се към Бремен и се взря мълчаливо в стареца за момент. Тей и Кинсън застинаха в очакване. Бремен не отвърна нищо. Просто стоеше.

Накрая Риска беше онзи, който отстъпи. Той само тръсна глава, сви рамене и се извърна.

— Е, ти си водачът, Бремен. Вземи я, щом искаш. Но не очаквай от мен да ѝ бърша носа.

— Непременно ще ѝ предам това — обяви Бремен и смигна на Кинсън, после махна на младата жена да се присъедини към тях.

Малко по-късно групата от петима потегли. Бремен водеше, Риска и Тей Трифънйъд вървяха от двете му страни, Кинсън на крачка зад тях, а Марет последна. Слънцето се бе издигнало в небето, висеше над Драконовите зъби на изток и осветяваше гъсто обраслата с дървета долина, небето бе ярко, синьо и безоблачно. Малката групичка пътуваше на юг. Криволичеха по малко отъпкани пътеки и бродове през широки и тихи потоци, към скалистите подножия на планините, които се издигаха над гористата местност към прохода Кенън. По обед вече бяха излезли от долината и наближиха прохода, въздухът стана резлив и хладен. Зад гърба си можеха да видят масивните стени на Паранор. Крепостта на друидите се издигаше високо на скалния си пиедестал наред старата гора. На силната слънчева светлина камъкът се открояваше ясно сред вълните от дървета, като главина в средата на огромно колело. Друидите се озърнаха назад към крепостта, един след

друг, всеки завладян от мислите си, потънали в спомени за събития от миналото и за изтеклите години. Единствено Марет не показва никакъв интерес, тя нарочно се втренчи пред себе си, а дребното ѝ лице бе застинало в безстрастна маска.

После навлязоха в Кенън, назъбените му стени се извисиха над тях, огромни каменни късове, прорязани от бавната секира на времето, и Паранор се изгуби от поглед.

Само Бремен знаеше накъде са се запътили и запази тази информация за себе си, докато не се установиха за през нощта над Мирмидон. Бяха излезли на сигурно място извън прохода и се прислониха в гората долу. Кинсън беше питал Бремен за посоката, когато останаха насаме, а Риска го беше попитал пред всички, но старецът не им отговори. По някакви свои причини той отказа каквито и да било обяснения на спътниците си. Никой не се опита да възроптае срещу избора му. Но тази нощ, след като стъкнаха огъня си и сготвиха руд (първото топло ядене на Кинсън от седмици), Бремен най-сетне разкри коя е крайната им цел.

— Ще ви кажа накъде сме се запътили — обяви той тихо. — Пътуваме към Адския рог. — Седяха около малкия огън, бяха привършили с вечерята и всеки се занимаваше с нещо. Риска точеше острието на широкия си меч. Тей отпиваше от меха с ейл и рисуваше картинки в прахта. Кинсън пришиваше нова ивица кожа към единия си ботуш, там, където подметката се бе отпрала. Марет седеше настрани и ги гледаше със странния си, спокоен поглед, който попиваше всичко и не издаваше нищо.

След думите на Бремен настъпи тишина, четири глави се вдигнаха като една и се втренчиха в него.

— Възнамерявам да говоря с духовете на мъртвите, за да се опитам да узная какво трябва да сторим за спасението на расите. Ще пробвам да науча как да действаме. Да разкрия съдбата ни.

Тей Трифънйъд се прокашля тихо.

— Адският рог е забранен за смъртните. Дори за друидите. Водите му са отровни. Само да ги вкусиш и си мъртъв. — Той погледна към Бремен многозначително, после извърна поглед. — Но ти знаеш това, нали?

Бремен кимна.

— Наистина, посещението на Адския рог е опасно. Призоваването на мъртвите също е много рисковано. Но аз съм проучвал магията, която пази отвъдното, и порталите, които го свързват с нашия свят, минал съм по всички съществуващи бродове между двата свята и се върнах жив. — Той се усмихна на елфа. — Пътувах доста надалеч, откакто се разделихме, Тей.

Риска изсумтя.

— Не съм убеден, че искам да узная съдбата си.

— Нито пък аз — додаде Кинсън.

— Ще моля за всичко, което биха могли да ни кажат — съобщи Бремен. — Те ще преценят какво трябва да узнаем.

— И ти смяташ, че духовете ще говорят с разбираеми за теб думи? — поклати глава Риска. — Не мисля, че действат по този начин.

— Да, така е — осведоми го Бремен. Приблужи се по-близо до огъня и протегна ръце към топлината. Нощта беше хладна, дори в подножието на планините. — Мъртвите, ако се появят, предизвикват видения, а виденията говорят вместо тях. Мъртвите нямат гласове. Не и от отвъдното. Не и докато...

Той сякаш се замисли над онова, което възнамеряваше да каже, но махна с ръка и продължи:

— Но остава фактът, че виденията ще ни кажат онова, което духовете искат да ни съобщят — ако въобще решат да отговорят на молбата ни. Понякога въобще не се явяват. Но ние трябва да отидем и да ги помолим за помощ.

— Ти си правил това и преди — заяви внезапно Марет, прозвуча просто като констатация.

— Да — призна старецът.

„Да“ — спомни си Кинсън Рейвънлок. Защото той също беше там, в ужасяващата нощ, прорязвала от светкавици, със скупчени черни облаци и пороен дъжд, със съскащите изпарения от езерото и гласовете, които се носеха от подземните зали на обителта на мъртвите. Той бе стоял в края на Долината на шистите и гледаше как Бремен слиза до брега на водата и призовава духовете на мъртвите в буря, която сякаш бе напълно в унисон със злокобния момент. Каквито и видения да се бяха появили, явно не бяха предназначени за неговия взор. Но Бремен ги беше видял и те не вещаеха нищо добро.

Пограничникът бе прочел всичко това в очите му, когато старецът се изкачи обратно от долината на зазоряване.

— Всичко ще бъде наред — увери ги Бремен, а сред гънките на лицето му се появи немошна и уморена усмивка.

Когато започнаха да се приготвят за лягане, Кинсън отиде при Марет и приклепна на коляно до нея.

— Вземи това — предложи той и ѝ подаде своето пътническо наметало. — Ще те предпази от нощния студ.

Тя го погледна със своите огромни, смущаващи очи и поклати глава.

— Ти също имаш нужда от него, пограничнико. Не искам да ми оказваш специално внимание.

Кинсън издържа мълчаливо на погледа ѝ няколко секунди и тихо каза:

— Казвам се Кинсън Рейвънлок.

Тя кимна.

— Знам как се казваш.

— Ще остана първи на стража и нямам нужда от това наметало, дори и да го задържа. Не проявявам никакво специално отношение.

Марет изглеждаше смутена.

— Аз също ще трябва да застана на стража — настоя тя.

— Да. Утре. По двама от нас всяка нощ. — Той упорито сдържаше раздразнението си. — Е, ще вземеш ли наметалото?

Тя го изгледа хладно, прие мантията и отвърна с безизразен глас:

— Благодаря.

Той кимна, изправи се и се отдалечи, като в себе си реши, че ще мине доста време, преди отново да ѝ предложи каквото и да било.

Нощта беше абсолютно тиха и невероятно красива, необичайно пурпурните небеса бяха гъсто обсипани със звезди, а месецът беше като от сребро. Огромно и бездънно, без нито едно облаче и неозарявано от никаква чужда на нощта светлина, небето изглеждаше като изметено от грамадна метла, звездите искряха като диамантени пращинки по кадифената му повърхност. Виждаха се хиляди, а на места бяха толкова много, че приличаха на разлято мляко. Кинсън вдигна поглед нагоре с възхита. Времето се изнизваше гладко, като стъкло. Пограничникът се вслушваше да долови познатите горски шумове, но като че ли всички обитатели на гората също бяха

изпълнени с благоговение като самия него и се бяха откъснали от обичайните си дела. Той се замисли за времето, когато беше момче и живееше в пограничната пустош, на изток и север от Варфлийт, в сянката на Драконовите зъби. Тогава също се чувстваше така. През нощта, когато родителите му, братята и сестрите му заспиха, той обичаше да лежи буден и да гледа небето, да се чуди на необятността му, да мисли за всички онези места, които лежат под него и в които никога не е бил. Понякога заставаха пред прозореца на спалнята, сякаш, ако се приближеше още малко, щеше да види повече от онова, което чакаше някъде там. Винаги бе знаел, че ще замине, дори когато останалите започнаха да се ориентират към по-уседнал начин на живот. Те порастаха, задомяваха се, раждаха им се деца и се преместваха в свои домове. Ловуваха, търгуваха и обработваха земята в страната, в която се бяха родили. Единствен той скитаха, винаги с едно око към онези далечни небеса, винаги с обещанието, което бе дал пред себе си, че един ден ще види всичко, което лежи под тях.

Все още отправяше взор нагоре, дори сега, след като беше вече на трийсет години. Все още копнееше за невидяното и непознатото. Смяташе, че никога няма да се промени. А ако все пак това се случеше, той щеше да се е превърнал в човек, много различен от онзи, който винаги си бе представял, че ще бъде. Полунощ настъпи, а с нея се появи и Марет. Тя изникна неочаквано от сенките, загърната в наметалото на Кинсън, стъпваше толкова тихо, че вероятно никой от останалите не беше забелязал приближаването ѝ. Пограничникът се обърна и се изненада, че я вижда, защото очакваше да дойде Бремен.

— Помолих Бремен да поема неговия ред — обясни тя, когато стигна при него. — Не искам към мен да се проявява по-различно отношение.

Той кимна и не каза нищо.

Тя свали наметалото и му го подаде. Без него изглеждаше малка и крехка.

— Реших, че ще имаш нужда от това, когато легнеш да спиш. Захладнява. Огънят съвсем изтля и може би е по-добре да го оставим така.

Кинсън пое наметалото и рече:

— Благодаря.

— Видя ли нещо?

— Не.

— Черните ловци ще ни проследят, нали?

Колко ли знае тя, зачуди се Кинсън. Колко знаеше за онова, пред което бяха изправени?

— Вероятно. Ти въобще спа ли?

Тя поклати глава и отвърна:

— Не мога да спра да мисля. — Огромните ѝ очи се взряха в мрака. — Чакам този миг от много време.

— Да дойдеш с нас на това пътуване?

— Не. — Тя го погледна изненадана. — Да срещна Бремен. Да се уча от него, ако той реши. — Извърна се бързо, сякаш бе казала твърде много. — По-добре отивай да спиш, докато можеш. Аз ще остана на пост до сутринта. Лека нощ.

Кинсън се поколеба, но не намери какво да каже. Стана и се отправи към другите, които се бяха увидели в наметалата си около огъня, от който сега бе останала само пепел. Легна до тях и затвори очи, като се опитваше да проумее що за човек е Марет, а после се насили да не мисли изобщо за нея.

Но не успя и дълго не можа да заспи.

ПЕТА ГЛАВА

Станаха преди зазоряване и тръгнаха на изток, като вървяха целия ден, чак до залез-слънце. Прекосиха подножието на Драконовите зъби над Мирмидон, като се придържаха към сянката на планината. Бремен ги предупреди, че дори тук ги грози опасност. Черните ловци вече бяха достатъчно дръзки да напускат Северната земя. Господаря на Магията беше повел армиите си на изток, към прохода Дженисън, което означаваше, че най-вероятно възнамерява да нахлуе в Източната земя. Ако имаха достатъчно смелост да нападнат страната на джуджетата, със сигурност нямаше да се поколебаят да настъпят и в пограничните земи.

Така че те непрестанно оглеждаха небето, мрачните долини и процепите в планините, където сенките обвиваха скалите в постоянна нощ, и не се доверяваха на нищо, докато пътуваха. Но крилатите ловци не се появиха цял ден и като се изключат неколцина пътници, които се мярнаха далеч в горите и равнините на юг, не видяха никого. Спряха да починат и хапнат, а през другото време вървяха непрестанно, като поддържаха стабилно темпо до мръкване.

По залез стигнаха предпланините, които водеха към Долината на шистите и Адския рог. Спряха в една клисура, обърната към равнините на юг и към лъкатушещата синя панделка на Мирмидон, която се разклоняваше на изток към Раб. Реката постепенно се губеше, докато накрая съвсем изчезваше, разпръсквайки се на отделни потоци и езерца по голите долини. Сготвиха зеленчуци и един заек, който Тей беше убил. Изядоха вечерята, докато беше все още светло, а слънцето кървеше в алено и златно на западния хоризонт. Бремен им каза, че след полунощ ще се изкачат в планините, за да чакат последните часове преди изгрева, когато духовете на мъртвите могат да бъдат призовани.

Щом нощта се спусна, те зариха огъня и се увиха в наметалата си, за да поспят, колкото могат.

— Не се тревожи толкова, Кинсън — прошепна му Бремен, когато мина край него и видя лицето му.

Но от съвета му нямаше голям смисъл. Кинсън Рейвънлок беше посещавал Адския рог и знаеше какво го очаква.

По някое време след полунощ Бремен ги поведе нагоре към хълмовете на Драконовия зъб, сред които бе сгушена Долината на шистите. Катереха се по скалите в толкова черна нощ, че едва виждаха онзи, който вървеше непосредствено пред тях. След залеза се бяха скупчили гъсти, ниски, страховити облаци и от часове нямаше и следа от звездите и луната. Бремен ги водеше предпазливо, загрижен за сигурността им, макар че теренът, който пресичаха, му беше познат като петте му пръста. Не им говореше, докато се движеха, съсредоточен в непосредствената цел, и в онази, която им предстоеше, с твърдото намерение да предотврати всякакъв провал, както сега, така и по-късно. Защото срещата с мъртвите изискваше предвидливост и огромно внимание, непоколебима смелост и твърда решимост, които не оставяха място за никакво колебание. Веднъж щом връзката бъдеше осъществена, дори най-лекото разсейване можеше да бъде смъртоносно.

Оставаха няколко часа до зазоряване, когато стигнаха целта си. Спряха на скалния ръб над долината и се възряха в широката ѝ плитка купа. Обгръщаха я скални отломъци, черни и лъскави дори в дълбоката тъма, отразяващи странните отблясъци на езерото. Адският рог се намираше в средата на долината, голям и непрогледен, спокойната му равна повърхност мъждукаше с някакво вътрешно сияние, сякаш душата на езерото пулсираше в дълбините му. В Долината на шистите цареше тишина и мъртвило. Тя беше лишена от всякакво движение, изпразнена от звуци. Изглеждаше като черна дупка и създаваше такова усещане — на око, взиращо се надолу към света на мъртвите.

— Ще чакаме тук — обяви Бремен и седна на плосък каменен къс, а робата му се уви около тънката му фигура като плащаница.

Останалите кимнаха, но останаха втренчени в долината, без да имат сили да се обърнат. Бремен не ги обезпокои. Чувстваха потискащата тежест на тишината. Само Кинсън бе идвал тук преди, но дори и той не бе успял да се подготви за гнетящото усещане. Бремен го разбираше. Адският рог беше като прокоба за онова, което очакваше всички. Беше като проблясък от бъдещето, от което нямаше да могат да избягат, зловещ мрачен взор към смъртта им. Не говореше с

разбираеми думи, а с неясен шепот. Това, което разкриваше, бе твърде оскъдно, но съвсем достатъчно, за да спре дъха им.

Старецът беше идвал тук два пъти и всеки път си бе тръгвал изцяло променен. От мъртвите можеше да научиш истини и да получиш късче мъдрост, но за това трябваше да платиш цена. Нямаше как да се докоснеш до бъдещето и да останеш невредим. Нямаше как да надзърнеш в забраненото и да останеш с незасегнато зрение. Бремен си спомни чувството, завладяло го при предните му посещения. Спомни си студа, който си проправи път по костите му и остана там цели седмици след това. Спомни си всепоглъщащия копнеж по онова, което беше пропуснал в миналото и което никога нямаше да изживее отново. Дори сега се страхуваше от възможността някак да се отклони от тясната пътечка, позволена му при досега със забраненото, и да бъде погълнат от празнотата, от опасността да се превърне в същество, пленено в преддверието между живота и смъртта, нито жив, нито мъртъв.

Но нуждата да разбере как да унищожи Господаря на Магията, какви са възможностите пред него в усилието му да спаси расите и да научи тайните на миналото и бъдещето, скрити за живите, но достъпни за мъртвите, надделяваше над всякакъв страх и съмнение. Това желание го бе завладяло толкова силно, че го подтикваше да се впуска дори и в смъртоносни начинания. Да, осъществяването на връзката криеше опасности. Да, той нямаше как да излезе от всичко невредим. Но това нямаше значение в цялата схема на обстоятелствата. Приемаше да заплати дори с живота си, щом така щеше да унищожи неумолимия си враг.

Останалите се насилиха да се отместят от скалния ръб над долината и отидоха да седнат до него. Бремен отправи към всеки окуражаваща усмивка, погледна ги един по един, като прикани дори непокорния Кинсън да се приближи.

— Час преди зазоряване ще сляза в долината — каза им той тихо. — Тогава ще призова духовете на мъртвите и ще ги помоля да ми разкрият част от бъдещето. Ще ги помоля да разкрият тайните, които ще ни помогнат в борбата срещу Господаря на Магията. Ще ги помоля да ни предадат всяка магия, която може да ни послужи. Трябва да направя всичко това бързо, в малкото минути преди зазоряване. Вие ще ме чакате тук. Няма да слизате в долината каквото и да се случи. Няма

да предприемате нищо каквото и да видите, дори и да ви се стори, че сте длъжни да го направите. Няма да правите нищо, само ще чакате.

— Може би някой трябва да дойде с теб — предложи направо Риска. — Така ще бъде по-сигурно, дори и пред лицето на мъртвите. Щом ти можеш да говориш с духовете им, значи и ние можем. Всички сме друиди, с изключение на пограничника.

— Няма никакво значение, че сте друиди — отвърна веднага Бремен. — Твърде опасно е за вас. Това е нещо, което трябва да свърша сам. Вие ще чакате тук. Обещай ми, Риска.

Джуджето го изгледа продължително, но после кимна. Бремен се обърна към останалите. Всички кимнаха неохотно. Очите на Марет срещнаха неговите и се възряха в тях с някакво тайнствено разбиране.

— Убеден ли си, че това е необходимо? — настоя меко Кинсън.

За миг бръчките по старческото лице на Бремен като че се изостриха, щом той сви чело.

— Ако можех да измисля нещо друго, което би ни помогнало, щях да напусна това място. Не съм глупак, Кинсън. Нито пък герой. Зная какво означава идването ми тук. Зная, че ще понеса вреди.

— Тогава може би...

— Мъртвите говорят с мен така, както никой жив не може — продължи Бремен, като го прекъсна рязко. — Нуждаем се от тяхната мъдрост и знание за бъдещето. От виденията, дори и толкова объркани и трудни за разгадаване, каквито са понякога. — Той си пое дълбоко дъх. — Трябва да погледнем през техните очи и ако е нужно да жертвам нещо от себе си, за да придобия това прозрение, нека да бъде така.

Всички мълчаха, погълнати от мислите си, зашеметени от думите му и от лошото предчувствие, което те предизвикаха. Но нищо не можеше да се направи. Той бе казал всичко. Може би щяха да го разберат по-добре, когато всичко това свършеше.

Така че спътниците седнаха в мрака, като поглеждаха скришом към потрепващата повърхност на езерото. Оскъдната светлина къпеше лицата им, докато се вслушваха в тишината и очакваха приближаването на зората.

И когато най-сетне мигът настъпи, Бремен се изправи и се обърна към тях с лека усмивка, после ги отмина безмълвно и се спусна към Долината на шистите.

Слизаше бавно. Беше минавал и преди по този път, но при толкова коварен терен това не бе от голямо значение. Камъните под краката му бяха хлъзгави и се разклащаха при всяка стъпка, ръбовете им бяха много остри и можеха да го порежат. Подбираше внимателно пътя си, като пробваше несигурната повърхност преди всяка стъпка. Хрущенето на ботушите му по камъните ехтеше в дълбоката тишина. От запад, където облаците бяха най-плътни, злокобно изтътна гръмотевица, предвещаваща буря. В долината нямаше никакъв вятър, но мирисът на дъжд се просмукваше в мъртвия въздух. Бремен погледна нагоре, когато блясъкът на светкавица проряза черните небеса и после изписа огнената си криволица и по на север на фона на планините. Зората щеше да донесе нещо повече от новия ден.

Той достигна до дъното на долината и си запроправя път напред доста по-бързо, сега стъпваше по-стабилно на равната земя. Пред него Адският рог блещукаше със сребристите си жар, светлина, отразена някъде от дълбините под равната му спокойна повърхност. Можеше да усети миризмата на смърт — нямаше как да сбърка отвратителната воня на гнило. Изкушаваше се да погледне назад, към мястото, където го чакаха другите, но знаеше, че не бива да се разсейва дори и така. Вече си повтаряше ритуала, който трябваше да следва, щом стигнеше до брега на езерото — думите, знаците, заклинателните жестове, които щяха да накарат мъртвите да говорят с него. Вече подготвяше силата си за тяхното омаломощаващо присъствие.

Скоро стъпи на брега на езерото — крехка, малка фигура сред огромната арена, заключена между скалите и небето. Той беше само един съсухрен старец, само кожа и кости, крепен единствено от своята решителност и непоколебимата си воля. Зад себе си чу отново тътена на гръмотевица от приближаващата буря. Отгоре облаците започнаха да се кълбят, разбърквани на моменти от вятъра, който носеше със себе си дъжд. Под себе си почувства трептенето на земята, щом духовете усетиха присъствието му.

Призова ги кротко, като извика името си, разказа историята си и причината, която го беше довела тук. Изписваше знаци с ръце и правеше жестове, които трябваше да ги извикат от света на мъртвите в света на живите. Видя, че в отговор водата започва да се раздвижва, и забърза още повече. Беше уверен и спокоен; знаеше какво ще последва. Първо дойде шепотът, мек и далечен, издигащ се като

невидими балончета над водата. После се чуха виковете, протяжни и дълбоки. Те ставаха все поведе, все по-пискливи и по-нетърпеливи. Водите на Адския рог закипяха от недоволство и тъга и започнаха да се размътват така бързо, както и облаците горе от настъпващата буря. Бремен им нареждаше с жестове да отговорят. Уменията, които бе усъвършенствал по време на проучванията си заедно с елфите, му даваха сила, подкрепяха го и му служеха за основа, над която да надгради призоваващата магия.

— Отговорете ми — извика той. — Разкрийте се пред мен.

Пръски полетяха от средата на вече бурните води, издигнаха се във фонтан, свиха се обратно и се издигнаха отново. Дълбоко под земята прозвуча тътен, стон на недоволство. Бремен усети как първите признаци на съмнението се прокрадват в сърцето му и се насили да ги потисне. Почувства как го обгръща празнотата, струяща от езерото и стремяща се да завладее цялата долина. Сега пространството бе достъпно само за мъртвите — за мъртвите и за онзи, който ги беше призовавал.

Духовете започнаха да се издигат от езерото: малки, бели нишки светлина, смътни човешки форми, тела, окъпани в бледо сияние, което мъждукаше в мрака на облачната нощ. Извисиха се в спирала над мъглата и се заизвиваха като змии, откъсвайки се от мрачното мъртвило на отвъдния си дом, за да посетят за кратко света, който бяха обитавали преди. Бремен остана с вдигнати в отблъскващ жест ръце, уязвим и объркан от силата им, макар че сам той бе извършил призоваването, макар че той ги бе върнал към живот. По крехките му кости плъзна хлад, лед потече във вените му. Но се овладя, за да се отърси от ужаса, който го обземаше, от шепота, който питаше укоризнено: „Кой ни повика? Кой посмя?“ После нещо огромно разкъса, водната повърхност в самия ѝ център — обгърната в черна мантия фигура прекъсна потока на по-малките искрящи форми, разпиля ги с появата си и попи крехкото им сияние, като ги остави да се въртят и извиват като листа на вятъра. Черната фигура се издигна и застана в мрака, разпенвайки вълните на Адския рог, почти нереална, видение без плът, макар и от някаква субстанция, по-твърда от тази на дребните създания, над които господстваше.

Бремен запази присъствие на духа при приближаването на тъмната фигура. Това бе онзи, при когото бе дошъл; онзи, когото бе

призовавал, макар че все още не беше напълно уверен, че е постъпил правилно. Мрачният силует се приближаваше бавно и сега беше толкова близо, че закриваше небето и долината зад него. Качулката му се повдигна, но отдолу не се показва лице, нямаше и следа от нещо вътре в мантията.

Създанието проговори, а в гласа му кънтеше недоволство:

Знаеш ли кой съм...

Безизразни, безстрастни и празни без какъвто и да било въпрос, думите увиснаха в тишината и отекнаха продължително.

Бремен кимна бавно и отвърна:

— Зная.

На скалния ръб на долината, четиримата, които бе оставил зад себе си, наблюдаваха развитието на драмата. Видяха как старецът застава на брега на Адския рог и призовава духовете на мъртвите. Видяха как призраците се издигат от размътените води, видяха сияещите им форми, движенията на ръцете и краката им, извиването на телата им в страховит танц на мимолетна свобода. Видяха как огромната, обвита в черна роба фигура се издига от тяхната мъгла, забулва ги с появата си и поглъща светлината им. Видяха как се приближава и застава пред Бремен.

Но не можеха да чуят нищо. В долината всичко бе тихо. Звучите от езерото и духовете бяха недостъпни за тях. Гласовете на друида и тъмната фигура, ако те разговаряха, не достигаха до тях. Четиримата спътници на Бремен чуваха само вятъра, който фучеше край ушите им, и бърбането на дъждовните капки, разбиващи се в скалите. Очакваната буря се беше разразила и сега се разстилаше от запад в купчини тъмни облаци, които връхлетяха върху тях с пороен дъжд. Достигна ги в същия миг, в който закачулената фигура се изправи пред Бремен, и за известно време погълна всичко. Езерото, духовете, мрачният силует, Бремен, цялата долина — всичко бе изчезнало само за едно премигване.

Риска изръмжа поразен и бързо се озърна към останалите. Те се бяха увили в наметалата си заради бурята, сгушени и сгърбени като старци.

— Виждате ли нещо? — извика той тревожно.

— Нищо — отвърна веднага Хей Трифънйъд. — Изчезнаха.

За миг никой не помръдна, не знаеха какво да правят. Кинсън се взря през дъждовната завеса, като се опитваше да различи някакви форми. Но всичко беше забулено и нереално.

— Може да е в опасност — сопна се укоризнено Риска.

— Той ни каза да чакаме — насили се да отвърне Кинсън. Никак не му се искаше да остане верен на заповедите на стареца, когато толкова се безпокоеше за него, но и не му се щеше да нарушава обещанието си.

Дъждът шибаше лицата им на внезапни пориви и ги задавяше.

— Той е добре — извика внезапно Марет, като махаше с ръка пред лицето си.

Те се взряха в нея.

— Можеш да ги видиш? — изуми се Риска.

Тя кимна и сведе лице.

— Да.

Но това не беше възможно. Кинсън бе най-близо до нея и видя онова, което другите не можеха. Ако тя наистина виждаше Бремен, не го правеше с очите си. Те, откри той шокиран, сега бяха изцяло побелели.

В Долината на шистите не валише дъжд, не духаше вятър, не проникваше нищо от бурята. За Бремен не съществуваше нищо отвъд езерото и мрачната фигура, изправена пред него.

Изречи името ми.

Старецът пое дълбоко дъх, като се опита да успокои треперенето на крайниците си и да възпре вълната от студ, която изпълваше гърдите му.

— Ти си онзи, който някога бе Галафил.

Това бе очаквана част от ритуала. Призованият дух не можеше да остане, докато името му не бъде изречено от призовалия го. Сега той можеше да се задържи достатъчно дълго, за да отговори на въпросите на Бремен, ако пожелаеше да го направи.

Сянката се раздвижи като че обзета от внезапно безпокойство.

Какво искаш да узнаеш?

Бремен не се поколеба.

— Бих искал да узная всичко, което пожелаеш да ми кажеш за друида отцепник Брона, онзи, който се превърна в Господаря на Магията. — Гласът му трепереше също толкова силно, колкото и

ръцете му, докато постепенно се стапяше в сух шепот: — Бих искал да узная как да го унищожа и какво предстои да се случи.

От Адския рог се чу съскане и цвъртене. Като че в отговор на думите му, стоновете и викове на мъртвите се извисиха в нощта в пронизителна какофония. Бремен отново усети надигането на леда в гърдите си, който сякаш се увиваше като змия, която се подготвя за удар. Почувства как цялото бреме на годините се стоварва отгоре му. Усети как слабостта на тялото му ще осуети силата на решителността.

Искаш да го унищожиш на всяка цена.

— Да.

И би платил всяка цена за това.

Бремен усети как змията в гърдите му се забива дълбоко в сърцето.

— Да — прошепна той с отчаяние.

Духът на Галафил разтвори ръце, сякаш да го прегърне, да го прислони и защити.

Гледай!

Виденията започнаха да се появяват върху разперената му роба и приемаха форма върху савана на тялото му. Едно по едно те се материализираха от мрака, смътни и нереални, блещукащи като водите на Адския рог, с прииждащите от него духове. Бремен гледаше парада на виденията пред себе си и сякаш бе привлечен от тях, като към светлина в мрака. Бяха четири.

В първото той стоеше в древната крепост Паранор. Около него цареше мъртвило. В крепостта нямаше жива душа, предателство беше погубило всички, подмолно зло бе разрушило всичко. Чернота обгръщаше замъка на друидите, чернота се смесваше със сенките му и добиваше форма на дебнещи убийци, на смъртоносна сила. Но наред този мрак блестеше с уверена светлина, искреше медальонът на Върховния друид, очакващ завръщането му, нуждаещ се от допира му, образ на вдигната високо ръка с горяща факла — безценният Ейлт Друин.

Видението изчезна и сега той се рееше над огромните ширини на Западната земя. Погледна надолу смаян, неспособен да повярва, че лети. Първо не можеше да определи къде се намира. После разпозна тучната долина Саранданон и отвъд нея сините простори на Инисбор. Но в този миг облаци закриха погледа му и всичко се промени. Сега

виждаше планини — Кенсроу или Брейклайн? Сред огромната им маса имаше два еднакви върха, като пръсти на ръка, раздалечени един от друг във формата на буквата V. Между тях един проход водеше към други гигантски сбрани пръсти, слети, разтрошени един в друг. Сред тях имаше крепост, скрита и усамотена, по-древна от всичко, което можеше да си представи, място, дошло от времето на Вълшебното царство. Бремен се спусна надолу в мрака и откри, че там дебне смъртта, макар че не успя да види лицето ѝ. Някъде в нея, сред спиралите ѝ, лежеше Черният камък на елфите.

Това видение също изчезна и сега той стоеше на бойно поле. Навсякъде лежах мъртви и ранени, представители от всички раси и същества от непознат вид. Земята бе изпъстрена с кръв, виковете на бойците и шума от сблъсъка на оръжията им ехтеше в чезнещата сива светлина на късния следобед. Пред Бремен стоеше мъж с извърнато лице. Беше висок и рус. Беше елф. В дясната си ръка държеше сияещ меч. Няколко метра по-нататък стоеше Господаря на Магията — ужасяващ, загърнат в черна роба, непобедимо присъствие, което предизвикваше всички. Той като че ли чакаше високия мъж, без да бърза, уверен, предизвикателен. Високият се приближи, вдигнал меча си, а под облечената в ръкавица ръка, на дръжката на оръжието личеше знакът на Ейлт Друин.

Появи се още едно, последно видение. Беше мрачно, облачно и изпълнено със звуци на тъга и отчаяние. Бремен отново стоеше в Долината на шистите пред водите на Адския рог. Отново се бе изправил пред сянката на Галафил и гледаше как по-малките и по-светли духове се увиват около него като дим. До себе си старецът видя момче — високо, слабо и смугло, около петнадесетгодишно, печално, сякаш беше в траур. Момчето се обърна към Бремен и друидът погледна в очите му... очите му...

Виденията избледняха и изчезнаха. Сянката на Галафил се сви, закри изображенията и открадна мимолетната светлина, излъчваща се от тях. Бремен се взираше, примигвайки, и се зачуди на какво бе станал свидетел.

— Това ще се случи ли? — прошепна той на сянката. — Ще се сбъднат ли?

Нещо вече се сбъдва.

— Друидите, Паранор...?

Не питай повече.

— Но какво мога да...?

Сянката направи жест, сякаш да пропъди всички въпроси на стареца. Дъхът на Бремен секна, когато железни окови стегнаха гърдите му. После те се отпуснаха и той преглътна страха си. От Адския рог изригнаха пръски, светъл гейзер, грейнал като диаманти на фона на черното кадифе на нощта. Сянката започна да се отдръпва.

Не забравяй!

Бремен вдигна ръка в напразен жест да забави отдалечаването му.

— Чакай!

За всяко има цена.

Старецът тръсна глава объркан. За всяко има цена? За всяко какво? За кого?

Помни...

После Адския рог закипя отново и призракът започна да потъва бавно в пенещите се води, заедно с по-светлите и по-малки духове, които бяха кръжали около него. Спуснаха се стремително в пръски и мъгла, сред виковете и хленченето на мъртвите, обратно към отвъдното, от което бяха дошли. Щом изчезнаха, над тях се издигна огромна колона вода, която разкъса тишината и мъртвилото с ужасяваща експлозия.

Сетне бурята се спусна с вятър и дъжд, с гръмотевици и светкавици и зашиба стареца. Бремен падна на земята, повален от устрема ѝ.

С отворени и втренчени очи, той лежеше безчувствен на ръба на езерото.

Марет стигна до него първа. Мъжете бяха по-едри и силни, но тя крачеше по-уверено по влажната, хлъзгава скала и почти прелетя през лъскавата ѝ повърхност. Коленичи веднага и сграбчи стареца за раменете. Дъждът се сипеше непрестанно, набраздявайки вече спокойната повърхност на Адския рог, миеше черния, лъщящ килим на долината и правеше светлината на зората мъглива и неясна. Влагата се просмука през робата на Марет и я смрази, но тя не ѝ обърна внимание, беше се концентрирала толкова силно, че дребните черти на лицето ѝ се бяха разкривили. Вдигна глава към потъмнялото небе, очите ѝ бяха затворени. Останалите трима забавиха ход, когато я

приблжиха, несигурни какво се случва. Ръцете ѝ се стягаха около Бремен. После тя потрепери силно и се свлече напред, а мъжете се втурнаха, за да я хванат. Кинсън я отдели от Бремен, а Тей понесе стареца и, скупчени, те запристъпваха обратно през проливния дъжд, за да излязат от Долината на шистите.

Щом стигнаха на открито, намериха убежище в една пещера, покрай която бяха минали на идване. Там положиха момичето и стареца на каменния под и ги обвиха в наметалата им. Нямаха никаква храна, нито огън, затова бяха принудени да стоят прогизнали и премръзнали, в очакване да превали. Кинсън провери пулса на Марет и Бремен и установи, че и при двамата е стабилен. След време старецът се събуди, а почти веднага след него и момичето. Тримата мъже наобиколиха Бремен, за да го разпитат за случилото се, старецът поклати глава и им каза, че все още няма желание да говори. Те го оставиха неохотно и отново се оттеглиха назад.

Кинсън спря до Марет, искаше да я попита какво беше направила с Бремен — защото се виждаше ясно, че е направила нещо, — но тя само го погледна и се обърна веднага на другата страна, затова той се отказа. Денят започна да просветлява, а дъждът продължаваше да вали. Кинсън подели храната, която носеше, с останалите. Само Бремен не пожела да яде. Старецът сякаш се бе оттеглил някъде дълбоко в себе си — или може би все още беше някъде в долината зад тях — взираше се в нищото, сбръчканото му обветрено лице беше безизразно. Кинсън го гледа известно време, в опит да разгадае мислите му, но не успя.

Накрая друидът погледна нагоре, сякаш тепърва разбираше, че те са там и се чудеше защо. След това ги подкани да седнат по-близо до него. Когато се настаниха, той им разказа за срещата си със сянката на Галафил и за четирите видения, които му се бяха явили.

— Не мога да реша какво означават виденията — заключи той, а гласът му прозвуча немощен и груб в тишината. — Дали са просто пророчества за това, което предстои, за вече предрешено бъдеще? Дали са предупреждение какво може да се случи, ако определени неща бъдат направени? Защо сянката избра точно тези видения? Какъв отговор се очаква от мен?

— И каква цена се очаква да платиш заради участието си във всичко това? — измърмори мрачно Кинсън. — Не забравяй това.

Бремен се усмихна.

— Аз помолих за това, Кинсън. Сам избрах ролята на защитник на расите и унищожител на Господаря на Магията и нямам правото да питам какво ще ми коства, ако успея.

— И все пак — въздъхна той. — Мисля, че вече разбирам какво се иска от мен. Но ще имам нужда от помощта на всички ви. — Той ги изгледа поред. — Опасявам се, че ще трябва да поискам от вас да се изложите на голям риск.

Риска изсумтя и рече:

— Слава богу. Бях започнал да си мисля, че нищо няма да излезе от това начинание. Кажете какво трябва да направим.

— Да, най-добре да започваме да действаме — съгласи се Тей и се наведе нетърпеливо напред.

Бремен кимна, в очите му се четеше благодарност.

— Всички сме единомисленици, че Господаря на Магията трябва да бъде спряен, преди да пороби расите. Знаем, че той веднъж вече се опита и се провали, но знаем и че този път е по-силен и по-опасен. Казвам ви това, защото вярвам, че ще се опита да унищожи друидите от Паранор. Първото видение навежда на мисълта, че съм прав. — Той замълча за момент и добави: — А и се страхувам, че вероятно това вече се случва.

Настъпи дълга тишина, в която другите си разменяха тревожни погледи.

— Мислиш, че всички друиди са мъртви? — попита тихо Тей.

Бремен кимна и отвърна:

— Възможно е. Надявам се обаче да греша. Но при всички случаи, без значение дали са мъртви, или не, според първото видение трябва да намеря Ейлт Друин. Четирите видения, взети заедно, ясно указват, че медальонът е ключът към изковаването на оръжието, с което да бъде унищожен Брона. Меч, острие, притежаващо специална сила, магия, на която Господаря на Магията не може да устои.

— Каква магия? — попита внезапно Кинсън.

— Все още не зная. — Бремен се усмихна отново и поклати глава. — Не зная почти нищо освен факта, че е нужно оръжие, и ако може да се вярва на видението, това оръжие трябва да бъде меч.

— И че трябва да намериш онзи, който ще го държи — добави Тей. — Мъжът, чието лице не си видял.

— Но последното видение, мрачният образ на Адския рог и момчето със странните очи — обади се разтревожена Марет.

— То ще чака, докато му дойде времето — прекъсна я внимателно Бремен. Очите му се спряха на лицето ѝ. — Нещата следват своя ход, Марет. Не можем да ги прищпорваме. И не бива да се поддаваме на тревогата си за тях.

— Е, тогава какво искаш да направим? — настоя Тей.

Бремен се извърна към него и каза:

— Трябва да се разделим, Тей. Искам ти да се върнеш при елфите и да помолиш Куртан Балиндарох да организира експедиция за търсенето на Черния камък. По някакъв начин той е изключително важен за намерението ни да унищожим Брона. Виденията го показаха недвусмислено. Черните ловци вече го търсят. Не бива да им позволим да го намерят. Трябва да убедим краля на елфите да ни сътрудничи. Във виденията имаше подробности, които ще ни помогнат. Ще се възползваме от това, което ни бе разкрито, и ще открием Камъка преди Господаря на Магията. — Той се обърна към Риска. — Ти трябва да отидеш при Рейбър и джуджетата в Кълхейвън. Армията на Господаря на Магията настъпва на изток и предполагам, че следващият им удар ще бъде там. Джуджетата трябва да се подготвят за отпор и да удържат, докато им бъде изпратена помощ. Трябва да използваш специалните си умения, за да се увериш, че ще го направят. Тей ще говори с Балиндарох да призове елфите да обединят силите си с тези на джуджетата. Ако го сторят, ще се окажат равностоен противник на тролската армия, на която Брона разчита. Бремен замълча и после продължи:

— Но най-важното е да спечелим време, за да изковем оръжието, което ще унищожи Брона. Кинсън, Марет, аз ще се върна в Паранор, за да разбера дали видението за разрушаването му се е сбъднало. Ще се опитам да взема Ейлт Друин.

— Ако Атабаска все още е жив, никога няма да ти го даде — обяви Риска. — Знаеш това.

— Възможно е — отвърна кротко Бремен. — Но във всеки случай, трябва да разбера как да се изкове мечът, който видях, каква магия трябва да притежава и с каква сила трябва да бъде наситен. Налага се да разбера как да го направим неразрушим. А след това да намеря онзи, който ще го носи.

— Струва ми се, че ще трябва да вършиш чудеса — отбеляза иронично Тей Трифънйъд.

— Всички ще трябва да ги вършим — отвърна меко Бремен.

Те се спогледаха в сумрака, някакво негласно разбирателство витаеше помежду им. Извън убежището им дъждът се сипеше неспирно по голите скали. Беше късна утрин и светлината започна да се посребрява, щом слънцето си запроправя път през пелената на буреносните облаци.

— Ако друидите от Паранор са мъртви, тогава оставаме единствено ние — рече Тей. — Само ние петимата.

Бремен кимна.

— Тогава петима ще трябва да са достатъчно. — Той се изправи, взирайки се в сумрака навън. — По-добре да започваме.

ШЕСТА ГЛАВА

Същата нощ, на северозапад от мястото, където Бремен се бе изправил пред сянката на Галафил дълбоко в скалното лоно на Драконовия зъб, Сирид Лок инспектираше стражата на Паранор. Някъде към полунощ той прекоси открития двор по южните парапети и за миг вниманието му бе привлечено от внезапен проблясък далеч в небето. Той поспря, вгледа се и се вслуша в тишината. По целия хоризонт се бяха струпали облаци, закривайки луната и звездите и обгръщайки света в мрак. Проблясъкът се появи още веднъж, разчупвайки за секунда нощта, после изчезна, сякаш никога не бе съществувал. Последва гръмотевица, която разкъса тишината, дълбок, протяжен тътен, който отекна във върховете на планините. Бурята се зараждаше на юг от Паранор, но въздухът миришеше на дъжд, а тишината бе плътна и тягостна.

Капитанът на друидската стража постоя замислено още минута, после влезе през вратата на кулата в крепостта. Той извършваше тези обиколки всяка вечер, пренебрегвайки съня. Беше силен мъж, който никога не нарушаваше привичките си в работата. Смяташе, че най-опасните мигове са точно преди полунощ и часовете преди зазоряване. Тогава умората и сънят притъпяват сетивата и те правят небрежен. Ако ги заплашваше атака, тя щеше да дойде точно тогава. Защото той вярваше, че Бремен не би ги предупредил без причина. А и тъй като беше предпазлив по природа, беше решил да бъде особено внимателен следващите няколко седмици. Вече бе увеличил броя на стражите на всеки пост и бе започнал трудния процес по укрепване на портите. Колебаше се дали да изпрати нощни патрули в околните гори, като допълнителна мярка, но се опасяваше, че те ще са твърде уязвими извън защитата на крепостните стени. Стражата му бе многобройна, но все пак не беше армия. Можеше да осигури защита отвътре, но не би могла да води битка навън.

Сирид Лок слезе по стълбите на кулата към предния двор и го прекоси. Половин дузина стражи бяха разположени при входа и отговаряха за портите, подвижната решетка и за наблюдателниците,

които гледаха към главния път към крепостта. При появата му те веднага се изпънаха. Той поговори с началника на смяната, убеди се, че всичко е наред, и продължи нататък. Прекоси отново открития двор и чу как нова гръмотевица разкъсва дълбоката тишина. Погледна на юг, за да види отблясъка на светкавицата, но осъзна, че тя вече сигурно вече е изчезнала. Не беше лесно да понася напрежението на отговорността си, особено тази вечер. Понякога си мислеше, че твърде дълго се е застоял в Паранор. Вършеше работата си добре. Беше горд с хората си: всички, които понастоящем се числяха към стражата, бяха избрани и обучени от него. Бяха стабилна група, на която можеше да се разчита. Но той вече не беше първа младост, а възрастта замъгляваше сетивата и предразполагаше към самодоволство. Не можеше да си позволи това. Поробването на Северната земя и слуховете за Господаря на Магията правеха времената доста опасни. Сирид усещаше промяната във въздуха. Нещо зло се приближаваше към Четирите земи и най-вероятно щеше да помете друидите в своя устрем. Нещо зло идваше и Сирид Лок се тревожеше, че няма да успее да разпознае лицето му, преди да е станало твърде късно.

Той мина през една врата в дъното на двора и тръгна надолу по коридор, който водеше към северната стена и към портата там. Крепостта имаше четири порти, по една за всеки подстъп към нея. Имаше и още няколко вратички, но те бяха изградени от камък и споени със стомана. Повечето от тях бяха много хитро замаскирани. Можеше да ги откриеш само ако се вгледаш много внимателно, но за да го направиш, трябваше да застанеш пред самата стена, където имаше достатъчно светлина, а тогава стражите на бойниците щяха да те видят. Въпреки това, Сирид поставяше по един човек на всяка врата в часовете между залез и изгрев, за всеки случай. Той подмина две от тези вратички по пътя си към западната порта, които бяха на петдесет метра една от друга по един лъкатушещ коридор. Стражите на всяка от вратите го поздравиха отривисто. Нащрек и готов! — гласеше поздравът им. Сирид отвърна и на двамата с одобрително кимване и отмина.

Но щом се изгуби от погледа им, се намръщи, обезпокоен от разпределението. Мъжът на първата врата беше трол от Кершалт, ветеран, но на втората беше млад елф, новак. Не обичаше да поставя

новаци сами на стража. Отбеляза си наум да поправи това преди следващия караул.

Беше се залисал в тази мисъл, докато изкачваше задното стълбище, което се спускаше от спалните помещения на друидите, и затова не забеляза потайното движение на тримата мъже, скрити там.

Те се притиснаха плътно към каменната стена, когато капитанът на друидската стража мина покрай тях, без да ги забележи. Останаха така притихнали, докато той отmine, после се отделиха от стената и продължиха надолу. И тримата бяха друиди, всеки с повече от десет години стаж в Съвета, всеки, хранещ фанатичното убеждение, че е предопределен за велики дела. Защото бяха живели по друидския ред и се дразнеха от неговите правила, намираха ги за глупави, безцелни и незадоволителни. Силата бе нужна само ако имаш цел в живота. Човешките постижения за тях нямаша смисъл, ако не водеха до лична облага. Какъв смисъл имаха проучванията, ако не можеха да се приложат на практика? Какъв смисъл имаше да се ровиш във всички тези тайни на науката и магията, ако никога не можеш да ги изпробваш? Това се питаха тези тримата, в началото всеки сам себе си, а после един друг, щом разбраха, че споделят общи възгледи. Те, разбира се, не бяха единствените недоволни. И други мислеха като тях, но никой така ревностно, докато те бяха готови да се поддадат на покварата.

За тях нямаше никаква надежда. Господаря на Магията ги бе търсил дълго, докато планираше отмъщението си към друидите. Накрая ги беше открил и подчинил. Отне му време, но малко по малко ги покори, точно както бе покорил и онези, последвали го от крепостта преди триста години. Такива хора винаги имаше, те чакаха да бъдат призовани, да бъдат използвани. А Брона действаше много лукаво. В началото не се разкри, накара ги да чуват гласа му, сякаш е техният собствен глас, насочваше ги към възможностите, към усета за власт, към обаянието на магията. Накара ги сами да се обвържат към него, със собствените си ръце, подтикна ги да изковат веригите на надеждите и алчността, да се превърнат в слуги на нарастващата си страст към измамните мечти. Накрая те сами го умоляваха да ги вземе със себе си, дори и след като разбраха кой е всъщност и каква е цената, която трябваше да платят.

Сега тримата се прокрадваха из коридорите на Паранор, водени от зловещото си намерение, поели път, който щеше да ги обрече завинаги. Измъкнаха се тихо от стълбището и тръгнаха по коридора към вратата, до която стоеше на стража младият елф. Придържаша се към сенките, където не достигаше светлината от факлите, използвайки малки магически трикове, на които ги беше научил Господаря — о, колко сладък бе вкусът на силата, — за да станат невидими за очите на младия пазач.

После се нахвърлиха върху него, единият го удари силно по главата и го повали в безсъзнание. Другите двама се справиха бързо и яростно с ключалките на вратата, като ги освободиха една по една, задърпаха желязната решетка, повдигайки масивните пречки от техните легла и накрая напънаха, разтвориха самата врата и Паранор остана отворен за нощта и създанията, които чакаха в нея.

Друидите отстъпиха пред първото от тях, което се промъкна под светлината. Беше черепоносец, прегърбен и грамаден в черната си мантия. Огромните му нокти стърчаха пред него. Цялото в остри израстъци, чудовището изпълни коридора и сякаш изсмука всички въздух от него. Червените му очи изгаряха тримата, треперещи пред него. Създанието ги избута от пътя си пренебрежително. Кожестите му крила трепкаха леко. С доволно свистене то забеляза младия елф, разкъса гърлото му и го захвърли настрани. Друидите потръпнаха, щом кръвта на жертвата ги опръска.

Черепоносецът направи знак с глава към тъмнината и други същества заприиха през вратата, същества със зъби и нокти, разкривени и безформени, със стърчащи туфи черна козина, въоръжени и готови, а погледите им бързо обхождаха всичко наоколо. Зверовете се промъкваха, без да нарушават тишината. Някои трудно можеха да бъдат определени — може би някога са били троли. Други бяха създания от отвъдното и видът им нямаше нищо общо с човешкия. Всички те се бяха спотайвали още след падането на здрача в мрачните ниши, под прикритието на външните стени, където не можеха да бъдат забелязани от бойниците. Бяха се крили, знаейки, че тези три жалки създания, които сега трепереха пред тях, са покорени от Господаря и ще им осигурят достъп до крепостта.

Вече бяха вътре и изгаряха от нетърпение да започнат обещаното им кръвопролитие.

Черепоносецът изпрати едно от създанията обратно в нощта, за да извика онези, които бяха останали в гората. Бяха няколкостотин и чакаха сигнал за нападение. Щяха да ги забележат от бойниците, щом излезеха от прикритието на дърветата, но тревогата щеше да дойде твърде късно. Докато защитниците на Паранор ги достигнат, те вече щяха да са проникнали в крепостта.

Черепоносецът се обърна и пое надолу по коридора. Тримата друиди не го интересуваха, за него те не значеха абсолютно нищо. Остави ги зад себе си като ненужни остатъци. Беше работа на Господаря да реши какво да прави с тях. Черният ловец имаше едина-единствена цел — да избие всичко по пътя си.

Нападателите се разделиха на малки групи. Някои от тях се запромъкваха нагоре по стълбата към спалните на друидите. Други завиха надолу по втория коридор, който водеше към сърцето на крепостта. Повечето продължиха с черепоносеца по прохода, който водеше към главните порти. Скоро се чуха писъци.

Сирид Лок тичаше през вътрешния двор откъм северната порта, когато най-накрая бе обявена тревога. Първи дойдоха писъците, после воят на боен рог. Капитанът на друидската стража разбра всичко за миг. Пророчеството на Бремен се бе сбъднало. Господаря на Магията беше проникнал през портите на Паранор. Тази увереност плъзна като лед по костите на Сирид. Докато тичаше, викаше хората си, с надеждата, че все още не всичко е изгубено. Те се втурнаха към крепостта и надолу по коридора, който водеше към вратата, която друидите изменници бяха отворили. Щом завиха зад ъгъла, зърнаха на входа черни, сгърбени силуети, които се провираха през отвора от мрака навън. Бяха твърде много за тях, осъзна Сирид. Той веднага изтегли хората си, а зверовете се спуснаха в преследване. Стражите излязоха от долното ниво и хукнаха нагоре по стълбите към следващото, като затваряха вратите и дърпаха решетките след себе си, опитвайки се да възпрат нападателите.

Това бяха отчаяни действия, но Сирид Лок не можа да измисли нищо друго.

На горния етаж те успяха да затворят по-малките входи и се отправиха към главното стълбище. Бяха петдесет силни мъже, но това съвсем не бе достатъчно. Сирид изпрати един от тях да събуди друидите и да ги моли за помощ. Някои от по-възрастните умееха да си

служат с магия, а сетне щяха да се нуждаят от всяка сила, която друидите успеяха да призват, за да оцелеят. Умът му препускаше бясно, докато прегрупираше хората си. Това не бе насилствено нахлуване. В крепостта имаше предател. Зарече се, че ще открие виновника по-късно. И щеше да се разправи с него лично.

Стражите се строиха на върха на главното стълбище. Елфи, джуджета, троли и един-двама гноми чакаха рамо до рамо, готови и решителни. Сирид Лок стоеше пред тях с оголен меч. Не се заблуждаваше; предстоеше им отчаяна битка, предварително обречена. Вече бе обмислил възможностите. Нищо не можеха да направят за защитата на външните стени; те вече бяха изгубени. Все още държаха вътрешните стени и крепостта, входовете бяха запечатани, хората му — готови да окажат съпротива. Но всички тези усилия само щяха да забавят непоколебимия им враг. Имаше твърде много начини да се проникне през, над и под вътрешните стени и друидската стража нямаше да успее да ги удържи задълго. Рано или късно нападателите щяха да ги ударят в гръб. И когато това се случеше, щяха да са принудени да бягат, за да спасят живота си.

Атаката дойде отдолу, водена от черепоносеца. Чудовища с разкривени крайници прииждаха по стълбите — приличаха на огромни възли от зъби, нокти и оръжия. Сирид поведе хората си в контраатака и нападението бе отблъснато. Чудовищата настъпиха отново и друидската стража пак ги запрата обратно. Но вече половината от защитниците бяха или мъртви, или ранени, а никой не идваше на помощ.

Сирид Лок се огледа наоколо с отчаяние. Къде бяха друидите? Защо не бяха отговорили на сигнала за тревога?

Чудовищата атакуваха за трети път, като четинеста лавина от блъскащи тела и млатещи крайници, от зейналите им гърла изригваха виковете и крясъци. Друидската стража отвърна на атаката, врязвайки се в изчадията, изблъсквайки ги обратно по стълбата. Половината от защитниците паднаха бездиханни по осеяния с кървави стъпки под. В отчаянието си Сирид изпрати още един от хората си да намери отнякъде помощ. Но точно преди войникът да тръгне, той го сграбчи за куртката и го придърпа по-близо.

— Намери друидите и им кажи да бягат веднага, докато все още могат! — прошепна му той така, че да не чуят останалите. — Кажи им,

че Паранор е загубен! Върви бързо, кажи им. А после бягай и ти!

Лицето на вестоносеца пребледня и той хукна нататък, без да каже и дума.

Долу, в сенките, се надигаше още една атака, тръпнеше безформена маса от мрачни силуети, ехтяха гърлени крясъци. После, отнякъде високо в крепостта, където спяха друидите, се извиси пронизителен крясък.

Сирид усети как сърцето му спира. „Свърши се!“ — помисли си той. Не беше нито уплашен, нито натъжен, а само отвратен.

Няколко секунди по-късно изчадията на Господаря на Магията наново заприиждаха по стълбите. Сирид и малобройната му група се приготвиха да ги посрещнат с вдигнати оръжия.

Но този път нападателите бяха твърде много.

Кал Рис спеше в Друидската библиотека, когато звуците от нападението го събудиха. Беше работил до късно, каталогизираше докладите, които бе съставял в продължение на последните пет години, за особеностите на атмосферните условия и техния ефект върху посевите. Накрая беше заспал на бюрото си. Стресна се и се събуди, сепнат от виковете на ранените мъже, от звъна на оръжията и тропота на ботуши. Повдигна посивялата си глава и се огледа неуверено, после се изправи, остана неподвижен за момент, за да се опомни, и тръгна към вратата.

Надникна предпазливо навън. Сега виковете бяха още по-силни и по-ужасяващи, виковете на паника и болка. Мъже от друидската стража тичаха покрай вратата му. Кал разбра, че крепостта е нападната. Предупреждението на Бремен беше останало нечуто и сега те щяха да платят цената за своето пренебрежение. Изненада се от увереността, която изпитваше по отношение на случващото се и неговата развързка. Вече знаеше, че няма да преживее нощта.

И въпреки всичко се поколеба, все още не желаше да приеме онова, което знаеше. Коридорът сега беше пуст, звуците от битката долитаха накъде отдолу. Реши да отиде и да види какво става, но още докато обмисляше намерението си, един мрачен силует изскочи от задното стълбище. Кал веднага се мушна обратно зад вратата, като остави само малък процепа, през който да наднича.

Черни, безформени създания изникнаха пред очите му, невиджани същества, чудовища от най-страшните му кошмари. Той

пое дъх и го сдържа. Те влизаха от стая в стая, вършейки скверното си дело, и напредваха по коридора, в чийто край чакаше той.

Затвори тихо вратата на библиотеката. За момент просто остана на мястото си, неспособен да помръдне. Пред очите му се стрелнаха хиляди видения, спомени за ранните му дни като чирак-друид, за последващото му назначение като друид-книжник, за неуморните му усилия да събере и съхрани писанията на стария свят и света на магията. Толкова много неща се бяха случили за съвсем кратко време. Той поклати глава с почуда. Как така всичко се беше изнизило толкова бързо?

Сега виковете прозвучаха съвсем близо, идваха от коридора отвъд вратата, по който кръстосваха чудовищата. Времето отлиташе.

Той отиде бързо до писалището си и взе оттам кожената кесийка, която Бремен му беше дал. Може би трябваше да заміне със стария си приятел. Може би трябваше да се спаси, докато все още можеше. Но кой щеше да защити Друидските хроники, ако го беше сторил? На кого друго можеше да разчита Бремен? А и това беше мястото, на което принадлежеше. Знаеше толкова малко за света навън; много време беше минало, откакто беше излизал в него. Нямахше да е от полза за никого отвъд тези стени. Тук поне все още можеше да послужи на предназначението си.

Той отиде до библиотечния шкаф, който маскираше скритата вратичка към стаята, в която се съхраняваха Друидските хроники, и натисна механизма. Влезе вътре и се огледа. Помещението бе пълно с огромни, подвързани с кожа книги. Те бяха там, лавица след лавица, подредени и номерирани, хранилищата на знанието, на, всички познания, събрани от друидите от времето на Първия Събор и епохата на магията, от времето на възхода на човешката раса и Великите войни. Всяка страница от тези книги беше изпълнена с информация. Част от нея бе разбрана, друга все още тънеше в мистерия — всичко, останало от науката и магията. Повечето от написаното в тези книги бе дело на ръката на Кал, всяка заострена буква, всеки ред; бяха му отнели повече от петдесет години. Тези записки бяха най-голямата гордост на стареца, плод на усилията на целия му живот, най-голямото му постижение.

Той се приближи до най-близкия стелаж, пое си дълбоко дъх и развърза шнура на кожената кесийка. Отнасяше се с огромно

недоверие към всички проявления на магията, но сега нямаше друг избор. Освен това, знаеше, че Бремен никога не би го подвел. Съхраняването на Хрониките беше най-важното нещо и за двамата. Те щяха да донесат спасението за всички. Кал загреба пълна шепа от блестящия сребрист прах и го хвърли към една от секциите на библиотеката. В този миг цялата стена, до която бяха наредени книгите, започна да трепти, подобно на мираж в силна лятна жегата. Кал се поколеба, после хвърли още прах по размиващите се форми. Рафтовете и книгите изчезнаха. Той бързо мина нататък, като хвърляше шепи от праха по всяка от секциите на библиотеката и ги гледаше как затрептяват и избледняват, докато изчезнат съвсем.

Няколко секунди по-късно Друидските хроники вече ги нямаше. Остана само стая с четири голи стени и дълга маса за четене в средата.

Кал Рис кимна със задоволство. Сега Хрониките бяха на сигурно място. Дори и да разкриеха помещението, съдържанието му щеше да си остане скрито. Беше много повече от това, на което се бе надявал.

Той тръгна обратно, внезапно изтощен. По вратата на библиотеката имаше огромни драскотини, сякаш гигантски нокти се бяха опитвали да хванат дръжката и да я завъртят. Кал се обърна и внимателно затвори вратата на хранилището. Остави почти празната кожена кесийка в джоба на робата си, отиде до писалището си и остана прав до него. Нямаше никакви оръжия. Нито път за бягство. Оставаше му само да чака.

Тежки туловища блъскаха по вратата отвън и я разцепиха. Секунда по-късно тя поддаде, отвори се и се удари с трясък в стената. Три сгърбени чудовища се вмъкнаха в стаята, червените им очи се присвиха и се втренчиха с омраза в него. Той гледаше приближаването им, без да трепне.

Най-близкото от тях държеше късо копие. Нещо в поведението на мъжа го разгневяваше още повече. Щом стигна до Кал Рис, то заби копието в гърдите му и го уби мигновено.

Когато всичко свърши и оцелелите от стражата бяха заловени и изклани, останалите живи друиди бяха натирени от скривалищата си към Заседателната зала и принудени да паднат на колене, обградени от чудовищата. Намериха и Атабаска, все още жив, и го изправиха пред черепоносеца. Изчадието се втренчи във внушителния белокош Върховен друид, после му заповяда да коленичи и да го признае за

свой господар. Когато Атабаска отказа, горд и надменен, въпреки поражението си, създанието го сграбчи за врата, вирайки се в изпълнените му със страх очи, и го изгори с огъня, който блъвна от пастта му.

Докато Атабаска се гърчеше в агония на пода, в Заседателната зала настъпи внезапна тишина. Съскането и глъчката замряха. Простъргването на нокти и скърцането на зъби изчезна. Спусна се тишина, мрачна и зловеща. Всички очи бяха вперени към главния вход на залата, където тежките двойни врати висяха разбити и изтръгнати от пантите.

Там, в неравния отвор, сенките като че ли започнаха да се събират, съединявайки се в мрак, който бавно започна да приема формата на висока, облечена в роба фигура, която не стоеше на пода като жив човек, а висеше във въздуха над него, лека и нематериална, като дим. С появяването ѝ в залата започна да се просмуква студ, който бързо изпълни помещението и плъзна по костите на пленените друиди. Един по един нападателите им се свлякоха на колене, наведоха глави и грубият им шепот се понесе:

— Господарю, господарю.

Господаря на Магията погледна със задоволство към победените друиди. Сега те вече бяха негови. Паранор беше негов. Най-послед, след толкова време бе осъществил отмъщението си.

Той заповяда на изчадията си да се изправят отново на крака, след това протегна обгърнатата си от мантията ръка към Атабаска. Без да може да се противопостави, ослепен и обзет от агония, Върховният друид беше издърпан нагоре сякаш от невидими въжета. Той увисна над пода, над останалите друиди, крещейки от ужас. Господаря на Магията направи въртеливо движение с ръка и Върховният друид застина зловещо. Последва второ въртеливо движение и Атабаска започна да вика с ужас и болка в дрезгавия си глас:

— Господарю, господарю, господарю.

Друидите, струпани под него, извърнаха очи от срам и ярост. Някои се разридаха. Огромните изчадия на Господаря на Магията изсъскаха от удоволствие и вдигнаха възторжено ноктестите си крайници. Господаря на Магията кимна и черепоносецът с ужасяваща бързина разкъса гърдите на Атабаска и изтръгна все още биещото му

сърце. Върховният друид отметна назад глава и изкрещя, щом раздраха гърдите му, после се свлече напред и издъхна.

Няколко дълги секунди Господаря на Магията го задържа да виси отпуснат над събратята си, като парцалена кукла, с процеждаща се от тялото му кръв. Залюля го напред-назад, наляво-надясно и най-накрая го остави да се стовари на каменния, под където се превърна в безформена маса от разкъсана плът и строшени кости.

После нареди всички заловени друиди да бъдат подкарани като стадо добитък до най-затънтените кътчета на подземията на Паранор и там да бъдат зазидани живи.

Щом и последният от писъците им се разтвори в тишината, той тръгна из коридорите и стълбищата на крепостта в търсене на Друидските хроники. Беше унищожил друидите; сега трябваше да унищожи и знанията им. Или да вземе от тях онова, което би му послужило. Движеше се бързо, тъй като вече се чуваше глъчка някъде от вътрешността на бездънния кладенец на крепостта, където скритата магия се пробуждаше в отговор на присъствието му. В своите владения той можеше да се справи с всичко. Но тук, под небето на най-големите си врагове, имаше вероятност и да не успее. Откри библиотеката и я претърси. Намери стелаж, зад който бе скрит входът към помещението от другата страна, но то беше празно. Усети, че е използвана магия, но не можеше да определи нито произхода ѝ, нито целта ѝ. А колкото до Хрониките, от тях нямаше и следа.

Врявата от дълбините на Друидския кладенец се засили. Нещо беше излязло на свобода, предизвикано от появата му, и се надигаше, за да го намери. Това го притесни, някой бе призовал сила от подобно естество, за да го предизвика. Надали беше дело на тези жалки смъртни, които така лесно беше покорил. Те вече не бяха в състояние да направят нищо. Сигурно беше работа на онзи, който беше проникнал наскоро във владенията му, на онзи, когото слугите му бяха проследили, на друида Бремен.

Той тръгна обратно към Заседателната зала, нетърпелив да се махне възможно най-скоро. Беше постигнал целта си. Тримата, предали Паранор, бяха доведени пред него. Господаря не им заговори с думи, те не заслужаваха да хаби дъха си, остави мислите му да им говорят. Те раболепничеха и се държаха като послушни овце. Жалки, глупави създания, които жадуваха повече, отколкото заслужаваха.

— Господарю! — скимтяха те с жаловити гласове. — Господарю, ние служим единствено на теб!

„Кой друг от друидите, освен Бремен, напусна Крепостта?“

— Само трима, господарю. Едно джудже — Риска, един елф — Тей Трифънйъд и едно момиче от Южната земя — Марет.

„С Бремен ли тръгнаха?“

— Да, с него.

„И никой друг ли не е избягал?“

— Не, господарю, никой.

„Те ще се върнат. Ще чуят за падането на Паранор и ще искат да се уверят в това. Вие ще ги чакате. Ще завършите онова, което аз започнах. Тогава ще станете като мен.“

— Да, господарю, да.

„Станете.“

Те се изправиха припряно, с нетърпение — покварени души и умове, попаднали под властта му. Все още не притежаваха силата да извършат онова, което се изискваше от тях, затова трябваше да бъдат променени. Той ги докосна с магията си, оплете ги с нишки, тънки като паяжини и здрави като стомана, и отне и последните остатъци от човешкото в тях.

Письците им ехтяха в празната зала, докато той неумолимо ги оформяше в нещо ново. Краката и ръцете им се мятаха, главите им диво се тресяха, а очите им се изцъклиха.

Когато приключи, тримата друиди бяха неузнаваеми. Той ги остави и следван покорно от останалите си слуги, се стопи обратно в нощта, изоставяйки крепостта на умиращите и мъртвите.

СЕДМА ГЛАВА

На раздяла Бремен подаде ръка на Риска и джуджето я стисна силно. Стояха пред самия вход на пещерата, в която се бяха прислонили, след като напуснаха Адския рог и неговите духове. Беше почти пладне, дъждът се бе стопил в ситен ръмеж и на запад, над тъмните върхове на Драконовите зъби небето беше започнало да просветлява.

— Изглежда, че няма скоро да се срещнем отново и ще поемем по различни пътища — изсумтя Риска. — Не зная как ще успеем да останем приятели. Не зная въобще защо ще правим всичко това.

— Нямаме друг избор — обади се от другата му страна Тей Трифънйъд. — Няма кой друг да го свърши вместо нас.

— Да, така си е. — Джуджето се усмихна, сякаш на себе си. — Е, това ще е изпитание за приятелството ни. Разпилени из Източната и Западната земя и кой знае кога ще се срещнем отново. — Той стисна силно ръката на Бремен. — Пази се!

— Ти също, добри ми приятелю — отвърна старецът.

— Тей Трифънйъд! — извика джуджето през рамо. Вече беше тръгнал надолу по пътеката. — Не забравяй обещанието си! Събери елфите и ги доведи на изток! Изправете се с нас срещу Господаря на Магията! Ще разчитаме на вас!

— Довиждане засега, Риска! — извика Тей след него.

Джуджето помахна, нарамвайки торбата си на едрите си плещи, широкият меч се поклащаше от едната му страна.

— Късмет, елфически уши. Бъди нащрек! Пази си гърба!

Елфът и джуджето продължиха още известно време в този дух, като стари приятели, които обичаха добросърдечните си шеги и бяха свикнали с взаимните си закачки, с които прикриваха чувствата, напирани дълбоко в тях. Кинсън Рейвънлок стоеше настрана и слушаше словесното представление, като си пожелаваше да има време да опознае и двамата по-добре. Но сега това трябваше да почака. Риска бе заминал, а Тей щеше да ги напусне при изхода на Кенън, когато те щяха да свърнат на север към Паранор, а елфът да продължи на запад

към Арборлон. Пограничникът поклати глава. Колко ли тежко щеше да е това за Бремен. Бяха минали две години, откакто се бе разделил с Риска и Тей. Дали щяха да минат още две, преди да ги види отново?

Когато Риска се скри от погледите им, Бремен поведе останалите трима членове на малката им група надолу, по пътечка, водеща към подножието на скалите, и после на запад по северния бряг на Мирмидон, следвайки дирите, които бяха оставили на идване. Вървяха малко след като се свечери и накрая спряха да починат от подветрената страна на горичка от елши в едно заливче, където Мирмидон се разклоняваше на юг и запад. Небето бе вече чисто и изпъстрено с брилянтни звезди, чиято светлина се отразяваше в калейдоскопичен блясък по спокойната водна повърхност. Пътниците се скупчиха на брега на реката и изядоха вечерята си, взирайки се в нощта. Не говориха много. Хей предупреди Бремен да бъде предпазлив в Паранор. Ако виденията му се бяха сбъднали и крепостта на друидите бе паднала, тогава трябваше да се очаква, че Господаря на Магията и неговите слуги може все още да са там. Или ако не беше така, добави елфът, те сигурно бяха оставили капани, за да заловят всеки от друидите, които бяха избягали и бяха достатъчно глупави да се върнат. Той изрече всичко това някак не съвсем сериозно и Бремен му отвърна с усмивка. Кинсън забеляза, че и двамата не се притесняват да обсъждат вероятността Паранор да е разрушен. Това нямаше как да не е болезнено за тях, но те не издадоха с нищо чувствата си. Не виждаха смисъл да се вкопчват в миналото. Сега само бъдещето имаше значение.

Бремен беше започнал да обсъжда подробно с Тей видението си за Черния камък на елфите, описвайки детайлно онова, което му се бе явило, което бе почувствал и което бе разбрал. Кинсън слушаше лениво, като поглеждаше от време на време към Марет, която правеше същото. Той се чудеше какво ли си мисли тя сега, когато вече знае, че друидите от Паранор вероятно са загинали. Питаше се дали осъзнава колко драматично се е променила ролята ѝ като член на групата им. Тя не беше произнесла повече от две-три думи, откакто бяха излезли от Долината на шистите, и не взимаше участие в разговорите между Бремен, Риска и Тей, само наблюдаваше и слушаше. Както и самият Кинсън. Тя също беше външен човек, все още търсеше мястото си, не беше като останалите друиди, все още не се бе доказала, не им беше

равна. Той я изучаваше и се опитваше да разбере нейната твърдост, нейната издръжливост. Тя щеше да има нужда и от двете в това, което предстоеше.

По-късно Марет заспа, Тей се изпъна на земята до нея, а Бремен остана на пост. Кинсън, увит в наметалото си, отиде да седне до стареца. Взрян в тъмнината, друидът не продума, когато пограничникът приближи. Кинсън седна, изпъна и кръстоса един върху друг дългите си крака и придърпа наметалото върху раменете си. Нощта беше твърде топла за сезона, ароматът на пролетни цветя и свежи листа и треви изпълваше въздуха. От планините появяваше лек ветреца, който шептеше в клоните на дърветата и къдреше водите на реката. Двамата мъже постояха така смълчани, заслушани в звуците на нощта, изгубени в мислите си.

— Поемаш голям риск с връщането си — каза накрая Кинсън.

— Необходим риск — поправи го Бремен.

— Сигурен си, че Паранор е паднал, нали? Известно време Бремен не отговори, стоеше неподвижен като камък, после кимна бавно.

— Ако е така, значи ще бъде много опасно за теб — настоя Кинсън. — Брона вече те търси. Вероятно знае, че си бил в крепостта и ще очаква завръщането ти.

Старецът извърна леко лице — сбръчкано и загрубяло от времето и слънцето, белязано от живот на трудности и разочарования — към младия си спътник.

— Наясно съм с това, Кинсън. И ти знаеш, че е така, тъй че защо въобще го обсъждаме?

— За да ти напомня — обяви твърдо Пограничникът. — Защото трябва да бъдеш особено предпазлив. Имал си видения, добре, но те често са измамни. Аз не им вярвам. И ти не бива да го правиш. Поне не напълно.

— Имаш предвид видението за Паранор, предполагам?

Кинсън кимна.

— Да — крепостта завладяна и друидите избити. Всичко е съвсем ясно. Но усещането за нещо дебнещо, за някаква опасност — ето тук се крие уловката. Ако това е вярно, злото няма да ти се яви във форма, която очакваш.

Бремен сви рамене.

— Да, предполагам. Но това няма значение. Трябва да се уверя, че Паранор е наистина загубен, без значение колко сигурен съм в това, а и трябва да намеря Ейлт Друин. Медальонът е задължителна част от талисмана, с който ще бъде унищожен Господаря на Магията. Видението показва това достатъчно ясно. Мечът, Кинсън, мечът, който трябва да изкова, който трябва да наситя с магията, срещу която Брона няма да може да устои. Ейлт Друин бе единственият елемент от задачата, който ми бе показан; медальонът се виждаше съвсем ясно на дръжката на меча. От него трябва да започна. Ще го открия и тогава ще реша какво да правя по-нататък.

Няколко секунди Кинсън го изучава мълчаливо.

— Вече имаш план, нали?

— Да кажем наченки на план — усмихна се старецът. — Познаваш ме твърде добре, приятелю.

— Познавам те достатъчно добре, за да предугадя ходовете ти — въздъхна Кинсън и се загледа отвъд реката. — Не че това ми помага да те накарам да си по-предпазлив.

— О, не бих бил толкова сигурен.

„Не би ли?“ — продължи наум Кинсън. Но не му се искаше да спори, с надеждата, че в думите на стареца има поне малко истина, с надеждата, че друидът наистина се е вслушал в него, особено в предупреждението му да бъде предпазлив. Беше доста странно, че в залеза на живота си Бремен беше толкова по-безразсъден от младия мъж. Кинсън винаги бе живял в пограничните райони и беше разбрал, че животът и смъртта са разделени само от една-единствена грешна стъпка, че трябва да знаеш кога да действаш и кога да изчакаш, за да останеш жив. Предполагаше, че Бремен напълно осъзнава това, но не винаги одобряваше решенията му. Старият друид бе много по-склонен от него да предизвиква съдбата. Може би защото владее магията, помисли си пограничникът. Той бе по-бърз и по-силен от стареца, инстинктите му бяха по-изострени, но Бремен имаше магията, която го поддържаше, а магията никога не търпеше провал. Това донякъде носеше успокоение на Кинсън — увереността, че приятелят му е обвит от допълнителен защитен пласт. Но все пак не бе достатъчно, за да прогони тревогата.

Той раз кръстоса дългите си крака и ги протегна пред себе си, облегна се назад и се подпря на ръце.

— А какво се случи с Марет? — попита внезапно той. — При Адския рог, когато ти изпадна в несвяст и тя стигна първа до теб?

— Интересна жена е Марет — гласът на стареца внезапно се бе смекчил. Той отново извърна лице към Кинсън с блуждаещ поглед. — Помниш ли как твърдеше, че притежава магия? Е, оказа се права. Но вероятно е магия от почти непознат за мен вид. Все още не съм сигурен. Макар че познайвам нещо за нея. Тя е емпат, Кинсън. Умението и да лекува е следствие на тази сила. Може да приеме чуждата болка в себе си и да я намали, да сподели чуждата рана и да ускори заздравяването ѝ. Точно това направи с мен при Адския рог. Аз изпаднах в несвяст от шока, който виденията и досегът със сенките на мъртвите ми причиниха. Но тя ме повдигна — усещах ръцете ѝ — и ме събуди, отново силен, изцелен. — Той примигна. — Беше толкова чисто. А ти успя ли да забележиш какъв ефект имаше това върху нея?

Кинсън сви многозначително устни.

— Тя като че ли за миг остана съвсем без сили, но не за дълго. Само че очите ѝ... На скалите, когато ти изчезна в бурята, докато говореше със сянката на Галафил, тя каза, че може да те види, докато ние останалите не виждахме нищо. Очите ѝ бяха бели.

— Явно магията ѝ е доста комплексна, не мислиш ли?

— Емпатична, казваш. Но не и слаба.

— Не. Магията на Марет е много мощна. Тя вероятно е родена с нея и е работила с години, за да развие уменията си. Разбира се със сторите. — Той направи пауза и продължи: — Чудя се дали Атабаска е осъзнал, че тя притежава тази дарба. Дали въобще някой от тях го е разбрал.

— Тя не е от хората, които говорят много за себе си. Не допуска никого твърде близо. — Кинсън се замисли за миг. — Но явно ти се възхищава. Каза ми колко важно е било за нея, че е тръгнала с теб на това пътешествие.

Бремен кимна.

— Да. Е, има доста загадки около Марет, струва ми се. А ние ще трябва някак да ги изкараме на бял свят.

„Е, желая ти успех“ — понечи да каже Кинсън, но реши да премълчи. Спомни си с каква резервираност Марет бе приела дори малкото удобство, когато той ѝ предложи наметалото си. Сигурно

трябваше да се случи нещо крайно необикновено, за да се реши да разкрие нещо повече за себе си.

Но така или иначе нищо обикновено не ги чакаше...

Той седеше до Бремен на брега на Мирмидон, смълчан, неподвижен, вперил поглед отвъд реката, сякаш там зърваше проектирани виденията от най-тъмните ъгълчета на съзнанието си, чието сбъждане предусещаше със страх.

По изгрев станаха и вървяха цял ден в сянката на Драконовите зъби, следвайки течащия на запад ръкав на Мирмидон. Времето бе все така топло, а температурите продължаваха да се покачват, въздухът сякаш лепнеше от жегата и влага. Те свалиха пътническите си наметала и пиеха много вода. В следобедните часове спираха по-често за почивка и още по светло стигнаха Кенън. Там Тей Трифънйъд ги остави и продължи през пасищата към горите на Арборлон.

— Когато намериш Черния камък на елфите, Тей, дори и не помисляй да го използваш — предупреди го Бремен на раздяла. — В никакъв случай. Дори и да се намираш в опасност. Силата му е достатъчно мощна да изпълни всяко желание, но крие и опасност. Всяка магия изисква своята цена. Знаеш го не по-зле от мен. А цената за употребата на Черния елфически камък е твърде висока.

— Може да ме унищожи — досети се Тей.

— Ние с теб сме обикновени смъртни — каза тихо Бремен. — Трябва да пипаме много внимателно, когато си имаме работа с магия. Твоята задача е да откриеш Камъка на елфите и да ми го донесеш. Ние не искаме да използваме силата му, а само да попречим на Господаря на Магията да го направи. Помни това.

— Ще го запомня, Бремен.

— Предупреди Куртан Балиндарох за опасността, пред която сме изправени. Убеди го да изпрати армия в помощ на Рейбър и джуджетата. Не ме проваляй.

— Можеш да разчиташ на мен. — Друидът елф стисна ръката му и тръгна, като помахна весело. — Беше славна среща! Грижи се за него, Кинсън. Пази се, Марет. Късмет на всички.

Той си заподсвирква щастливо и се обърна още веднъж към тях с усмивка. После ускори крачка и изчезна сред дърветата и скалите.

Бремен, Кинсън и Марет се събраха, за да решат дали да продължат през прохода, или да изчакат до сутринта. Изглеждаше, че

се задава още една буря, но ако изчакаха, можеха да загубят още два дни. На Кинсън му се стори, че старецът е нетърпелив да стигне до Паранор и да разбере истината за случилото се. Бяха отпочинали и във форма, тъй че той настоя да продължат. Марет бързо се съгласи с него. Бремен се усмихна доволен и ги поведе напред.

Напредваха през прохода, докато слънцето клонеше към хоризонта и лека-полека се скриваше от погледа. Небето бе все още чисто, а въздухът топъл, тъй че пътуването бе приятно. Към полунощ вече бяха достигнали възвишението и се спуснаха към долината. Излезе югозападен вятър, който виеше неспирно, вдигаше фунии прах и чакъл от пътеката и изпълваше въздуха с тях. Те вървяха с наведени глави, докато не достигнаха подножието на планините и излязоха на завет. Пред тях черният силует на крепостта на друидите се открояваше на звездното небе, кулите и бойниците й стърчаха застинали и назъбени. Не се виждаше никаква светлина от прозорците и амбразурите. Нищо не помръдваше. Нито звук не нарушаваше тишината.

Достигнаха долината и гората ги погълна. Луната и звездите осветяваха пътя им през дълбоките сенки и ги водеха към крепостта. Огромните стари дървета ги обграждаха отвсякъде, извисявайки се над тях като колони на храм. Поляните бяха покрити с мека, гъста трева и наоколо ромоляха малки поточета. Нощта бе все така тиха и сънлива, изпразнена от всякакви звуци и движения, освен виенето на вятъра, който отново се бе появил, облъхваше лицата им на кратки, но резливи пориви и караше плащовете им и клоните на дърветата да шумолят като отметнати завивки. Бремен ги водеше с бърз, уверен ход, който съвсем не подходеше на възрастта му и уморяваше дори и тях. Кинсън и Марет се спогледаха. Друидът бе почерпил сили от скрития си извор. Бе станал твърд и непоклатим като стомана.

Още не се беше зазорило, когато стигнаха до Паранор. Забавиха ход, щом крепостта изникна пред погледа им, материализирайки се между дърветата, източена към звездното небе, като огромна черна люспа. Тиха, без никаква светлинка. Отвътре не се чуваше нищо, нищо не помръдваше. Бремен накара пограничника и лечителката да останат стаени в сенките на гората. С каменно изражение той огледа безмълвно крепостните стени и бойниците. После, все още придържайки се към укритието на гората, поведе спътниците си наляво, заобикаляйки към

крепостта. Вятърът фучеше между бойниците и около спираловидните кули с печален вой. Сред дърветата те го усещаха като дъх на великан, който предвестява приближаването на собственика си. Кинсън се потеше обилно, нервите му бяха опънати до скъсване. Стигнаха пред главната порта и спряха отново. Вратите зееха, подвижната решетка бе вдигната, входът се чернееше и напомняше уста, раззината в предсмъртен вик.

До разбитите врати лежаха тела, безжизнени и разкривени.

Бремен се сгърби напред, взирайки се съсредоточено в крепостта, но сякаш не виждаше нея, а нещо отвъд. Сивата му коса се развяваше, тънка като коса на царевица. Устните му помръдваха. Кинсън посегна под наметалото и извади от там късия си меч. Очите на Марет бяха широко отворени и потъмнели, а дребната и фигура беше застинала, изпъната като стрела.

Бремен ги поведе напред. Прекосиха откритата местност, която отделяше крепостта от гората. Вървяха бавно и уверено, без да си правят труда да бързат или да прикриват приближаването си. Очите на Кинсън шареха неспокойно, но Бремен не изглеждаше притеснен. Стигнаха до портата и мъртъвците и спряха, за да видят кои са. Бяха от Друидската стража, повечето от тях изглеждаха като разкъсани от животни. Кръв се процеждаше от телата им и попиваше в земята наоколо. Изглежда се бяха защитавали яростно.

Бремен навлезе в сянката на стената, мина през разбитите порти и под вдигнатата решетка и там откри Сирид Лок. Капитанът на Друидската стража се бе свлякъл до вратата на наблюдателницата, по лицето му имаше засъхнала кръв, тялото му бе прободено и натрошено на десетина места. Но беше все още жив. Очите му блещукаха отворени, а устните му се движеха. Бремен бързо се наведе, за да го чуе. Кинсън не можеше да долови нищо, вятърът отнасяше думите.

Старецът вдигна поглед.

— Марет — извика я той тихо.

Тя веднага се приближи и се наведе над Сирид. Нямаше нужда да и казват какво се иска от нея. Ръцете ѝ бързо пробягаха по тялото на ранения мъж, в търсене на начин да му помогне. Но беше твърде късно. Сега дори и емпат не можеше да го спаси.

Бремен придърпа Кинсън до себе си, лицата им почти се докосваха. Над тях вятърът продължаваше да вие, като се извиваше

около крепостните стени.

— Сирид каза, че Паранор е бил предаден отвътре, през нощта, докато всички са спели. Били са трима друиди. Всички освен тях са избити. Господаря на Магията ги оставил да се справят с нас. Те са някъде вътре. Сирид е успял да се довлече само дотук.

— Нали няма да влезеш? — попита Кинсън бързо.

— Длъжен съм. Трябва да спася Ейлт Друин. — Набръчканото лице на стареца бе спокойно, а в очите му личеше твърдост и гняв. — Вие с Марет ще ме чакате тук.

Кинсън поклати глава упорито. Очите му се напълниха с прах и пясък, когато вятърът изфуча през тъмния вход.

— Това е пълна глупост, Бремен! Ще имаш нужда от помощта ни!

— Ако нещо се случи с мен, ще трябва вие да съобщите на останалите! — не отстъпи Бремен. — Прави каквото ти казвам, Кинсън!

Той се изправи и тръгна, парцалива фигура, само кожа и кости, обгърната от развяващата се роба. Мина бързо през портите и прекоси двора до вътрешната стена. За секунди се скри във входа и изчезна от погледа.

Кинсън се взираше след него, обзет от безсилие.

— По дяволите! — мърмореше той, вбесен от собствената си нерешителност.

Погледна към Марет. Младата жена затваряше очите на Сирид Лок. Капитанът на Друидската стража беше мъртъв. Кинсън си помисли, че бе цяло чудо, че е издържал толкова дълго. Всяка от раните му бе смъртоносна. Фактът, че беше устоял досега, бе доказателство за верността и отдадеността му.

Марет се беше изправила и гледаше надолу към него.

— Хайде — каза тя. — Да тръгваме след Бремен.

— Но той каза...

— Знам какво каза. Но ако нещо се случи с него, какво значение би имало дали ще съобщим за това на останалите?

Устните му се свиха в тясна цепка.

— Наистина, какво ли.

Те забързаха през празния, ветровит вътрешен двор към крепостта.

Вътре в Паранор, Бремен се придвижваше внимателно по празните коридори, тих, като облак, пресичащ небето. Докато вървеше, се опитваше да се настрои към миризмите и звуците на крепостта. Наостри сетивата и инстинктите си, за да открие опасността, за която Сирид Лок го предупреди, но не успя да долови нищо. Или беше дълбоко скрита, или вече бе отминала.

Бъди предпазлив, рече на себе си той. Бъди нащрек!

Всички в крепостта бяха мъртви, в това бе сигурен. Всички друиди, всички стражи, всички, които се бяха обучавали и живели тук толкова много години, всички, които той бе изоставил само преди четири дни. Тази мисъл го удари като юмрук в стомаха; спря дъха му и го лиши от сили; остави го вцепенен и обезверен. Всички са мъртви. Знаеше, че това може да се случи, беше вярвал, че е възможно, дори бе видял пророчеството за него. Но реалността беше далеч по-жестока. Телата лежаха навсякъде, разкривени от смъртта. Някои бяха умрели от меч, други бяха разкъсани на две. А му се стори, че останалите са отведени в най-дълбоките подземия на Крепостта и убити там. Никой не бе оцелял. Ничий пулс не достигаше до слуха му. Ничий глас не викаше. Нищо не помръдваше. Паранор се бе превърнал в костница. В гробница.

Той продължи да върви по кънтящите коридори към Заседателната зала и там намери Атабаска. Лицето му беше запазило предсмъртното си изражение, тялото му представляваше ужасна развалина. Бремен спря, за да потърси Ейлт Друин, но не го откри. Изправи се и застина. Чувстваше единствено мъка за Върховния друид, единствено съжаление. Щом видя всички избити и крепостта на друидите — пуста, му се прииска да се беше опитал по-упорито да ги убеди, че ги грози опасност. Усети чувство за вина. Не можеше да се успокои. По някакъв начин той също бе виновен за всичко това. Имаше и знанието, и силата, а не беше успял да ги използва. И резултатът бе налице. Бремен придърпа робата на Атабаска върху лицето му и продължи нататък.

После се качи до библиотеката, като се движеше с долепен към стената гръб, наострил слух за всеки признак на опасност. А тя бе тук, както го бяха предупредили и Сирид, и виденията. Друидите изменници го чакаха. Това беше сигурно. Но Господаря на Магията бе заминал заедно с изчадията си. Въртопът магия, завихрил се при

появата им — Бремен беше прокарал дълбоко в Друидския кладенец магическите си нишки — се бе развълнувал и закипял само колкото да ги разтревожи и да ги подтикне да бързат. Заслуша се и сега успя да долови леко съскане, магията се спускаше отново към дъното, магията, която бе давала живот на крепостта, която бе давала мощ на повечето от друидските заклинания. Необятна и изменчива, тя връщаше само малка частица от обещаното и бледнееше пред лицето на Брона и чудовищната му сила. Но все пак беше изпълнила предназначението си, беше прогонила друида отцепник от крепостта.

Бремен въздъхна. Толкова малка победа не му носеше никакво облекчение. Брона бе осъществил своето отмъщение и единствено това имаше значение. Беше унищожил онези, които му се бяха опълчили, които го бяха предизвикали, и бе опустошил убежището им. Сега вече нямаше кой да го спре, освен един старец и шепата му последователи.

Може би. Може би.

Стигна до библиотеката и откри Кал Рис. Не можа да се сдържи и от гърдите му се откъсна приглушен вик. Веднага покри стария си приятел, нямаше сили да го погледне отново. Мина през скритата врата към стаята, в която се съхраняваха Друидските хроники. В нея не бе останало нищо освен работната маса и столовете. Прахът, който Бремен бе дал на Кал като крайна мярка, вече потъмнял, беше пръснат по пода като доказателство, че онова, за което старецът бе настоял, е изпълнено. Бремен се опита да си представи Кал в последните минути от живота му, но не успя. Достатъчно беше да знае, че Друидските хроники са спасени. Това можеше да послужи като епитаф за стария му приятел.

И тогава чу нещо, някакъв звук, който идваше нейде отдолу, звук — толкова лек, че го долови по-скоро с инстинктите си. Забърза през стаята, почувствал, че отреденото му време в Паранор е вече към края си. Трябваше да намери Ейлт Друин. Медальонът беше последната му надежда. Не го видя на гърдите на Атабаска. Възможно бе да са го взели след смъртта му, но Бремен не мислеше така. Сирид Лок му беше казал, че атаката се е състояла през нощта и е заварила всички неподготвени. Атабаска сигурно е бил вдигнат от постелята. Надали бе имал време да си сложи медальона. Може би още беше в покоите му.

Бремен изкачи стълбището до канцеларията на Върховния друид. Приличаше на тих, безмълвен призрак, бродещ сред мъртвите.

Чувстваше се напълно безплътен, безтегловен и нереален. Беше така незначителен — човек, който си играе с огъня, без да разполага с лек за изгарянията, които неизбежно щеше да причини. Усещаше се изморен, изгубен в страховете си. Беше си поставил напълно непостижима задача — да създаде магия, която да вложи в талисман, и да открие войн, който да я овладее. Какъв беше шансът му да я изпълни? Имаше ли надежда?

Намери вратата към покоите на Атабаска отворена и пристъпи предпазливо през нея. Прегледа рафтовете и писалището, но без резултат. Надникна във всички шкафове и папки, но не откри нищо. И вече изплашен, че може би е дошъл твърде късно дори за медальона, той забърза към спалнята на Върховния друид.

Там, положен на нощната масичка, забравен в бързината, с която Атабаска бе изтръгнат от постелята, за да срещне смъртта си, просветваше Ейлт Друин.

Бремен го сграбчи и започна да го оглежда, за да се увери, че е истински. Излъсканият метал просветваше пред него. Старецът прокара пръсти по гравираното изображение на ръката и горящата факла. След това бързо го пхна в робата си и изхвърча от стаята.

Мина отново по коридорите и стълбищата, все така нащрек, напрягайки сетивата си. Бе стигнал чак дотук, без да срещне нищо по пътя си. Може би просто бе минал покрай онова, което го дебнеше. Като безшумна сянка той се промъкваше по мъртвите коридори, през сенките в тесните ъгли и разпръснатите по каменния под тела. Изведнъж през високите прозорци с ромбовидни стъкла зърна лек проблясък в небето на изток. Нощта си отиваше, зазоряваше се. Бремен пое дълбоко дъх в тежкия, спарен въздух и закопня за уханието и свежестта на гората отвън.

Стигна до главното стълбище и се спусна надолу. Намираше се между два етажа, когато долови някакво движение на широката площадка отдолу. Забави ход, после спря и зачака. Нещото долу се отдели от сенките — самото то сянка с чудата форма. Беше човек, но само донякъде. Ръцете, краката, торсът и главата му — всичко бе покрито с гъста черна козина, остра и четинеста. Цялото бе разкривено и някак сгърбено, като клони на върба, странно издължено и обезформено. Ноктите и зъбите му се белееха с цвета на оголена, изсъхнала кост, очите му проблясваха в алено и зелено. Създанието

шепнеше името му, викаше го, умоляваше, примамваше го с почти осезаема злост в гласа.

— Бreme-ен, Бreme-ен, Бreme-ен.

Старецът бързо вдигна очи към горната площадка, която също се виждаше от широката вита стълба, и там се появи още едно същество. Изпълзя от мрака като огледално отражение на другото.

— Бreme-ен, Бreme-ен, Бreme-ен.

Двете започнаха да се приближават, тръгнаха по стълбите, едното нагоре, а другото надолу. Бяха го хванали в капан. Нямаше врати, през които да избяга, можеше да тръгне само по стълбите и да мине покрай едното или другото чудовище. Осъзна, че са го причаквали. Бяха го оставили да си свърши работата, да вземе онова, което искаше, и го бяха обградили. Господаря на Магията беше планирал всичко, с намерението да разбере какво е толкова важно, че да принуди Бремен да се върне, какво съкровище, каква частица магия може да е тъй скъпоценна за него, че да рискува живота си. Разберете какво е това, беше им наредил Брона, а после го вземете от безжизненото му тяло и ми го донесете.

Бремен поглеждаше ту към едното, ту към другото създание. Някога друиди, тези изчадия сега бяха напълно безформени. Рейвъри, берсеркъри, същества, лишени от всичко човешко и превъплътени така, че да послужат на една последна цел. Трудно му бе да изпитва жалост към тях. Все пак са били все още хора, когато са предали крепостта и обитателите ѝ. Имали са свободата да избират.

Но те трябва да са трима, сети се той внезапно. Къде е третият?

Шестото чувство и изострените му докрай инстинкти го подтикнаха да погледне нагоре точно когато третото същество се измъкваше от каменната ниша, в която се бе скрило, и се появи на стълбата. Бремен се хвърли настрани и то се срути на стълбите, чу се прашене на счупени кости. Но това не беше всичко. Съществото се надигна, безформена купчина със стърчащи зъби и нокти, и като крещеше и пръскаше слюнка се нахвърли върху друида. Бремен реагира инстинктивно и използва защитата на Друидския огън, който погълна чудовището в синя пелена. Но дори и сега то не спря. Продължи да се приближава, горящо, черната му четина пламтеше като факла, а кожата под нея започна да се бели и топи. Бремен отново го посрещна с огън, но вече беше изплашен, изумен, че изчадиято

продължава да се държи на крака. То се спусна към него и старецът се изви настрани, падна по гръб на стълбите и зарита отчаяно.

И тогава, най-сетне, силата на съществото започна да чезне. Краката му се подкосиха и то се срути, претърколи се към ръба на стълбището и изчезна от поглед — ярък пламък в мастилената тъмнина.

Бремен се надигна на крака, опърлен от пламъците и изподран от ноктите на чудовището. Другите двама нападатели продължаваха бавно да се приближават, с превзети стъпки, като дебнещи котки. Бремен се опита да призове магическата си защита, но беше изтощен от борбата с първото създание.

А другарите му като че ли знаеха това. Промъкваха се плавно към него, скимтейки нетърпеливо.

Бремен опря гръб в стената на стълбището и ги загледа.

В това време Кинсън и Марет се промъкваха тихо по коридорите на крепостта и го търсеха. Навсякъде лежаха мъртъвци, но от стареца нямаше и следа. Макар че трескаво се ослушваха и оглеждаха, те не доловиха присъствието му никъде. Тревогата на Кинсън нарасна. Ако в крепостта се криеше зло, което дебнеше натрапниците, то можеше да открие първо тях. Можеше да ги открие, преди те да са намерили Бремен, и той щеше да бъде принуден да им се притече на помощ. Или пък друидът вече сам бе паднал жертва, без те да го чуят? Може би бяха закъснели? Не трябваше да позволява на стареца да тръгне сам!

Вървяха покрай телата на войниците от Друидската стража, които бяха устроили последната си защитна позиция в края на стълбите на второто ниво на крепостта. Продължиха нагоре. Все още нищо не се появяваше. Стълбите водеха нагоре в тъмнината, сякаш безкрайни. Марет се бе притиснала към стената, за да има по-добра видимост към онова, което лежеше пред тях. Кинсън продължаваше да хвърля погледи назад, в случай че атаката дойдеше оттам. Лицето и ръцете му бяха лепкави от пот.

Къде беше Бремен?

Тогава нещо на горната площадка помръдна, леко просветна и се откъсна от сенките.

— Бreme-ен, Бreme-ен, Бreme-ен.

Те се спогледаха, после продължиха предпазливо напред.

Нещо се строполи на стълбите над тях, някакво тежко тяло. Беше твърде далеч, за да могат да го видят, но и достатъчно близко, за да възбуди въображението им. В мрака избухна син пламък. Прокънтяха писъци и се чу тупване на тела. Няколко секунди по-късно една пламтяща топка профуча от ръба на стълбището и прелетя покрай тях. Беше някакво полуживо същество, което се загърчи в агония, щом се удари в пода долу.

Забравили всякаква предпазливост, Марет и Кинсън се втурнаха напред. Зърнаха Бремен високо горе на стълбата, обграден от две отвратителни създания, които се приближаваха към него, едното от горната, а другото отделната площадка. Старецът беше окървавен, обгорен и очевидно бе останал без сили. Друидският огън струеше от пръстите му, но вече не можеше да възпламенява. Създанията, които се промъкваха към него, се наслаждаваха на ужаса му.

И тримата се обърнаха изумени, щом пограничникът и момичето се приближиха.

— Не, върнете се! — извика Бремен, когато ги зърна.

Но Марет тичаше нагоре по стълбите към площадката под него с изумителна бързина и остави изненадания Кинсън зад гърба си. Тя се закова на място и се сгъна в наметалото като навита докрай пружина. Разпери широко ръце, с обърнати нагоре длани, сякаш умоляваше небесата за помощ. Кинсън ахна изумен и се втурна след нея. Какво правеше тя? Чудовищата приближаваха към нея, като съскаха застрашително и се извиваха. Спускаха се с ужасяваща скорост по стълбите с извадени нокти. Кинсън изкрещя гневно, но все още бе твърде далеч!

И тогава Марет сякаш експлодирала. Избухна някакъв ужасен тътен, който запрата Кинсън към стената. Той изгуби от поглед Марет, Бремен и чудовищата. От мястото, където стоеше момичето, изригна пламък — синкава струя, която заискри до бяло. Тя разкъса по-близкото чудовище на парчета. После достигна и второто, което бе по-близо до Бремен, и го изтласка настрани като листо на вятъра. Чудовището изкрещя ужасено и пламъците бързо го погълнаха. Огънят се разрастваше, облизваше каменните стени и стълбището, поглъщаше въздуха и го превръщаше в дим.

Кинсън закри очи и се запрепъва напред. Огънят изведнъж изчезна. Остана само димът, който изпълваше всичко на гъсти облаци.

Кинсън продължи по стъпалата и откри Марет, припаднала на площадката. Вдигна я и леко залюля крехкото ѝ тяло. Какво беше станало с нея? Какво бе направила? Беше лека като перце, дребното ѝ лице бе бледо и осаждено, късата ѝ черна коса беше влажна. Притворените ѝ очи се вираха сляпо. През цепките на клепачите, той видя, че са побелели. Наведе се по-близо. Тя като че ли не дишаше. Не успя да напипа пулс.

Бремен внезапно се появи пред него, сякаш се материализира сред мъглата, разрешен и с безумен поглед.

— Изведи я оттук! — извика той.

— Но аз мисля, че тя... — опита се да се възпротиви Кинсън.

— Бързо, Кинсън! — сръза го Бремен. — Ако искаш да я спасиш, изведи я от крепостта! Върви!

Кинсън се обърна, без да продума, и забърза надолу по стълбите, понесъл Марет в прегръдките си. Бремен се завлече подире му, а разпарцаливената му роба се развяваше след него. Щом стигнаха долу, спряха. Разкашляха се, задавени от дима, очите им сълзяха. И тогава Бремен долови някакъв тътен от земята под тях. Звук на нещо пробуждащо се, нещо огромно и разгневено, нещо толкова голямо, че надхвърляше всяка представа.

— Бягай! — извика още веднъж той, без да има нужда.

И те хукнаха през димния мрак на мъртвия Паранор към дневната светлина и живота.

ОСМА ГЛАВА

След като се раздели с Бремен, Тей Трифънйъд продължи на запад по поречието на Мирмидон, през планините, които оформяха южния скат на Драконовите зъби. Наближаваше залез и той спря да пренощува в тяхното подножие, а по зазоряване потегли отново. Новият ден бе ясен и мек, предната нощ ветровете бяха помели земята, слънцето грееше ослепително. Елфът се спусна към пасищата на Стрелехайм и се приготви да ги прекоси. Напред в далечината се виждаха горите на Западната земя, а отвъд тях покритите с бяло върхове на Каменната шпора. Арборлон беше на един ден път, затова той поддържаше спокойно темпо, мислите му бяха заети със случилото се след пристигането на Бремен в Паранор.

Познаваше Бремен от почти петнадесет години, по-отдавна дори от Риска. Беше го срещнал в Паранор, преди да го прогонят. Тей току-що бе пристигнал от Арборлон и се обучаваше за друид. Бремен още тогава бе стар. Беше открояваща се личност с остър език. В онези дни той бе отдаден на каузата на истината бунтар, уверен в себе си, но неразбираем за останалите. Друидите от Паранор го избягваха, все едно беше луд, и единствено Кал Рис и още един-двама от останалите ценяха приятелството му и търпеливо слушаха думите му. Другите обаче често извъръщаха очи, щом го срещнеха.

Но не и Тей. От първия миг, в който се срещнаха, той беше като омагьосан. Беше открил някой, който вярваше, че е важно, дори необходимо, да се предприеме нещо повече от празни приказки по проблемите на Четирите земи. Само проучванията и споровете не бяха достатъчни; необходими бяха действия. Бремен вярваше, че старите начини са най-добри, че друидите от Първия Съвет са били прави, като са се намесили в развитието на расите. Ненамесата беше грешка, която щеше да струва скъпо на всички. Тей разбираше това и вярваше в него. И той като Бремен изучаваше старото знание, уменията на вълшебните създания и магическите практики в света преди Великите войни. И той като Бремен приемаше, че веднъж победената мощ е двойно по-опасна и че друидът отцепник Брона се е преродил под друга форма и ще се

завърне отново, за да покори Четирите земи. Това схващане не беше популярно, беше дори опасно, и накрая коства мястото на Бремен сред друидите.

Но преди да се случи това, той бе спечелил Тей за своята кауза. Двамата бяха осъществили незабавна връзка и по-възрастният мъж бе взел младежа за свой ученик. Бремен бе учител с огромен запас от знания, който не подлежеше на каталогизация. Тей изпълняваше задачите и с усърдие извършваше проучванията, които му бяха определени от Съвета и неговите старши членове, но свободното си време и ентузиазма си пазеше почти единствено за Бремен. Макар и повлияни от ранна възраст от особената история и знания на своята раса, малцина от елфите в Паранор, които бяха посветени за друиди, приемаха схващанията на Бремен с охотата на Тей. Но и малцина бяха така надарени като него. Той бе започнал да усъвършенства магическите си умения още преди да дойде в Паранор, но под опеката на Бремен напредна така бързо, че скоро никой, освен учителят му, не можеше да се мери с него. Дори Риска, след като дойде в обителта, никога не успя да достигне нивото му, може би защото бе твърде отдаден на военните си умения, за да приеме напълно концепцията, че магията е по-мощно оръжие.

Онези първи пет години бяха най-вълнуващи за младия елф. Мисленето му беше безвъзвратно повлияно от наученото тогава. Повечето от уменията, които бе усъвършенствал, и знанията, които бе получил, пазеше в тайна, принуден от друидската забрана за заниманията с магия, освен под формата на чисто абстрактни проучвания. Бремен смяташе тази забрана за глупава и погрешна, но той винаги бе сред малцинството, а в Паранор решенията на Съвета бяха закон. Така че Тей изучаваше тайно знанието, което Бремен беше готов да сподели, таеше го в сърцето си и го криеше от чужди очи. Когато Бремен избра изгнанието и реши да иде на запад при елфите, за да продължи проучванията си там, Тей го помоли да тръгне с него. Старецът не се съгласи. Не му забрани, но го помоли да размисли. Риска също поиска да го последва, но и за двамата в Паранор имаше по-важни задачи, и Бремен им се противопостави. „Останете в Паранор и бъдете мои уши и очи. Развивайте уменията си и убеждавайте останалите, че опасността, за която ги предупреждавах, е истинска. Когато дойде времето да тръгнете, аз ще се върна за вас.“

Така и стана. Преди пет дни Тей, Риска и младата лечителка Марет бяха избягали съвсем навреме. Но останалите, всички онези, които старецът се беше опитал да убеди, всички онези, които се съмняваха и му отвърщаха с насмешка, вероятно не бяха успели да се спасят. Разбира се, Тей нямаше как да го знае със сигурност, но чувстваше със сърцето си, че видението, за което Бремен им разказа, вече се е сбъднало. Щяха да минат дни, преди елфите да потвърдят това, но Тей бе уверен, че с друидите е свършено.

Така или иначе, неговото заминаване с Бремен беше белязало края на времето му в Паранор. Без значение дали друидите бяха живи или мъртви, той вече нямаше да се върне. Неговото място бе навън, в света. Задачата му беше да изпълни онова, за което Бремен настояваше, за да спасят расите. Господаря на Магията беше излязъл от леговището си, разкрит от онези, които имаха очите да видят и усета да разберат, и сега идваше на юг. Северната земя и тролите вече бяха под властта му и сега той се опитваше да покори и останалите раси. Затова всеки от тях — Бремен, Риска, Марет, Кинсън Рейвънлок и той самият — трябваше да поемат отговорностите си. Всеки трябваше да се изправи и да се бори на своя собствен фронт.

За него бе определена Западната земя, неговият дом. Завръщаше се в нея за първи път от почти пет години. Родителите му бяха остарели. По-младият му брат се бе оженил и преселил в Саранданон. Сестра му се бе сдобила с второ дете. Животът на всички се беше променил в негово отсъствие и сега той щеше да се върне в един различен свят. И най-важното, той самият щеше да им донесе промяна, която щеше да омаловажи всичко останало. Промяна очакваше Четирите земи и мнозина нямаше да я посрещнат с охота. Щом станеше ясно защо се завръща, той нямаше да бъде добре приет. Трябваше да подходи много внимателно, да избере предпазливо и приятелите, и средата си.

Но Тей Трифънйъд беше доста добър в това. Той бе приветлив, сговорчив човек, който винаги проявяваше съпричастност към проблемите на другите и с готовност предлагаше помощта си. Не бе склонен към конфронтации, като Риска и не бе така непреклонен, като Бремен. В Паранор той се беше радвал на искрена симпатия, въпреки че се бе съюзил с другите двама. Тей винаги се водеше от твърдите си убеждения и безупречната си етика, но никога не се държеше

назидателно, като пример за подражание. Дори Атабаска не бе влизал в разногласия с него, защото виждаше в него онова, което се надяваше да открие дълбоко скрито дори и в най-непокорните от останалите. Огромните ръце на Тей бяха като от стомана, но сърцето му бе нежно. Никой обаче не бъркаше нежността му със слабост, а и Тей никога не ги разочарова. Знаеше кога да отстоява позицията си и кога да отстъпи. Беше помирител и умееше да прави компромиси. В близко бъдеще щеше да се нуждае от тези си умения.

Прехвърляше наум списъка със задачите си, като внимателно обмисляше всяка от тях.

Трябва да убеди своя крал, Куртан Балиндарох, да организира търсенето на Черния камък на елфите.

Трябва да убеди своя крал да изпрати подкрепления на джуджетата.

Трябва да го убеди, че Четирите земи са на път да станат жертва на нови обстоятелства и събития по начин, който ще ги промени необратимо и завинаги.

Крачеше из пасбищата, унесен в размисли. Вървеше на северозапад, към гористите местности, които бележеха източната граница на неговата родина. Усмиваше се лекичко и си подсвиркваше някаква мелодийка. Все още не знаеше как ще се справи с тези задачи, но това нямаше значение. Щеше да намери начин. Бремен разчиташе на него и Тей нямаше намерение да го разочарова.

Последните светли часове вече изтичаха, слънцето започна да клони на запад към далечните планини и скоро изчезна. Тей се отклони от Мирмидон към горите на Западната земя под Пайкун и се отправи на север. Тъй като вече бе мръкнало и не виждаше добре в равнините, той продължи под прикритието на дърветата, подпомаган от друидските си умения. Беше елементалист, подходът му беше да съчетава науката и магията, за да уравнивсява основните компоненти на света — земя, въздух, огън и вода. Той бе изучавал тяхната симбиоза, начините, по които се взаимодействаха, начините, по които работеха заедно, за да поддържат и продължават живота, както и начините, по които се защитаваха взаимно, когато единият от елементите бе нарушен. Тей беше овладял принципите на превръщането на един елемент в друг, на използването на единия, за да разруши другия, на умениято да вдъхне живот на някой от тях чрез

другия. Дарбите му бяха развити до съвършенство. Той можеше да разчита движения и да усеща присъствие с помощта на елементите. Можеше да долавя мисли. В по-общ смисъл, умееше да възстановява миналото и да предсказва бъдещето. Не беше точно като да получава видения. Не беше свързано с мъртвите или с отвъдното, а с природните закони, с енергийните линии, които опасваха света и свързваха всички неща в закономерност от действия и противодействия, причини и следствия, избор и резултати. Тей се беше научил да разчита тези промени и да схваща значението им интуитивно.

И така, сега, докато вървеше в сенките на нощната гора, той прочиташе в движението на вятъра, в миризмите, които дърветата бяха попили, и във вибрациите, пораждащи се по повърхността на земята, че голяма група гноми са минали преди него по този път и сега чакат някъде напред. Колкото повече напредваше, толкова по-силно усещаше присъствието им. Навлизаше все по-дълбоко сред дърветата, ослушвайки се за тях, като периодично докосваше земята, в търсене на остатъчната топлина на телата им. Магията, с която си служеше, се зараждаше в гърдите му на тънки ластари, които се проточваха навън през пръстите.

Той забави ход и накрая застина, усетил нещо ново. Стоеше съвършено неподвижен, чакаше. Дълбоко в него се загнезди хлад, непогрешимо предупреждение за онова, което бе усетил, за онова, което приближаваше. Секунда по-късно то се появи в небето, едва видимо през клоните на дърветата — беше един от крилатите ловци, един от черните вестители на Господаря на Магията. Рееше се бавно и мудро из кадифената чернота, дебнеше, но не нещо конкретно. Тей остана още малко неподвижен, едва устоявайки на естествения импулс да побегне, като се успокояваше, че така съществото няма да го забележи. Черепоносецът направи кръг и се върна отново, крилат силует, увиснал под звездите. Тей съдържа дъха си и се опита да успокои ударите на сърцето си, да се стопи в смълчания мрак на гората.

Накрая съществото отлетя на север. Може би, за да се присъедини към онези, които ръководеше, реши Тей. Не беше добър знак, че слугите на Господаря на Магията са дошли толкова на юг и са посмели да тършуват из кралството на елфите. Това бе доказателство,

че най-вероятно друидите вече не бяха заплаха за тях. Предполагаше, че дълго подготвяното нашествие на Брона е вече в ход.

Тей пое дълбоко дъх и го задържа. Ами ако Бремени бе сгрешил и силите му бяха насочени не към, джуджетата, а към елфите?

Той продължи да обмисля тази възможност, докато вървеше, все още в търсене на гномите. Откри ги двадесет минути по-късно, бяха устроили лагера си в края на Гората на хралупата. В бивака им нямаше никакви огньове, а навсякъде се виждаха часови. Над него кръжеше черепоносецът. Явно бяха някакъв нападателен отряд, но Тей не можеше да си представи какво възнамеряват да правят. Тук, толкова близо до ливадите, нямаше какво толкова да се превзема, освен няколко изолирани чифлици, които едва ли представляваха интерес за тях. И все пак, беше доста обезпокояващо да открие гноми от Източните земи, да не говорим за черепоносеца, толкова на запад и така близо до Арборлон. Приближи се бавно, докато започна да ги вижда по-ясно. Наблюдава ги известно време, като се опита да долови нещо, но не успя. Преброи ги внимателно и бавно се оттегли. Стъпваше в дирите си, докато не се отдалечи на безопасно разстояние, откри една закътана елова горичка, пропълзя под заслона от клони и заспа.

Събуди се сутринта. Гномите си бяха отишли. Той се огледа внимателно за тях от укритието си, после се измъкна и тръгна към лагера им. Следите им водеха на запад към Гората на хралупата. Черепоносецът бе изчезнал заедно с тях.

Той се поколеба дали да не тръгне подире им, но после се отказа. Имаше си достатъчно работа, за да се занимава и с това. А и там, където имаше една група нападатели, задължително имаше и други, затова най-важното бе да предупреди елфите за тях колкото е възможно по-скоро.

И така, Тей продължи на запад, като се придържаше към дърветата, и с широки крачки бързо стопяваше разстоянието. Още преди пладне достигна долината Рен и тръгна на запад. Долината Рен бе портата към Арборлон и Запада и елфите сигурно я наблюдаваха. В източния си край тя бе доста привлекателна — красива тревиста местност, която се проточваше между ниски хълмове. После долината бързо се стесняваше, теренът се издигаше стръмно нагоре, а възвишенията се превръщаха в отвесни скали. Щом пътникът

достигнеше другия ѝ край, той вече се чувстваше като в челюстите на менгеме. Рен осигуряваше на елфите естествена защитна позиция срещу армии, настъпващи от изток. И тъй като подстъпите от север и юг бяха осеяни с гъсти гори и планински терен, тя си оставаше единственият път за някаква по-значителна военна сила към или от Западната земя. Разбира се, долината винаги се охраняваше и Тей знаеше, че ще бъде посрещнат. Не му се наложи да чака дълго. Беше прекосил почти половината от зеления коридор, когато няколко конника елфи се появиха от прохода сред тропот на копита и се изпречиха на пътя му. Щом се приближиха, те дръпнаха юздите с викове на изненада. Познаваха Тей и го посрещнаха сърдечно. Дадоха му кон и го поведоха към лагера си, където командирът на стражите изпрати вест в Арборлон за неговото пристигане. Тей каза на командира за нападателния отряд, но премълча за черепоносеца, защото предпочете да запази тази информация за Балиндарох. Командирът не беше получил никакъв рапорт за гноми и незабавно изпрати конници на юг, за да ги открият. После нареди да донесат храна и напитки за Тей и докато той се хранеше, седна до него, като отговаряше на въпросите му за Арборлон и го осветляваше за събитията, за които друидът питаше.

Разговорът им бе кратък и непринуден. Носели се слухове за движение на тролите към Стрелехайм, но нищо определено. Никакви сведения не били пристигали от толкова далеч на юг. Тей се въздържа да спомене каквото и да било за Господаря на Магията или Паранор. Когато свърши с яденето, поиска разрешение да продължи. Командирът му предложи кон и двама мъже за ескорт. Тей прие коня, но отказа ескорта и отново тръгна на път.

Яздеше по долината към Арборлон, потънал в мисли. Само слухове, никакви сведения. Призраци и сенки. Господаря на Магията бе неуловим като дим.

Но Тей беше видял черепоносеца и гномите, а Бремен бе видял Господаря на Магията в неговото убежище в Северната земя — и всичко това беше съвсем реално. Бремен изглеждаше сигурен в онова, което предстоеше да се случи, и сега бе ред на Тей да намери начин да убеди елфите.

Пътят му описваше змийски извивки през горите на Западната земя, като избягваше гъстите дъбрави, промъкваше се покрай малки

езера и по бреговете на виещи се поточета, издигаше се и се спускаше, заедно с извивките на терена. Слънчевата светлина обагреше с петнисти шарки горите и изписваше линии по високите дънери и туфичките диви цветя — дълги пръсти светлина наред сенките. И като малки знаменца те приветстваха Тей с добре дошъл у дома. В отговор той се сви в наметалото си, усещайки как слънцето се спуска като топла мантия върху широките му плещи.

Срещаше и други пътници, мъже и жени, тръгнали до съседни села и домове, търговци и занаятчии, пътуващи по работа до различни места. Някои му кимаха или помахваха за поздрав, други просто го подминаваха. Но всички бяха елфи, а той отдавна не бе бил на място, населявано само от подобни нему, от много дълго време. Сега това му изглеждаше някак странно — толкова себеподобни и нито един различен.

Вече наближаваше Арборлон в мудните, протяжни часове на ранния следобед, а горещината на късния пролетен ден бе тежка и натрапчива дори и в хладината на горите, когато един конник се появи пред него. Новодошлият изплува от ослепителната светлина на настъпващото утро и се спусна към него в галоп, наметалото и косата му се развяваха от вятъра. Замахна бясно с едната си ръка и буйният му вик разкъса тишината. Тей го позна веднага. Широка усмивка грейна на лицето му и той помахна нетърпеливо в отговор и пришпори коня си напред. Дватамата се срещнаха сред виещи се облаци прах, дръпнаха юздите на конете си и скочиха на земята, нетърпеливи да се прегърнат.

— Самият Тей Трифънйъд, от плът и кръв! Новодошлият обви ръце около високия, дългурест Тей, вдигна го като дете, завъртя го веднъж и после го пусна с грухтене.

— По дяволите — изръмжа той. — Ти сигурно не си правил нищо друго, освен да ядеш, докато те нямаше! Тежък си като кон!

Тей стисна десницата на най-добрия си приятел.

— Не съм аз натежал, а ти си станал по-слаб, хаймана с хаймана!

Другият отвърна на ръкостискането му и каза:

— Добре дошъл у дома, все пак. Липсваше ми!

Тей отстъпи, за да го разгледа по-добре. Не бе виждал Джърл Шанара от цели пет години. Предположи, че е липсвал най-много на него, дори повече, отколкото на близките си, защото той беше най-старият му приятел. Бяха израсли заедно в Западната земя, бяха

неразделни. Джърл бе единственият човек, на когото можеше да каже всичко, единственият, на когото можеше да довери живота си. Връзката между тях беше изкована в детството им и бе издържала дори в годините на раздяла, докато Тей беше в Паранор, а Джърл бе останал тук. Като първи братовчед на Куртан Балиндарох, неговата служба при трона бе предопределена още с раждането му.

Джърл Шанара бе роден воин. Имаше твърде внушителна физика за елф — едър, със силни крайници, с бързи като на котка рефлексии, изненадващи за размерите му, и инстинкти на боец. Беше започнал да се обучава в бойните умения почти откакто бе проходил, обичаше двубоите и беше напълно пристрастен към възбудата и предизвикателството на битките. Но в него имаше нещо много повече от силата и изключителната му физика. Той бе бърз и хитър. Можеше да бъде безмилостен съперник. Бе изумително отдаден на работата си. Винаги изискваше от себе си най-доброто, без значение от важността на задачата или пък дали има кой да оцени усилията му. Но най-важното от всичко беше, че Джърл Шанара не изпитваше никакъв страх. Може би това качество му бе вродено или бе продукт на възпитанието му, или пък на двете, но Тей никога не беше виждал приятеля си да отстъпва пред каквото и да било.

Друидът си помисли, че всъщност те са доста странна двойка. Приличаха си на външен вид. И двамата бяха доста по-едри от обичайното, руси, с дълги крайници, отгледани с високи очаквания от своите семейства и въпреки това бяха безкрайно различни. Тей беше отстъпчив, винаги готов на компромиси в трудни ситуации; Джърл беше с буен темперамент, често влизаше в конфронтации и бе вбесяващо упорит в споровете. Тей бе по-интелектуален, занимаваха го трудните въпроси и сложните загадки, които предизвикваха и объркваха; Джърл беше по-отдаден на материята, предпочиташе да приема спортни и бойни предизвикателства, разчиташе на бързи заключения и интуиция. Тей винаги бе искал да пътува и да се обучава при друидите в Паранор; а мечтата на Джърл беше да стане капитан на Дворцовата стража, елитна част от елфи-преследвачи, които защитаваха краля и неговото семейство. Двамата бяха различни, с различни желания и цели, но все пак имаше нещо, което ги свързваше така силно, както кръвните връзки и повелите на съдбата.

— Е, значи се върна — обяви Джърл, като най-сетне пусна Тей. Прекара огромната си ръка през русата си къдрава коса и дари приятеля си с дяволита усмивка. — Намери ли най-сетне себе си? Колко ще останеш?

— Не зная. Но няма да се връщам пак в Паранор. Нещата се промениха.

Усмивката на Джърл се изпари.

— Така ли? Я ми разкажи.

— Всичко с времето си. Нека аз преценя кога да го направя. Тук съм със специална задача. Бремен ме изпрати.

— Е, тогава сигурно е нещо сериозно. — Джърл познаваше стареца от престоя му в Арборлон. Помълча и после добави: — Дали е свързано с онова същество, което наричат Господаря на Магията?

— Винаги си схващал бързо. Да, така е. Той напредва на юг с армиите си, за да нападне джуджетата. Знаеше ли това?

— Носят се слухове за придвижване на тролите към Стрелехайм. Мислехме, че сигурно са се насочили на запад, към нас.

— Първо ще нападнат джуджетата, после вас. Задачата ми е да убедя Куртан Балиндарох да изпрати елфи в подкрепление. Предполагам, че ще ми трябва помощ за това.

Джърл Шанара посегна към юздите на коня си.

— Нека се махнем от пътя и да седнем да поговорим на сянка. Нали нямаш нищо против, ако не продължим веднага към града?

— Бих поговорил първо насаме с теб.

— Добре. Всеки път, щом те видя, забелязвам, че заприличваш все повече на сестра си. — Те подкараха конете към гората и ги вързаха за един тънък ясен. — Това е комплимент, нали разбираш.

— Разбирам — усмихна се Тей. — Как е тя?

— Щастлива и доволна със своето семейство. — Джърл го погледна тъжно. — Справя се доста добре без мен в края на краищата.

— Кира никога не е била за теб. Знаеш го по-добре от мен. Виж само как живееш. Какво би направил с живота й? Или пък тя с твоя? Нищо не ви свързва, освен детството.

Джърл изсумтя.

— Това важи и за нас двамата, но ние все още сме близки.

— Близки не означава женени. А и при нас е различно.

Тей се настани на тревата и сви крака пред себе си. Джърл приседна на един пън, леко прояден от дъждовете и времето, и заби поглед в ботушите си, сякаш ги виждаше за първи път. Загорелите му от слънцето ръце бяха нашарени от бели белези и малки червени резки и драскотини. Тей не можеше да си спомни време, когато те не бяха изглеждали точно по този начин.

— Още ли си капитан на Дворцовата стража? — попита той приятеля си.

Джърл поклати глава.

— О, станах доста по-важна клечка. Сега съм главен съветник по военните въпроси на Куртан. Де факто съм негов генерал, нещо като старши на генералите. Не че в момента има значение, тъй като не сме във война с никого. Но предполагам, че това може да се промени, нали?

— Бремен смята, че Господаря на Магията ще се опита да покори другите раси, като започне с джуджетата и продължи нататък. Тролската армия е силна. Ако расите не се обединят срещу него, ще бъдат завладени една по една.

— Но друидите няма да позволят това да се случи. Макар и вече да западат — не се обиждай, Тей, — все пак няма да останат със скръстени ръце.

— Бремен вярва, че Паранор е паднал и друидите са били унищожени.

Джърл Шанара бавно се изправи и стисна устни при тази новина.

— Кога се е случило? Не сме чули нищо.

— Най-много преди ден-два. Бремен тръгна обратно към Паранор, за да се увери, но мен изпрати в Арборлон, така че не мога да съм сигурен. Би било добре да пратиш някого да провери дали е вярно, преди да говоря с краля. Някой, на когото може да се разчита.

— Ще го направя. — Джърл поклати бавно глава. — И всички друиди ли са мъртви? Всички?

— Всички освен мен, Бремен, едно джудже на име Риска и една жена от Сторлок, която все още се обучава. Напуснахме заедно Паранор преди нападението. Може и някой друг да е избягал по-късно.

Джърл го погледна остро.

— Значи ти си се върнал, за да ни предупредиш, да съобщиш за падането на Паранор и да молиш за помощ срещу Господаря на

Магията и тролските му армии.

— И за още едно нещо. Нещо много важно. И точно за него ще се нуждаеш най-много от помощта ти, Джърл. Съществува един Черен елфически камък, който обладава огромна магическа сила. Той е много по-опасен от всички останали и е бил скрит още във времето на вълшебното царство в Брейклайн. Бремен откри някои указания къде може да се намира, но Господаря на Магията и неговите изчадия също го търсят. Трябва да го открием първи. Възнамерявам да помоля краля да изпрати експедиция. Но може би той ще е много по-склонен да изпълни молбата, ако тя дойде от теб.

Джърл се засмя — силен, сърцат рев.

— Така ли мислиш? Че аз мога да помогна? Аз не бих разчитал на това на твое място! Случи се веднъж-дваж да настъпя Куртан по мазолите и не мисля, че в момента е особено благосклонен към мен! О, да, той харесва съветите ми за движенията на войските и защитната стратегия, но нищо повече! — Най-сетне смехът му затихна и той започна да трие очите си. — Ох, е, все пак ще направя каквото мога. — Изкиска се отново. — Ти правиш живота интересен, Тей. Винаги си го правил.

Тей се усмихна.

— Животът сам се прави интересен. И аз като теб просто го следвам.

Джърл Шанара протегна ръка и те отново стиснаха десници, а после се прегърнаха силно. Тей усещаше огромната сила на приятеля си и му се струваше, че сам може да почерпи от нея.

Все още прегърнати, той се изправи и издърпа и Джърл.

— Най-добре е да се захващаме за работа.

Другият кимна и на лицето му грейна смела, уверена усмивка, в която личеше и нещо дяволито.

— Ти и аз, Тей — каза той. — Ние двамата, също както едно време. Сигурно ще бъде забавно.

Той, разбира се, имаше предвид нещо съвсем друго, но Тей реши, че го е разбрал.

ДЕВЕТА ГЛАВА

След като пристигна в Арборлон, Тей прекарваше времето си при семейството и приятелите си, като нетърпеливо чакаше вестта от Джърл Шанара за съдбата на Паранор и друидите. На раздяла приятелят му го бе уверил отново, че веднага ще изпрати някого да разбере дали подозренията на Бремен са истина. Веднага след това щеше да бъде уговорена среща с краля на елфите, Куртан Балиндарох, и Върховния съвет на елфите. Тогава Тей щеше да има възможност да отправи молбата си да помогнат на джуджетата и да се организира търсенето на Черния елфически камък. Джърл обеща да застане до него. Засега нямаше смисъл да се предприема нищо друго.

Точно това бе трудно за Тей, който ясно си спомняше, че Бремен бе поискал помощта на Балиндарох спешно. Сякаш чуваше гласа на стареца във всяко простъргване на обувките по камъните, в гласовете на непознати, които не можеше да види, дори в сънищата си. Но самият Бремен нито се появи, нито изпрати някаква вест, а Тей знаеше, че няма никакъв смисъл да преговаря, преди да разбере истината за Паранор. Официалното приветствие от Балиндарох по случай завръщането му бе пристигнало почти веднага, но не беше придружено от покана да се яви пред него или Върховния съвет. Всички освен Джърл Шанара смятаха, че се е върнал в Арборлон, за да посети близките и приятелите си.

Той остана в дома на родителите си, и двамата вече доста остарели, погълнати почти изцяло от ежедневието и добруването на децата си. Те го разпитваха за живота му в Паранор, но лесно се уморяваха и не настояваха за подробности. За Господаря на Магията и черепоносците не знаеха нищо. За тролската армия бяха чували само слухове. Живееха в малка къщичка в края на Градините на живота, до течението на Каролан, и прекарваха дните си, като работеха в миниатюрната си градинка или се отдаваха на интересите си — баща му рисувахе върху коприна, а майка му тъчеше. Разговаряха с него, докато работеха, редуваха се да му задават въпроси, погълнати в заниманията си, слушайки го с половин ухо. Дребни, крехки, чезнещи

пред очите му, те му напомняха за несигурността на живота, който той съвсем доскоро смяташе за неизменен.

Семейството на брат му живееше в Саранданон, няколко мили на югозапад, и затова Тей се опита да научи каквото може от родителите си. Никога не бе поддържал близки отношения с брат си и не го беше виждал повече от осем години, но слушаше за него с интерес и беше доволен да чуе, че се справя добре с обработването на земята.

Сестра му Кира беше нещо съвсем друго. Тя живееше в Арборлон и той отиде да я види още през първия си ден у дома. Откри я въввлечена в борба да облече най-малкото си дете. Лицето ѝ беше все още младо и свежо, енергията ѝ — все още неизчерпаема, усмивката ѝ — топла и пленителна, като птича песен. Тя се втурна към него със сърдечен смях, озова се в прегръдките му и го стиска, докато не му се стори, че ще се пръсне. Заведе го в кухнята и му наля изстуден ейл, настани го на старата дървена пейка и го заразително за живота му, като едновременно с това му разказваше за своя. Споделиха тревогите си за родителите, припомняха си истории от детството и не усетиха кога мръкна. Срегнаха се отново на следващия ден и заедно със съпруга на Кира и децата отидоха на пикник в гората край Пеещия ручей. Кира го попита дали вече се е видял с Джърл Шанара и повече не го спомена. Часовете се изнизваха и Тей почти бе на път да забрави за истинската причина, която го бе довела у дома. Децата играеха с него, но накрая се умориха и седнаха на брега на ручея, като пляскаха с крака в студената вода, докато той разговаряше с родителите им за начините, по които светът се променяше. Зет му беше кожар и редовно търгуваше с другите раси. Вече не изпращаше търговците си в Северната земя, чиито обитатели бяха поробени. Носят се слухове, каза той, за зли създания, крилати чудовища и мрачни сенки, за зверове, които нападат свирепостта хора и елфи. Тей слушаше, кимаше и потвърждаваше, че също е чул за това. Стараеше се да не поглежда към Кира, докато говори. Не искаше тя да види онова, което се криеше в очите му.

Срещна се и със стари приятели, някои, от които едва бяха навлезли в зрелостта, когато ги бе видял последния път. С някои беше близък. Но те бяха поели по различни пътища и вече нямаше връщане назад. Или може би той бе онзи, който се бе отдалечил от тях. Сега си бяха почти непознати, макар че гласовете и лицата им му бяха все още близки. Само че му бяха чужди с избора, който бяха направили в

живота си. Не сподели нищо с тях, освен спомени за едно време. Беше тъжно, но той не се изненада. Времето изличаваше близостта и разхлабваше връзките. Приятелствата се превръщаха просто в припомняне на миналото и смътни надежди за бъдещето и нищо не можеше да възстанови изгубеното. Но така постъпваше животът с хората — разпръсваше ги по различни пътеки, докато един ден не открият себе си.

Арборлон също му изглеждаше някак чужд, макар и не по начина, който бе очаквал. Физически все още си беше същият — село, разраснало се в град, пълен с вълнения и очаквания — главният кръстопът на Западната земя. Двадесет години устойчив растеж го бяха превърнали в най-големия и най-важен център в северната половина на познатия свят. След Първата война на расите ролята на елфите в бъдещето на Четирите земи се бе променила необратимо и след западането на влиянието на Южната земя, значението на Арборлон и събратята му нарастваше все повече. Но докато градът и околностите му бяха познати на Тей, макар и да не го посещаваше често, той все пак не можеше да потисне усещането, че тук вече е чужд. Това не беше неговият дом, поне през последните петнадесет години и сега бе твърде късно да го промени. Дори Паранор да бе разрушен и друидите — избити, той не беше сигурен дали ще може да се завърне тук отново. Арборлон бе част от миналото му и той някак го беше надраснал. Тук беше чужденец, колкото и да се опитваше да се убеди в обратното, и се почувства някак неловко, когато се опита отново да се нагоди към родния си град.

Колко бързо се променят нещата, когато убягват от вниманието ти, често си мислеше той през първите няколко дни у дома. Как бързо се променя животът.

В късния следобед на четвъртия ден от завръщането му Джърл Шанара дойде при него, придружен от Прейа Старли. Тей още не се бе виждал с Прейа, макар често да се чудеше какво ли прави. Тя беше най-поразителната жена, която някога бе срещал, и ако не бе влюбена в Джърл, откакто се помнеха, а в него, той щеше да ѝ посвети живота си. Беше красива, с дребни, съвършени черти, имаше коса и очи с цвят на канела, а кожата ѝ притежаваше особен тъмен тен, който напомняше проблясъка на залеза по водна повърхност. Тялото ѝ притежаваше

извивките, грацията и гъвкавостта на котка. Такова впечатление създаваше Прейа на пръв поглед, но това далеч не беше всичко. Тя бе войн не по-малко от Джърл, тренирана беше за следотърсач и бе по-добра от всеки друг в това умение, беше твърда, уверена и сигурна като изгрева. Можеше да проследи пор в мочурище. Можеше да определи размера, броя и пола на всяка коза от стадо, катерещо се по скалите. Можеше да оцелее със седмици в пустошта, без да разполага буквално с нищо, освен с това, което сама си уловеше. Тя се беше отказала от начина на живот на останалите елфически жени, бе пренебрегнала удобствата на дома и близостта със съпруг и деца. Веднъж бе споделила с Тей, че е напълно щастлива от живота, който води и ще получи всичко останало, когато Джърл реши, че е готов за него. А дотогава щеше да чака.

Джърл, от своя страна, не се решаваше. Тей смяташе, че той не е сигурен в чувствата си към нея. Обичаше я по свой си начин, но Кира бе онази, в която се бе влюбил първо и най-силно и не бе в състояние да я забрави, дори след всичките тези години. Прейа сигурно знаеше това — бе твърде умна, за да не го е разбрала, — но никога не каза и дума. Тей очакваше отношенията им да са се развили от последното му посещение насам, но изглежда не беше така. Джърл изобщо не бе споменал Прейа в разговора им. Тя явно още стоеше пред портите на крепостта от само достатъчност и независимост, която Джърл Шанара бе издигнал около себе си, и чакаше да бъде допусната вътре.

Тя пристъпи към Тей с усмивка, щом той вдигна глава от картата на Западната земя, която изучаваше на малката масичка в градината на родителите си. Тей се изправи да я посрещне. Гърлото му се сви, щом я видя, и се наведе да приеме прегръдката и целувката ѝ за добре дошъл.

— Изглеждаш добре, Тей — поздрави го Прейа и отстъпи назад, за да го огледа по-добре, докато ръцете ѝ почиваха леко на раменете му.

— Да, сега, като те видях, вече съм по-добре — отвърна той, изненадан от дръзкият си отговор.

Прейа и Джърл го поведоха от къщата към Каролан, където можеха да разговарят насаме. Седнаха в края на Градините на живота, загледани в скупчените върхове на високите дървета отвъд Пеещия ручей. Джърл беше избрал струпани в кръг пейки, за да могат да седят

един срещу друг, без да бъдат смущавани от минувачите. Не бе казал почти нищо, откакто бяха отишли у Тей, погледът му изглеждаше някак хладен и разсеян. Сега се обърна директно към него:

— Бремен е бил прав. Паранор е паднал. Всички друиди вътре са мъртви. Ако има други избягали освен спътниците ти, значи се крият някъде.

Тей се взря в него, като се опитваше да осмисли ужасяващия смисъл на чутото, после се обърна към Прейа. По лицето ѝ не се четеше никаква изненада. Тя вече знаеше.

— Изпратил си Прейа в Паранор? — бързо попита той, внезапно осъзнал защо тя е тук.

— А кого другиго? — попита Джърл сухо. И беше прав. Тей го бе помолил да изпрати някой надежден, а нямаше друг по-надежден от Прейа. Но това беше опасна задача, изключително рискована и Тей би избрал друг за нея. Осъзна, че всъщност причината за това е отношението му към нея. Но от това не се почувства особено благороден.

— Кажи ми какво си видяла — подтикна я тихо Джърл.

Тя се обърна към Тей, бакърените ѝ очи гледаха меко и някак успокоително.

— Прекосих Стрелехайм без инциденти. Имаше троли, но нямаше никакви следи от гномите и черепоносеца, които си видях. Навлязох в Драконовите зъби по изгрев на втория ден и се отправих право към крепостта. Портите бяха отворени и вътре цареше пълно мъртвило. Влязох без особени трудности. Всички стражи лежаха избити, някои от оръжие, а други разкъсани от нокти и зъби, сякаш са ги нападнали животни. Друидите бяха вътре, всичките мъртви. Някои бяха убити в битка. Други са били извлечени от Заседателната зала и зазидани в килиите. Успях да проследя пътя им и да открия гробниците.

Тя замълча, забелязала ужаса и тъгата, които пролазиха в очите му, щом той си спомни онези, които бе оставил след себе си. Една тънка ръка се приближи към неговата.

— Имаше и следи от втора битка, която се е провела на стълбището към главния вход. Тя е по-скорошна, състояла се е няколко дни след първата. Имаше няколко убити създания, същества, които не можах да разпозная. Използвана е магия. Цялото стълбище е

почерняло от нея, сякаш по него е минал пламък, оставил след себе си само пепел и смърт.

— Бремен? — попита Тей.

Тя поклати глава.

— Не зная. Вероятно. — Ръката ѝ легна леко върху неговата. — Тей, съжалявам.

Той кимна.

— Макар че го очаквах през всичките тези дни, макар че се опитвах да се подготвя да го приема, все пак ми е трудно да те слушам как го изричаш. Всички мъртви. Всички, с които работих и живях толкова години. Може би дори и Бремен. Това ме кара да се чувствам някак пуст отвътре.

— Е, това вече се е случило и нищо не може да се направи — намеси се Джърл и стана. — Трябва да говорим със Съвета сега. Ще отида при Балиндарох и ще назнача среща. Той може и да пофучи, но ще намеря начин да го накарам да ни изслуша. Междувременно Прейа може да ти каже всичко останало, което искаш да узнаеш. Бъди силен, Тей. Ще успеем да постигнем своето.

Той тръгна, без да поглежда назад, както винаги — човек на действието. Тей го погледа как се отдалечава, после се обърна към Прейа.

— А ти как си?

— Добре. — Тя го погледна насмешливо. — Изненада се, че аз отидох в Паранор, нали?

— Да, беше доста егоистична реакция от моя страна.

— Но и много мила — усмихна се тя. — Радвам се, че се върна, Тей. Много ми липсваше. Винаги ми е било интересно да разговарям с теб.

Той протегна дългите си крака и се загледа отвъд Каролан, откъдето към Градините се задаваше отряд от Черните часови.

— Но сега едва ли е така. Изобщо не зная какво да кажа. Тук съм от четири дни и вече мисля за заминаване. Чувствам се някак без корени.

— Е, ти отсъства доста време. Сигурно градът ти изглежда чужд.

— Не мисля, че вече принадлежа на това място, Прейа. Може би вече не принадлежа на никое място, щом Паранор го няма.

Тя се изсмя леко.

— Познавам това усещане. Само Джърл никога не е бил спохождан от подобни съмнения, защото не си ги позволява. Той принадлежи на това място, иска да бъде така; готов е да се нагоди към него. А аз не мога да го направя.

Останаха смълчани за момент. Тей се опитваше да не я гледа.

— Ти ще се отправиш на запад след няколко дни, когато кралят те изпрати да търсиш Камъка — каза тя накрая. — Може би ще се почувстваш по-добре, когато това стане.

Той се усмихна.

— Джърл ти е казал.

— Джърл ми разказа всичко. Аз съм негов спътник в живота, въпреки че той не го осъзнава.

— Ако е така, значи е глупак.

Тя кимна разсеяно.

— Аз ще дойда с теб, когато тръгнеш.

Сега той погледна право в нея.

— Не.

Тя се усмихна, развеселена от тревогата му.

— Не можеш да ми забраниш, Тей. Никой не може. Не бих го позволила.

— Прейа...

— Знам, че ще е твърде опасно, знам, че ще е тежко пътуване и прочее и прочее — въздъхна тя, без да го упреква. — Чувала съм всичко това и преди, Тей, макар и не от някой, който толкова го е грижа за мен. — Тя срещна погледа му. — Но аз ще дойда с теб.

Той поклати глава с възхищение и се усмихна, напук на себе си.

— Разбира се. А Джърл сигурно няма да възрази?

Усмивката ѝ грейна, лицето ѝ просветна от неподправено удоволствие.

— Не. Той все още не знае, нали разбираш. Но когато научи, ще свие рамене, както винаги, и ще ми каже да правя, каквото искам. — Тя млъкна за миг. — Той ме приема такава, каквато съм, за разлика от теб. Той ме третира като равна. Разбираш ли?

Тей се размърда на пейката, като се зачуди дали наистина разбира.

— Мисля, че той е голям щастливец да те има до себе си — каза накрая. Прокашля се и продължи: — Разкажи ми повече за онова,

което откри в Паранор, всичко, което смяташ, че може да е от значение, всичко, което мислиш, че трябва да знаея.

Тя подгъна крака под себе си на пейката като че ли да се опази от неприятните думи, които трябваше да изрече, и му заразказва.

Когато Прейа си отиде, той остана на мястото си известно време, като се опитваше да си представи лицата на друидите, които никога нямаше да види отново. Странно, но като че ли спомените му за някои от тях бяха започнали да избледняват. Сигурно така става, каза си той, дори с онези, които са били от най-голямо значение.

Свечеряваше се, затова той стана и тръгна по брега на Каролан, загледан в залеза. Небето се обагреше в златно и сребърно, щом светлината започна да избледнява и да се превръща в мрак. Тей изчака, докато факлите започнаха да озаряват града зад него, после се обърна и тръгна към дома на родителите си. Чувстваше се някак чужд и изолиран. Разрушаването на Паранор и смъртта на друидите сякаш бяха отрязали котвата му и той бе оставен да се носи по течението. Сега можеше единствено да изпълни волята на Бремен да намери Черния камък на елфите, и той беше решен да го направи. Едва след това би могъл да започне живота си отново. Зачуди се дали ще успее и къде.

Почти бе стигнал до дома си, когато един кралски вестonosец пристъпи от сенките и му съобщи, че трябва да тръгне с него веднага. Случаят очевидно беше неотложен, затова Тей не възрази. Обърна се по пътеката и последва вестonosеца обратно към Каролан и към палата, който приютяваше краля и доста голямото му семейство. Куртан Балиндарох бе петият от своята династия и кралското семейство се увеличаваше все повече с всяка следваща коронация. Сега в палата живееха не само кралят и неговата кралица, но и петте им деца, техните съпрузи и съпруги и над десетина внуци, многобройни лели, чичовци и братовчеди. Един от тях бе и Джърл Шанара, макар че той прекарваше повечето време в Дома на стражата, където се чувстваше значително по-удобно.

Палатът се появи пред погледа му, като светло петно на фона на тъмните Градини на живота. Но щом наближиха главния вход, вестonosецът го поведе надолу по пътека, която водеше към лятната къща в единия край на двора. Тей се огледа наоколо, мракът се бе спуснал над земята. Искаше да види Дома на стражата. Усещаше, че ги

наблюдават, ако искаше щеше дори да разбере колко са на брой като използва магията си, но не може да види нищо. В палата, зад светлите прозорци се мяркаха сенки, подобно на безлики привидения. Без да им обърне внимание, вестоносецът подмина главното здание и се отправи към мястото, където Балиндарох бе решил да го приеме. Тей се учуди на ненадейната покана. Дали не беше изникнало още нещо? Дали не се беше случила още някоя трагедия? Насили се да не гадае, а да изчака, докато получи отговорите.

Кралският пратеник го поведе директно към предната врата на лятната къща и му каза да влезе. Тей пристъпи вътре сам и мина през фойето към жилищните помещения, където го чакаше Джърл.

Приятелят му сви рамене и вдигна безпомощно ръце.

— И аз знам колкото теб. Бях извикан, и ето ме.

— Каза ли на краля какво знаем?

— Казах му, че искаш незабавна аудиенция с Върховния съвет, че имаш спешни новини. Нищо повече.

Те стояха един до друг, потънали в догадки. Тогава предната врата се отвори и се появи Куртан Балиндарох. Тей се зачуди откъде е дошъл — от главното здание или беше подслушвал под прозорците в градината. Куртан беше непредсказуем. Физически той бе със средно телосложение и ръст, на средна възраст, леко прегърбен, малко посивял по слепоочията и по края на брадата, а по лицето и врата му бяха започнали да се очертават серия дълбоки бръчки. В него нямаше нищо отличително; изглеждаше съвсем обикновено. Той не притежаваше ораторска дарба или харизма на водач и бързо признаваше смущението си, когато бе завладян от него. Беше станал крал по обичайния начин, като най-голямото дете на предишния крал, и нито бе жадувал за властта, нито пък се беше свенил от нея. Онова, с което беше характерно властването му, бе, че той не демонстрира нито непредвидимост или жестокост, нито склонност към драматични и необмислени промени, затова поданиците му го приемаха по-скоро като благоразположен чичо.

— Добре дошъл, Тей — поздрави го той. Беше усмихнат и спокоен и не изглеждаше никак притеснен, когато се приближи към младия мъж и стисна ръката му. — Реших, че бихме могли да обсъдим новините, които носиш, в тесен кръг, преди да се явиш пред Върховния съвет. — Той прекара ръка през гъстата си коса. — Предпочитам да

свеждам изненадите в живота си до минимум. Пък и ако имаш нужда от съюзник, мога да ти послужа като такъв. Не, не поглеждай към приятеля си — не ми е казал и дума. А дори и да беше, нямаше да го послушам. На него не може да се разчита. Джърл е тук само защото съм сигурен, че нямате тайни помежду си, така че няма голям смисъл да започвате с това тепърва.

Той ги прикани с жест.

— Нека седнем тук, в тези меки кресла. Гърбът ме наболява. Така става, когато се появят внуците. И нека забравим официалностите, да се обръщаме един към друг на малки имена. Така или иначе се познаваме от много време.

Така си е, помисли си Тей, като седна до Джърл срещу краля. Куртан Балиндарох бе по-възрастен от него с поне двацет години, но те цял живот бяха приятели. Джърл винаги бе живял в двора, а Тей бе прекарвал при него по-голямата част от времето си и добре бе опознал краля. Когато Джърл и Тей бяха момчета, Куртан ги водеше на риба и на лов. Специални събития и празници често ги събираха заедно. Тей бе присъствал на коронацията на Куртан преди около трийсет години. Всеки от тях знаеше какво да очаква от другия.

— Още щом разбрах, че се връщаш без някаква особена причина, а просто да ни посетиш, се усъмних — обяви кралят с въздишка. — Ти винаги си бил твърде организиран, за да пропилееш посещението си у дома в разни социални удоволствия. Надявам се не се обиждаш. — Той се облегна назад. — Е, какви новини ни носиш? Давай, разкажи ни всичко.

— Има много за разказване — отвърна Тей, като се наведе напред, за да улавя по-добре погледа на краля. — Бремен ме изпрати. Той дойде в Паранор преди две седмици и се опита да предупреди Съвета на друидите, че ги грози опасност. Ходил е в Северната земя и се е убедил в съществуването на Господаря на Магията. Разбрал е, че той всъщност е отлъчилият се друид Брона, който все още е жив след няколкостотин години, съхранен от магията, която го е покварила. Точно той е намерил начин да обедини тролите и да ги подчини, за да воюват за него. Преди да пристигне в Паранор, Бремен е проследил тази армия на юг към Източната земя.

Тей млъкна, за да подбере внимателно думите си.

— Съветът на друидите не го послуша. Атабаска отпрати Бремен и неколцина от нас тръгнаха с него. Помолихме Сирид Лок също да дойде, но той отказа. Остана, за да защитава Атабаска и останалите срещу самите тях.

— Добър човек — отбеляза кралят. — Много способен.

— Водени от Бремен, ние отидохме в Долината на шистите. Там, при Адския рог, Бремен говори с духовете на мъртвите. Аз гледах как го прави. Те му казаха няколко неща. Едно от тях бе, че Паранор и друидите ще бъдат погубени. Другото бе, че Господаря на Магията ще нападне Четирите земи и че трябва да бъде изработен талисман, който да го спре. Третото се отнасяше за местонахождението на Черния камък на елфите — магия, която Господаря на Магията търси, но ние трябва да открием първи. Когато духовете на мъртвите се оттеглиха, Бремен изпрати друида Риска да предупреди джуджетата за опасността. А мен — да предупредя теб. Бях инструктиран да те убедя да изпратиш армия на изток, отвъд Пограничните земи, за да се присъедини към силите на джуджетата. Единствено обединените ни сили могат да ни защитят от армията на Господаря на Магията. Другата ми задача е да помоля за помощ при търсенето на Черния камък на елфите.

Балиндарох вече не се усмихваше.

— Беше пределно прям — обяви кралят, без да се опитва да скрие изненадата си. — Очаквах да подходиш по-изкусно в искането на помощта ми.

Тей кимна.

— Такова бе и моето намерение. И така щях да постъпя, ако разговарях с теб пред Върховния съвет. Но сега говорим насаме. Тук сме само тримата и както ти сам отбеляза, познаваме се от достатъчно дълго време, за да оставим преструвките.

— Има и по-важна причина за това — прекъсна го бързо Джърл.
— Кажи му, Тей.

Тей скръсти ръце пред себе си, но не откъсваше поглед от очите на краля.

— Изчаках досега преди да говоря с теб, защото исках да се убедя в подозренията на Бремен относно Паранор и друидите. Помолих Джърл да изпрати някого да види какво се е случило, да се уверя. И той го направи. Прея Старли се върна този следобед и

говори с мен. Паранор наистина е паднал. Всички друиди и онези, които са ги пазили, са мъртви. Също и Сирид Лок, и Атабаска. Не е оцелял никой — никой, който притежава нужната сила, за да се изправи срещу Брона.

Куртан Балиндарох се взираше безмълвно в него, после стана, отиде до прозореца, взря се в нощта, сетне се върна обратно и отново седна.

— Това са тревожни новини — каза той тихо. — Когато ми каза за видението на Бремен, помислих, че ще се окаже просто номер, някаква уловка или нещо друго, но не и истината. Както и да е. Казваш, че всички друиди са мъртви? И мнозината наши сред тях? Но те винаги са били там, откакто съществува писаната история. И сега ги няма? Всичките? Трудно ми е да го повярвам.

— Но е така — обяви Джърл, който не искаше кралят да бъде обзет от съмнения. — Сега трябва да действаме бързо, за да не се случи същото и с нас.

Кралят на елфите потърка брадата си.

— Не бързай толкова, Джърл. Нека да помислим малко. Ако направя това, което Бремен иска от мен, и пратя елфическата армия на изток, ще оставя Арборлон и Западната земя незащитени. Това е много опасен ход. Познавам историята на Първата война на расите достатъчно добре, за да не повтарям грешките и. Нужна е предпазливост.

— Но тя предполага забавяне, а ние нямаме време! — сопна се Джърл.

Кралят го фиксира с леден поглед.

— Не ме притискай, братовчеде.

Тей не искаше да рискува да допусне спор между тях в такъв момент.

— Какво предлагаш ти, Куртан? — намеси се той бързо.

Кралят го погледна. Стана и отново се приближи до прозореца, застана с гръб към тях. Джърл хвърли поглед към Тей, но той се направи, че не го забелязва. Въпросът не беше да избира между него и краля. Чакаше Куртан да се обърне, да пресече стаята и да седне отново.

— Всичко, което ми разказа, ме убеди, Тей. Така че не гледай на отговора ми като на някакво противопоставяне. Вярвам напълно в

думите на Бремен. Щом той казва, че Господаря на Магията е друидът отцепник Брона, значи е така. Щом казва, че магията на земята е впрегната в служба на злото, тогава значи и това е истина. Но аз се интересувам от история и зная, че Брона никога не е бил глупак, и не бива да предполагаме, че ще направи онова, което очакваме. Може би знае какво възнамеряваме да сторим, дори още преди да сме го решили. Трябва добре да обмислим действията си.

Настъпи тишина, сякаш слушателите се опитваха да осмислят думите му.

— Тогава какво ще правиш? — попита накрая Тей.

Куртан се усмихна с типичния си бащински маниер.

— Ще дойда с вас пред Върховния съвет и ще ви окажа подкрепа, разбира се. Съветът трябва да бъде накаран да види необходимостта от реакция на новините, които носите. Сигурно няма да бъде трудно. Загубата на Паранор и друидите ще е достатъчна, за да ги убеди, струва ми се. Очаквам, че молбата ви да се търси Черния камък на елфите ще бъде одобрена веднага. Няма причина това да се отлага. Разбира се, своята сянка, братовчед ми, ще настоява да дойде с теб и както можеш да се досетиш, аз ще се съглася с това. Той стана и те също се изправиха.

— А що се отнася до своята втора молба, наша армия да отиде на помощ на джуджетата, ще се наложи да я пообмисля още малко. Ще изпратя съгледвачи, за да разберат повече за разположението на силите на Господаря на Магията из Четирите земи. Когато се върнат със своите донесения и след като добре съм обмислил въпроса, а Върховният съвет е имал време да го обсъди, решението ще бъде взето.

Той млъкна в очакване на отговора на Тей.

— Благодарен съм ви, господарю — отзова се бързо Тей. В интерес на истината това бе повече, отколкото очакваше.

— Тогава докажи го, като изложиш убедително аргументите си пред Съвета. — Кралят сложи ръка на рамото на Тей. — Те ни чакат в Заседателната зала. Ще искат да се уверят, че причината да бъдат отделени от семействата си тази вечер е сериозна. — Той хвърли поглед към Джърл. — Братовчедо, можеш да дойдеш с нас, ако смяташ, че ще успееш да сдържаш езика си. Твоето мнение се цени в този род проблеми и може да се нуждаем от него. Съгласен ли си?

Джърл кимна. Те излязоха от лятната къща в нощта и тръгнаха надолу към Заседателната зала. Неколцина от дворцовата стража като че се материализираха от нищото, пред и зад тях, тъмни сенки, очертали се на далечната светлина от факлите на двореца. Кралят сякаш не ги забелязваше, тананикаше си тихичко, докато вървеше, и току поглеждаше звездите с кротко възхищение.

Тей бе приятно изненадан, че Куртан реагира така бързо. Вдишваше нощния въздух, наслаждавайки се на ароматите на жасмина и люляка, и мислеше за онова, което предстоеше. Вече планираше пътуването на запад, съобразяваше от какво ще имат нужда, по кои пътища трябва да тръгнат, как ще действат. Колко ли трябваше да бъдат? Десетина души щяха ли да са достатъчни? Достатъчни, за да могат да се отбраняват, но и не твърде много, за да привличат внимание. Усещаше мощното, внушително присъствие на Джърл до рамото си. Той сякаш също бе потънал в мислите си. Тей се радваше, че е до него, толкова стабилен и надежден. Увлече се в спомени по отминали времена, когато бяха още момчета. Тогава пред тях винаги имаше по някое приключение, което ги очакваше, по някой нов проблем, който трябваше да разрешат, някое ново предизвикателство, което да посрещнат. Явно всичко това му бе липсвало. Беше доволен да го усети отново. За първи път, откакто бе пристигнал, реши, че може би всъщност наистина си е у дома.

Тази нощ той говори пред Върховния съвет с увереност и убедителност, които надхвърляха всичко, на което бе смятал, че е способен. Изпълни всичко, което Бремен бе поискал от него. Но точно Бремен, макар да не присъстваше, бе причина за това. В Арборлон старецът беше уважаван и зачитан. За времето, което беше прекарал тук, си беше спечелил много приятели с работата си по възстановяване на историята и магията на елфите. А щом той търсеше помощта на елфите, особено при положение, че Паранор е унищожен и друидите — мъртви, то Съветът бе уверен, че друидът наистина се нуждае от нея. Беше дадено разрешение да се започне търсенето на Черния камък на елфите. Щеше да се сформира група под общото водачество на Тей Трифънйъд и Джърл Шанара. Бе обещано и бързо обсъждане на молбата за изпращане подкрепления на джуджетата. Подкрепата на Съвета беше силна и ентусиазирана и далеч надхвърляше очакванията на Куртан Балиндарох. Щом видя ефекта, който думите на Тей оказаха

върху членовете му, той също изказа подкрепата си, като внимателно наблегна, че все още има някои въпроси, които чакат разрешението си, преди да бъде изпратена помощ на джуджетата.

Върховният съвет беше закрит в полунощ. Вън от Заседателната зала Тей и Джърл Шанара си стиснаха мълчаливо ръцете в чест на успеха. Кралят мина покрай тях с усмивка. Над тях небето беше осеяно със звезди, въздухът бе сладък и топъл. Успехът замая главите им. Нещата бяха протекли така, както Тей се бе надявал, и в него импулсивно се зароди желанието да съобщи това на Бремен. Джърл говореше непрекъснато, изпълнен с въодушевление, нетърпелив да поеме на запад, да се впусне в ново приключение и да избяга от скучното ежедневие на дворцовия живот в Арборлон.

И в този миг на тържествуване и на двамата им се струваше, че всичко е възможно и нищо не може да тръгне на зло.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Когато всички останали вече си бяха тръгнали, Тей и Джърл поеха заедно от Заседателната зала към палата. Не бързаха, чувстваха, че все още погълнати от еуфорията на успеха, няма да могат да заспят. Нощта бе спокойна, градът пред тях — също, светът се беше превърнал в място за сън и почивка. Пред портите и на пресечките пламтяха факли, сигнални огньове срещу атаката на сенките, които бяха станали по-плътни, щом луната се спусна под хоризонта на юг. Сградите се извисяваха в тъмнината като огромни зверове, свити и заспали. Дърветата на гората обточваха пътищата и обграждаха домовете на елфите — пазачи, изправени рамо до рамо, неподвижни в мрака. Тей плъзна лениво поглед по равнините и сенките и го обзе странно чувство на уют, сякаш някой бдеше и го защитава. Джърл продължаваше да говори, прескачайки от тема на тема, и нетърпеливо обсъждаше предстоящите събития. Ръкомахаха постоянно, а смехът му кънтеше. Тей го остави да говори, погълнат от собствената си възбуда, като успяваше и да го слуша, и да се отдаде на мислите си за това как миналото му се беше върнало в настоящето и как вероятно онова, което бе оставил зад гърба си, може да бъде призовано отново.

— Ще ни трябват коне, за да прекосим Саранданон — размишляваше Джърл. — Но може да пътуваме по-бързо през гората към долината и след това през Брейклайн, ако сме спешени. Ще трябва да се екипираме различно за всеки етап от пътуването, ще носим различни провизии.

Тей кимна, без да отговаря. И без това отговор не се очакваше.

— Трябва да сме най-малко дузина, но може би две дузини ще бъде по-добре. Ако бъдем принудени да влезем в бой, вероятно ще се окажем недостатъчно. — Джърл се изсмя. — Изобщо не знам за какво се тревожа. Кой би дръзнал да се изправи пред нас двамата!

Тей сви рамене, загледан надолу по пътя, където светлините на палата се появиха сред дърветата.

— Надявам се да не разберем.

— Е, ще бъдем предпазливи. Ще потеглим тихо, под прикритието на дърветата, и ще се придържаме встрани от опасните места. Но... — Той спря и дръпна Тей пред себе си. — Не бива да се заблуждаваме — Господаря на Магията и изчадията му ще ни преследват. Те знаят, че дори Бремен да не е успял да избяга от Крепостта, шепа негови последователи са го направили. Доста вероятно е да подозират, че той се е промъкнал в леговището им в Северната земя. А и знаят, че ще тръгнем да търсим Черния камък на елфите.

Тей обмисли думите му.

— Трябва да очакваме най-лошото. Така няма да бъдем изненадани.

Джърл Шанара кимна, внезапно натъжен.

— Така си е.

Отново поеха по пътя.

— Не ми се спи — оплака се едрият мъж и пак спря. — Къде можем да идем за по чашка ейл? Само по една, да го отпразнуваме.

Тей сви рамене.

— Може би в двореца?

— Не и в двореца! Мразя го! Всички тези роднини и деца, които тършуват навсякъде. Не, не и там. Не може ли у вас?

— Родителите ми спят. Освен това, там се чувствам също толкова чужд, колкото ти в двореца. Какво ще кажеш за казармите на Дворцовата стража?

Джърл разцъфна в усмивка.

— Готово! По чашка-две, а после в леглата. Имаме много неща да обсъдим, Тей.

Те поеха отново, като същевременно се озърнаха към двореца, когато минаха покрай него. В една стая на горния етаж мъждукаше самотна светлинка зад закрит със завеса прозорец — свещица в детска стая, която носеше успокоението, че утрото отново ще настъпи.

Някъде далеч се чуха пронизителните крясъци на нощна птица, които отекнаха някак окаяно, преди да затихнат.

Джърл забави крачка и спря, като придърпа Тей по-близо до себе си. Взираше се в двореца.

— Какво има? — попита след малко Тей.

— Не виждам никакви стражи.

Тей погледна и отвърна.

— Не виждаш стражи? Мислех, че не се и очаква да можем да ги видим.

Джърл тръсна глава.

— Ти не можеш, но аз мога.

Тей също започна да се взира, но не видя нищо отвъд мрачните здания и заслонения от дървета двор. Не се виждаха никакви човешки фигури. Той се огледа за движение, но не откри такова. Елфическите преследвачи бяха обучени да изчезват. А дворцовите стражи бяха дори още по-добри в това. Но все пак той бе способен да ги открие така лесно, както и Джърл.

Използва малка частица от магията си, за да претършува цялата околност около двореца — вълшебни пръсти, които, можеха да открият всичко. Сега долови движение — бързо, потайно и чуждо.

— Нещо не е наред — каза той изведнъж.

Джърл Шанара се втурна напред, без да продума, направо към входа на двореца, като ускоряваше все повече крачка. Тей тръгна след него; там се криеше нещо страховито. Опита се да намери някакво определение за него, да определи вида му, но то му се изплъзваше, предизвикателно и неуловимо. Проучи сенките от двете страни на двореца — всичко като че ли бе станало по-мрачно и потайно. Ръцете му опипваха въздуха, от върховете на пръстите му във все по-разширяваща се мрежа струеше друидска магия. И той усети как нещо се доближава до мрежата му, извива се, гърчи се, отскубва се и се стрелва нанякъде.

— Гноми! — извика Тей.

Джърл се затича, като посегна към колана и извади късия си меч. Острието проблесна слабо в мрака, щом бе освободено от затвора си. Джърл Шанара не ходеше никъде без своите оръжия. Тей се затича след него. Не продумваха, но забавиха крачка, щом наближиха предните врати, и се заоглеждаха на всички страни, готови за изненада.

Вратите бяха отворени. Вътре не светеше, но от алеята не бе възможно да се разбере нищо. Джърл не се поколеба. Влезе сведен през вратите с изваден меч. Тей го последва.

Преддверието се простираше пред тях като пещерен тунел. Навсякъде лежаха трупове, осеяли пода като торби със стари дрехи, кърпави и неподвижни. Бяха елфическите преследвачи, избити до

един, но имаше и неколцина гноми. Подът бе хлъзгав от кръвта им. Джърл насочи Тей към едната страна на коридора, а самият той пое по другата. Така заедно тръгнаха към главните помещения. Те бяха тихи и празни. Двамата се върнаха назад и се отправиха бързо към стълбите, които водеха на горния етаж. Джърл не проговори, дори и сега. Не бе попитал Тей дали иска оръжие. Не се бе опитал да му каже какво да прави. Но и нямаше нужда. Тей беше друид и знаеше какво да стори.

Изкачваха стълбите като призрци, заслушани в тишината, нащрек за всеки предателски звук. Но нямаше нищо такова. Стигнаха горната площадка и погледнаха към мрачните коридори. Там лежах още мъртви стражи. Тей бе изумен. Не бяха чули никакъв вик! Как бе възможно тези обучени елфи-преследвачи да умрат, без да вдигнат тревога?

Коридорът се разклоняваше в две посоки — поемаха в тъмното към крилата на двореца, където бяха покоите на кралското семейство. Джърл погледна към Тей, очите му бяха твърди и блестящи, посочи му да поеме надясно, а той тръгна наляво. Друидът видя как приятелят му се отдалечава приведен в мрака като котка, и после бързо се обърна.

Движеше се с ръце, свити в юмруци, магията се събираше и пулсираше в дланите му в очакване да бъде освободена. Страхът му се примесваше с ужас. Сега долови звуци, слаби звуци, ридания и мимолетни викове и се втурна към тях, забравил всяка предпазливост. Щом зави към задното крило на двореца, в сенките отпред нещо помръдна. Проблеснаха остриета и към него започнаха да се приближават някакви безформени силуети. Гноми. Той реагира, без да се замисля. Дясната му ръка се повдигна и дланта му се разтвори, магията избухна към нападателите, връхлетя ги и ги захвърли към стените така силно, че той чу как костите им се строшиха. Продължи през тях, сякаш изобщо не бяха там, мина покрай няколко отворени врати, зад които обитателите на стаите бяха проснати мъртви — майки, бащи, а също и деца — и се отправи към затворените помещения, където все още може би имаше надежда.

Нова група нападатели изскочиха от скривалищата си, които той бе подминал, връхлетяха отгоре му и го повалиха на пода. Оръжия се вдигнаха и после се спуснаха към него, за да изпълнят ужасната си цел, островърхи и смъртоносни. Но той бе друид и защитите му бяха вече активирани. Остриетата се плъзнаха настрани, сякаш бяха

срещнали други оръжия, ръцете му се насочиха към жилавите им тела и ги отхвърлиха. Тей беше силен, дори и без магията, а подкрепен и от нея, далеч превъзхождаше гномите. Изправи се отново на крака почти незабавно, огънят му ги обгърна в смъртоносна хватка, като повали онези, които все още се държаха прави. Чуха се нови викове и той продължи нататък, поразен от онова, което се случваше. Нападение, смъртоносна атака срещу цялото кралско семейство на елфите. Веднага разбра, че това е същата онази банда гноми-преследвачи, на които бе попаднал по време на пътуването си из равнините под Стрелехайм, знаеше, че те не са нито съгледвачи, нито фуражири, а убийци и че някъде наблизо е черепоносецът, които ги предвожда.

Тей подминаваше стая след стая с мъртъвците на семейство Балиндарох, възрастни и деца, убити в съня си. Щом веднъж бяха преодолели Дворцовата стража, вече нищо не бе спирало гномите да изпълнят смъртоносната си мисия. Тей изфуча от безсилие. В това бе намесена магия. Нищо друго не би могло да осигури на убийците безпрепятствено проникване, без да бъде вдигната тревога. В гърдите му се надигна гняв. Стигна до още една врата и откри вътре няколко гноми, които убиваха мъж и жена, изправени до стената на стаята. Тей запрати магията си към убийците и ги изгори живи. Като че в отговор, отново се чува крясъци. Може би това бе закъснелият знак за тревога, който обаче дойде от другото крило, където се сражаваше Джърл Шанара.

Тей повдигна мъжа и жената, свлекли се до стената, и отмина, неспособен да им помогне. Оставаха само още няколко врати. Една от тях, осъзна той внезапно с отчаяние, беше спалнята на Куртан Балиндарох.

Тей се втурна първо натам, вече изгубил надежда, че ще стигне навреме, за да спаси когото и да било. Подмина една затворена врата отляво и една отворена отдясно. През отворената се появиха двама гноми, с окървавени оръжия, жълтите им очи проблясваха, по лукавите им лица бе изписана изненада. Той направи жест с ръце и те изчезнаха в избухналия огън и умряха, преди да разберат какво им се е случило. Тей усети как силата му намалява. Никога не я бе употребявал толкова много преди и трябваше да бъде внимателен. Бремен го бе предупреждавал няколко пъти, че употребата на магията си има

граници. Трябваше да запази онова, което му бе останало, за момента, в който щеше да има най-голяма нужда от него.

Сега видя, че вратата на кралската спалня също е отворена, сцепена леко на мястото, на което е била насилена.

Тей не се поколеба. Втурна се към нея, блъсна я и връхлетя вътре. В стаята нямаше никаква светлина, но през широките прозорци на отсрещната стена се процеждаше мътното сияние от уличните фенери. По завесите и драпериите играеха сенки, разкривени и гротескни. Куртан Балиндарох бе запратен към стената. Лежеше, осветен от слабата светлина, лицето и гърдите му бяха окървавени, едната му ръка бе извита ужасяващо настрани, очите му бяха отворени и мигаха бързо. Черепоносецът стоеше на няколко стъпки от него, загърнат в кожестите си криле. Той бе сграбчил кралицата и я беше вдигнал над разпарцаливените чаршафи на леглото. Тялото и бе скършено и безжизнено, очите ѝ гледаха невиждащо. Изчадието я захвърли небрежно настрани, щом Тей се появи, и се обърна към друида, съскайки предизвикателно. От сенките изскочиха и няколко гноми, но Тей ги отхвърли настрани като мухи и насочи цялата си сила към водача им. Беше сварил черепоносеца неподготвен. Той вероятно беше очаквал просто още някой пазач, още някоя беззащитна жертва. Магията на Тей експлодира към чудовището в огнено кълбо и отнесе половината от лицето му. Черепоносецът изпищя от болка и гняв, заби нокти в кожата си от безсилие, а после се хвърли към друида. Скоростта му бе смайваща и сега Тей се оказа изненаданият. Черепоносецът връхлетя върху него, преди да се окопоти, блъсна го настрани и изчезна през вратата.

Друидът с мъка се изправи на крака, погледна към Куртан Балинадрох, поколеба се за момент, но после се впусна да преследва чудовището.

Тръгна обратно по мрачния коридор, провирайки се покрай телата на мъртвите, като внимаваше да не се подхлъзне по окървавения под. Сетивата му бяха изострени до краен предел в усилието да долови присъствието на други нападатели. Пред него черепоносецът вече бе само неясна сянка, движеща се в мрака. Някъде от вътрешността се чува викове, понесе се тропот на ботуши и звън на оръжия, когато дворцовите стражи нахлуха в двореца, напуснали казармите си в отговор на тревогата. Пулсът на Тей блъскаше в ушите

му, докато тичаше. Той захвърли наметалото си, за да се движи по-бързо. При завоя на коридора Черепоносецът инстинктивно свърна към отсрещното крило, избягвайки групата елфи-преследвачи, които тичаха по стълбите. Тей извика към сънародниците си за помощ, когато изтича покрай тях.

Викаше също и на Джърл Шанара.

Черепоносецът се обърна назад, един внезапен проблясък от факла освети обезобразеното му, кърваво лице. Но той не забави ход и свърна към едно тясно стълбище, което водеше към покрива. Чудовището бе по-бързо от Тей и преднината му се увеличаваше. Елфът изруга вбесен.

И тогава изведнъж една самотна фигура изникна от мрака в другия край на коридора — една гъвкава фигура, която излъчваше сила и с лекота се провираше през телата на мъртвите. Тя свърна нагоре по стълбите и хукна след черепоносеца.

Това бе Джърл.

Тей се втурна напред, насилвайки се да бяга по-бързо, а накъсаното му, хрипливо дишане отекваше в ушите му. Стигна до стълбите няколко секунди след приятеля си и хукна след него. Спъна се и политна към катранения мрак, който обгръщаше стълбището, задрапа отново нагоре и продължи.

Горе, при перилата на покрива, той откри Джърл, вкопчен в битка с черепоносеца. Силите не бяха равностойни, черният ловец беше много по-силен от елфа, но Джърл Шанара изглеждаше като обсебен от зъл дух. Биеше се, сякаш за него нямаше никакво значение дали ще оцелее, стига да не позволи на врага си да избяга. Те се мяха напред-назад по покрива, притискаха се към перилата, извиваха се и отново се появяваха под светлината на факлите. Джърл бе сключил ръце около крилете на чудовището, за да не може то да отлети. Черепоносецът посягаше с ноктите си към елфа, но Джърл бе зад него, и той не можеше да го достигне.

Тей извика на приятеля си и се втурна да му помогне. Призова магията да се влее в пръстите му, както го бе учил Бремен, приведе силата на тялото си в хармония с елементите на земята, която го бе родила, и се опита да разгори огъня на живота. Черепоносецът видя приближаването му и се извъртя обратно, за да постави Джърл между тях и друидът да не може да използва магията си. Долу, в двора,

елфите-преследвачи съзряха борещите се и разпознаха Шанара. Стрели бяха заредени в големи лъкове и тетивите бяха опънати в очакване.

В този миг чудовището разкъса хватката на Джърл, скочи през парапета и полетя. За момент увисна срещу светлината, огромно, тъмно и кошмарно — звяр, бързащ да намери убежище. Тей запрати срещу него всичко, с което разполагаше, и друидския огън погълна омразния му силует. Долу тетивите се отпуснаха и десетки стрели се забиха в туловището на изчадието. Черепоносецът потрепери, олюля се несигурно, от него, като котешки опашки, се виеха струйки дим, от цялото му тяло стърчаха стрели. Втори залп полетя към него. Сега едно от крилата му се сгъна и с последно отчаяно усилие Черепоносецът се хвърли към върховете на няколко скупчени дървета. Но силата му бе изчерпана и вече не можеше да ръководи тялото си. Той падна, удари се силно в земята, а няколко мечоносци се скупчиха отгоре му. Дори сега чудовището умира дълго.

Претърсването на околността, града и горите отвъд него не разкри никаква следа от преследвачите. Изглежда, всички бяха избити. Вероятно сами бяха очаквали, че ще умрат. Може би бяха дошли в Арборлон с тази мисъл, но това сега нямаше значение. Те бяха успяха да изпълнят задачата си. Бяха унищожили цялото семейство Балиндарох. Мъже, жени и деца бяха избити в съня си, някои без изобщо да се събудят, други, събудени само колкото да осъзнаят случващото се, преди животът им да бъде отнет. Размерът на бедствието бе потресаващ. Куртан Балиндарох бе все още жив, но на ръба. Лечителите се трудиха цялата нощ, но дори след като бяха направили всичко възможно, вероятността да го спасят оставаше нищожна. Един от синовете му, предпоследния, Алитен, бе все още жив. Той беше отишъл на лов на запад с приятели и единствен бе имал късмета да избегне съдбата на останалите от своето семейство. Бяха оцелели и две от внучетата, спящи в стаята, която Тей бе подминал на път към спалнята на краля. Бяха се спасили, само защото убийците гноми не бяха успели да стигнат до тях. Атаката не ги бе събудила. По-голямото беше едва на четири, а по-малкото още нямаше две години.

За часове градът бе превърнат във военен лагер. Елфи-преследвачи бяха разпратени на стража във всички посоки. Вестоносци тръгнаха по всеки път и пътечка из кралството, както и

към долината Рен, за да разнесат вестта. Хората от града бяха събудени и уведомени да се подготвят за пълен щурм. Никой не бе сигурен какво може да се случи, всички бяха ужасени и изплашени от покушението над кралското семейство. Сега всичко изглеждаше възможно и бяха убедени, че каквато и катастрофа да последва, трябва да са готови за нея.

На зазоряване времето се бе променило, температурите спаднаха, облаци затулиха небето, въздухът стана тежък и някак застинал. Скоро ситен дъжд замъгли всичко и се смрачи.

Тей и Джърл Шанара седяха на една пейка край един еркереен прозорец в малка ниша далеч от входа на двореца и гледаха дъжда. Телата на мъртвите бяха изнесени. Всички стаи бяха претърсени по два пъти за скрити убийци. Кръвта и съсиреците бяха измити, а спалните, в които се бе състояло клането, бяха изпразнени и почистени. Всичко бе свършено по тъмно, още преди зазоряване, сякаш да се скрие ужасът. Сега палатът беше празен. Дори двете малки внучета на Куртан Балиндарох бяха отведени в други домове, докато бъде решено какво да се прави с тях.

— Ти знаеш защо се случи това, нали? — попита изведнъж Джърл, нарушавайки тишината, която се бе възцарила от известно време.

Тей го погледна:

— Убийствата ли?

Джърл кимна.

— За да ни дестабилизируют. За да ни попречат да мобилизираме армията си. — Звучеше уморен. — С две думи, за да ни попречат да изпратим помощ на джуджетата. Ако Куртан умре, елфите няма да могат да направят нищо, докато не бъде избран нов крал. Господаря на Магията знае това. Затова изпрати убийците си в Арборлон със заповед да избият всички. Докато успеем да се съвземем дотолкова, че да можем да разрешим собствените си проблеми, вече ще е твърде късно за джуджетата. Източната земя ще е паднала. Тей пое дълбоко дъх и рече:

— Не можем да позволим това да се случи.

Джърл изсумтя насмешливо.

— Не можем да го предотвратим! То се случи! — Той направи презрителен жест. — Куртан Балиндарох ще бъде щастливец, ако

преживее дори още един ден. Видя какво са му сторили. Той не е силен човек, Тей. Изобщо не разбирам как още е жив.

Джърл се отпусна назад, на стената, с опрени в пейката пред него крака. Изглеждаше като малко момче, което е наказано да си остане вкъщи. Дрехите му бяха станали на дрипи; не ги бе сменил след битката. Ужасна резка минаваше по лявата страна на челюстта му. Беше я почистил и после бе забравил за нея. Изглеждаше като развалина.

Тей бързо огледа себе си. И той не изглеждаше по-добре. И двамата се нуждаеха от баня и сън.

— Как мислиш, какво ли още ще направи, за да ни спре? — попита тихо Джърл.

Тей поклати глава.

— Тук нищо. Какво друго би могъл да стори тук? Но ще тръгне след Риска и Бремен, предполагам. Може би вече е по петите им. — Загледа се в дъжда и се заслуша в барабаненето му по стъклото. — Искан ми се да можех да ги предупредя. Ще ми се да знаех къде е Бремен. — Той се замисли за причиненото на елфите тази нощ — тяхното кралско семейство бе унищожено, чувството им за сигурност — подкопано, душевният им мир — загубен. От тях беше отнето много и Тей не бе сигурен дали изобщо ще успеят да се възстановят. Джърл беше прав. Докато кралят не оздравееше или пък не бъдеше избран нов след смъртта му, Върховният съвет нямаше да може да помогне на джуджетата. Никой не би поел отговорността за такова решение. А и не бе ясно дали някой въобще би могъл. Алитен може би щеше да се опита да действа на мястото на баща си, но това не бе много вероятно. Той не притежаваше силата на Куртан, беше безразсъден, импулсивен младеж, който не бе поемал никаква отговорност през живота си. Служеше като съветник на баща си и правеше каквото му се каже, но нямаше никакъв ръководен опит. Щеше да стане крал след смъртта на Куртан, но Върховният съвет нямаше да бърза да подкрепя решенията му. Нито пък той щеше да бърза да ги взема. Алитен щеше да бъде колеблив и нерешителен, щеше да се тревожи да не сбърка. За него това не бе най-доброто време да се възкачи на престола. Господаря на Магията нямаше да се забави да се възползва от положението.

Размерът и сложността на тази дилема бяха потискащи. Елфите знаеха кой е отговорен за атаката. Ясно бяха видели черепоносеца,

преди да бъде убит, а гномите преследвачи бяха разпознати. Те всички бяха слуги на Господаря на Магията. Но Брона беше безлик и вездесъщ по Четирите земи — сила без център, легенда, граничеща с мит, и никой не знаеше как да го открие. Беше там и в същото време го нямаше. Съществуваше, но до каква степен? Как трябваше да действат срещу него? Сега, когато друидите от Паранор бяха мъртви, нямаше кой да им каже какво да направят, нямаше кой да ги посъветва, вече нямаше кой да респектира врага. С два бързи удара Господаря на Магията бе разрушил баланса на силите в Четирите земи и бе парализирал най-силните сред расите.

— Не можем просто да си седим тук — отбеляза Джърл, сякаш прочел мислите на Тей.

Друидът кимна. Той мислеше, че времето им изтича, че е на път да се провали в задачите, които Бремен му беше поставил. Взираше се навън в дъжда, сива мъгла, която обгръщаше света зад прозореца и го караше да изглежда кален и размазан. Толкова неща бяха изглеждали ясни, а сега всичко бе станало несигурно.

— Ако не можем да направим нищо за джуджетата, нека поне направим нещо за себе си — каза тихо Тей. Очите му бяха приковани в Джърл. — Трябва да тръгнем да търсим Черния елфически камък.

Приятелят му го гледа известно време, после кимна бавно.

— Ами да, защо не? Куртан вече даде разрешението си. — Лека възбуда блесна в твърдите му сини очи. — Тъкмо ще имаме какво да правим, докато чакаме да се развият събитията тук. А ако намерим Камъка, ще се сдобием с оръжие срещу Господаря на Магията.

— Или поне ще му попречим да го използва срещу нас. — Хей не беше забравил предупреждението на Бремен за силата на Черния елфически камък. Той се изпъна на пейката под прозореца, отърсвайки се от депресията, решимостта му се възвръщаше.

— Е, приятелю — дяволито се обади Джърл, — така те харесвам повече.

Тей се изправи нетърпеливо.

— Кога най-скоро можем да тръгнем?

В ъгълчето на устните на Джърл играеше усмивка.

— А ти колко бързо можеш да се приготвиш?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Събраха се на зазоряване на следващия ден — Тей, Джърл и неколцината, избрани да тръгнат с тях. Напуснаха града тихо, докато жителите му все още се събуждаха, за да остане заминаването им незабелязано. Бяха само петнадесетима, така че не бе трудно да се измъкнат, без да ги видят. Тей и Джърл бяха инструктирали останалите от малката им група през нощта. Нямаше нищо подмолно в потайността им, просто искаха да бъдат предпазливи. Колкото по-малко хора забележеха заминаването им, толкова по-малко щеше да се говори за това. Дори и най-невинните разговори можеха да стигнат до неподходящи уши. Върховният съвет знаеше за планове им. На Алитен, който още не се бе върнал от лова, щеше да бъде съобщено по-късно. Това беше достатъчно. Дори най-близките им не знаеха, къде отиват и каква е задачата им. След случилото се със семейство Балиндарох, никой не бе склонен да поема ненужни рискове.

Зад себе си оставяха доста тревожна ситуация. Балиндарох бе на крачка от смъртта и не беше ясно дали ще се възстанови. Върховният съвет щеше да поеме държавните дела в негово отсъствие, както повеляваше законът на елфите, но на практика можеше да направи много малко, докато съдбата на краля не се изясни. Алитен, единственият му оцелял син, щеше да управлява в двореца на баща си, но само формално, докато не се състои официалната коронация.

Животът щеше да продължи, но държавните дела щяха да се забавят и почти да замрат. Армията щеше да остане в бойна готовност, командващите правеха необходимото да защитят града и жителите му и в по-малка степен елфите, които живееха в околността. Но действията им щяха да са с изключително защитен характер и никой нямаше да подкрепи нападение извън границите на Западната земя, докато Балиндарох не се възстанови или синът му не се възкачи на трона. Това означаваше, че на джуджетата нямаше да бъде изпратена помощ. Във Върховния съвет се бяха оказали толкова тесногърди в това отношение, че даже отказаха да се изпрати вест на джуджетата за случилото се. И Тей, и Джърл бяха молили за това, но в отговор

получиха единствено уверението, че молбата им ще бъде обсъдена. Внезапно секретността бе станала най-важна от всичко. И тъй като нямаше какво друго да направят, Тей и Джърл решиха да не отлагат пътуването си. Кралят можеше да оживее или да умре, Алитен можеше да бъде коронясан или не, а Върховният съвет можеше да изпрати вест на джуджетата или да си замълчи — събитията щяха да последват своя ход и тяхното присъствие в Арборлон нямаше да ги промени с нищо. Най-добре беше да се заемат с търсенето на Черния елфически камък и така да променят нещата, доколкото могат.

Имаше и още една причина за заминаването им. Два неочаквани въпроса излязоха на бял свят след убийствата, едното от които засягаше Тей, а другото Джърл. И двата допринесоха за по-скорошното им отпътуване.

Първо, някои започнаха да се чудят на всеослушание, защо атаката срещу кралското семейство на елфите почти е съвпаднала във времето със завръщането на Тей от Паранор. Друидите бяха уважавани, но към тях понякога се подхождаше и с недоверие. Онези, които се съмняваха в тях, бяха малцина, но непосредствена след такова плашещо и неочаквано нещастие, техните гласове започнаха да привличат повече внимание. Друидите притежаваха сила и техните методи бяха обвити в тайнственост — поначало обезпокояваща комбинация, а още повече след решението им да се изолират от останалото население след Първата война на расите. Не беше ли възможно, подшушваха тези гласове, друидите по някакъв начин да са замесени в случилото се със семейство Балиндарох? Тей бе ходил да види краля и да говори с него преди Върховния съвет в нощта на убийствата. А може би се беше развихрил спор, който бе вбесил Тей — и по такъв начин е засегнал и всички друиди? Не е ли бил той първият, който е влязъл в спалнята на краля по време на клането? Дали това е просто съвпадение? Видял ли е някой какво се е случило? Видял ли е някой какво всъщност е направил Тей?

Нямаше значение, че тези въпроси вече бяха зададени на един или друг форум, на един или друг чиновник. Нямаше значение и че Върховният съвет и армията не изглеждаха ни най-малко притеснени от тях. Онова, което имаше значение, бе, че не им бяха представени никакви конкретни отговори и никакви неопровержими факти не бяха

приложени, а точно в тяхното отсъствие безумните теории разцъфтяваха все повече.

Вторият въпрос беше дори по-тревожен. Тъй като почти цялото кралско семейство беше унищожено, имаше неколцина, които твърдяха, че след смъртта на Куртан Балиндарох, Джърл Шанара ще стане крал. Най-добре беше да се придържат към наследствената линия, но Алитен беше слаб и колеблив и не много харесван от хората, които щеше да управлява. И ако той не събереше кураж, следващият по право да управлява бе едно четиригодишно дете. Това означаваше години на регентско управление, каквото никой не искаше. Нападението над кралското семейство бе само началото на голямо бедствие. Всички разбираха това. Северната земя беше вече покорена от Господаря на Магията, крилатите му ловци и демонични слуги. А какво щеше да стане, ако елфите се окажеха следващите? Носеха се слухове, че армиите вече са потеглили на юг. Джърл Шанара бе първи братовчед на краля и следващ в линията на наследниците, ако родът Балиндарох бъдеше унищожен. Вероятно най-доброто решение щеше да е той да поеме управлението, без значение кой е наследник по закон. Бивш капитан от Дворцовата стража, стратег във върховното армейско командване и съветник на Върховния съвет и на краля, той беше напълно подходящ за това. Може би изборът на крал не трябваше да се съобразява с традицията и протокола. Може би беше по-добре той да бъде направен възможно най-скоро.

Тей и Джърл дочуха тези слухове почти веднага, разбраха докъде могат да доведат и решиха, че най-добрият начин да се справят с тях е те самите да слязат от сцената, докато нещата се поуспокоят. Приказките ги накараха да ускорят още повече заминаването си и те сториха точно това. За двадесет и четири часа събраха групата си и багажа си, уточниха плана за пътуването и тръгнаха.

Когато потеглиха, валеше — студен, ситен дъжд, който бе започнал няколко часа по-рано и не показваше никакви признаци, че ще спре скоро. Пътищата и пътеките вече бяха съвсем мокри, клоните и дънерите на дърветата бяха подгизнали и черни. От гората пълзеше мъгла, която се вдигаше от все още топлата земя, и изпълваше пролуците и цепнатините със странно движение. Мрак и влага покриваше всичко. Малкият отряд се движеше в ранната утрин като група привидения, които бързат по дирите на нощта. Вървяха пеша,

носеха само оръжията си, храната и дрехите, които щяха да са им нужни през следващите двадесет и четири часа. След това щяха да перат дрехите си и да ловуват, за да се хранят, докато стигнат Саранданон, който бе на около три дни път. Там щяха да се снабдят с коне, нови дрехи и припаси за остатъка от пътуването им на запад към Брейклайн. Бяха доста разнородна група. Джърл Шанара избра всички без един. Направи го с одобрението на Тей, защото друидът дълго бе отсъствал от Арборлон и не познаваше елфите, които щяха да бъдат най-подходящи за мисията им. Нуждаеха се от елфи-преследвачи, първокласни бойци. Джърл избра десетима, заедно с които ставаха дванадесет. Прейа Старли вече бе обявила, че ще тръгне с тях, сигурна в себе си, както винаги, и нито Тей, нито Джърл се опитаха да я разубедят. Джърл избра и още един следотърсач — кален от времето ветеран, на име Ритън Кип, който бе служил в Дворцовата стража повече от тридесет години. Щяха да им потрѣбват двама следотърсачи, защото трябваше да поставят пост на опашката на групата и в авангард. Освен това, ако нещо се случеше с Прейа, щяха да имат нужда от неин заместник. На Тей тези думи никак не се понравиха, но нямаше как да не признае, че са разумни.

Така ставаха петнадесет души. Тей помоли да включат и още един.

Той беше Врий Иридън. На пръв поглед изборът бе странен и Джърл не се забави да го отбележи. Врий Иридън не се радваше на популярност сред елфите — беше самотник, леко шантав, срамежлив мъж, който не се интересуваше от нищо, освен от работата си. А работата му беше от доста спорно естество. Той беше локат, мистик, специализиран в откриването на изчезнали хора и загубени предмети. Спорен бе и въпросът доколко постигаше успех. Някои хранеха непоколебима вяра в способностите му. Това бяха онези, които не го смятаха за заблуден глупак. Към него проявяваха търпимост, защото от време на време постигаше безспорен успех и защото елфите по принцип се отнасяха с разбиране към различните, тъй като самите те през годините бяха обект на твърде много подозрения в очите на останалите раси. Самият Врий Иридън не претендираше за признание на постиженията му, признанието идваше от другите. Но това с нищо не допринасяше за издигането му в очите на хулителите.

Тей не бе сред тях. Той самият смяташе, че е като Врий Иридън, макар че никога не бе споделял това с когото и да било. Смяташе, че двамата са сродни души. Ако бе решил, Врий можеше да стане друид. Уменията му щяха да му дадат тази възможност, а и Тей би го препоръчал. И двамата притежаваха дарби, които бяха развивали с години. Тей бе елементалист, а Врий — локат. Проявите на таланта на Тей обаче бяха много по-очевидни — съчетаването на магия и наука, почерпени от земните ресурси, и използването на тази сила даваха ясни доказателства за това на какво е способен. Дарбата на Врий Иридън, от друга страна, по-скоро се помещаваше изцяло вътре в него, тя бе пасивна по естество и трудна за доказване. Мистиците работеха с ясновидство, интуиция, дори с предчувствия — всички те много по-силни от тези на обикновените мъже и жени и невидими за окото. Дарбите на локатите бяха очевидни преди, във времето, когато елфите и останалите същества от вълшебното царство упражняваха постоянно тази дарба. Сега бяха останали само шепа от тях. Другите бяха изчезнали заедно с отмирането на стария свят и с необратимата промяна в природата на магията. Но Тей бе последовател на старите методи, разбираше източниците на силата на Врий Иридън и знаеше, че тя е толкова истинска, колкото и неговата.

Той отиде да се види с локата късно следобед в деня преди планираното заминаване и го откри в двора на къщата му, наведен над сбирка разпарцаливени карти и писания. Дребната му, крехка фигура се бе сгърбила, сякаш да се предпази от нещо, ръцете му проследяваха линиите и думите по хартията. Той вдигна глава, щом Тей влезе през вратата на малката, с нищо незабележителна къщурка, и примижа късогледо към него, когато се приближи. Локатът присви очи, борейки се със слънчевата светлина и собственото си отслабващо зрение. Говореше се, че с всяка година очите му отслабват все повече, но и че колкото по-слаби стават те, толкова повече се изостря интуицията му.

— Аз съм, Тей Трифънйъд — обяви услужливо Тей, като се приближи, за да излезе на светло.

Врий Иридън се взираше в него, без да може да го познае. Тей бе отсъствал пет години, така че беше възможно локатът вече да не го помни. А и друидът не носеше робата си, беше я сменил с по-удобно елфическо облекло, предпочитано от хората от Западната земя, затова сигурно не можеше да го разпознае и като друид.

— Нуждая се от помощта ти, за да открия нещо — продължи Тей непоколебимо. Другият леко вдигна глава в отговор. — Ако се съгласиш да ми помогнеш, ще имаш възможността да спасиш стотици животи, много от тях — елфически. Това ще бъде най-важната задача, с която някога си се захващал. Ако успееш, никой повече няма да се усъмни в теб.

Врий Иридън изведнъж като че ли се развесели.

— О, това е доста смело твърдение, Тей.

Тей се усмихна.

— Налага ми се да правя такива изявления. Утре заминавам за Саранданон и отвъд него. Трябва да те убедя да тръгнеш с мен. Нямам достатъчно време да подхожда по-подобаващо.

— И какво е това, което търсиш?

— Черния елфически камък, изгубен от времето на Вълшебното царство, преди хиляди години.

Дребният мъж се взираше в него. Не го попита защо е дошъл при него и дали вярва в способностите му. Просто прие, че Тей знае за силата му, вероятно заради самия него или пък заради делата му. Или просто защото това нямаше значение. В очите му обаче се четеше любопитство и леко колебание.

— Дай ми ръцете си — каза той.

Тей протегна ръцете си и Врий Иридън ги стисна в своите. Захватът му бе изненадващо силен. Очите му срещнаха тези на Тей, задържаха погледа му за момент, после надникнаха през него и сякаш отвъд, като се разфокусираха. Остана така доста време, неподвижен като камък, взрян в нещо невидимо за друида. После примигна, отпусна хватата си и се отдръпна. Лека усмивка пробяга по тънките му устни.

— Ще дойда с теб — каза той. Просто така.

Попита къде ще се срещнат и какво трябва да вземе със себе си, после се обърна към картите и свитъците, без да продума повече като че ли беше забравил за разговора. Тей се помота още малко около него, но скоро разбра, че няма смисъл да стои повече, и си тръгна.

И така, те, петнадесетте спътници напуснаха Арборлон под слабия дъжд в ранното утро, загърнати в наметалата си, с вдигнати качулки, безлики в мрака. Всеки бе дошъл по причини, известни най-добре на самия него. В бъдеще никой от тях нямаше да ги обсъжда.

Никой не вярваше, че в това има смисъл. Вземаното решение е окончателно решение. Въоръжени с това убеждение, те щяха да се спуснат извън Каролан, там, където ромолеше Пеещият ручей, щяха да го прекосят на сала, който обслужваше града, и да се насочат на запад през сенчестите коридори на древните гори.

Вървяха цял ден през дъжда, който не преставаше, макар че от време на време намаляваше. Спряха веднъж да обядват и два пъти при потоци, за да напълнят меховете за вода, но не си позволиха друга почивка. Никой не бе изморен, дори Врий Иридън. Бяха елфи — свикнали на дълги преходи, пък и всички бяха в достатъчно добра форма, за да успяват да поддържат умерено бързия ход на Джърл Шанара. Пътят бе разкалян и на места се губеше, понякога бяха принуждавани да си проправят път през дефилета, наводнени от дъждовете. Никой не се оплака. Изобщо не говореха много. Дори когато спряха да се нахранят, седнаха далеч един от друг, всеки увит в наметалото си, потънал в собствените си мисли. Веднъж Тей спря Врий Иридън, за да му каже колко му е признателен, задето е решил да дойде с него. Локатът го изглежда, както се гледа човек, загубил ума си, сякаш току-що бе направил най-безумното изявление в историята на човечеството. Тей се усмихна и изостана от него, като не се опита да го заговори повече.

Все повече се отдалечаваха от планините защитници на Арборлон и приближаваха Саранданон. Нощта се спусна и те направиха лагера си. Не запалиха огън и изядоха вечерята си студена. Сред дърветата беше мрачно и тихо, нищо не помръдваше, освен неспирния дъжд. Щеше да мине още ден и нещо, докато се измъкнат от горите и излязат на открито в равнината. Там щяха да попаднат в съвсем различна част от страната на елфите, да минават покрай селски стопанства, в които се произвеждаха житните култури и се отглеждаше добитъкът, с които се изхранваше елфическият народ. Отвъд тях, в най-добрия случай на една седмица езда, ги чакаше планината Брейклайн и тяхната цел.

Прогизнал, измръзнал и потънал в мислите си, Тей седна настрана, щом свърши с яденето, и се загледа в мрака. Надяваше се да се сети за нещо, което бе пропуснал, прехвърляше в ума си видението за Черния камък на елфите, явило се на Бремен при Адския рог. Подробностите от него вече му бяха познати, но сега той ги

доизглаждаше, както се изглажда намачкана хартия, за да може да ги разгледа отново и разучи на спокойствие. Бремен му бе дал описание на скривалището на талисмана така, както то му бе разкрито от сянката на Галафил, затова сега оставаше само да го намерят в истинския живот. Имаше няколко начина да го направят. Следотърсачите Прейа Старли и Ритън Кип може би щяха да открият Черния камък на елфите просто чрез събиране на физически доказателства по време на тяхното търсене. Тей можеше да го открие като елементалист, чрез локализиране на пресечните точки на силовите линии, предизвикани от магията на камъка. Можеше да го намери и Врий Иридън чрез специалните си умения на локат, като проследи Черния камък на елфите, сякаш е просто загубена вещ, чрез ясновидството и интуицията си.

Тей хвърли поглед към локата, който вече спеше. Повечето от останалите също спяха или пък вече се унасяха. Дори Джърл Шанара се бе изпънал на земята, увит в одеялото си. Един от елфите-преследвачи стоеше на стража в края на лагера, като обхождаше периметъра и сякаш плуваше в мрака — просто сянка в нощта. Тей го наблюдава известно време, като мислеше за други неща, после отново погледна към Врий Иридън. Локатът бе проучил негласно видението на Бремен, когато взе ръцете на Тей в своите при първата им среща. Сега друидът бе сигурен, макар че не го осъзна веднага. Точно това беше накарало локата да се присъедини към тях, този моментен проблясък на забравеното място, на магията, която бе надживяла един вече изчезнал свят, за нещо познато преди и може би чакащо да бъде открито отново. Направеното бе много изкусно и Тей се възхищаваше на Врий за тази му способност. Никой друг не би посмял да проникне през ключалката на съзнанието на един друид.

Тей стана, все още не му се спеше, и тръгна към поста на стражата. Елфът го забеляза, но не се приближи към него, а продължи обиколките си. Тей се загледа в мокрите дървета, очите му се нагаждаха към мрака. Забелязваше странни силуети и форми в дъжда, макар че луната и звездите не се виждаха. Мярна преминаващ елен, малък и деликатен в прикритието на мрака, очите му гледаха зорко, ушите му бяха наострени за всеки шум. Видя нощни птици да прелитат бързо от клон на клон в търсене на храна. От време на време откриваха плячка и се гмуркаха с невероятна бързина към земята, а

после отново се издигаха, сграбчили в ноктите и заострените си клюнове малки създания. В тези жертви Тей виждаше елфите, покорени от Господаря на Магията. Представяше си колко беззащитни биха били те пред ловуващия Брона. Вече имаха чувството, че са набелязани за жертви. Не му се искаше да мисли за това, но и не смяташе, че ужасното усещане скоро ще изчезне.

Все още бе погълнат от тези мисли, когато Прейа Старли се появи сякаш от нищото до него. Той ахна неволно, после се насили да се овладее, щом видя усмивката в ъгълчетата на устните ѝ. Тя бе отсъствала през целия ден, беше тръгнала рано с Ритън Кип да разузнават местността напред. Никой не знаеше кога ще се върнат, съгледвачите имаха свободата да правят, каквото сметнат за нужно и да се придържат към собствения си график. Тя му смигна, щом видя изненадата, изписана на лицето му, и последвалото я раздражение. Без да казва нищо, Прейа го хвана за ръка и го поведе назад към лагера. Носеше свободни пътнически дрехи, ръкавици и меки ботуши, прогизнали от дъжда. Водата попиваше през къдравата ѝ, късо подстригана, канелена коса и се стичаше по лицето ѝ. Но тя като че ли не забелязваше това.

Накара го да седне няколко метра встрани от мястото, където спяха останалите от групата, като избра сух участък под един дъб, където гъстите листа предлагаха относителен комфорт. Разкопча ремъците на дългите ножове, късия меч и лъка, които носеше. Изглеждаше някак твърде крехка и млада за такива оръжия. После седна до него.

— Не можеш ли да заспиш? — попита тя тихо, като стисна ръката му.

Той сви дългите си крака пред себе си и поклати глава.

— Къде беше?

— Тук-там. — Тя избърса дъжда от лицето си и се усмихна. — Не ме забеляза, нали?

Той ѝ хвърли мрачен поглед.

— А ти как мислиш? Да не би да обичаш да скъсяваш живота на хората, като им изкарваш акъла? Ако преди не можех да заспя, то как ще заспя сега?

Тя потисна смеха си.

— Мисля, че ще се справиш някак. Все пак си друид, а друидите се справят с всичко. Вземи пример от Джърл. Спи като бебе през цялото време. Няма намерение да стои буден, дори и когато на мен ми се ще да не го прави.

Тя примигна, усетила, че е казала твърде много, и бързо извърна очи. След малко добави:

— Кип продължи напред към Саранданон, за да се увери, че конете и припасите са готови. А аз се върнах, за да ви съобща за гномите-преследвачи.

Той се взря в нея и зачака.

— Две големи групи — продължи тя — и двете на север от нас. Може и да са повече. Има много следи. Не мисля, че знаят за нас. Все още. Но трябва да внимаваме.

— Можеш ли да кажеш какво правят тук?

Тя поклати глава и отвърна:

— Предполагам, че ловуват. Поне следите им говорят за това. Държат се близо до Кенсроу, северно от пасищата. Но може и да не останат там, особено ако разберат за присъствието ни.

Той помълча, премисляйки думите ѝ. Усещаше, че тя очаква да каже нещо и изучава лицето му в мрака. Нечие хъркане премина в кашлица и един подобен на огромен вързоп силует се размърда. Ситният дъжд продължаваше, като мека пелена от капки в мрака.

— Видя ли черепоносци? — попита той накрая.

Тя тръсна глава още веднъж.

— Не.

— А някакви странни следи?

— Не.

Той кимна, с надеждата, че това би могло да бъде показателно за нещо. Може би Господаря на Магията бе прибрал чудовищата си у дома. Може би бяха изправени единствено пред гномите-преследвачи.

Тя шавна до него, после се изправи на колене.

— Предай на Джърл рапорта ми, Тей. Трябва да се връщам.

— Сега?

— По-добре сега, отколкото по-късно, ако искаш да не пуснеш вълка през прага си — ухили се тя. — Помниш ли тази поговорка? Повтаряше я винаги, когато говореше, че ще отидеш в Паранор и ще

станеш друид. Това беше твоят начин да кажеш, че ще ни защитаваш, нас, горките приятели-домошари, които напускаше.

— Помня. — Той взе ръката ѝ. — Гладна ли си?

— Вече ядох.

— Защо не останеш до зазоряване?

— Не.

— Защо не докладваш сама на Джърл?

Тя се взира в него известно време, обмисляйки нещо.

— Единственото, което искам от теб, е да му го предадеш. Ще го направиш ли?

Тонът на гласа ѝ се бе променил. Явно не желаше да обсъжда това. Той кимна и дръпна ръката си.

Тя се изправи, пристегна отново на местата им ножовете и меча, нарами лъка, дари го с бърза усмивка и каза:

— Помисли за онова, което току-що поиска от мен, Тей.

Тя се плъзна в мрака и миг по-късно изчезна. Тей остана на мястото си още известно време, размишлявайки върху думите ѝ, после скочи на крака и събуди Джърл.

Дъждът не спря и през следващия ден, пороят не престана. Групата продължи през гората, като се оглеждаше за гноми и беше нащрек за всичко. Часовете се нижеха бавно. Залезът не бързаше да дойде. През целия ден всичко тънеше в сивата мъждива светлина, която се процеждаше през скупчените облаци и натежалите от водата клони. Пътуването протичаше бавно и монотонно. Не срещнаха никого в гората. Нищо не помръдваше сред влажния сумрак.

Нощта дойде и си отиде, а нито Прея Старли, нито Ритън Кип се върнаха. По изгрев на третия ден групата наближи Саранданон. Дъждът бе спрял и небето започна да се прояснява. Слънчевата светлина се провираше през пролуките в разделящите се облаци, тесни снопове лъчи заструиха от яркото синьо небе. Въздухът стана потопъл, заиздига се пара и земята започна да съхне.

На една огряна от слънцето полянка, сред диви пролетни цветя, те попаднаха на лъка на Прея Старли, прекършен и окалян. Нямаше никаква друга следа от елфическото момиче.

Но следи от гномски ботуши имаше навсякъде.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дневната светлина вече избледняваше и мракът се разстилаше откъм Анар, когато и последните редици от огромната армия на Господаря на Магията се изсипаха от прохода Дженисън към пасищата на северен Раб. Беше им отнело цял ден да се спуснат от Стрелехайм, тъй като Дженисън беше тесен и криволичещ и армията бе затруднена в насочването на товарните животни, обоза и каруците, които образуваха колона, дълга около две мили. Войните се движеха с различно темпо, кавалерията бе бърза и нетърпелива, леката пехота, лъконосците и стрелците бяха по-бавни, а най-тежковъоръжените пешаци бяха още по-бавни. Никое от подразделенията на армията обаче, не бе така тромаво и проблемно, както товарния обоз, който пълзеше през прохода безумно бавно, спираше на всеки няколко минути, заради счупени колела или оси, заради постоянната нужда да се оправят заплетените хамути и да се поят животните, както и заради честите сблъсъци, неразбории, задръствания на пътя и прочее подобни неща.

Всичко това породило чувство на ледено задоволство у Риска, който ги наблюдаваше от своето скривалище в Драконовите зъби, на половин миля на юг. Нека всичко забавя слугите на мрака, мислеше си той. Нека всичко забавя тяхното омразно движение на юг, към неговата родина.

По-голямата част от армията се състоеше от троли. Отпуснати, някак безчувствени, почти безлични — те приличаха повече на зверове, отколкото на разумни същества. Най-едри и свирепи бяха скалните троли, средният им ръст бе около шест фута, а всеки тежеше по сто-двеста килограма. Те представляваха ядрото на армията и техният дисциплиниран, стегнат марш доказваше, че са способни бойци. Останалите троли бяха като че ли по-скоро за пълнеж. Кавалерията и леката пехота се състояха предимно от гноми — дребни, жилави бойци, племенна раса като тролите, но не толкова опитни и по-зле тренирани. Те служеха в армията на Господаря на Магията по две причини. Първата, и най-важната, бе, че ужасно се плашеха от

магията, а магията на Господаря на Магията далеч надхвърляше всичко, което бяха смятали за възможно. Втората и също много значителна причина бе, че знаеха какво се беше случило, когато поедрите, по-свирепите и далеч по-добре въоръжени троли се бяха опитали да му се опълчат. Гномите бързо бяха решили да застанат на печелившата страна, преди някой друг да вземе решението вместо тях.

Сред армията имаше и създания, които нямаша имена, същества, доведени от отвъдното, изчадия, излезли от черните бездни, в които са били заточени преди векове. Сега те бяха освободени от магията на Брона. На дневна светлина стояха обвити в наметала и закачулени, като неясни форми сред прахоляка, вдиган от напредващите редици. Не принадлежаха към никоя раса или род, в познатия смисъл на тези думи. Но щом здрачът се спусна и сенките се удължиха, те започнаха да свалят покривалата си и да се разкриват — ужасяващи, безформени чудовища, от които всички страняха. Сред тях имаше черепоносци, крилатите ловци, най-близките сподвижници на Брона. Някога те бяха живели като хора — друиди, прекалено често и безмерно вкусвали от магията, която ги бе покварила. Сега се издигнаха в полет, заедно с отмирането на светлината, за да започнат да търсят жертви, с които да заситят глада си.

А в средата, в самия център на ордата, която се носеше в неумолимия си стремеж като сал в бурно море, се намираше огромната, черна, покрита с коприна носилка, в която бе самият Господар на Магията. Тридесет троли го носеха напред през редиците. Покривалото на носилката беше напълно непрозрачно дори на най-силна светлина, от железните прътове стърчаха шипове и остриета, а на флагчетата по нея бяха изрисувани бели черепи.

Риска наблюдаваше създанията около носилката приведен и прикрит, защото си даваше сметка, че те не могат да го видят, но господарят им може.

Щом нощта падна и цялата армия се спусна от Северната земя и продължи марша си на юг, за да завладее Анар и да пороби джуджетата, Риска изморено се измъкна от скалната цепнатина и остави сенките да го погълнат. Бремен бе прав, разбира се — за всичко. Брона бе оцелял в Първата война на расите и се беше спотайвал всичките тези години, набирайки сила, за да удари още веднъж. Сега се беше завърнал, но този път като Господаря на

Магията, а тролите и гномите бяха във властта му, подчинени и служещи на каузата му. Ако друидите бяха унищожени, както бе предрекъл Бремен, а Риска вече не се съмняваше в това, значи не беше останал никой, който да заеме страната на трите раси, никой, владеещ магията. Народите щяха да падат един по един — джуджета, елфи, хора. Една по една Четирите земи щяха да бъдат поробени. И това щеше да се случи много скоро. Все още никой не вярваше, че подобно нещо е възможно. А когато най-после осъзнаеха истината, щеше да е късно. Риска вече сам бе видял армията на Господаря на Магията. Тя бе непреодолима, чудовищна. Единствената надежда на расите бе в обединението. Но щеше да мине много време, докато те сами се решат да го сторят. Политиците щяха да бавят всяко решение. Егоизмът щеше да породви допълнителна предпазливост. Трите раси щяха да обсъждат и обмислят, докато не се превърнат в роби, преди да са се усетили.

Бремен беше предсказал всичко това, а сега малцината, които му бяха повярвали, трябваше да намерят начин да го предотвратят.

Риска посегна към торбата си, извади оттам парче хляб, който бе купил в покрайнините на пограничните поселения, и започна да го дъвче разсеяно. Беше се разделил с Бремен и останалите от малката им група преди три дни близо до гърлото на Адския рог и бе поел на изток от Калахорн, за да занесе на джуджетата вестта за приближаването на Господаря на Магията, да ги предупреди за опасността и да ги убеди да дадат отпор на армията на Северната земя. Но когато достигна западните покрайнини на Раб, реши, че задачата му значително ще се улесни, ако докладва, че е видял настъпващата армия със собствените си очи. Тогава щеше да е в състояние да даде приблизителна оценка на размера и мощта ѝ, което щеше да го направи доста по-убедителен. Затова се отклони на север и посвети целия втори ден да се добере до Джанисън. Там, на третия ден, той лежа прикрит в подножието на Драконовите зъби и наблюдаваше как армията на Господаря на Магията се спуска откъм Стрелехайм. Тя се точеше още и още, докато накрая започна да му се струва, че няма да има край. Беше преброил отрядите и взводовете, животните и каруците, флаговете с родови гербове и бойни знамена, докато накрая успя да си създаде представа за мащаба ѝ. Изглеждаше като че ли цялата тролска нация е тръгнала на бой. Това бе най-голямата армия, която беше виждал. Джуджетата никога не биха могли да се справят сами с нея. Можеха да я забавят, но

не и да я спрат. Дори и елфите да се присъединяха към тях, пак нямаше да достигнат нейните размери. А и не притежаваха такава магия, каквато владееха Брона, черепоносците и изчадията от отвъдното. Нямаха талисмани. Имаха само Бремен, Тей Трифънйъд и него самия — последните друиди.

Риска поклати глава, докато дъвчеше и преглъщаше. Нещата бяха несъизмеримо различни. Трябваше да намери начин някак да ги уравни.

Той изяде хляба и отпи голяма глътка от меха с ейл, който носеше на ремък през рамо. Надигна се и тръгна обратно към урвата, откъдето можеше да види лагериращата долу армия. Сега там бяха запалени огньове, нощният мрак вече поглъщаше всичко, в равнините проблясваха пламъци, а въздухът се изпълваше с дим. Армията се бе разположила почти на цяла миля. Из нея цареше оживление — разнасяше се глъчка, виждаше се движение. Приготвяше се храна, разпъваха се постелки. Подхванати бяха нужните възстановителни работи, чертаеха се планове. От поста си Риска се взираше към тях, обезсърчен и гневен.

Ако силата на волята и гнева сама по себе си можеше да възпре тази лудост, неговата щеше да се окаже достатъчна. Той зърна двойка черепоносци, които кръжаха в мастиленото небе над аурата на огньовете в търсене на шпиони. Сви се в прикритието на скалите и сякаш се сля с планината — още един безцветен къс от суровия терен. Очите му обхождаха надлъж и шир лагера, но не смееха да се обърнат към черната копринена носилка, в която си почиваше Господаря на Магията. Сега тя бе спусната на земята, в средата на армията, обкръжена от троли и нечовешки създания, малък остров на тишина сред кипящото множество. Близко до нея не бяха запалени никакви огньове. Никой не се приближаваше към нея от светлото. Мракът се бе съгъстил около нея като езеро, изолирайки я и сякаш я белязваше като нещо, което не бива да бъде осквернявано.

Изражението на Риска стана още по-сурово. Всички беди започват и свършват с чудовището, което се крие в тази палатка, мислеше си той. Господаря на Магията е главата на звяра, който ни плаши толкова много. Ако отрежеш главата, звярът ще умре.

Убий Господаря на Магията, и опасността ще изчезне.

Убий Господаря на Магията...

Това бе безумна, безразсъдна и импулсивна мисъл и той не си позволи да се задълбочава в нея. Отхвърли я и се насили да обмисли това, което бе длъжен да направи. Бремен разчиташе на него. Трябваше да занесе вестта за тази армия на джуджетата, за да могат те да се подготвят за нападението срещу родината им. Трябваше да ги убеди да се изправят срещу многократно превъзхождаща ги сила, без всякаква надежда за победа. Трябваше да убеди Рейбър и старейшините от Съвета на джуджетата, че ще се намери начин Брона да бъде унищожен, а те просто трябваше да осигурят с цената на живота си времето, необходимо за това. Целта бе от висш порядък и щеше да изисква огромна жертва. На него щеше да се падне да ги води — друид-воин, който можеше да се изправи срещу всяко от създанията на Господаря на Магията.

Защото Риска бе роден за битки. Това беше всичко, което умееше. Бе израснал до зрелост в Рейвъншорн, син на родители, преживели целия си живот в пустошта на Западната земя. Баща му бе следотърсач, а майка му ловец. Баща му имаше осем братя и сестри, а майка му седем. Повечето от тях все още живееха близо един до друг и Риска бе расъл при всеки от тях по едно или друго време. Като дете виждаше по-често своите лели, чичовци и братовчеди, отколкото родителите си. Отговорността за отглеждането на децата се разделяше от всички в неговото семейство. Джуджетата от тази част на света бяха в непрекъсната война с гномските племена и в постоянна опасност. Но Риска беше способен да се справя. Научи се да се сражава и ловува още в най-ранна възраст и сам откри, че е много добър в това — всъщност дори повече от добър. Можеше да усети неща, които другите не могат. Успяваше да проучи онова, което оставаше скрито за останалите. Беше бърз, ловък и необичайно силен за годините си. Разбираше изкуството на оцеляването. Винаги успяваше да се измъкне.

Когато беше на дванадесет, го нападна един коден и Риска уби звяра. На тринадесет, когато групата им от двадесет души попадна на засада на гноми, единствено той успя да избяга. Когато майка му бе убита, той беше едва на петнадесет, но проследи убийците ѝ и ги ликвидира съвсем сам. Когато баща му умря при ловен инцидент, той занесе тялото му в самото сърце на страната на гномите и го зарови там, за да може духът му да продължи битката с враговете. Дотогава

половината от братята и сестрите му вече бяха мъртви, погубени в битки или от болести. Той живееше в жесток свят, непознаващ прошка, и животът му бе труден и несигурен. Но Риска оцеля и често се шушукаше, когато той не можеше да чуе, защото беше суеверен и не обичаше да се предизвиква съдбата, че още не е изковано острието, което може да го убие.

Когато стана на двадесет години, той слезе от Рейвъншорн в Кълхейвън и постъпи на служба при Рейбър — наскоро коронования крал на джуджетата, сам много почитан войн. Но Рейбър го задържа при себе си в Кълхейвън за кратко, защото го изпрати в Паранор при друидите. Кралят виждаше у Риска особени дарби и смяташе, че най-голяма полза за неговия народ би имало, ако младият мъж със сърце на войн и ловни умения бъде обучен от тях. Също като Куртан Балиндарох, Рейбър познаваше Бремен и му се възхищаваше. И затова на стареца бе изпратена нота с молба да вземе Риска под крилото си и да го направи свой ученик. Въоръжено с тази нота, младото джудже замина за Паранор, Крепостта на друидите, и остана там като верен последовател на Бремен, който искрено вярваше във възможностите на магията.

Очите му все още бяха втренчени в черната копринена палатка в лагера на врага, докато обмисляше как би могъл да си послужи с магията. След тази на Бремен, неговата бе най-силна — вероятно напоследък дори по-силна, като се имаше предвид собствената му младост и издръжливост и напредващата възраст на стареца. Риска бе твърдо убеден в това, макар да знаеше, че Тей Трифънйъд би поспорил по този въпрос. Също като Тей Риска бе изучавал усърдно уроците на Бремен. След прогонването на стареца джуджето продължи да се усъвършенства, като непрекъснато изпитваше силата си. Учи и се упражняваше в действителност съвсем сам, тъй като с изключение на Тей, никой друг сред друидите не се смяташе за войн и не се стремеше да изучава бойните изкуства. А що се отнасяше до Риска, той беше на мнение, че магията за него има едно-единствено полезно приложение — да защитава себе си и приятелите си и да унищожава враговете си. Останалите й употреби — лечителство, откриване на подпочвени води, предсказване на бъдещето, емнатия, овладяване на науките, елементализъм, историята и вълшебствата — не го интересуваха. Той бе боец и силата на оръжията беше неговата страст.

Спомените се възродиха, после избледняха и мислите му се върнаха към настоящия проблем. Какво да направи? Не можеше да пренебрегне отговорностите си, но не можеше да игнорира и собствената си същност. Долу копринените гънки на палатката сякаш се накъдряха от слабия танц на светлината от огньовете. Един взрив бе всичко, от което се нуждаеше. Колко лесно биха се разрешили всичките им проблеми, ако успееше да го направи!

Пое си дълбоко дъх и бавно го изпусна. Не се страхуваше от Брона. Съзнаваше колко е опасен и могъщ, но не се страхуваше. Той самият притежаваше значителна магия и ако успееше да я концентрира в директен удар, мислеше, че никой и нищо не биха могли да ѝ устоят.

Затвори очи. Защо въобще се захващаше с това? Ако се провалеше, нямаше да има кой да предупреди джуджетата! Щеше да даде живота си за нищо!

Но ако успееше...

Той се промъкна обратно към скалите, отметна пътническото си наметало и започна да вади оръжията си. Усещаше, че в себе си вече е взел решението още когато идеята за това се породила в съзнанието му. Да убие Господаря на Магията и да сложи край на тази лудост. Той бе най-подходящият от всички за това. Сега бе идеалният момент — Северната армия все още бе близо до дома си и Брона смяташе, че не го грози атака. Дори и да загинеше, щеше да си струва. Беше готов за тази саможертва. Войнът винаги е готов за саможертва.

Когато остана по ботуши, панталони и туника, той пхна един кинжал в колана си, запаса бойната си брадва и се спусна надолу по скалите. Вече наближаваше полунощ, когато достигни подножието на планината и тръгна през равнината. Над него все още кръжаха черепоносците, но засега той оставаше зад тях и се бе обгърнал с магия, която го правеше невидим за дебнещите им очи. Те бдяха за врагове отвън и нямаше да го забележат. Напредваше лесно, почти небрежно, погълнат от мрака и тишината, светлината от лагерните огньове го правеше незабележим в тъмното. Системата им от часови бе печално непълна. Стражите, гноми и троли, се бяха наредили твърде надалеч един от друг и прекалено близо до светлината, за да бъдат в състояние да видят каквото и да било, приближаващо се от мрака. Небето беше облачно, а нощният въздух — замъглен от дима и затова

единствено най-зоркият поглед и то при най-добро стечение на обстоятелствата би забелязал движение в равнините.

И все пак джуджето не искаше да поема никакви рискове. Приведе се надве, когато прикритието от треви и шубраци започна да изтънява, и подбираще пътя си много внимателно. Избра един от гномите часови за цел. Като остави бойната си брадва във високата трева, той продължи, въоръжен само с кинжала. Гномът така и не го видя. Риска го повлече назад към тревата, скри го там, загърна се в неговото наметало, сложи си качулката, за да прикрие лицето си, взе отново брадвата и тръгна.

Някой друг на негово място би помислил два пъти, преди да се запъти направо към лагера на врага. Но Риска дори не се поколеба. Знаеше, че директният подход винаги е най-добър, когато се опитваш да заловиш някого неподготвен, защото човек е склонен да обръща далеч по-малко внимание на онова, което е точно пред очите му, отколкото на това, което се спотайва в ъгълчетата на полезрението. Обикновено пренебрегваме нещата, които смятаме за напълно безсмислени, а един самотен враг, запътил се направо към центъра на собствения ти, тежковъоръжен военен лагер е нещо напълно лишено от здрав смисъл.

Въпреки това, Риска продължи да се придържа извън светлината на огньовете, когато навлезе в лагера, и не свали наметалото. Не се опита да скрие или наведе главата си, защото това би било знак, че нещо около него не е наред. Движеше се, сякаш бе сред свои и не промени посоката. Той премина външния периметър от стражи и огньове и се запъти към центъра на лагера. Около него се кълбеше дим и той го използваше като предпазна завеса. Навсякъде се носеха викове и смях, мъжете ядяха и пиеха, разказваха си истории и си пробутваха лъжи. Броните и оръжията подрънкваха, товарните животни тъпчеха на място и пръхтяха в задимения мрак. Риска мина покрай тях, без да забавя крачка, без да отделя очи от целта си — сега острите върхове на прътите на носилката и тъмните флагчета се извисяваха над множеството. Той носеше бойната брадва ниско до бедрото си и с помощта на магията си се представяше в очите на околните като войник без всякакво значение — поредният гном-преследвач, тръгнал по своята си незначителна работа.

Навлече дълбоко в лабиринта от огньове, покрити каруци и купчини припаси, минаваше покрай редиците завързани товарни животни и кърпачите, заети с поправката на хамутите и останалото снаряжение, покрай огромни стойки с пики и копия, с навирени към небето дръжки и остриета. Придържаше се, доколкото можеше, към онези части от лагера, в които имаше предимно гноми, но сега отново бе принуден да премине през няколко групи троли. Държеше се резервирано спрямо тях, както би направил гном — с почтителност, предпазливост, без да показва страх, но и в никакъв случай предизвикателно. Извърщаше се настрани, когато ги приближеше, не изгаряше от желание да види грубите им черти, безличните лица и озверели от битките погледи. Усещаше как очите им се спират на него и после се извърщат настрани. Никой не го спря, нито го извика. Никой не го разкри.

По гърба и под мишниците му се стичаше пот и то не заради топлата нощ. Сега мъжете се приготвяха да лягат, увиваха, се в наметалата си около огньовете и притихваха. Риска ускори ход. Нуждаеше се от шума и глъчката, за да прикрият движенията му. Ако всички заспяха, щеше да изглежда не на място, ако продължи да върви. Вече се приближаваше към убежището на Господаря на Магията — можеше да види балдахина му, който се издигаше в мрака. Колкото повече се приближаваше, толкова по-нарядко се виждаха огньове, а и войниците около тях бяха значително по-малко. Никой нямаше право да се приближава толкова близо до мястото на Господаря, пък и никой нямаше желание да го прави. Риска спря до последния от огньовете, около който спяха дузина мъже. Бяха троли, огромни бойци със сурови изражения, а оръжията им лежах до тях. Той не им обърна никакво внимание, а започна да изучава празното място пред себе си. Черната палатка бе отделена на сто фута от всички страни от спящата армия. Не се виждаха никакви стражи. Риска се поколеба. Защо нямаше пазачи? Огледа се внимателно наоколо, като се опитваше да ги открие. Но такива нямаше.

И тогава за малко да се върне обратно. Усещаше, че има нещо гнило. Трябваше да има стражи. Дали не чакаха в палатката? Дали не бяха някъде, където не можеше да ги види? За да разбере това, трябваше да прекоси откритото пространство между последния огън и палатката. Беше достатъчно светло, за да видят приближаването му,

затова се налагаше да използва магия за прикритие. Щеше да бъде съвсем сам и нямаше да има къде да се скрие.

Умът му препускаше. Дали там имаше черепоносци? Дали всички бяха излезли на лов, или някои бяха останали да защитават господаря си? Дали и други същества не стояха на стража там?

Въпросите го изгаряха, въпроси, за които нямаше отговор.

Той се колеба още известно време, като се озърташе наоколо, вслушваше се и душеше въздуха. После стисна по-здраво бойната си бравда и тръгна напред. Беше се обгърнал с магия, която трябваше да го прикрие, да му помогне да се смеси с нощта, да го направи неразличим в мрака. Но я използваше съвсем пестеливо, за да не може някой, вещь в нея, да го усети. Целият се изпълни с решителност. Можеше да го направи. Трябваше. Прекоси откритото пространство тих като облак, носен от вятъра в небето. До него не достигаше никакъв шум, не се забелязваше никакво движение. Дори сега не видя някой да пази палатката.

Вече бе до нея, сега въздухът изведнъж стана абсолютно неподвижен, звуците, миризмите и движенията на армията изчезнаха и заглъхнаха напълно. Стоеше до черната коприна и чакаше инстинктите му да го предупредят за капан. Но те не го сториха. Риска прокара острието на бравдата, наточено като бръснач, по черната плът на коприната и после отвори процепа.

Тогава чу нещо — въздишка, може би, или пък слаб стон. Пристъпи бързо през отвора.

Въпреки обгърналия го отвсякъде мрак, очите му успяха да се нагодят почти на мига. Там нямаше нищо — нито хора, нито мебели, нито оръжия, нито постелки, никакъв признак на живот. Палатката беше празна.

Риска се втренчи, неспособен да повярва на очите си.

После някакво съскане разкъса тишината, ниско ѝ пронизително, и въздухът точно пред лицето му се раздвижи. Мракът започна да се съгъства и в празното пространство се заформя нещо. Една увита в черно наметало фигура се очерта пред очите му. Риска схвана какво се случва и по тялото му плъзна ужасяващ студ. Господаря на Магията бе стоял там през цялото време, там — в мрака, невидим, беше го наблюдавал и очаквал. Вероятно дори знаеше за идването му. Той не бе, както си беше въобразявало джуджето, същество от плът и кръв,

което може да бъде убито с обикновено оръжие. Беше се освободил от смъртната си обвивка чрез своята магия и сега можеше да приеме всяка форма или просто да се разтвори в пространството. Нямаше нищо чудно в липсата на стражи. Те просто не бяха необходими.

Господаря на Магията посегна към него. За миг на Риска му се стори, че не може дори да помръдне и реши, че ще умре, без да е успял да вдигне и пръст, за да се защити. Но после огънят на решителността му разкъса страха и сякаш го съживи. Той изрева предизвикателно към ужасната черна фигура, към скелето подобната ръка, протегнатата към него, към червените като кръв очи, към собствения си страх, към съдбата-изменница. Бойната му брадва се вдигна, за да опише огромен мах, а огънят на собствената му магия плъзна по цялата ѝ дължина. Господаря на Магията направи движение с ръце и Риска усети как сякаш железни окови приковават ръцете му към тялото.

С небивало усилие той ги разкъса и запрати брадвата. Тя се удари в покритата с мантия форма и експлодира в пламъци.

Риска, не дочака да види резултата от удара си. Той инстинктивно усещаше, че не може да спечели тази битка. Физическата сила и бойните умения никак не бяха достатъчни, за да повалят такъв противник. В момента, в който хвърли брадвата, се шмугна през отвора в палатката, скочи на крака и хукна да бяга. Около огньовете вече се чуваха виковете, войните се събуждаха. Риска не погледна назад, но усещаше присъствието на Брона като черен облак, който се протяга към него, опитвайки се да го завлече обратно. Хукна през откритото пространство, скочи в най-близкия огън и зарита из умиращите вече пламъци. Навсякъде се пръснаха искри и горящи главни. Той грабна един меч от спящия наблизо и се плъзна наляво в дима от разровения огън.

Във всички части на лагера се вдигна тревога. Ръката на Господаря на Магията все още се протягаше към него, стягаше се около гърдите му, но постепенно започна да отслабва, щом той увеличи дистанцията.

Мислите на Риска бяха напълно разпилени и той се опита да ги събере. Пред него изникна трол и препречи пътя му. Джуджето остави кинжала си, забит в гърлото му. Реагира инстинктивно, все още не можеше да мисли ясно. Навсякъде около него се въртяха мъже, тичаха във всички посоки, в търсене на причината за бъркотията, все още

неразбрали, че причината всъщност е той. Риска се принуди да забави ход, да не обръща внимание на бесните удари на сърцето си и на стягането в гърдите. По дяволите! Бе стигнал толкова близо?

Сега вървеше бързо, но не тичаше. Ако се втурнеше в бяг, само щеше да привлече внимание. Той призова магията си, за която бе забравил в мига на бягството си. Осъзна, че за първи път почти изцяло бе изгубил контрол върху нея, че почти се бе оставил на страха. Обви се бързо в магията си и се отправи наляво, към равнините — посока, обратна на тази, от която бе дошъл и в която нямаше да го търсят. Ако го разкриеха и се наложеше да си пробива път с бой, със сигурност щеше да загине. Те бяха твърде много за него. Твърде много за когото и да било — друид или не.

В долната част на лагера ускори крачка, гневът от срещата му с Господаря на Магията заплашваше да го задуши. Насили се да диша равномерно, да не обръща внимание на суматохата сред пробуждащата се армия, на виковете и крясъците, на тропота на ботушите, когато отделения въоръжени войници бяха разпратени във всички посоки. Пред себе си вече виждаше мрачните равнини, ширналата се празнота, която се простираше отвъд кръга от лагерни огньове. Имаше стражи по целия периметър, но те се взираха към мрака, в очакване на нападатели отвън. Той изпитваше почти неустойчиво желание да погледне през рамо, да види какво ще се случи, но нещо в него го предупреждаваше, че ако го стори, ще се разкрие. Вероятно Господаря на Магията щеше да види очите му и да разбере кой е дори и от убежището си. Вероятно щеше да разпознае лицето му. Може би това щеше да е достатъчно, за да го погуби. Риска не се обърна. Продължи напред, като забави крачка, за да избере отправната точка на бягството си, щом наближи края на лагера.

— Ти и ти! — извика той на двойка гноми, когато мина между тях, без да спре, за да не видят лицето му. Обърна се към тях на собствения им език. Беше се научил да го говори съвсем гладко още десетгодишен. После им направи знак да го последват и рече: — Елате с мен.

Те не понечиха да възразят. Войниците рядко го правеха. Риска се държеше и изглеждаше като офицер и те тръгнаха, без да спорят. Той закрачи към мрака, сякаш знаеше какво прави и изпълнява някаква задача. Отведе ги доста надалеч в нощта, после ги разпрати в различни

посоки и просто продължи напред. Не се и опита да се върне за оръжията и наметалото си, защото знаеше, че е твърде опасно. Беше щастливец, че въобще остана жив, и нямаше намерение да предизвиква повече съдбата. Вдишваше дълбоко нощния въздух, като се опитваше да успокои сърцето си.

Зачуди се дали Бремен знае каква е природата на врага му. Дали старецът осъзнава каква сила притежава Господаря на Магията? Сигурно да, защото той бе ходил в убежището му и го беше шпионирал. Прииска му се да бе разпитал по-подробно стареца, когато беше имал възможност за това. Ако го беше сторил, никога нямаше да се опита да убие Брона сам. Щеше да знае, че няма подходящото оръжие за това. Нищо чудно, че Бремен търсеше талисман. Нищо чудно, че разчиташе на виденията на мъртвите за съвет.

Огледа небето за черепоносци, но не видя нито един. Въпреки това остана все така обвит в магията си. Навлезе в Раб и сви на югоизток към Анар. Преди светлината на утрото да го разкрие, щеше да е на сигурно място, под прикритието на дърветата. Беше се измъкнал, за да се сражава отново в бъдеще, и с пълно право можеше да се нарече късметлия.

Но как трябваше да се бори срещу враг като Господаря, на Магията? Какво можеше да каже на джуджетата, за да им вдъхне надежда?

Отговорите му се изплъзваха. Той вървеше в нощта и ги търсеше.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Два дни по-късно армията на Северната земя беше разпънала лагера си на двадесет мили от Сторлок. Бяха прекосили равнините безпрепятствено и се насочиха на изток към Анар, като се придържаха в страни от лабиринтите на горите. Приличаха на огромен, бавен червей, който лека-полека се приближава към поселенията на джуджетата.

Сигнални огньове горяха в далечината под сумрачното небе — ярка, жълта мъгла, която се простираше на няколко мили из равнините. Кинсън Рейвънлок виждаше сиянието им от мястото си в края на Драконовите зъби, под Долината на шистите. Войските бяха прекосявали река Раб сигурно целия следобед, преди да устроят лагера си. По изгрев щяха да поемат отново на юг, което означаваше, че на зазоряване на следващия ден щяха да са точно срещу селото на сторите.

Кое то пък значеше, мислеше си пограничникът, че той и Марет трябваше да прекосят Раб още същата вечер и да изпреварят армията, ако не искат да останат в капан, откъснати в тази част на равнините.

Той стоеше неподвижен в сянката на един процеп в скалите, на около петдесет фута височина. Съжаляваше, че не бяха стигнали дотук ден по-рано, за да не се налага нощен преход. Знаеше, че с падането на мрака крилатите ловци на Брона ще се вдигнат в небето и ще закръжат над откритите пространства, които ги деляха от сигурността. А тази мисъл далеч не беше успокояваща. Обърна се към Марет, която седеше и разтриваше краката си, за да облекчи болките от усиленото ходене през целия ден. Бе захвърлила безцеремонно ботушите си на земята до наметалото и оскъдните си провизии. Но той знаеше, че не биха могли да се движат по-бързо от това. Беше я карал да върви свръх сили, само за да стигнат поне дотук. Тя все още бе слаба заради случилото се с нея в Крепостта на друидите; енергията ѝ бързо се стопяваше и се нуждаеше от чести почивки. Не се беше оплакала нито веднъж дори когато бе настоял да се откажат от съня, докато не стигнат Сторлок. Тя

обладава изключителна решимост, призна неохотно пред себе си Кинсън. Така му се искаше да я опознае малко по-добре.

Той погледна отново назад към равнините, към лагерните огньове, към мрака, който се разстилаше от изток и се спускаше на пластовете над земята. Значи щеше да е тази нощ... Щеше му се да притежава магия, която да прикрие движението им, но това бе толкова невъзможно, колкото и ако си бе пожелал да полети. Не можеше да поиска от Марет да използва своята, разбира се. Бремен беше забранил. А и самият Бремен го нямаше, така че нямаше да получат помощ отникъде.

— Ела да хапнеш нещо — извика му Марет.

Той се обърна и слезе от скалите. Тя бе наредила чинии с хляб, сирене и плодове и наливаше ейл в метални чаши. Бяха се снабдили с провизии от един фермер преди Варфлийт предната вечер и сега това бе всичко, останало от тях. Той седна срещу нея и започна да яде. Тя не го поглеждаше. Преди два дни напуснаха падналия Паранор, върнаха се обратно през Кенън и тръгнаха на изток покрай Мирмидон, като следваха склоновете на Драконовите зъби дотук. Бремен ги беше изпратил напред, беше им наредил да тръгнат без него, да вървят по поречието на Мирмидон до река Раб и после да я прекосят към Сторлок. Там трябваше да съберат сведения за мъж, който според друида живее някъде в пустошта на Източните земи, в Горен Анар — мъж, за когото Кинсън никога не бе чувал. Трябваше да разберат къде точно могат да го открият и после да изчакат, докато Бремен се присъедини към тях. Друидът не им бе обяснил какво се очаква да правят междувременно. Не им бе казал и защо трябва да търсят този непознат. Просто им обясни какво да правят — всъщност обясни на Кинсън, защото Марет тогава все още спеше — и изчезна сред дърветата.

Кинсън смяташе, че се е върнал обратно в крепостта на друидите, и сега отново се зачуди защо. Бяха се измъкнали от Паранор сред въртоп от звуци и ярост, сред отприщаната и разбесняла се магия, освободена от Марет и от нещо в самата крепост. Сякаш някакъв звяр се бе надигнал да ги погълне. На Кинсън му се стори, че може да усети дъха му във врата си и да чуе стърженето на ноктите му, докато ги преследва. Но те бяха избягали в горите и се бяха скрили там в избеляващия вече мрак на нощта, докато гневът на звяра отслабна от

само себе си и съвсем отмря. Стояха под прикритието на дърветата целия следващ ден и оставиха Марет да спи. Бремен се грижи за нея, отначало видимо притеснен, но щом тя се пробуди за момент, колкото да изпие чаша вода, преди да заспи отново, той спря да се тревожи.

— Магията ѝ е твърде мощна за нея — обясни той на Кинсън.

Продължиха да бдят над нея в късните утринни часове, след като се бе пробудила и после бе заспала отново. Слънцето беше високо над главите им и мрачният спомен от нощта беше започнал да избледнява. Виждаха притихналия Паранор отвъд дърветата, мъртъв и изпразнен от живот.

— Изглежда, че тя е дошла при друидите, за да намери начин да я разбере по-добре. Но предполагам, че не е прекарала достатъчно време с тях, за да го постигне. Вероятно поиска да дойде с нас, защото вярва, че можем да ѝ помогнем.

Бремен поклати посивялата си глава.

— Но нали видя, че тя призова магията си, за да ме защити от изчадията, които Брона бе оставил да ме чакат, само че после веднага изгуби контрол над нея! Изглежда, не е способна да прецени от какво количество се нуждае. Или може би проблемът изобщо не е в преценката, а в самото призоваване, нейната магия приема, каквато форма си поиска. При всички положения, тя се излива от нея като река! В крепостта погълна онези създания като комари. Беше толкова мощна, че възбуди магията, която крепостта поддържа за своя защита, земната магия, вложена там от първите друиди. Това е магията, която аз раздвижих при завръщането си, за да се убедя, че все още пази крепостта от опити за разрушение. Не можех да защита друидите от Господаря на Магията, но можех да предпазя Паранор. Магията на Марет бе така всепроникваща, че изглеждаше сякаш самата крепост е в опасност и затова се пробуди и земната магия.

— Ти каза веднъж, че нейната магия е присъща — размишляваше Кинсън. — От какво ли произтича, че е толкова мощна?

Старецът сви устни.

— От някой друг друид, може би. Или от елф, който носи старата магия във вените си. Някое създание, оцеляло от времето на вълшебния свят. Всеки от тези варианти е възможен. — Той повдигна едната си вежда озадачено. — Чудя се дали самата тя знае отговора.

— А аз се чудя дали би ни го казала, ако го знае — бе отговорът на Кинсън.

До този момент тя почти не бе говорила за това.

Когато Марет се събуди, Бремен вече бе заминал. На Кинсън се падна задачата да ѝ обясни, че не трябва да използва магията си, докато друидът не се завърне и не поговори с нея. Тя прие този декрет просто с кимване. Не каза нищо за случилото се в крепостта, сякаш изцяло бе забравила за него.

Той свърши с яденето и вдигна очи. Тя го гледаше.

— За какво мислиш? — попита.

Той сви рамене и отвърна:

— За онзи, когото трябва да открием. Чудех се защо Бремен го смята за толкова важен.

Тя кимна бавно.

— Коглин.

— Ти знаеш името му?

Марет не отговори, сякаш не го бе чула.

— Може би някой от приятелите ти в Сторлок ще ни помогне.

Очите ѝ станаха напълно безизразни.

— Нямам приятели в Сторлок.

За миг той просто се взираше в нея, без да може да разбере.

— Но нали каза на Бремен...

— Излъгах. — Тя си пое дъх и извърна очи от него. — Излъгах и него, и всички в Паранор преди това. Това бе единственият начин да ме приемат. Отчаяно желях да се уча при друидите и знаех, че няма да ме допуснат, ако не им дам основателна причина. Затова им казах, че съм се обучавала при сторите. Дадох им и писмени документи в потвърждение на това, всичките фалшиви. Измамах ги съвсем преднамерено. — Тя вдигна очи. — Но сега ми се иска да престана с лъжите и да ти кажа истината.

Мракът около тях вече беше пълен и последните остатъци от дневната светлина избледняваха. Тъмнината обгърна мъжа и момичето и те вече едва се виждаха. Тъй като щяха да прекосят Раб през нощта, Кинсън не си бе направил труда да запали огън. Но сега му се искаше да го бе направил, за да вижда по-добре лицето ѝ.

— Мисля — започна той меко, — че сега е подходящ момент за истината. Но откъде ще разбере дали това, което ще кажеш, е истината,

а не просто друга лъжа?

Тя се засмя тъжно.

— Ще разбереш.

Той улови погледа ѝ.

— Лъжите бяха заради магията ти, нали? — предположи Кинсън.

— Доста си схватлив, Кинсън Рейвънлок — отвърна Марет. — Точно затова те харесвам. Да, наложи се да лъжа заради моята магия. Отчаяно търся начин да... — Тя се поколеба в търсене на правилната дума. — ...Да се науча да живея със самата себе си. Боря се със собствената си сила от твърде дълго и това все повече ме изтощава и отчайва. Понякога ме спхождаха мисли да посегна на живота си заради онова, което става с мен.

Тя замълча и се загледа в мрака.

— Имам магията, откакто съм се родила. Присъща магия, както казах и на Бремен. Това е самата истина. Никога не съм познавала баща си. Майка ми е умряла при раждането ми. Отгледаха ме чужди хора. Дори и да съм имала роднини, те никога не се появиха. Хората, които ме отгледаха, го сториха по причини, които така и не разбрах. Те бяха сурови и необщителни и не ми казаха много. Мисля, че по някакъв начин са се чувствали задължени, но така и не обясниха защо. Напуснах ги, когато навърших дванадесет и станах чирак на един грънчар. Изпратиха ме в дюкяна му да пренасям и влача материалите, да чистя и да уча занаят, ако искам, но най-вече да правя това, което ми наредят. И тогава имах магията си, разбира се, но както и аз самата, тя още не беше зряла, представляваше само неясно присъствие, което се изявяваше едва-едва. Когато достигнах зрелост, тя разцъфна в мен. Един ден грънчарят се опита да ме удари и аз се защитих съвсем инстинктивно, като я призовах. Едва не го убих. Тогава го напуснах и отидох в пограничните земи, за да намеря място, на което да се установя. Известно време живях във Варфлийт. — Усмивката ѝ се завърна. — Навремето може и пътищата ни да са се пресичали. Или тогава ти вече си бил заминал? Най-вероятно. — Тя сви рамене. — Година по-късно ме нападнаха отново. Този път бяха няколко мъже и не смятаха само да ме бият. Отново призовах магията. И не успях да я овладеея. Убих двама от тях. Напуснах Варфлийт и се отправих на изток.

Усмивката ѝ се появи отново, но по-горчива и иронична.

— Предполагам, смяташ, че това ми се е превърнало в навик. Започнах да мисля, че не мога да живея с никого, защото не мога да разчитам на самата себе си. Местех се от място на място, от ферма на ферма, като се прехранвах както можех. Този период бе от полза за мен. Тогава разбрах нови неща за магията, която притежавах. Тя можеше не само да разрушава, но и да лекува. Открих, че съм емпат. Можех да изцелявам ранени. Разбрах това при един инцидент. Мой познат, когото харесвах, беше на крачка от смъртта след едно падане. Тогава у мен се породих надежда. Магията, използвана по този начин, можеше да бъде контролирана. Не разбирах защо, но тя някак ми изглеждаше управляема, когато я призовавах, за да лекувам, а не да разрушавам. Вероятно гневът по принцип е по-неуправляем, отколкото състраданието. Не зная.

Във всеки случай аз тръгнах към сторите, за да живея там и да помоля да ми бъде позволено да се уча от тях как да използвам дарбата си. Но те не ме познаваха и нямаше да ме приемат. Те са гноми, а на никой представител на друга раса не е било позволявано да се учи при тях. Отказаха да направят изключение за мен. С месеци се опитвах да ги убедя, като стоях в селището им и наблюдавах работата им, хранех се с тях, когато ме канеха, и молах само да ми дадат шанс, нищо повече.

И тогава веднъж един мъж дойде от пустошта да посети сторите. Той искаше нещо от тях, нещо от тяхното знание и те не изглеждаха никак притеснени да му го дадат. Аз бях изумена. След месеци на молби за трошички, аз не получих нищо. А този мъж, и то южняк, а не гном, се появи от нищото и сторите горяха от желание да му помогнат. Тогава реших да го попитам защо е така.

Тя зарови с ботуш в земята, сякаш се опитваше да изкопае миналото.

— Имаше доста странен вид, висок и слаб, кожа и кости, с мършаво лице и буйна коса. Мислите му като че постоянно се объркваха, сякаш най-трудното нещо на света бе да проведе един обикновен разговор. Но аз го накарах да говори с мен. Накарах го да изслуша моята история. В течение на разговора стана ясно, че той е много вещ в магията. Затова му разказах всичко. Вярвах му. И до днес не знам защо, но му вярвах. Той каза, че сторите няма да ме допуснат, затова няма смисъл да оставам в селището. Предложи да ида в

Паранор при друидите. Аз се засмях. Възразих, че те също няма да ме допуснат.

Но той каза, че ще го направят. Обясни ми какво да им кажа. Помогна ми да измисля историята и написа документите, които щяха да ми осигурят достъпа. Каза, че знае някои неща за друидите, че сам е бил друид навремето, преди много години. Но ме предупреди да не споменавам името му, защото не се е радвал на благоразположението им.

Тогава го попитах как се казва и той ми отговори. Коглин. Каза, че друидите вече не са като едно време и че с изключение на Бремен вече не пътуват из Четирите земи както преди. Каза, че ще приемат историята, която бе измислил за мен, ако успея да демонстрирам лечителските си дарби. И че няма да си правят труда да ме проверяват повече, защото са прекалено доверчиви. Оказа се прав. Направих това, което ми каза, и друидите ме приеха. Тя въздъхна.

— Но разбираш защо помолих Бремен да ме вземе със себе си, нали? Заниманията с магия не се толерираха в Паранор, не и в някаква съществена степен. Само малцина, като Риска и Тей, имаха реална представа за нея. Трябваше да намеря начин да разбера как да контролирам своята собствена сила. Ако се издадох, че я притежавам, веднага щяха да ме прогонят. Друидите се плашат от магията. По-скоро плашеха се, сега вече ги няма.

— А нарасна ли мощта на магията ти? — попита той, щом тя спря. — Стана ли още по-неконтролируема? Такава ли беше, когато я призова в крепостта?

— Да. — Устните ѝ се свиха в тясна цепка и изведнъж в очите ѝ се появиха сълзи — Разбираш ли, тя ме завладя изцяло. Като потоп, който заплашва да ме погълне. Не можех да дишам!

— Значи ти се обърна към Бремен за помощ; за да те научи как да я ръководиш, единствения друид, който би могъл да разбере мощта ѝ.

Тя го погледна право в очите.

— Не се извинявам за онова, което извърших.

Той я гледа дълго, преди да отговори.

— И за минута не съм си помислял, че би го направила. Нито пък аз съм човекът, който има право да те съди. Не съм живял твоя живот. Но смятам, че лъжите трябва да свършат тук и сега. Мисля, че трябва

да кажеш на Бремен, когато го видим отново, това, което разказа на мен. Ако очакваш да ти помогне, най-малкото би трябвало да си откровена с него.

Тя кимна и изтри раздражено очите си.

— Това и смятам да направя. — Изглеждаше малка и уязвима, но гласът и бе твърд. Той осъзна, че това щеше да ѝ коства много.

— Можеш да ми се довериш — каза тя внезапно, сякаш прочела мислите му.

— Да, но не и на магията ти — поправи я той.

— Не. Въпреки нея. Трябва да ми вярвате, че няма да я използвам, ако Бремен забрани.

Кинсън я изучава безмълвно за момент, после кимна.

— Така може.

Изведнъж му хрумна, че те доста си приличат. И двамата бяха пътували надалеч, за да загърбят миналото си, и за двамата това пътуване още не беше приключило. И двамата се бяха обвързали с Бремен, животът им беше сложно преплетен с неговия, и нито той, нито тя вече дори не си представяха, че някога са могли да постъпят другояче.

Той вдигна очи към небето и скочи на крака.

— Време е да тръгваме.

Почерниха лицата и ръцете си, привързаха металните прибори и оръжия, за да не подрънkvат, слязоха от скривалището си сред скалите и тръгнаха да прекосят Раб. Нощният въздух беше хладен и мек, лек бриз появяваше от хълмовете и носеше дъх на билки и кедри. Облаците се рееха над тях, закриваха месеца и звездите така, че светлината им се разсейваше и те се появяваха само за кратко. В такава нощ звуците се разнасяха надалеч, затова Кинсън и Марет вървяха тихо и предпазливо из високите треви, като избягваха хлабавите камъни, които можеха да издадат присъствието им. На север светлините от лагера на армията приличаха на яркожълти, димящи минзухари на фона на мрачното небе. Те се простираха на запад до Драконовите зъби и на изток до Анар. Кинсън често спираше и се заслушваше в нощта. Марет вървеше на крачка зад него и мълчеше. Той усещаше къде е тя, без да се налага да се обръща назад, момичето бе като сянка зад гърба му.

Часовете се нижеха и равнините се простираха пред тях като че безкрайни, а от време на време им се струваше, че изобщо не

напредват. Кинсън продължаваше да оглежда облачното небе, нащрек за крилати ловци. Но го правеше повече по навик, а не защото очакваше появата им. Бе разбрал от опит, че първо ще ги усети и тогава трябва бързо да се скрие. Ако чакаше да ги забележи, вече щеше да е станало твърде късно.

Спряха веднъж, свити в едно криво дърво, обрасло с храсталак, за да отпият от меховете с ейл. Бяха седнали близо един до друг в мрака. Кинсън осъзна, че се чуди какво ли ѝ е било, без семейство и приятели, отшелник заради своята магия, останала бездомна — поради обстоятелствата, а и по собствен избор. Тя е показала кураж в упоритостта си, с това, че не се е предала, когато за нея това е бил най-лесният избор, рече си той. Нито пък е направила компромис със себе си и останалите, когато е решила по кой път да поеме.

Кинсън се зачуди колко ли от всичко това бе усетил Бремен, когато реши да ѝ позволи да тръгне с тях. Зачуди се доколко Марет бе успяла да заблуди стареца. Явно не толкова, колкото си мислеше. Той знаеше от опит, че Бремен може да прозре вътре в човек, сякаш бе направен от стъкло, и да види всички механизми, които го движат. Това бе една от причините, поради които бе останал жив през всичките тези години.

По някое време след полунощ един от черепоносците прекоси пътя им. Зададе се от изток, оттам накъдето се бяха запътили. Това изненада Кинсън, който си бе мислил, че опасността може да дойде единствено от север. Той усети създанието и се хвърли незабавно по очи в един храсталак, като повлече и Марет със себе си. По израза на лицето и личеше, че тя разбира какво става. Кинсън я придърпа по-близо до себе си, надълбоко в укритието им.

— Не поглеждай нагоре — прошепна той. — Дори не мисли за това, което лети над нас. Ще усети и мислите ти.

Те се притиснаха към земята, когато създанието прелетя близо, а страхът ги обля като жегата в зноен ден. Кинсън се насили да диша спокойно и да мисли за отминалите дни, за дните, когато беше момче, ловуващо заедно с братята си. Не издаваше нито звук, тялото му бе неподвижно, мускулите отпуснати, очите затворени. Притисната към него, Марет също дишаше равномерно и изобщо не помръдваше. Черепоносецът се завъртя над тях в кръг. Кинсън го усещаше и знаеше колко е близо. Имаше опит от времето, когато бе ходил да разузнава из

Северната земя, когато черните ловци дебнеха всяка нощ по пътя му. Бремен го бе научил как да ги избягва, как да оцелее. Чувствата, които чудовищата пораждаха, нямаше как да бъдат избегнати, но трябваше да бъдат изтърпени. Сами по себе си те не можеха да навредят. Марет разбираше това. Тя не помръдваше, нито потрепваше в прегръдката му. Не се опита да се надигне и да избяга от укритието им. Лежеше търпеливо, изпълнена с решителност.

Най-сетне черепоносецът отлетя към друга част на равнината, като ги остави разтрепери, но изпълнени с облекчение. Винаги става така, помисли си Кинсън, докато се изправяше на крака. Мразеше това усещане, мразеше срама, който се натрупваше в него, защото бе принуден да се крие така, да се спотайва. Но смъртта мразеше повече.

Той хвърли на Марет една окуражителна усмивка и те продължиха пътя си в нощта.

Стигнаха Сторлок точно преди зазоряване, целите мокри и изкаляни от внезапния дъжд, който ги бе застигнал на миля преди селото. С тъжни и почтителни лица, облечените в бели роби стори излязоха да ги посрещнат. Размениха си само няколко думи; но и те като че ли бяха излишни. Сторите ги познаха и не задаваха въпроси. Кинсън предположи, че вероятно ги помнят отпреди. Марет бе живяла сред тях, а той беше идвал в селото им няколко пъти заедно с Бремен. Във всеки случай това доста опрости нещата. Макар по принцип съдържани и умислени, сторите бяха щедри, осигуриха им храна и подслон. И като че ли ги бяха очаквали, те им поднесоха топла супа, дадоха им сухи дрехи и им приготвиха легла в спални за гости в главната сграда. Час след като пристигнаха, Кинсън и Марет вече спяха.

Събудиха се в късния следобед. Дъждът бе спрял и те излязоха навън, за да огледат наоколо. Селото бе тихо, а обкръжаващата го гора изглеждаше сякаш лишена от живот. Когато тръгнаха да обикалят Сторлок, срещнаха стори, които се движеха като привидения, тихо, всеки тръгнал по своята си работа. Те почти не поглеждаха към непознатите. Никой не се приближи към тях. Никой не ги заговори. Отидоха в няколко от болниците, където лечителите се грижеха за болните, дошли от всички краища на Четирите земи. Никой не изглеждаше обезпокоен от присъствието на Кинсън и Марет. Не ги помолиха да напуснат. Когато Марет спря да поиграе с две малки

гномчета, които бяха обгорени при нещастен случай, Кинсън излезе навън и се загледа във вече смрачаващата се гора, замислен за опасността, която Северната армия носеше.

На вечеря той сподели с Марет притесненията си. Армията щеше да стигне до Раб на място, много близко до селото. А ако имаха нужда от храна и припаси, щяха да изпратят съгледвачи да претърсят околността и Сторлок щеше да бъде в голяма опасност. Мнозина знаеха за сторите и тяхната дейност и уважаваха уединението им. Но армията на Брона щеше да се придържа към съвсем различен морален кодекс, към различни правила, и привилегиите, с които обикновено се ползваше селището, щяха да изчезнат. Какво щеше да стане със сторите, ако някой от черепоносците тръгнеше да дебне насам? Лечителите не можеха да се защитават сами; не можеха да се сражават. Разчитаха единствено на неутралитета си и на незаинтересоваността на политиците към тях. Но дали това бе достатъчно там, където бяха намесени и крилатите ловци?

Като въртяха тази мисъл из умовете си, те попитаха за Коглин и почти веднага разбраха къде може да бъде открит. Явно това не бе никаква особена тайна. Коглин поддържаше постоянен контакт със сторите, като предпочиташе да се снабдява с всичко необходимо от тях, а не от търговските фортове, пръснати в покрайнините на пустошта, в която се бе оттеглил. Някогашният друид беше устроил дома си навътре в Анар, в рядко прекосяваните пущинаци на Дарклин Рийч, на едно място, наречено Камъкът на сърцето. Дори Кинсън не бе чувал за Камъка на сърцето, макар че знаеше за Дарклин Рийч и смяташе, че е опасна местност. Там живееха гномите-паяци — жилави, почти животински създания, толкова диви и примитивни, че продължаваха да говорят с духове и да принасят жертви на старите богове. В Дарклин Рийч времето беше спряло. Там нищо не се беше променило от началото на Великите войни. Кинсън съвсем не бе щастлив от факта, че сигурно ще им се наложи да тръгнат натам.

След като вечерята приключи и сторите се захванаха пак с делата си, пограничникът и момичето седнаха на една груба пейка до входа на трапезарията и се загледаха към спускащия се навън мрак. Тревогата на Кинсън се засилваше, Бремен все още не се бе появил. Може би беше още в Паранор. Може би беше попаднал в капан от другата страна на Раб, а Северната армия е отрязала пътя му. Младият мъж не

можеше да понася тази несигурност. Не обичаше да чака появата на друида, да стои бездеен, вместо да свърши нещо. Когато се налагаше, можеше да изчака, но се питаше каква ли е причината за забавянето сега. Мислеше, че щеше да е по-добре, ако Бремен ги беше изпратил напред, за да открият Коглин и ако се наложи да отидат и в Дарклин Рийч. Чувстваше как времето им се изплъзва.

От залата се появи колона стори, обвити в робите си, със закачулени глави, затворени в себе си и потайни. Те слязоха по стъпалата пред входа и прекосиха улицата към отсрещната сграда, където белите им силуети бавно изчезнаха в сивия сумрак, подобно на призраци в нощта. Кинсън се зачуди на праволинейността им, на странната смесица от отдаденост на работата и пълната им незаинтересованост към света извън тяхното малко селце. Той погледна към Марет, опитвайки се да си я представи като една от тях. Запита се дали все още иска да бъде приета тук. Дали izolацията не би й паснала по-добре? Дали тогава щеше да може да се поддава на повелите на магията си, без да се страхува, че ще я изпусне от контрол? Дали нямаше да се чувства по-малко притеснявана, отколкото в Паранор? Пъзелът на нейния живот бе събудил любопитството му и той усети, че започва да мисли за нея така, както не беше мислил за никой друг.

Кинсън спа лошо през нощта, тормозен от сънища, гъмжащи от безлики, ужасяващи създания. Когато се събуди малко преди зазоряване, скочи и бързо грабна меча си, още преди да осъзнае какво върши. Отвън се чуваха груби и гърлени гласове, звън и стържене на брони. Веднага разбра какво се е случило. Заряза ботушите си, само с меч в ръка се измъкна от спалнята и тръгна бавно по коридора, който водеше към главния изход, и стигна до прозорците, гледащи към главната улица. Като се придържаше в сенките, той надникна навън.

На улицата се бе появила голяма група тролите. А няколко стори се бяха скупчили пред тях на стълбите на главния лечебен център отсреща. Тролите бяха въоръжени, от жестовете им ставаше ясно, че имат намерение да влязат вътре. Сторите не им се противопоставяха явно, но и не се махаха от пътя им. Гневните гласове, които бе чул, бяха на тролите; сторите стояха тихо и упорито пред натрапниците. Кинсън не можеше да разбере какво искат тролите — храна, провизии

или нещо друго, но знаеше, че няма да се откажат от намеренията си. Те също бяха наясно, че в селото няма кой да им се опълчи.

Кинсън оглеждаше тъмната сграда, сумрачната улица, гъстата гора и пътя и обмисляше възможностите. Можеше да остане тук и да се надява, че нищо няма да се случи. Но тогава щеше да обрече сторите на съдбата, която им готвеха тролите. Можеше да нападне тролите откъм гърба и сигурно щеше да убие най-много четиримата от тях, преди да го надвият. С това нямаше да постигне много. Щом го убиеха, което беше сигурно, тролите така или иначе щяха да са свободни да правят каквото искат със сторите. Можеше да опита да им отвлече някак вниманието. Но нямаше никаква гаранция, че ще успее да изведе всички извън селото, нито че те няма да се върнат по-късно.

Внезапно се сети за Марет. Тя имаше силата да спаси тези гноми. Магията ѝ бе достатъчно мощна да изпепели цялата група нападатели, преди да успеят дори да мигнат. Но ѝ беше забранено да използва магията си, а без нея тя бе също толкова беззащитна, колкото и сторите.

От другата страна на улицата един от тролите започна да изкачва стъпалата към входа със застрашително приведена огромна пика.

Кинсън беше готов да излезе от сенките на портала, когато от групичката обсадени стори се чу вик.

Някой ги разбутваше в стремежа си да излезе от сградата, която пазеха — една тромава, полуоблечена фигура, която се олюляваше несигурно и мятеше ръце, сякаш обхваната от лудост. От фигурата се развяваха парцали — превръзките на раните, сега непокрити и кървящи. Лицето на създанието бе обезобразено от язви, а тялото му бе ужасно измършавяло от болестта.

Фигурата се препъваше от средата на групичката стори към края на портала, виейки от отчаяние. Тролите вдигнаха отбранително оръжията си, а тези от предната редица даже отстъпиха стъписани едно стъпало назад.

— Чума! — изви обезобразеният. Думата разкъса тишината остро и ужасяващо. Рояк насекоми се надигнаха от гърба на болния и лудо зажужаха. — Чума, чумата е навсякъде! Бягайте! Бягайте!

Чумавият се олюля и се свлече на колене. Късове плът се откъснаха от него, от отворените му рани по дървените стъпала закапа

кръв, от която започна да се вдига пара в студения нощен въздух. Кинсън потрепери от ужас. Болният буквално се разкапваше.

На тролите това им дойде твърде много. Войни до дъното на душата си, те не се плашеха от враг, когото можеха да видят, но се ужасяваха от невидимото като най-смирения търговец. Втурнаха се назад в безпорядък, като се опитваха да не показват страха си, но твърдо решени да не останат и миг повече близо до умирация, който се гърчеше на стъпалата пред тях. Водачът направи в беса си предизвикателен жест към сторите и цялото им селище, после цялата група тръгна по пътя към Раб и изчезна към дърветата.

Когато си отидоха, Кинсън излезе на светлото и свали меча, щом ударите на сърцето му започнаха да се забавят и кръвта му се поуспокои. Погледна към сторите от другата страна на улицата и видя, че са се скупчили около странния човек, обезумял от болестта. Като се насили да надделее собствения си страх, той пресече улицата, за да види дали може да помогне с нещо.

Щом стигна до групата, видя, че в средата ѝ стои Марет.

— Наруших обещанието си — каза тя, огромните ѝ тъмни очи и гладкото ѝ лице бяха белязани от тревога. — Много съжалявам, но не можех да стоя и да гледам как ще ги наранят.

— Използвала си магията си — изуми се той.

— Само мъничко. Само онази част, която използвам, когато лекувам, онази част, която използвам като емпат. Мога да я обърна така, че да накарам здравото да изглежда болно.

— Да изглежда?

— Е, в повечето случаи. — Тя се поколеба. Сега той видя умората ѝ, тъмните кръгове около очите, бръчките, които отшумяващата болка бе гравирала в ъгълчетата на устните ѝ. Пот бе избила по челото ѝ. Пръстите ѝ бяха изкривени и сковани. — Нали разбираш, Кинсън. Беше наложително.

— И опасно — добави той.

Миглите ѝ потрепнаха. Тя бе на ръба на припадъка.

— Сега съм добре. Просто трябва да поспя. Ще ми помогнеш ли?

Той поклати смаяно глава, вдигна я, без да продума, и я отнесе обратно в стаята ѝ.

На следващия ден Северната армия разтури лагера си и тръгна на юг. Ден по-късно Бремен се появи.

Марет се беше възстановила от ефекта на магията и изглеждаше укрепнала, немощният сега беше Бремен — изтощен и разтревожен, целият покрит с прах, опръскан с кал и явно вбесен. Той яде, изкъпа се, преоблече се и тогава им разказа какво го бе задържало. След като се уверил, че магията, която пази Паранор, отново се е върнала в обителта си и крепостта е непокътната, той отишъл още веднъж до Адския рог, за да говори с духовете на мъртвите. Надявал се, че ще научи нещо повече за виденията, разкрити му предния път, че ще му се яви още нещо. Но духовете не проговорили, дори не се появили. Водите на езерото се надигнали така яростно, щом ги призовал, че за малко не го залели и завлекли в дълбоките си недра, заради дързостта му да ги обезпокои. Гласът му почти трепереше, когато описваше тази заплаха. Оказало се, че е получил цялата помощ, която му се полагала. Оттук нататък съдбата им била в техните ръце.

Щом го попитаха за Коглин, той заяви, че има достатъчно време за това по-късно. Сега трябвало да бъдат търпеливи и да го оставят да си поспи.

Кинсън и Марет не понечиха да възразят. Очевидно му бяха нужни няколко дни почивка, за да възстанови силите си.

Но още преди слънцето да е изгряло на следващия ден, друидът ги вдигна от леглата и в дълбоката, предутринна тишина ги поведе от все още спящото село на сторите към Дарклин Рийч.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тъй като Прейа Старли и Ритън Кип все още ги нямаше, когато малката група от Арборлон наближи Саранданон, Тей Трифънйъд си присвои длъжността на съгледвач. Джърл Шанара възрази, но не особено категорично, признавайки аргумента му, че един друид с неговите умения би бил най-подходящ да бди за всяка заплаха. Той простря тънката мрежа на магията си — нишки, които се проточваха като нервни окончания, за да ги предпазва от това, което ги очакваше. С помощта на друидската си подготовка се концентрира върху управлението на елементите, чрез които щеше да долови присъствието на натрапници. Но нищо не се появи.

Зад него останалите бяха разгърнали строя си и оглеждаха местността отляво и отдясно. Утрото стана по-топло, влагата от предните два дни започна да съхне, а дърветата пред тях се разреждаха все повече; и долината на Саранданон се появи пред погледа им, проточила се надалеч до мъгливите планини на запад.

Мислите на Тей препускаха. За първи път след завръщането му от Паранор си позволи да мисли какво би означавала за него загубата на Прейа Старли. Това бе доста странно упражнение, защото първо на първо тя никога не бе била негова. В известна степен принадлежеше другиму, принадлежеше на Джърл и Тей го знаеше. Но той осъзна, че все пак мисли за нея като за своя, защото я бе обичал непрестанно, без това да помрачава отношението му към неговия приятел. Той приемаше връзката между двамата като даденост и се задоволяваше да мисли за Прейа просто като за спомен, който винаги може да извика в съзнанието си, да ѝ се възхищава, без истински да я притежава. Той беше друид, а друидите не се женеха, животът им бе отдаден на търсенето на знания и тяхното разпространяване. Живееха в изолация и умираха сами. Но чувствата им бяха същите, като на всички останали мъже и жени и Тей разбираше, че винаги се е противопоставял на онова, което изпитваше към Прейа.

Но какво би означавала за него загубата ѝ?

Този въпрос го изгаряше като огън, сгорещяваше кръвта му, обгаряше кожата му, заплашваше да го погуби. Можеше само да се докосне до тази мисъл, без да има сили да даде отговор. Ами ако тя беше мъртва? Винаги бе смятал, че е готов да я загуби по някакъв начин. Знаеше, че един ден тя ще се омъжи за Джърл. Знаеше, че ще имат деца и свой живот. Той се беше отказал от всякаква друга възможност преди много време. Бе оставил всичко това зад гърба си, когато отиде да живее сред друидите, когато стана един от тях. Осъзнаваше, че чувствата му към нея няма как да получат реализация в истинския живот и трябва да потиска желанието си, защото за него тя никога няма да бъде нещо повече от близък приятел.

Но мисълта за смъртта ѝ, за невъзвратимата ѝ загуба, го караше да допусне нещо, което никога не бе признавал — че винаги е таил надеждата, колкото и слаба да бе тя, че някак невъзможното ще се случи, Прея ще се откаже от Джърл и ще стане негова.

Осъзнаването на този факт бе тъй силно, че за момент той изгуби представа къде се намира, изпусна нишките на търсещата магия, която опипваше мрака, и остана сляп за всичко друго освен за тази единствена истина. Прея да бъде негова — беше пазил тази мечта жива и внимателно я бе съхранявал в най-тайното ъгълче на съзнанието си. Прея да бъде негова, защото той не можеше да престане да я желае.

О, по дяволите!

В следващия миг се овладя, събра нишките магия и ги опъна отново. Не можеше да си позволи това. Не смееше да мисли повече за Прея Старли. Наставленията на Бремен отново нахлуха в главата му, изречените думи бяха като жигосани в душата му. Убеди елфите да идат на помощ на джуджетата. Открий Черния елфически камък. Само тези две задачи имаха значение сега. Животът на хората, които обичаше, който зависеше от упоритостта му, от усърдието му, от куража му, беше по-важен от неговия. Той се загледа в мъглата, спуснала се над долината, и успя да се изтръгне от настоящето и да се пресели в бъдещето със силата на волята си.

По обед стигнаха до Саранданон. Дори нещо повече, натъкнаха се на следите на голяма група гноми-преследвачи. Самите гноми обаче не се виждаха никъде. Елфите вече бяха доста изнервени и нетърпеливи да достигнат до планината, както им бе обещано, и да се

измъкнат от този регион. Ако превъзхождащ ги по сила враг ги застигнаше в тази открита местност, която не предлагаше никаква възможност за бягство, щяха да загаят много сериозно. Тей претърсваше въздуха и земята за гноми и откри следи от преминаването им навсякъде, но все още не долавяше самите тях. Ако бяха намерили Прейа, значи вече знаеха, че не е сама. Един следотърсач винаги е част от по-голяма група, заради която разузнава местността напред. А дали я бяха открили? Дали вече бяха толкова наясно? Това заключение изглеждаше неизбежно, като се имаше предвид прекършения ѝ лък, който бяха открили сред множество вражески следи. Всичко това водеше до един друг неминуем въпрос, който той така отчаяно се опитваше да избегне.

Джърл познаваше добре всички аванпостове в долината, където се държаха коне за нуждите на елфическите преследвачи, и насочи групата към най-близкия. Там, където засетите ниви свършваха, местността ставаше хълмиста и обрасла с високи треви. Придържаха се все към нея, като се движеха в подножията на възвишенията. Когато вече им оставаше по-малко от миля до целта, Тей получи силно усещане за присъствието на гноми-преследвачи и накара спътниците си да спрат. Някъде близо пред тях бе заложен капан. Гномите ги очакваха. Тей и Джърл се отделиха от останалите и продължиха сами, като тръгнаха първо на юг, а после свърнаха отново на север, за да се появят от посока, различна от тази, в която ги очакваха. Магията на Тей им осигуряваше прикритие и очи, с които да виждат и невидимото. Щом наближиха малката група сгради на аванпоста, Тей определи, че капанът се намира точно там. Вятърът, не по-силен от лек бриз, облъхваше лицата им и те успяха да доловят миризмата на враговете съвсем ясно — неприятната и остра воня на телата им, премесена с дъх на пръст. Те не бяха направили никакви усилия да се прикрият. Тей веднага долови опасността.

Гномите-преследвачи по принцип бяха доста по-предпазливи. Дватамата приятели запълзяха към мястото, от което щяха да виждат едната страна на обора и цялото открито заграждение, където се държаха конете. Заграждението бе празно. В двора не помръдваше нищо. От къщата не долиташе нито звук.

И все пак тук се спотайваше нещо. Тей беше сигурен в това.

Решени да не си тръгват, без да разберат какво се е случило, и двамата едновременно се съгласиха, че тук може би ще открият Прейа. Продължиха внимателно покрай отточния канал зад нивата с ново поникнала пшеница, за да могат да огледат и пред къщата и обора. Сега Тей успя да долови движение и в двете сгради, неспокойно и потайно. Гномите преследвачи ги очакваха. Опита се да усети и присъствието на нещо друго, много по-опасно, но не го откри. Той бавно си пое дъх и внимателно последва Джърл, който се запромъква безшумно напред. Чувахе как житните стъбла запяха леко от тяхното движение и вятъра в дълбоката тишина на ширналата се откъд равнина. Това му напомни за усещането, което бе изпитал при влизането в дома на семейство Балиндарох в нощта на убийствата — усещане за лоша поличба, сякаш чуваше шепота на самата съдба.

Накрая стигнаха мястото, което Джърл беше избрал. Останаха прикрити сред пшеницата, но бяха достатъчно близо, за да виждат предната страна на аванпоста. Джърл вдигна леко глава и после бързо се сниши. Лицето му бе смъртно бледо. Тей се взря в него, търсейки погледа му, после сам се надигна внимателно и погледна.

Ритън Кип висеше прикован към вратата на обора. В ръцете и краката му бяха забити пирони. От раните му капеше кръв и попиваше в нацепеното дърво. Косата и дрехите му висяха като на бостанско плашило. В този миг главата на Кип се вдигна леко. Старият следотърсач бе все още жив.

Тей се сниши и затвори очи за миг. В него завилняха гняв и страх и заплашиха да завладеят съзнанието му. Нищо чудно, че гномите не се бяха постарали да прикрият присъствието си. Те знаеха, че елфите ще се покажат, щом видят Ритън Кип, прикован към обора. Друидът неистово се опитваше да се успокои. Втрени се в мрачното лице на Джърл Шанара.

Щом приятелят му се наведе към него, Тей видя, че сините му очи са студени и някак спокойни.

— Дали са хванали и Прейа?

Тей не отговори. Не смееше да отвори уста. Вместо това затвори очи за втори път и изпрати своите нишки магия към къщата и обора в търсене на момичето. Беше рисковано, но не виждаше никакъв друг начин. Не бързаше, проникваше дълбоко навътре във всяка сграда, за да се увери напълно.

После отвори очи и въздъхна:

— Не.

Джърл кимна, лицето му не изразяваше нищо от това, което минаваше през ума му. Устата му се беше изкривила така, че думите едва се разбираха:

— Не можем да спасим Ритън Кип, но не можем и да го оставим.

Взря се в Тей като че чакаше отговор. Тей кимна. Знаеше какво очаква от него Джърл и отвърна с тиха въздишка:

— Разбрах.

Знаеше, че ще е опасно. Гномите-преследвачи може и да не бяха усетили магията му, но един черепоносец със сигурност би я доловил. Не беше открил нито един крилат ловец, докато търсеше Прейа, но може би те нарочно се прикриваха. Вероятно този капан беше заложен именно за него, за единия от друидите, които преследваха. Искаха да го примамят вътре и после да го привлекат на своя страна. Ако там имаше черепоносец и Тей направеше онова, което Джърл искаше от него, щяха да бъдат загубени. Но нямаше голям избор. Джърл бе прав. Не можеха да оставят Кип да умре по този начин.

Тей призова магията си и се обгърна в тъмния ѝ плащ, като зареди въздуха около себе си със силата ѝ. Усещаше как топлината ѝ мощ се надига в гърдите му. Очите му останаха отворени, защото този път употребата на магията изискваше да има видимост и да ѝ се укаже посока. Лицето му се промени и заприлича на маска. Видя как Джърл се сви до него поразен.

После вдигна глава колкото да може да вижда изнемощялата, измъчена фигура на Ритън Кип, и насочи магията си към тънката нишка на живота му. Действаше предпазливо, опипвайки етера, нащрек за появата на опасност. Но нищо не се появи и той продължи. Когато достигна сърцето на Ритън Кип, когато усети болката и страданието му, когато чу накъсаното му дишане, сякаш бе неговото собствено, той изтегли въздуха, който храняваше умиращите дробове на стареца, и после търпеливо зачака дишането му да спре.

Когато свърши, се сви обратно при Джърл. Лицето му лъщеше от пот. В очите му имаше сълзи.

— Свърши се — прошепна.

Джърл Шанара сложи ръка на рамото му и го стисна леко, за да го успокои.

— Налагаше се, Тей. Болеше го ужасно. Не можехме просто да го оставим така.

Тей кимна безмълвно. Знаеше, че Джърл е прав, но знаеше и че не той ще живее със спомена за нежната нишка на живота на Ритън Кип, която бе пулсирала леко между пръстите му, а миг след това беше замряла. Чувстваше се празен и вледенен. Опустошен и изоставен.

Джърл му направи знак и те тръгнаха обратно по канала и през полето, като оставиха аванпоста и неговите обитатели, живи и мъртви, зад гърба си.

Отне им почти час да се върнат при другарите си. Вече бе късен следобед и слънцето започваше да се снишава към назъбените върхове на Брейклайн. Тръгнаха под изгарящия му блясък, полу ослепени, защото бяха принудени да излязат от сянката на хълмовете и да прекосят равнината. Тей все още водеше, широката мрежа на магията му се простираше пред него и търсеше опасности. Беше проверил за преследвачи след завръщането им от чифлика, но не откри такива. Пред тях обаче имаше следи от гноми почти навсякъде. Не можеше да каже на колко големи групи се движат, но знаеше, че са няколко. Бяха обсъдили да изчакат до залез, преди да продължат, но все пак решиха, че е доста по-опасно да останат на едно място, затова тръгнаха. Джърл вървеше близо до него и го водеше към втория аванпост, който бе на няколко мили по-нататък, с надеждата, че той не е разкрит. Никой не говореше. Останалите от дружината оглеждаха околността за врагове.

Тогава внезапно Врий Иридън се озова до Тей. Дребната му, крехка фигура се притисна към него, изпитото му лице бе пламнало от възбуда.

— Там! — посочи той рязко наляво. — Конне, дузина или повече, скрити в онази клисура!

Тей и Джърл спряха и се загледаха нататък, но не видяха нищо освен поля, засети нагъсто с ранна пшеница.

Очите на локата се стрелкаха от лицето на единия към лицето на другия, нетърпението му беше очевидно.

— Не си губете времето да гледате! Оттук не можете да ги видите!

— А ти откъде разбра? — попита бързо Джърл.

— Интуиция — сопна се другият. — Как иначе?

Едрият мъж хвърли един бегъл поглед, изпълнен със съмнение и каза:

— Аванпостът, който търсим, се намира точно пред нас. Там също има коне, нали?

Гласът на Врий Иридън стана рязък от нетърпение.

— Знам само това, което ми казва интуицията! Вляво от нас има коне, в една клисура отвъд онези хълмове! — И той посочи за по-ясно.

Джърл Шанара се смръщи, раздразнен от настойчивостта на локата.

— А ако бъркаш? Колко път има до тази клисура, която никой от нас не може да види?

Тей бързо вдигна ръка, за да изпревари гневния отговор на Врий. Досега бе мълчал и претеглял възможностите, но сега хвърли един последен поглед към полето и попита тихо дребния елф:

— Сигурен ли си за конете?

Старецът му отвърна със смразяващ поглед. И Тей кимна с леко крива усмивка.

— Мисля, че трябва да проверим какво има отляво.

Въпреки опасенията на Джърл, те смениха посоката и тръгнаха през полето. Пред тях се простираше централната част на долината Саранданон, в която засетите ниви приличаха на съшит от различни парчета юрган — ранните посеви се редуваха с участъци необработена земя. Сега бяха съвсем на открито и лесно можеха да бъдат забелязани. Но нищо не можеше да се направи. Както и да пътуваха, щяха да са незащитени и Тей се опита да се успокои донякъде с тази мисъл, защото сега се отдалечаваха от аванпоста и ако Врий Иридън бъркаше или някак се бе заблудил, шансовете им за бягство намаляваха значително. Друидът се опита да не се тревожи. Нали тъкмо затова бяха взели със себе си и локат — заради способността му да усеща онова, което дори друидската магия не може да долови. Дребният елф не би казал нищо, ако интуицията му не беше толкова силна. Той осъзнаваше в каква опасна ситуация са не по-зле от Тей.

Магическата мрежа на друида се беше разпростряла нашироко в търсене на врагове и сега ги откри. Приближаваха бързо от север, патрул гноми на коне, все още на известно разстояние от тях, но яздеха точно през нивите. Не се виждаха, но в намеренията им нямаше никакво съмнение. Той извика кратко предупреждение към Джърл и

малката им група се втурна да бяга. Пред тях полето свършваше до редица ниски хълмове. Клисурата трябва да е отзад, помисли си Тей. Както и конете, примоли се той наум, защото сега бяха вече твърде далеч от аванпоста, за да бягат в друга посока.

И тогава се появиха още гноми, друга група, която изскочи от прикритието си в аванпоста, който вече едва се виждаше през житните стебла. Тези бяха пешаци, но започнаха съвсем целенасочено да преграждат пътя на елфите, с явното намерение да ги задържат до пристигането на яздещите им събрата. Тей изскърца със зъби, докато бягаше. От аванпоста нямаше да получат никаква помощ. Сега им оставаше само предчувствието на Врий Иридън и клисурата.

Джърл Шанара го задмина без усилия, краката му летяха през рохкавата земя, докато тичаше през житните класове към хълмовете. Останалите също се бяха спуснали напред, по-бързи от Тей. Той дишаше тежко и всяка глътка въздух му причиняваше остра болка в гърдите. Друидът изведнъж изпадна в паника. Ами ако конете, които бе усетил Врий Иридън, бяха просто друг капан? Ами ако бяха възседнати от гноми, които ги очакват? Той френетично се опита да метне мрежата си от магия отвъд хълмовете, за да разбере дали има някаква причина за опасение, но силата му бе отслабнала и не успя да ги достигне.

Викове, хрипливи и резки, се разнесоха от преследващите ги гноми, но той не им обърна внимание. Врий Иридън се появи отново до него, беше в по-добра форма отколкото Тей изобщо си бе представял. Извика му да се пази, но локатът като че не го чу. Просто го подмина. Сега друидът се влачеше най-отзад. Това е цената, която човек плаща за уседналия живот, помисли си той иронично.

После Джърл Шанара излезе от нивята и започна да се катери по хълма. И тогава отвъд билото се чу остро изцвилване и тропот на копита. Прахът се вдигаше на облаци в чистия следобеден въздух. Джърл забави бяг, несигурен какво го чака, посегна бързо и извади меч си. Неговите елфи преследвачи се втурнаха да го защитят. Металните остриета блеснаха на слънцето, светлината затанцува по гладката им повърхност като внезапни експлозии от блясък.

В следващия миг пред погледа им се появи редица коне, изниквайки от слънчевото сияние като взрив от звуци и цветове. Бяха

дузина, може би повече, завързани един за друг, галопиращи в жегата на късния следобед като появил се внезапно мираж.

Водеше ги един-единствен ездач, приведен ниско над първия кон.

Тей Трифънйъд забави бяг в края на житните ниви, сърцето му биеше лудо и пулсът отекваше в главата му.

Ездачът беше Прейа Старли.

Тя профуча покрай Джърл Шанара, без да намали ход, като отвърза няколко от животните и хвърли въжетата в очакващите му ръце. Продължи да язди и да пуска един по един поводите на животните към елфите-преследвачи, покрай които минаваше. После препусна право към Тей и щом стигна пред него, дръпна рязко юздите.

— Скачай, Тей Трифънйъд, да си спасяваме кожата! Тук гъмжи от гноми! — Лицето и туниката ѝ бяха изпъстрени с кръв. Той видя прорези и натъртвания по лицето ѝ. Тя изви коня си към него така силно, че едва не го събори на земята, и му извика: — Хайде!

Нямаше време за умуване. Останалите от групата вече бяха яхнали конете и препускаха напред. Тей стъпи в стремето, което тя бе освободила, и се метна зад нея.

— Дръж се здраво за мен! — извика му Прейа. И сред вихър от прах, песъчинки и тропот на копита те се устремиха след останалите.

Беше кошмарно бягство. Гномите пешаци се бяха пръснали из цялото поле пред тях в усилието си да ги спрат, някои носеха прашки, други имаха лъкове. От север се появиха и гномите ездачи. Заедно те превъзхождаха по численост елфите близо четири към едно. Очевидно бяха твърде много, за да бъдат надвити в открита битка.

Джърл Шанара пое водачеството и препусна право към гномите пешаци. Причината за неговото решение беше съвсем явна. Единствената надежда на елфите бе да оставят далеч зад себе си гномите конници, а можеха да го постигнат само като наберат преднина и я поддържат. Ако свърнеха наляво, както се опитваха, да ги принудят гномите пешаци, щяха да се върнат отново към ниските хълмове и да се забавят, като позволят на конната дружина гноми да им отреже пътя. А ако завиеха надясно, щяха да се окажат точно пред ездачите. Нямаше никакъв смисъл да се връщат обратно. Затова им оставаше само да продължат напред, да минат през редиците на

гномите пешаци и да се отправят на запад, защото и елфи, и гноми знаеха, че още не се е родил гном, който да настигне елф на кон.

Елфите-преследвачи яздеха през житното поле, някои в една нива, други — в друга, раздалечени толкова, колкото бе възможно, за да разредят редиците на вражеските стрелци и прашкари, да ги объркат, разделят и избягат от капана им. Гномите се щураха насам-натам, крещейки диво, и се опитваха да следват жертвите си. Елфите оставаха приведени над конете, за да се превърнат в по-малки мишени. Само Джърл стърчеше изправен на стремената, ревящ като безумец. Мечът му се въртеше над главата му подобно на смъртоносна коса. От своята позиция най-вляво, Тей можеше само да го наблюдава как се устремява направо в пастта на врага, а големият му червеникавокафяв кон скача лудо през браздите. Друидът знаеше какво прави приятелят му. Опитваше се да привлече възможно най-много гноми към себе си, за да осигури на другарите си по-голям шанс да се измъкнат.

Прейа му изсъска да се сниши и едрият ѝ дорест кон кривна рязко по протежение на плитката клисура, която разделяше полето от хълмовете. На Тей му се стори, че чува как нещо изсвистява покрай главата му. Наведе се над стройния гръб на Прейа като защитна мантия, вкопчен здраво в кръста ѝ. Усещаше как тялото ѝ се движи под него, как се накланя на едната и на другата страна и как конят ѝ откликва на тези повели. Той видя, че някой бяга пред тях, неясни очертания на ръце и крака сред житата. Нещо малко и твърдо се удари в рамото му и Тей почувства, че ръката му се вдървява. Отпусна хватката си около кръста на Прейа и помисли, че ще падне, но тя се протегна назад, хвана другата му ръка и му помогна да се закрепил на седлото. Достигнаха западния край на полето, прескочиха над дренажната дига към една широка окосена ивица и препуснаха към откритото поле. Тей рискува да хвърли един поглед през рамо. Гномите, явно вбесени, бяха коленичили в края на нивата и зареждаха прашките и лъковете си. Но стрелите и камъните вече не можеха да достигнат целите си.

Тей отново се обърна напред. Елфите се носеха в неравна редица, препускайки към залеза, подминаха изоставените сгради на аванпоста и се насочиха към пасищата отвъд. Опитва се да ги преброи, да разбере дали Джърл е добре, но всичко бе забулено от прах и обвито

в маранията на късната следобедна жегата. Той бързо се отказа и се концентрира върху собствените си усилия да се задържи върху коня.

Елфите се събраха отново недалеч от аванпоста и минаха в равнин. Като по чудо всички се бяха спасили, повечето невредими. Джърл Шанара имаше само драскотини. Тей откри, че е ударен по рамото от камък и е лошо натъртен. Схващането на ръката вече преминаваше, но на негово място идваше тъпата болка. Няма счупено, помисли си той, и не се задълбочи повече по въпроса. Гномите ездаци препускаха след тях, завивайки на запад през пасищата, осъзнали, че пляската им е успяла да разкъса капана в житата. Но те вече бяха пришпорвали твърде много животните, за да стигнат дотук, пък и не познаваха така добре местността като елфите. Поемайки отново водачеството, Джърл Шанара избра най-благоприятния път за своята дружина. Това бе неговата родина и той я познаваше добре. Там, където теренът внезапно се спускаше надолу, той можеше да открие проход нагоре. Знаеше къде да заобиколи опасните тресавища и блата. Там, където реките бяха широки и бързотечни, можеше да намери плитчините.

Преследването продължаваше, но гномите вече изоставаха все повече и с падането на нощта се изгубиха от поглед на притъмняващия хоризонт.

Дори тогава, когато забавиха съвсем хода на конете, за да не се наранят в здрача под облачното небе, елфите продължиха още известно време, за да избегнат опасността да бъдат разкрити. Джърл ги поведе на запад покрай коритото на едно поточе, което прикриваше следите им, макар че променяше посоката им. Мракът ги обгръщаше — дългоочакван съюзник. Дневната жегата се разнесе и въздухът захладна. Заръмя слаб дъждец, който бързо премина. Яздеха в тишина, ако не се брои пляскането на копитата на конете в плитката вода и приглушеното им топуркане, щом излязоха на меката земя.

Когато успя да се закрепим горе-долу стабилно на седлото, Тей се наведе до ухото на Прейа и прошепна:

— Какво ти се случи?

Тя хвърли поглед към него, очите ѝ блестяха изумително на нашареното ѝ с белези лице.

— Капан. — Гласът ѝ бе нисък и дрезгав от яд. — Кип отиде напред, за да провери конете в първия аванпост. Аз разузнавах, докато

не открих гномите-преследвачи, които бяхме засекли в района. Но те ни очакваха. Извадих късмет. Но не и Кип.

— Ние го намерихме, аз и Джърл — каза той тихо.

Тя кимна, без да отговори. Той искаше да ѝ каже какво е направил и защо, но не можа да изрече думите.

— Как са разбрали? — попита Тей.

Усети как тя сви рамене.

— Не са. Досетили са се. Аванпостовете не са никаква тайна. Гномите знаеха, че може да тръгнем да търсим Черния елфически камък. Просто са ни причакали. Предполагам, че са завардили всички аванпостове. — Тя замълча за момент. — Ако знаеха плановете ни с точност, ако знаеха как да ни открият, щяха да хванат и мен. Но аз ги намерих точно преди те да ме открият.

— Сигурно е трябвало да се биеш, за да им избягаш. Открихме лъка ти.

Тя поклати глава.

— Опасявах се, че ще стане така, но нямаше какво да направя.

— Но ние мислехме...

— Изтървах го, докато им се изплъзвах — прекъсна го тя, преди да е успял да се доизкаже. — После тръгнах след Кип. И тук вече имаше битка. При аванпоста, точно след като го заловиха. Но бяха твърде много за мен. Наложих се да го изоставя.

Думите ѝ преливаха от горчивина. Струваше ѝ много да ги изрече.

— Ние също трябваше да го изоставим — призна той.

Тя не се обърна.

— Жив ли?

Той поклати бавно глава. Прейа усети жеста му.

— Не можех да се върна да ви предупредя. Имаше твърде много гноми между нас. Трябваше да продължа напред и да се опитам да осигуря коне. Знаех, че без тях сме загубени. Мислех си, че мога отвлека няколко и от тях. — Смахът ѝ бе кратък и някак кух. — Прекалено амбициозно. Все пак успях да открадна коне под носа им предната нощ, докато спяха. Отведох ги на юг до аванпоста отвъд долината. Знаех, че още не са го открили. Взех конете, които яздите сега, подкарах ги пак обратно и ги скрих, докато се появите.

Тей се взираше в нея с възхищение.

— Как, по дяволите, успя да свършиш всичко това само за един ден?

Тя сви рамене.

— Не беше толкова трудно. — Настъпи дълга пауза, чуваше се само мекото потропване на копита. — Не беше толкова трудно, колкото онова, което ти е трябвало да направиш. — Отново се обърна към него, усмивката ѝ бе тъжна и несигурна. — Добре си се справил, Тей.

Той се насили да се усмихне в отговор.

— Но не колкото теб.

— Не бих искала да те загубя — каза тя внезапно и се обърна напред.

Тей седеше тихо зад нея, неспособен да отговори.

Яздеха през цялата нощ и устроиха лагера си точно преди зазоряване в едно плитко дефиле, обрасло с тънко клони ясени и бели брези. Спаха само няколко часа, станаха, нахраниха се — отново суха храна. Дъждът бе започнал отново, неспирен ситен дъжд, който замъгляваше всичко в смътна сивота. Пелената на дъжда ги прикриваше. Така продължиха през целия ден и през следващия и късно през нощта на втория ден, скрити от преследвачите си. Тей яздеше при Прейа Старли, като използваше магията си да претърсва гъстия мрак. Тревожеше се не толкова, че гномите могат да ги открият, колкото да не се натъкнат случайно на тях. През повечето време яздеха бавно, защото искаха да запазят силите на конете за момента, когато щяха да се нуждаят от нея и за да ги предпазят от погрешни стъпки в пропитата с влага земя.

Тей и Прейа не говореха, бяха се концентрирали върху наблюдението, той с магията си, тя с острия си поглед. Но се притискаха в дъжда и за Тей това бе достатъчно. Той си позволи да си въобрази, че значат повече един за друг, отколкото преди. Това бе напълно безсмислено, но го караше да се чувства поне за кратко така, сякаш е намерил място и за себе си в света извън Паранор. Помисли си, че ако положи достатъчно усилия, вероятно ще открие начин да се завърне в този свят, дори без Прейа. Знаеше, че тя няма да тръгне с него, но вероятно щеше да му помогне да намери пътя. Беше обгърнал хлабаво кръста и, прикривайки я от дъжда със слабото си тяло. Усещаше как топлината ѝ преминава в него. Чудеше се как животът му

се беше стекъл така, че стигна дотук. Мислеше за избора си и се запита дали ако трябваше да го повтори, щеше да постъпи иначе.

Легнаха да спят почти на зазоряване на третия ден, като този път си намериха укритие в горичка с високи дървета, зад една закътана клисура в подножието на Кенсроу. Бяха се придвижили далеч на север от мястото, където навлязоха в долината, и сега бяха близо до западния ѝ край. Пред тях се простираха мрачният Инисбор и проходът Беън Дроу, който щеше да ги изведе до Брейклайн. Не бяха открили следи от гноми през този ден. Започнаха да мислят, че са се отдалечили много от преследвачите си и съвсем ще се отърват от тях сред лабиринтите на планините.

Тей стана рано и видя, че Джърл вече е буден и стои в края на лагера, загледан в настъпващия ден, който отново се очертаваше да бъде мрачен, защото времето още не се бе оправило.

Едрият мъж се обърна, щом друидът се приближи.

— Тей. Доста кратка нощ, нали?

Тей сви рамене.

— Аз се наспах.

— Но май не както си свикнал да се наспиваш. Не както в Паранор, при друидите, в легло, в суха стая и с топла закуска, която те очаква на сутринта.

Тей застана до него, като избягваше погледа му.

— Това няма значение. Всички друиди са мъртви. Паранор го няма. Тази част от живота ми приключи.

Сините очи на приятеля му го изучаваха проникателно.

— Нещо те тревожи. Твърде добре те познавам, за да не го забележа. Тези дни изглеждаш доста объркан. Заради Ритън Кип ли? Заради онова, което направи, за да го отървеш от болката ли?

— Не — отвърна искрено Тей. — По-сложно е.

Джърл помълча малко и после попита:

— Да се опитам ли да се досетя, или предпочиташ да не говорим за това?

Тей се поколеба. Не беше сигурен дали въобще иска да отговори.

— Свързано е с чувството да се завърнеш към нещо, от което си бил разделен задълго — отвърна той накрая, като внимателно подбираше думите си. — Бях извън Западната земя цели петнадесет години. Сега се върнах, но сякаш вече не принадлежа на това място.

Не знам нито къде трябва да бъда, нито как да действам, нито какво да правя. Ако не беше това търсене, щях да съм напълно изгубен.

— Е, може би засега то е достатъчно — внимателно отвърна приятелят му. — Може би останалото ще дойде с времето.

Тей поклати глава.

— Не мисля. Смятам, че съм се променил и не мога отново да се върна назад. Онези години в Паранор ме оформиха по начин, който все още не разбирам. Усещам се като хванат в капан между онзи, който бях някога, и човека, който съм сега. Не се чувствам нито като единия, нито като другия.

— Но ти се прибра съвсем скоро, Тей. Не можеш да очакваш да се почувстваш веднага както преди. Разбира се, че ще ти е странно.

Тей погледна приятеля си.

— Мисля, че когато всичко това приключи, май ще трябва да замина отново, Джърл.

Джърл Шанара отметна един рус кичур от очите си, лицето му блестеше от влагата на ситния дъжд.

— Много бих съжалявал, ако го направиш. — Той млъкна за миг. — Но бих те разбрал, Тей. И ние пак ще си останем най-добри приятели, завинаги.

Той сложи ръка на рамото на Тей и я задържа там. Тей се усмихна в отговор.

— Винаги ще бъдем приятели.

Те отново поеха на запад в мъглата на ситния дъжд, който се засили с напредването на деня. Вече бяха в покрайнините на Саранданон, язدهа, обгърнати от сумрака, видими единствено един за друг. Сякаш светът, от който идваха и в който отиваха, се разтопяваше. Сякаш нямаше нищо освен материализиращият се пред тях малък къс земя, през който минаваха. Той бързо изчезваше отново зад гърбовете им като че ли бе съществувал само за няколко секунди, колкото да го прекосят.

По залез наближиха клисурата Беън, проходът през Кенсроу, който водеше до Брейклайн, и навлязоха в нея вече по мръкнало. Там отново се натъкнаха на гноми-преследвачи, които и този път бяха пред тях. Голяма група, разположена наскреде клисурата и препречваща пътя им. Не бяха онези, които ги атакуваха в източния край на долината. Тези явно се бяха установили тук отдавна. Прея Старли отиде да

разузнае напред. Откри лагера им и докладва, че явно не е устроен наскоро. Часови бяха разположени из цялата клисура и нямаше начин да минат незабелязани. Оставаше да заобиколят, но това щеше да ги забави с три дни, а те не можеха да си го позволят. Трябваше да намерят начин да продължат.

След кратко обсъждане се спряха на план, който разчиташе предимно на изненадата. Изчакаха до полунощ, после се качиха на конете и препуснаха право към прохода. Загърнати в пелерините си, под прикритието на нощта и лошото време, те едва се различаваха един друг, а какво остава за стражите гноми. Яздеха без да бързат, сякаш лениво, като създаваха впечатлението, че са на своя земя. Когато стигнаха достатъчно близо до входа на клисурата, за да могат да ги забележат, Тей, който бе научил няколко езика по време на престоя си в Паранор, извика на гномите, като се държеше, сякаш бе очаквал да ги види. Подкрепления, съобщи той небрежно, и елфите се приближиха още повече.

Когато гномите усетиха, че нещо не е наред, те вече ги бяха задминали и пришпорваха конете си напред. Яздеха през лагера, като разпръскваха гноми и огньове във всички посоки и ревяха така, сякаш бяха поне стотина. Изненадата беше пълна. Гномите се изтъркаляха от постелите и хукнаха да ги преследват, но елфите вече се бяха отдалечили на безопасно разстояние.

И тогава късметът им изневери. Като предпазна мярка в случай на провал, гномите бяха разположили още една редица в другия край на прохода. Там вече бяха чули предупредителните викове на другарите си и чакаха елфите да се приближат. Копия, стрели и камъни от прашки полетяха към малката група, щом тя стигна до края на клисурата. Нямаше време да премислят стратегията си, нямаше време за каквото и да било, освен да се наведат ниско и да се надяват, че ще се измъкнат невредими. Джърл Шанара, безстрашен и упорит, се впусна право към най-гъстата група от нападатели. Около него свистяха оръжия и заваля град от стрели. Но дяволският му късмет както винаги проработи и той някак успя да се задържи на коня. Понесе се в кариер към гномите и Тей видя как разпръсква телата им като сухи съчки. Джърл Шанара вече бе в безопасност.

Тей и Прейа също препуснаха. Дребният кон на момичето профуча покрай тълпата нападатели, близо до левия склон на

клизурата, после прескочи насипа, издигнат срещу конете. Виковете на преследвани и преследвачи се смесиха с цвиленето на животните. Ездачите препускаха — безплътни фигури, стрелкащи се напред-назад в мрака. В отчаянието си Тей използва магия, за да обгърне със защитна преграда останалите елфи и да ги скрие от гномите.

Но когато се събраха отново на няколко мили след клисурата, шестима от тях липсваха. Бяха останали само осмина, а стотиците гноми, разпръснати из цял Саранданон, щяха да се съберат в прохода и да ги преследват до Брейклайн.

Щяха да ги преследват, докато ги открият.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

По здрач на следващия ден елфите вече бяха навлезли дълбоко в планината. Бяха яздили цялата предишна вечер, след бягството от капана на гномите в клисурата Биън, после продължиха на запад към скалистите предпланини на Брейклайн, и не спряха, докато утринната светлина не изпълзя от изток и не се разля над долината Саранданон. Тогава починаха няколко часа, после станаха, ядоха и пак тръгнаха. Дъждът бе спрял, но небето си оставаше облачно и сиво, по хълмовете бе виснала мъгла, плътна като одеяло. Във въздуха се усещаше влага, която носеше миризмата на пръст и гнило дърво. Колкото повече се изкачваха, толкова по-голи и скалисти ставаха хълмовете и миризмата се разсея. Тук въздухът беше хладен, резлив и чист, а мъглата започна да се разкъсва.

По пладне възвишенията бяха останали зад гърба им и пътят им вече се виеше нагоре в планината. Джърл Шанара им бе казал, че ще яздят докато съвсем се стъмни, защото искаше да наберат преднина пред преследвачите си. Беше твърдо решен преди да спрат да са излезли на терен, по който не оставят ясни следи. Никой не възрази. Яздеха послушно в мрака и тишината, гледаха как мъглата се разнася и пред тях се открива планината. Брейклайн представляваше стена от назъбени скали, върхове, които се издигаха високо в небето и изчезваха сред облаците, стръмни урви, които се спускаха стръмно надолу на няколко хиляди фута, огромни голи склонове и назъбени проломи, формирани от движението на земята по времето, когато светът все още е добивал облика си. Планината се издигаше до небесата, сякаш се опитваше да се изкачи там и да избяга от света, приличаше на протегнатите ръце на гиганти, заледени от времето. На север и на юг, докъдето стигаше погледът, навсякъде се простираше Брейклайн, като бариера, забраняваща преминаването, като крепост срещу натрапници.

Елфите започнаха пътя си през планината в тишина. Пред лицето на подобна дълговечност ги завладя онова характерно усещане за собствената им смъртност.

С падането на нощта вече бяха прехвърлили по-ниските върхове и нямаха видимост нито към хълмовете, по които се бяха изкачили дотук, нито към по-отдалечената долина Саранданон. Устроиха лагера си в една смърчова горичка, сгушена в плитка долчинка, свряна между голите върхове, по които блестеше сняг, подобно на тънка, бяла мантия. Там имаше прясна вода, трева за конете и дърва за огън.

Щом свършиха с настаняването и се нахраниха, Прея Старли се върна назад по следите им, за да провери за преследвачи. Докато я чакаха да се върне, Тей обсъди с Джърл и Врий Иридън видението, което бе разкрило местоположението на Черния елфически камък. Той още веднъж изброи особеностите му, като си направи труда да опише всичко, което Бремен му бе казал. Джърл Шанара слушаше внимателно, силното му лице бе напрегнато, погледът му — съсредоточен и уверен. Врий Иридън, от друга страна, изглеждаше почти незаинтересуван от въпроса, очите му често блуждаеха и се взираха в нощта в търсене на нещо повече от това, което думите на Тей можеха да предложат.

— Никога не съм бил в тази част на Западната земя — отбеляза той, когато Тей свърши. — Не зная нищо за нея. За да усетя скривалището, което търсим, трябва първо да се приближа до него.

— Голяма полза, няма що — сопна се раздражено Джърл. Той също бе забелязал как бродят очите на локата и явно беше ядосан от поведението му. — Това ли е всичко, което можеш да направиш?

Врий Иридън само сви рамене. Джърл беше вбесен.

— Може би щеше да се справиш по-добре, ако бе обърнал повече внимание на думите на Тей!

Локатът го погледна, присвивайки късогледо очи, в които мъждукаше лек огън.

— Нека ти кажа нещо. Когато Тей дойде да ме моли за помощ, аз прочетох съзнанието му. Понякога мога да го правя. Видях видението на Бремен, онова, което Тей току-що описа, и си го спомням доста добре. Това видение е реално, приятелю. Ако не беше то, нямаше да съм тук. То е реално и мястото, което показва, също е реално, в това съм абсолютно сигурен. И въпреки това не мога да го открия, без да знам нещо повече.

— Джърл, ти често си пътувал из страната — прекъсна го бързо Тей, нетърпелив да предотврати сблъсъка между двамата. — Нещо от

това, което разказах, не ти ли звучи познато?

Приятелят му поклати глава, по лицето му се изписа раздразнение.

— Повечето от пътуванията ми са били ограничени до проходите — до Хейлис Кът и Уорл Рън, и онова, което лежи зад тях. А точно тази планинска формация — двата върха, разтворени като пръсти — ми звучи като всяко едно от десетките двойни възвишения, които съм виждал.

— Но не си сигурен кое точно?

— А ти как мислиш? — сопна се Джърл.

— По кой път смяташ, че трябва да тръгнем? — настоя Тей. Не можеше да разбере нетипичното поведение на приятеля си.

Джърл скочи на крака.

— Откъде да знам? Попитай нашето приятелче локата, може да има някоя блестяща идея!

— Я чакай! — обади се веднага Врий Иридън и също се изправи. Застана пред Джърл. Изглеждаше съвсем дребен и слаб в сравнение с едрият елф, но изобщо не личеше да се страхува. — Защо не опитаме нещо? Може би ще мога да ти помогна да си спомниш, ако си видял точно тази планинска формация.

Тей също скочи, веднага разбрал какво иска да каже локата.

— Можеш ли да направиш с Джърл същото, което направи и с мен? — попита той бързо. — Можеш ли да пробудиш спомена му, както направи с видението на Бремен.

— За какво говорите? — тросна се Джърл, като поглеждаше ту към единия, ту към другия.

— Вероятно — отговори Врий на Тей, после се обърна към Джърл. — Нали ти казах. Понякога мога да чета съзнанието на хората. Направих го с Тей, за да надникна във видението на Бремен. Мога да опитам и с теб, за да разбера дали в подсъзнанието ти е останал спомен за формацията, която търсим.

Джърл целият пламна.

— Я прилагай магиите си на някой друг! Завъртя се назад, но Тей го сграбчи за ръката и го върна обратно.

— Няма на кого друг, Джърл. Имаме само теб. Да не би да се страхуваш?

Едрият елф се взря почти гневно в него, но Тей не отстъпи, най-вече, защото нямаше друг избор. Нощното небе се бе изчистило от облаците и сега необятната му шир бе изпълнена със звезди. Яркостта им почти заслепяваше. Застанал под светлината им, в пазвата на планината, впримчен в този неочакван сблъсък с най-добрия си приятел, Тей се почувства някак странно беззащитен.

Джърл внимателно освободи ръката си от хватката му.

— Не се страхувам от нищо и ти го знаеш — отвърна той меко.

Тей кимна.

— Да, знам го. Но сега те моля, позволи на Врий да опита.

Те седнаха близо един до друг в тишината. Врий Иридън взе ръцете на Джърл Шанара в своите. Държеше ги хлабаво и се взираше право в очите му. После затвори своите. Тей ги наблюдаваше с безпокойство. Джърл се бе напрегнал като котка преди скок, готов да избяга при първия признак на опасност. Локатът, от своя страна, беше спокоен и вгълбен, особено сега, потънал някъде дълбоко в съзнанието на Джърл, в търсене на това, което им трябваше. Двамата останаха така няколко секунди, свързани — странен съюз. Никой не показваше с нищо какво се случва.

И тогава Врий Иридън пусна ръцете на Джърл и кимна рязко.

— Намерих го. Поне отправната точка. Имаш много добра памет. Двата върха във формата на буквата V се наричат Клеци — или поне ти така ги наричаш.

— Сега си спомням — каза тихо едрият мъж. — Преди пет-шест години, когато търсех трети проход към низината Хори. В планините северно от Уорл Рън, сред най-едрите масиви. Нямаше начин да се открие проход там, затова се отказахме. Но помня двата върха. Да, помня ги!

Изведнъж ентузиазмът му сякаш започна да се топи и раздражението му се върна.

— Е, достатъчно. — Той кимна рязко, повече на себе си, отколкото на тях и се изправи. — Вече имаме отправна точка. Надявам се, че всички са доволни. Сега може би ще мога да поспя малко.

Вбесен, той се отдалечи. Тей и Врий Иридън гледаха след него, без да продумат.

— Обикновено не се държи така — рече накрая Тей.

Локатът се изправи.

— Току-що изгуби шестима от хората си, които му вярваха, в нападение, което чувства, че е можело да бъде предвидено. — Тей се взря в него и старецът сви рамене. — В момента мисли за това. Не можа да го скрие от мен, макар и да се опита.

— Но тези мъже не умряха по негова вина — обяви Тей. — Никой нямаше вина.

Локатът присви очи към него.

— Само че Джърл Шанара не гледа на нещата по този начин. Ами ако ти беше на негово място, как щеше да се чувстваш?

После Врий се изправи и се отдалечи, като остави Тей да размишлява сам по въпроса.

Групата отново потегли с пукването на зората, като се отправи на север през планините към Уорл Рън. Прея Старли се бе върнала през нощта, за да докладва, че няма никакви следи от преследвачи наблизо. Но никой от елфите дори за момент не си помисли, че са в безопасност. Това означаваше само, че си бяха осигурили малко повече свободно пространство. Гномите все още бяха някъде там и ги търсеха. Но щеше да им е много трудно да ги открият в планините, където следите имаха склонността да изчезват сред безчетните скали и объркани проходи. Ако имаха късмет, можеха да се изплъзват от преследвачите си достатъчно дълго, за да открият това, което търсеха.

На Тей му се струваше, че подобна възможност е твърде оптимистична, но пък беше най-доброто, на което можеха да се надяват. Яздеха на север през остатъка от деня, без да видят никакви преследвачи. Следваха дълбоките долини, които прорязваха източната периферия на лабиринта на планините, към прохода Уорл Рън. Установиха се да нощуват на едно равно място, от което се виждаше проходът и долините, които водеха към него откъм Саранданон. Сега бяха близо до мястото, откъдето Джърл беше видял формацията, наречена от него Клеците.

Този ден той като че ли беше в по-добро настроение. Все още беше необщителен и сдържан, но вече не така груб. За това вероятно бе допринесъл и фактът, че сега имаха доста по-добра представа къде отиват. В действителност той се бе извинил на Тей по един доста безцеремонен начин, като бе обяснил поведението си с недостатък в характера. На Врий обаче не каза нищо и Тей предпочете да остави нещата да поулегнат.

Прейа Старли не изглеждаше никак впечатлена от промяната в поведението на Джърл и през цялото време разговаряше с него, сякаш всичко е наред. Тей реши, че тя сигурно вече е опознала настроенията на приятеля му доста добре и е намерила начин да отвърща на всяко от тях. Той изведнъж усети пристъп на ревност, защото между тях двамата не съществуваше такава близост. Още веднъж осъзна, че е аутсайдер, завърнал се изведнъж в стария си живот и все още опитващ се да се нагоди към него. Не знаеше защо това го тревожи толкова, като се изключеше фактът, че с живота му в Паранор бе свършено и му предстоеше отново да свикне с двоякото си отношение към Прейа и Джърл. Не можеше да твърди, че е особено честен с тях, защото бе крил чувствата си към Прейа и от двамата. Или поне така си мислеше. Може би те знаеха много повече, отколкото показваха, и сега той играеше някаква игра на тайни там, където тайни вече нямаше.

Отново тръгнаха по изгрев и стигнаха Клеците по пладне. Тей веднага разпозна върховете, ясното указание от видението на Бремен. Те се издигаха и оформяха на хоризонта остро V, раздалечени доста един от друг и оформящи дълбока цепнатина. Пред тях имаше лабиринт от по-малки възвишения, носещи следите на времето и стихииите, напълно голи, ако не се брояха няколкото разпръснати тук-там групички ели и елши, както и няколко упорити туфи трева и диви цветя. Отвъд тях, след V-образната цепнатина, се издигаше планинска стена, така мъглива, че не можеха да се видят очертанията ѝ.

Джърл заведе групата до началото на прохода, който водеше нагоре към върховете, и там слязоха от конете. Пред тях в небето се рееха грабливи птици и описваха широки, изящни кръгове. Денят беше ясен и светъл; дъждоносните облаци се бяха понесли на изток, към Саранданон. Тей усети слънцето по лицето си, топло и успокояващо, когато се загледа нагоре към прострялата се безкрайна шир от скали и дефилета и се зачуди какви ли тайни крият.

— Ще оставим конете тук и ще продължим пеша — обяви Джърл и се ухили самодоволно, щом видя изражението му. — Във всеки случай можем да продължим с конете само още малко, Тей. После ще трябва да ги оставим на преследвачите си. Ако направим това сега, ще можем да ги скрием в гората. Може да се наложи да се върнем пак тук, преди да приключим задачата си.

Прейа го подкрепи и Тей знаеше, че са прави, макар че не му се искаше да оставят животните, които ги бяха превели през толкова опасности. И без това се бяха сдобили толкова трудно с тях. Но на онези, които ги преследваха, също щеше да се наложи да продължат пеша, щом стигнеха дотук, затова той реши, че това е най-доброто, което могат да направят.

Джърл избра един от елфите-преследвачи, прошарен ветеран на име Обан, да остане с конете. Инструктира го да отведе животните и да ги скрие някъде, където няма да могат да ги открият, после да остане на пост, докато дружината се завърне. Обан искаше да се присъедини към тях, след като скрие конете, но Джърл изтъкна, че може да се наложи да ги закара на друго място, ако преследващите ги гноми се приближат прекалено близо до тях и че ще е необходимо той да доведе конете при другарите си, ако бъдат нападнати при слизането от върховете. Обан се съгласи неохотно, взе поводите на конете и замина.

Джърл поведе останалите. Вече бяха само седмина — той самият, Тей, Прейа, Врий Иридън и последните трима от елфите-преследвачи. Тръгнаха през лабиринта от скали и дървета към мрачната пролука между Клещите.

Катериха се през остатъка от деня. Докато напредваха, Тей се хвана, че отново премисля задачата, която им предстоеше. Вярно бе, че и останалите от групата споделяха отговорността за намирането на Черния елфически камък, но все пак заръката на Бремен бе отправена изрично към него. Освен всичко останало, той бе и единственият друид сред тях. Само той можеше да борави с магия и да им осигури някаква реална защита. А и беше най-подготвеният да открие и запази Черния камък. Не бе забравил онази част от видението на Бремен, която наемкваше за опасността, обграждаща скривалището на Камъка, внушението за мрачната спирала, която го пази от посегателства, неподправеното усещане за нещо зло. Тей се опасяваше, че откриването му ще е само първата стъпка. След това им предстоеше да го запазят, което нямаше да стане лесно и безопасно. Щом Камъкът бе останал недокоснат толкова векове, сигурно бе силно защитен. Врий Иридън и Прейа Старли можеха да му помогнат при намирането. Джърл Шанара и елфите-преследвачи сигурно щяха да му съдействат

да го вземе. Но по-голямата част от бремето лежеше на неговите плещи.

И така бе редно, разсъди той. Беше се подготвял за това през тези петнадесет години, през почти целия си съзнателен живот. Времето, прекарано в Паранор, всъщност бе посветено на това. Нищо, което бе вършил досега, не можеше да се сравни с предстоящата му задача. Като останалите друиди, той бе прекарал дните в Паранор, погълнат от проучванията си, в търсене на познание и това, че беше продължил да развива магическите си умения, не променяше факта, че бе водил предимно уседнал живот. Беше живял петнадесет години в изолирана, уединена крепост, без да се интересува от света навън. Сега, когато службата му в Паранор бе изтекла, животът му щеше да се промени завинаги. И промяната започваше тук, в тези планини, сред останките от други векове, с талисман, невиждан от никого след появата на човешкия род.

Затова не биваше да се провали — това беше най-важното. Провалът значеше и край на всяка надежда да бъде спрян Господаря на Магията, край на всеки шанс да бъде създадено оръжие, което да го унищожи, и най-вече край на живота на Тей. Нямаше да има втора възможност, нямаше да може да се върне и да опита отново. Това усилие щеше да бъде кулминацията на годините, посветени на заниманията с друидска магия. Щеше да бъде апотеоз както на това, че магията може да бъде съзидателна, така и на основната цел на живота му като друид.

Но притесненията му далеч не се ограничаваха с това. Групата им бе изтощена от постоянното преследване, от бягствата и криенето, от измъкването от капани, от недостига на сън и дългите часове езда. Не бяха яли както трябва повече от седмица, лишени от провизиите, които се надяваха да съберат, защото бяха захвърлили целия си улов по време на бягството. Бяха обезсърчени от загубата на другарите си и от страха, непрестанно разяждащ увереността им, че търсенето ще успее. Никой не говореше за тези притеснения, но те бяха там — в лицата им, в очите им, в начина, по който се движеха, явни за всеки, който си направеше труда да ги погледне.

Времето ни се изплъзва, мислеше си Тей. Процеждаше се като вода през шепи и ако не внимаваха, можеше да се окаже, че е изтекло.

С падането на нощта вече бяха при входа на прохода и установиха лагера си в една рядка горичка от елши, откъм подветрената страна на планината. На тази височина бе хладно, но не чак мразовито. Скалните стени сякаш събираха и задържаха дневната топлина в прохода, вероятно защото се спускаха рязко в дълбока долина, която свързваше източните и западните части. Ядоха пестеливо, вода все още имаха. Увиха се в одеялата си и заспаха необезпокоявани.

На зазоряване отново потеглиха. Изгревът се изля в долината и освети пътя им с неясни сияния, които проблясваха по източния хоризонт като сигнални огньове. Прея Старли ги водеше, като разузнаваше на няколкостотин метра напред от основната група и се връщаше от време на време да докладва, да предупреждава за пречки и да им посочва по-лек маршрут. Тей вървеше с Джърл, но не говореха много. Вече се изкачваха нагоре от долината през западния ѝ край, като излизаха от сянката на двата върха, и внезапно откриха, че пътят им е препречен от масивна грамада, която сякаш беше формирана от огромни пластове земя, начупени и струпани от ръцете на гигант. Пред тях стената на Брейклайн се издигаше до небесата, а нацърбените ѝ върхове бяха като скупчени заедно от ръцете на същия гигант, събрани по някаква напълно случайна и неразбираема логика, очакващи някой да ги подреди и да ги постави отново на местата им.

Прея се върна да ги преведе вляво от грамадата почти цяла миля, по една пътечка, която се извиваше нагоре към острите скали. Сега бяха изчерпали цялата информация от възродилия се спомен на Джърл и вече не им оставаше нищо друго, освен да продължават, докато нещо от видението на Бремен не се появи само. Катереха се по скалите, избягвайки цепнатините, които се спускаха право в мрака, и се придържаха настрани от ръбовете на склоновете и стръмнините там, където при една погрешна стъпка можеха да полетят надолу завинаги. Джърл беше прав, като остави конете, помисли си Тей. Тук щяха да са напълно ненужни.

На билото се натъкнаха на малка, виеща се пътека, почти неразличима, която водеше през тясно дефиле към по-големите канари отпред. Последваха я предпазливо, Прея избърза напред. Елфическото момиче запристъпва леко през плетеницата от светлина и сенки и после напълно изчезна от поглед.

След малко отново се натъкнаха на нея. Стоеше в края на дефилето, загледана към планините отвъд. Щом се приближиха, тя се обърна към тях, видимо развълнувана. Посочи нещо и Тей веднага видя групата скали вляво от мястото, където стояха. Приличаха на шипове, стърчащи към небето под най-причудливи ъгли, обградени в основата си от широк и висок пояс натрошени скали.

Подобно на свити пръсти, слети в еднородна маса.

Тей се усмихна изморено. Това беше отличителният белег, който търсеха, сбора от нацърбени върхове, които криеха някъде дълбоко в скалната си основа крепост, изгубена от времето на вълшебния свят. Крепост, която видението на Бремен бе обещаващо и която пазеше Черния камък на елфите.

Беше се оказало по-лесно, отколкото очакваше, да открият първо двата върха във формата на буквата V и после групата скали, които напомнят свити пръсти. Умението на Врий, който беше възстановил спомена на Джърл, и разузнаването на Прейа ги бяха довели до целта така бързо и ефикасно, че направо не беше за вярване. Ако не бяха се сблъскали с гномите-преследвачи по пътя, щяха да пътуват почти без усилие.

Само че тогава, също толкова бързо, се появиха и трудностите. Търсиха през целия ден, а и на следващия входа към крепостта, скрит сред върховете, но не откриха нищо. Масивните скали, големите скални блокове и плочи, разпръснати около двата върха, предлагаха десетки отвори, които не водеха наникъде. Бавно и усърдно членовете на малката дружина изследваха всяка пътечка, минаваха по нея в сенчестия и хладен сумрак, докато стигнат до някоя стръмнина, гола скала или пропаст. Търсенето продължаваше, настъпи третият ден, после и четвъртият, а елфите все още не бяха открили нищо.

Търпението им започна да се изчерпва. Бяха изминали дълъг път и платили огромна цена само за да се озоват в пълна безизходица — това беше повече, отколкото можеха да понесат. Разяждаше ги ужасното усещане за изтичащото време, за опасността от гномите, които неизбежно щяха да дойдат от изток, за неоправданите очаквания и горчивото разочарование.

Джърл Шанара ги подтикваше да продължават. Той не стана мрачен и навъсен, както Тей очакваше, нито си върна лошото настроение, което беше демонстрирал към Врий Иридън след загубата

на другарите им при клисурата Биън. Не загуби духа, решителността и спокойствието си. Пришпорваше всички неумолимо, дори и него. Настояваше да продължават с търсенето. Караше ги да минават пак по следите си. Принуждаваше ги да проверяват всеки процеп в скалите отново и отново. Силата на волята му отказваше да ги остави да изгубят надежда. Тей осъзна, че Джърл е забележителен водач.

Не получиша от Врий Иридън помощта, която бе очаквал Тей. Нямахме видения, нито усещания, нито проблясъци на интуицията му, нищо, което да им даде указание къде се намира крепостта или входът към нея. Локатът не изглеждаше особено притеснен от това, всъщност даже беше по-скоро ведър. Но Тей предполагаше, че е свикнал с провала и е приел факта, че дарбата му не се появява по команда, а когато и както сама пожелае. Поне не седна да чака появата ѝ. Както всички останали от групата, и той се впусна в търсене, проверяваше нишите в срутените скали, надничаше във всички скрити местенца и пролуки, в тази пукнатина или в онова дефиле. Не коментираше неспособността си да им помогне с таланта си, нито пък Джърл каза нещо по въпроса. И това му правеше чест.

Накрая Прейа бе тази, която направи откритието. Макар че районът, който претърсваха, беше доста обширен и подобен на лабиринт, след четири дни бяха покрили по-голямата част от него. Дотогава за всички вече беше ясно, че ако видението не ги е заблудило, крепостта е скрита по начин, за който не са се сетили. Прейа стана преди зазоряване на петия ден от диренето и тръгна надолу, за да огледа разрушените скални отломъци. Стори го без отчаяние и не от желание да разучи отново местността. Тя седна в сенките на източния скален склон и загледа как светлината започва да осветява върховете и мракът се разсейва, за да се смени сивотата на чезнещата нощ със среброто и златото на новия ден. Гледаше как ярките лъчи на слънцето падат по върховете на планината, просмукват се надолу по скалите, както боя се стича по дървени стени, цвят, обагрящ всяка мрачна пукнатина, открояващ всяка форма и релеф.

И тогава видя птиците. Огромни бели риболовци, морски птици на мили от всякаква видима вода. Издигаха се от една пукнатина в скалата към връх, разположен в средата на групата скали, няколкостотин фута под мястото, където тя седеше. Птиците се появиха неочаквано, бяха повече от дузина, издигнаха се нагоре с

идването на светлината, като по команда, извисиха се в небето и изчезнаха към новия ден, настъпващ от изток.

Какво, зачуди се изведнъж Прейа Старли, правят тези морски птици сред голите скали?

Тя веднага се върна при останалите с новината. Описа им видяното, убеди ги, че си струва да бъде проучено и тогава изведнъж Врий Иридън извика, сякаш бе получил откровение:

— Да, да, точно това търсим!

Всички от групата се оживиха и макар че бяха донякъде резервирани и измъчени от дългото търсене, спането върху скалите цели пет нощи и липсата на добра храна, те излязоха от лагера и тръгнаха към планинския склон със завидна решителност.

Отне им половината сутрин да стигнат до цепнатината, от която бяха излетели птиците. Нагоре нямаше път и пътеката, която бяха принудени да следват, лъкатушеше напред-назад по скалния склон. Налагаше се да са изключително предпазливи и да внимават при всяка стъпка. Прейа, която както винаги водеше, стигна горе първа и изчезна в процепа. Докато другите стигнат до тесния перваз пред пукнатината, тя вече се бе върнала с новината, че има проход, който води през скалите.

Тръгнаха напред в колона по един. Скалните стени се стесняваха около тях. Топлината на слънцето отстъпи място на мрак и хлад. Светлината избледня. Скоро надвиснали над тях скални издатини образуваха таван над главите им и ги затвориха изцяло. Ако въобще проникваше някаква светлина, тя се процеждаше през множеството пукнатини в скалния проход. Скоро очите им привикнаха към мрака и те продължиха. Досетиха се, че за птиците е било по-лесно да се придвижат в по-високите нива, където проходът се разширяваше. Намериха бели пера и парченца стара трева и клонки, които белите риболовци явно бяха носили за гнездата си. А те, разбира се, сигурно бяха далеч напред, където имаше повече светлина и въздух. Дружината продължи.

След известно време скалният таван се спусна толкова ниско, че бяха принудени да пълзят. После проходът се разклони наляво и надясно. Прейа им каза да изчакат и тръгна надясно. Върна се след известно време и ги поведе наляво. Не бяха вървели много, когато

проходът отново се разшири и те вече можеха да се изправят. Пред тях светлината вече бе по-ярка. Наближаваха края.

След още петдесетина метра излязоха на брега на огромно езеро. Неговата поява бе така неочаквана, че всички се заковаха на местата си и се втренчиха невярващо. То изпълваше огромен кратер, водите му бяха обширни и спокойни, ненабраздявани дори от най-леката вълничка. Над него се виждаше небето, безоблачен син купол, през който към кратера струеше светлина и топлина. Слънчевите лъчи се отразяваха в повърхността на водата и езерото бе като огледало за околните скали, като изобразяваше дори най-малкия детайл от релефа им. Тей огледа скалите и откри гнездата на риболовците високо горе. Птици обаче не се виждаха. Под заслона на планинските скали и по равната шир на езерото не помръдваше нищо, тишината бе всепоглъщаща и пълна и някак крехка като стъкло.

След кратко обсъждане с Джърл, Прея Старли ги поведе наляво по брега на езерото. Той представляваше смес от натрошени скали и плоски камъни, които проскърцваха под ботушите им и звукът откънтяваше зловещо в пещеро подобната кухня на кратера. Тей хвърли магията си напред, за да търси капани и скрити опасности, но линиите на земната енергия бяха толкова мощни и древни, че разкъсваха крехката му мрежа и го принуждаваха да я изгражда отново. Той придърпа Джърл близо до себе си и го предупреди, че тук има огромна магия, стара като света.

Тя пазеше кратера и всичко, което лежеше в него. Тей не можеше да открие никаква конкретна опасност в нея, нито източника или предназначението ѝ. Не смяташе, че са заплашени, но беше по-добре да бъдат предпазливи.

Продължиха, докато не обиколиха езерото почти наполовина. Все още не се забелязваше никаква следа от живот или знак, че отвъд има нещо, което могат да видят. Нито Тей със своята друидска магия, нито Врий Иридън с дарбата си на локат успяха да открият онова, което търсеха. Слънцето беше проникнало отвъд скалния склон и сега приличаше директно над тях — горящо кълбо наскреде синьото. Не можеха да погледнат нагоре, без да ги заслепи, затова свеждаха очи към земята, докато вървяха.

И тогава, с настъпването на зенита, Тей Трифънйъд видя сянката.

Беше се отдръпнал, за да открие по-високо място, от което да огледа другия бряг през заслепяващите отражения по повърхността на езерото. Докато търсеше подходяща позиция, откъдето да види нещо въпреки блясъка, той забеляза, че сянката на една голяма издатина високо над езерото пада върху скалната стена на няколко метра напред. Сянката пълзеше по стената до една тясна пукнатина и спираше. Нещо около тази пукнатина привлече погледа му. Той изпрати магията си да я изследва.

Това, което откри, беше надпис, издълбан в скалата.

Тръгна бързо напред, за да настигне Прейа, и заедно насочиха дружината натам. Секунди по-късно стояха пред цепнатината, взирайки се в надписа. Той беше древен и неразгадаем. Беше на елфически, но на непознат диалект и почти изличен от времето.

Тогава, внезапно вдъхновен, Врий Иридън пристъпи напред, накара Джърл и Тей да го повдигнат, протегна ръка и прокара пръсти по надписа. Остана така за момент, със затворени очи, ръцете му ту се движеха, ту спираха, ту пак започваха да го обхождат. После се спусна пак долу. Като в транс, той се наведе към скалата, на която стояха, и като, че без да вижда какво прави, защото очите му бяха втречени в нещо, невидимо за останалите, започна да драска с парче камък думи по гладката повърхност.

Тей се наведе, за да прочете написаното.

ТОВА Е ЧУ МАГНА. НИЕ ВСЕ ОЩЕ ЖИВЕЕМ ТУК. НЕ ДОКОСВАЙ НИЩО. НЕ ВЗИМАЙ НИЩО. НАШИТЕ КОРЕНИ СА ДЪЛБОКИ И СИЛНИ. ПАЗИ СЕ.

— Какво означава това? — прошепна Джърл.

Тей поклати глава.

— Това е магическа защита над онова, което лежи отвъд тази цепнатина. Означава, че всяко вмешателство ще доведе до неприятни последиствия.

— Тук се казва, че те са още живи — обяви Врий Иридън, а в гласа му звучеше неверие. — Това не може да бъде! Погледнете този надпис! Той е още от света на магията!

Те стояха, като ту се втречваха в надписа, ту в цепнатината, ту се споглеждаха. Зад тях елфите-преследвачи и Прейа Старли чакаха.

Никой не продумваше. Усещаха как времето се изнизва, как миналото и настоящето се сливат и преминават отвъд всяко понятие за земен живот и история. Сякаш бяха на ръба на пропаст, със съзнанието, че една грешна стъпка би ги запратила направо към смъртта. Хей чувстваше присъствието на магия така силно, сякаш усещаше допира ѝ с кожата си. Магия стара, мощна и неустоима, надхвърляща всяка нужда и цел, изпълваше всичките му сетива и заплашваше да го залее изцяло.

— Не сме дошли чак дотук, за да се връщаме обратно — тихо рече Джърл, като погледна към Тей. — Не и без причина.

Тей кимна. Той също бе решен да продължат. Погледна към Врий Иридън, Прейа Старли, към елфите-преследвачи, които стояха зад нея, и накрая пак към Джърл. Той му отвърна с крива усмивка.

Друидът пое дълбоко дъх и пристъпи в тъмната паст на пукнатината.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пукнатината бързо се разшири и прерасна в коридор, достатъчно широк да минат двама елфи един до друг. Стъпала се виеха надолу в мрака, който бе толкова непрогледен, че дори изключително острото зрение на Тей не успяваше да различи нищо. Той се придвижи няколко метра напред, като опипваше стената, и откри метална плоча. Когато я докосна, от плоската и повърхност заструи светлина — бледожълта и студена. Той се взря изненадан в нея; тук имаше магия, каквато не бе срещал досега. Светлината разкри още една плоча, малко по-напред. Тей тръгна към нея, положи ръка отгоре ѝ и тя също засия. Това го изуми. Чуваше стъпките на останалите, които идваха зад него. Почуди се какво ли си мислят. Но никой не проговори, а и той не се обърна към тях. Вместо това продължи, като докосваше металните пластини и така осветяваше пътя им през мрачния коридор.

Спускаха се дълго. Тей не можеше да определи колко, беше се концентрирал изцяло върху разпростирането на друидската магия напред по прохода, за да открие скрити капани. Металните плочи, които излъчваха светлина, бяха признак на съвършенство, каквото не беше очаквал. Магията на Вълшебното царство не беше добре позната, тъй като по-голямата част от нейните тайни бяха изгубени с времето, но Тей винаги я беше смятал по-скоро за природна, отколкото за технологична. Плочите му подсказваха, че е грешил, и това го направи неспокоен. Реши, че тук не бива да приема нищо за даденост. Следвайки въздушните течения, плъзгайки се през пролуките между камъните, лъкатушейки между пращинките, които се вдигаха от стъпките им, друидската му магия изследваше всичко. Бързо и прецизно той обследваше и подреждаше в ума си тайните на света, през който минаваха. Не откри никаква следа от човешко присъствие, макар че предупреждението над входа наемкваше за обратното. Не откри знак някой да е минавал оттук от години, може би и от векове. И въпреки това имаше натрапчивото усещане, че е наблюдаван, че някой го преценява, че нещо чака пред тях, търпеливо и неумолимо.

Стълбището свърши пред масивна желязна врата, по която нямаше никакви ключалки. Не я пазеше никаква магия. Над ръждивата ѝ, корозирала рамка, в камъка бяха издълбани думите ЧУ МАГНА — но само те и нищо повече от надписа над цепнатината, през която бяха влезли.

Останалите от малката група се скупчиха около него. Прейа Старли, застанала на четири крака, започна да оглежда земята пред вратата, после стана и поклати глава. Никой не бе минавал оттук от много дълго време.

Тей провери двете крила на вратата и процепа между тях. Не откри нищо. Пристъпи напред, хвана големите железни дръжки и ги натисна надолу.

Дръжките поддадоха лесно, езичетата се освободиха и крилата на вратата се отвориха навътре в пълен синхрон. От отвора се появи мъглива светлина, която заструи с неземно потрепване, сякаш се процеждаше през стъкло, покрито от дъждовни капки.

Пред тях се извисяваше огромна крепост. Каменните ѝ блокове бяха така древни, че ръбовете им бяха вече изгладени от времето, а повърхността им бе така напукана, сякаш бяха покрити с паяжина. Това беше удивителна конструкция, с кули, извисяващи се хармонично над бойниците, на всеки ъгъл имаше цяла плетеница от свързани помежду си парапети и подвижни греди, и тесни проходи, извиващи се в сложни спирали, подобни на преплетените нишки в гоблен. Крепостта се издигаше все по-високо и по-високо, а върхът ѝ бе почти невидим за окото. Планината я обграждаше от всички страни, като само отгоре се откриваше небето, над тавана от облаци и мъгла. Дървета и шубраци растяха нагъсто по скалните стени, до най-високите им нива, клони и лози се спускаха през шпиловете във вътрешността на крепостта, а дневната светлина едва проникваше през обърканата им плетеница. Явно странната ѝ природа се дължеше на тях. Защото тя се процеждаше през филтъра на растителния саван и се отразяваше чудно през мъглата, като обливаше камъка с воднисто сияние.

Тей пристъпи през вратата в огромен двор, който обграждаше цялата крепост. Сега откри, че е минал през нейната външна стена, каквато всъщност представляваха скалните върхове. Обърна се назад и се взря в тях изумен, осъзнавайки, че с времето планината се е

надигнала и се е приближила към древната крепост, докато стените ѝ са започнали да се пропукват и раздробяват. Сантиметър по сантиметър, планината бе започнала да поглъща отново земята, на която бе изградена крепостта. И един ден щеше окончателно да я заключи, може би за добро.

Продължиха из двора, като се оглеждаха наоколо предпазливо. Въздухът беше влажен и зловонен, миришеше на блато и гнило. Това бе странно, тъй като бяха навътре в планината. Но те се бяха спуснали доста надолу, откакто влязоха през пукнатината в кратера, и Тей предполагаше, че може би отново са близо до морското равнище. Той вдигна поглед към дърветата, храстите и лозите, които растяха високо над тях, по скалата, и видя, че мъглата е по-скоро ситен дъжд. Усещаше влагата по лицето си. Погледна към крепостните врати и прозорци, които приличаха на черни дупки в мъглата. Метални дръжки и ключалки висяха напълно ненужни; почти на всеки ъгъл дървото бе прогнило. Влагата беше разяла камъка и хоросана. Тей се приближи до стената на най-близката кула и потри камъка с ръка. Повърхността му се зарони като пясък под пръстите му. Тази древна крепост, тази Чу Магна създаваше неприятното усещане, че ще се разпадне при първия по-силен полъх на вятъра.

И тогава Тей видя Врий Иридън, който бе коленичил в центъра на двора, с наведена между раменете глава, обвил ръце около себе си, за да не се свлече напълно, дрезгавото му дишане отекваше в тишината. Втурна се и коленичи до него. Прейа също се появи, после и Джърл, по лицата им бе изписана тревога.

— Какво става? — попита Тей. — Зле ли ти е?

Локатът кимна бързо, протягайки ръце към него, молейки за подкрепата му, трепереше като в треска.

— Това място! — едва промълви той. — По дяволите, не го ли усещаш?

Тей го притисна към себе си.

— Не, не усещам нищо. Ти какво чувстваш?

— Ужасна мощ! Зло, дере като пясък кожата ми! Първо не усещах нищо и после изведнъж се появи! Завладя ме изцяло! За миг не можех да си поема дъх!

— Какво представлява? — бързо попита Джърл, като се приближи още към тях.

Локатът поклати глава.

— Не мога да кажа! Досега не съм срещал подобно нещо! Не беше видение, нито интуиция, нито... каквото и да било. Просто мрак, вълна от мрак, а след това се почувствах...

Той си пое дълбоко дъх, затвори очи и застина. Тей погледна бързо към него, опасявайки се, че е изгубил съзнание. Но Прейа го докосна и поклати глава; Врий Иридън само си почиваше. Тей остана на колене, обгърнал локата в прегръдките си, а другите от групата стояха в очакване.

Най-накрая Врий отвори очи, издиша дълго, освободи се от Тей и се изправи на крака. Когато застана пред тях, вече изглеждаше достатъчно стабилен, но ръцете му още трепереха.

— Черният елфически камък е тук — прошепна той. — Него усетих, източника на злото. — Той примигна, после се взря в Тей. — Мощта му е огромна!

— Можеш ли да кажеш къде е? — попита Тей, опитвайки се да запази спокойствие.

Локатът поклати глава, обгръщаше с ръце тялото си, като да се предпази от нещо.

— Някъде напред. В крепостта.

Продължиха към същинската крепост. Тей отново водеше, изпращаше мрежата на магията си напред, за да ги пази от опасности. Минаха през входа в центъра на крепостта и тръгнаха по коридорите във вътрешността ѝ. Тей усещаше Джърл до себе си и Прейа на стъпка назад. Осъзна, че се опитват да го предпазят. Поклати глава. Беше разстроен от неспособността си да усети близостта на Черния елфически камък, което се бе удало толкова лесно на Врий Иридън. Друидската му магия го бе провалила. Но защо? Дали тя не беше безполезна в тази крепост? Не, отговори си сам, защото беше усетил някакво присъствие преди да влязат, очи, които ги наблюдават. Но чии бяха те? Черният елфически камък не би могъл да притежава интелигентност, но явно тук живееше нещо. Какво ли бе то?

Те продължаваха да вървят из крепостта, като слизаха все по-навътре, в най-дълбоките ѝ катакомби. Всичко бе покрито от сенки, подобно на тъмни пластове прашно кадифе. След стъпките им се вдигаше прах, който замъгляваше въздуха. Мебелировката на крепостта вече бе изгнила и се беше разпаднала. Нищо не беше

останало, освен парчета метал и парцали. Пирони стърчаха от стените там, където преди бяха висели гоблени и картини. Нищо не бе останало от произведенията на древните художници и занаятчии. Вървяха по коридори и проходи до стаите, някои от които огромни и царствени, други — малки и интимни, но всички лишени от живот. По коридорите, които прекосяваха, имаше редици пейки, но когато Тей сложи ръка върху една от тях, тя се разтроши на прах. В нишите имаше счупено стъкло. Оръжия лежаха строшени и вече безполезни, сред купчини изгнило дърво и ръждив метал. Таваните се издигаха в облаци от мрак, а прозорците зееха като кухни на ослепени очи. Нищо не помръдваше, тишината беше като в гробница.

На един кръстопът на няколко широки коридора Врий внезапно ги накара да спрат. Той бе притиснал с една ръка главата си, деликатните му черти бяха изкривени от болка, слабото му тяло се бе изопнало.

— Наляво! — изхъхри той, като едва посочи с ръка. Те се насочиха натам. Прейа Старли изостана, за да хване ръката му и да го подкрепя. Дишането му отново се бе учестило, очите му премигваха, сякаш искаха да се освободят от нещо, което ги дразнеше. Тей се обърна към него, после отново тръгна напред. Все още не усещаше нищо. Чувстваше се странно беззащитен, сякаш магията му го бе изоставила и той вече не можеше да разчита на нея. Стисна зъби, за да прогони усещането за собствената си безполезност, и се насили да продължи. Магията никога нямаше да го напусне, увещавахе се сам той. Никога.

Тръгнаха надолу по широко стълбище, което се виеше около външната стена на огромна ротонда. Стъпките им кънтяха леко в тишината и сега Тей усети отново очите, но вече доста по-осезаемо. Онова, което живееше в крепостта, бе наблизо.

Стигнаха до дъното на стълбището и спряха. Пред тях се откриваше двор, широк и изпълнен с мъглива светлина. Сенки падаха тук-там, накъсани и парцаливи. Задушливият дъх на плесен от мрачните коридори изчезна. Прахът, който изпълваше неподвижния въздух в коридорите, сега се изпари.

В средата на двора имаше градина.

Тя бе с правоъгълна форма, обградена от широка алея от цветни керемиди и камъни, с все още наситени багри. По външния край на

градината растяха цветя от видове, които Тей не успя да разпознае. Бяха пъстри и буйни. Централната част на градината бе заета от горичка крехки дръвчета и лози, така гъсто преплетени, че на практика не можеха да бъдат разделени. Листата им бяха яркозелени и искрящи, клоните и стъблата им имаха странна окраска.

Градина! Тей Трифънйъд бе изумен. Обзе го силно вълнение. Градина, дълбоко в недрата на тази древна крепост, където не би могло да вирее нищо, където не би могла да проникне никаква слънчева светлина. Не можеше да повярва!

Почти без да се замисля, той слезе от стълбите и забърза към нея. Беше само на няколко метра, когато Джърл Шанара го хвана за ръката и твърдо го придърпа назад.

— Не бързай толкова, Тей — предупреди го той.

Стреснат, Тей погледна приятеля си, после видя, че Врий Иридън отново се е свлякъл на колене и клати бавно глава наляво-надясно, поддържан от Прейа. Друидът внезапно осъзна колко силен бе бил импулсът му да тръгне напред, да проучи това, което вижда. Усети обаче и че изцяло е лишен от защитите си. В нетърпението си беше изпуснал неволно мрежата на друидската магия.

Без да казва нищо, той бързо отиде до коленичилиия Врий. Локатът веднага го сграбчи, като по-скоро го усети, отколко видя, и го привлече към себе си.

— Черният камък на елфите — изсъска той през зъби, които бе стиснал, сякаш да преодолее някаква вътрешна болка — е тук!

С трепереща ръка Врий посочи към градината.

Прейа докосна рамото на Тей съвсем леко само колкото да я погледне. Червеникавокафявите ѝ очи излъчваха тревога.

— Той се свлече, щом ти слезе от стълбището. Нещо го нападна. Какво стана?

Тей поклати глава.

— Не съм сигурен.

Взе ръцете на Врий Иридън в своите. Локатът потрепна, после застина отново. Тей призова магията си, целителната ѝ сила, и я изпрати да се влее в тънките ръце и крехкото му тяло. Врий Иридън въздъхна и отново притихна, главата му клюмна.

Прейа погледна към Тей и изви вежда.

— Само го придържай за момент — каза ѝ той. После се надигна, застана до Джърл и го попита тихо:

— Какво мислиш, че прави тази градина тук?

Приятелят му поклати глава и отвърна:

— Нищо добро, ако в нея лежи Черният камък. На твоє място не бих пристъпвал в нея.

Тей химна.

— Но иначе не мога да стигна до него.

— Бих се учудил, ако стигнеш до него, дори и да влезеш в градината. Ти сам каза, че видението е съдържало предупреждение за нещо, което пази Камъка. Може би това е градината. Или нещо, което живее в нея.

Те стояха и се взираха в плетеницата от лози и клони, опитвайки се да доловят нещо от опасността, която усещаха, че ги очаква. Като че ли лек ветрец разклати за миг листата, но нищо друго не помръдна. Тей протегна ръка и изпрати нишка от магията си, за да изследва вътрешността на градината. Тя си запроправя път навътре, претърсвайки внимателно. Но там нямаше нищо освен това, което вече бяха видели — стройни дървета и лози с искрящи листа, и почвата, на която растяха.

И все пак друидът усещаше някакъв живот, нещо повече от растенията, присъствие на нещо силно, древно и смъртоносно.

— Ела с мен — каза накрая той на Джърл.

Те се отделиха от групата и започнаха бавно и внимателно да изследват външния периметър на градината.

Алеята беше широка и свободна, така че имаха видимост във всички посоки. Всяка страна на градината бе дълга няколкостотин метра и навсякъде се виждаше все същото — цветя по края, дървета и лози във вътрешността. Нямаше никакви пътечки. Нито признаци на друг живот. Нито някаква следа от Черния елфически камък.

Накрая се озоваха на мястото, от което бяха тръгнали. Тей отново се приближи към Врий Иридън. Локатът отново бе дошъл в съзнание и се бе свил до Прейа. Очите му бяха отворени и се взираха в градината, но на Тей му се стори, че всъщност виждат нещо съвсем друго.

Друидът коленичи до стареца и тихо го попита:

— Сигурен ли си, че Черният елфически камък е тук?

Локатът кимна.

— Някъде в този лабиринт — прошепна той, гласът му бе груб и надебелял от страх. Очите му внезапно се вдигнаха към Тей. — Не бива да ходиш там! Няма да излезеш отново, Тей Трифънйъд! Онова, което пази Камъка, живее в това място и те чака!

Юмрукът му се вдигна пред изкривеното му от болка лице.

— Послушай ме! Няма да можеш да устоиш пред него!

Тей стана и отиде при Джърл Шанара.

— Искам да направя нещо — каза му, като внимаваше Врий Иридън да не го чуе. — Извикай останалите елфи тук, а Прейа остави с локата.

Джърл го гледа известно време, после направи знак на елфите-преследвачи да се приближат. Когато се събраха, погледна питащо към Тей.

— Искам да ме хванете за ръцете — рече им друидът. — По двама от всяка страна. Дръжте ме и не ме пускайте, без значение какво казвам или правя. Не ме изпускайте. Не реагирайте на това, което ви говоря. Дори не ме поглеждайте, ако можете. Ще успеете ли да го направите?

Елфите преследвачи се спогледаха и кимнаха.

— Какво смяташ да правиш? — настоя Джърл.

— Ще използвам друидската магия, за да открия какво е скрито в градината — отвърна Тей. — Нищо няма да ми се случи, ако запомниш това, което ти казах.

— Ще го запомня — отвърна приятелят му. — Всички ще го запомним. Но тая работа хич не ми харесва.

Тей се усмихна, сърцето му биеше лудо.

— На мен също.

После затвори очи и изличи присъствието на останалите от съзнанието си. Започна да събира магията в себе си, беше се вгълбил изцяло. Там, дълбоко в сърцевината на собствената си същност, той започна да оформя магически образ на самия себе си, същество от дух, лишено от материя, което изпрати напред с едно дълго, бавно издишане.

Отдели се от вещественото си тяло като едва видимо привидение, частица етер на фона на бледата сива светлина на древната крепост. Промъкна се покрай Джърл Шанара и елфите-преследвачи, покрай Прейа и Врий Иридън, и продължи към гъстата,

зелена плетеница на потъналата в тишина градина. Докато се придвижваше, усети доста по-ясно магията, заровена там. Стара, лукава и всепроникваща, корените ѝ бяха по-дълбоки от тези на дърветата и лозите, които я криеха. Това бе ядрото, с което бяха свързани линиите на земната енергия, пазещи крепостта. Те излизаха от него като паяжинни нишки, увиваха се около камък и метал, достигаха от външните стени до най-високите кули, от най-дълбоките килии до най-издигнатите бойници. Разпростираха се по планинските върхове, чак до небето. Огромна концентрация на мисъл, чувство и сила. Сега той вървеше към тяхната мрежа и внимателно подбираше пътя си, като се провираше помежду им, без да ги докосва.

Най-сетне се озова в градината и си запроправя път из нейния лабиринт, сред тежкия мирис на плесен и почва и сладкия дъх на листа и лози. Навсякъде градината бе една и съща — гъста и тайнствена. Той се рееше безтегловен и нематериален по въздушно течение, като избягваше енергийните линии, разпрострени навсякъде, и не правеше нищо, с което можеше да обезпокои онова, което го наблюдаваше.

Беше навлязъл толкова навътре, че вече си мислеше, че би трябвало да я е прекосил надлъж цялата, когато откри неочаквано съгъстяване на енергийните линии на място, където светлината като че ли бледнееше и сенките отново настъпваха. Тук нямаше дървета и лози. Тук господстваше само мрак. На място, на което нищо не растеше, се виждаше само гола земя, която сякаш попиваше разсеяната светлина както гъбата попива водата. Нещо невидимо трептеше и пулсираше като сърце, обгърнато с пластове защитна магия, обвито в покривало от сила.

Тей Трифънйъд се приближи бавно, взирайки се в задушаващите сенки, като внимателно се провираше покрай защитните линии магия. В този си облик той призова покоя в себе си, успокои пулса си, шепота на дъха си, докато накрая потрепването на сърцето му съвсем замря. Оттегли всичко, освен една съвсем мъничка част от себе си, и се сля с мрака. И тогава го видя. Върху древна метална рамка, по която бяха изписани руни и странни същества, лежеше скъпоценен камък, черен като мастило, толкова непроницаем, че никаква светлина не се отразяваше по гладката му повърхност. Непрогледен и неизмерим, излъчващ магия, надхвърляща всичко, което Тей някога си бе представял, Черният камък на елфите чакаше.

Чакаше него.

О, по дяволите! Чакаше него! Като пеперуда, привлечена от пламък, той посегна към него импулсивно, без да мисли, неспособен да устои. Посегна алчно, като отчаян удавник, а сега Джърл Шанара не беше тук, за да го спре. Само образ, нематериално видение, Тей дори не съзнаваше какво върши. В този момент всякакви мотиви бяха изгубили смисъл за него и го движеше единствено нуждата.

И точно фактът, че беше само дух и нищо повече, го спаси. В момента, в който ръцете му се склучиха около Камъка, той се осъзна. Усещаше как магическите енергии затреперват в отговор на присъствието му, чувстваше как вибрират и вият предупредително. Опита се да се отдръпне, да избяга от онова, което го връхлиташе, но не можеше. Онзи, който го наблюдаваше и бе останал скрит за него, съществото, което живееше в руините на Чу Магна, изведнъж придоби ужасяваща форма. Земята затрепери при пробуждането му, лозите, които растяха из цялата градина, допреди миг отпуснати и неподвижни, сега започнаха да се изправят — спирали на смъртта, за която сянката на Галафил беше предупредила Бремен. Те се извиваха между стройните дървета като змии и търсеха. Магията ги направляваше, хранеше ги, даваше им живот и Тей, макар и безплътен, веднага разбра какво търсят. Те се увиха около ръцете и краката му, около тялото и главата му, десетки здрави пипала, появили се отвсякъде. Започнаха да стягат все повече и повече. Тей можеше да усети натиска им. Не би трябвало да го усеща — нали се бе превърнал само в дух. Но магията на градината имаше силата да го открие дори и в тази нематериална форма. Магия, която търсеше магия — магия, която можеше да унищожи дори друид. Тей се почувства сякаш го разкъсват. Чу, че крещи — болката бе напълно реална в душата му. Като призова себе си от ядрото на разпокъсаната си форма, опирайки се на миниатюрната като песъчинка частица, оцеляла от собственото му аз, той се откъсна от увитите лози към светлината.

И внезапно отново се озова в тялото си, извиваше се и крещеше, бореше се да се освободи така буйно, че Джърл и елфите-преследвачи не можеха да го удържат. Тей си пое дъх, потрепери и накрая се свлече в ръцете им. Целият бе прогизнал от пот, дрехите му се бяха разкъсали при усилията да се отскубне от ръцете им. Пред него градината се

вълнуваше от живот, цял смъртоносен океан, тресавище, от което никой не можеше да се измъкне.

И въпреки всичко той бе успял.

Очите му се притвориха и стесниха като цепки.

— По дяволите! — прошепна Тей, като се опитваше да се отърси от спомена за примката на здравите лози, пропълзели по него.

— Тей! — гласът на Джърл бе дрезгав от отчаяние. Едрият мъж го държеше, обвинил с ръце тялото му. Трепереше силно. — Тей, чуваш ли ме?

Друидът се вкопчи в приятеля си и очите му изведнъж се отвориха. Каза си, че вече е добре. Вече беше в безопасност, невредим. Пое си дълбоко и бавно дъх. Беше се завърнал сред живите и от ужаса, вдъхнат му от черната магия на Камъка, беше разбрал онова, което трябваше да узнае.

Разказа на останалите какво бе научил. Повика всички да се съберат близо до него, защото нямаше причина да го държи в тайна от някой от тях, и им каза какво се бе случило. Не ги излъга, но премълча най-мрачното от истината, която бе открил. Опита се да не показва колко е изплашен, макар че страхът му отново се пробуди, щом започна да си припомня преживяното, и го заля като огромна, пълноводна река. Правеше усилие да удържа гласа си спокоен и да не се разпростира прекалено. Когато свърши, им каза, че трябва да помислят какво да предприемат.

Всички се отдалечиха, освен Врий. Локатът остана, без Тей да го е молил за това и когато другите не можеха вече да ги чуят, го хвана за ръката.

— Не каза нищо за онзи, който наблюдава. Не го назова, а би трябвало да знаеш кой е. — Тънките, слаби пръсти го стиснаха още повече. — Усещах, че чака теб, точно теб, сякаш си по-специален за него. Кажи ми какво представлява, Тей Трифънйъд.

Тръгнаха по спираловидното стълбище и седнаха един до друг в тишината на крепостните дълбини. Пред тях градината отново бе притихнала, отново беше само градина и нищо повече. Сякаш не се бе случило нищо.

Тей погледна към локата и после извърна очи.

— Ако ти кажа, трябва да си остане между нас. Никой не бива да узнае.

Врий Иридън кимна и прошепна:

— Господаря на Магията ли е?

Тей поклати глава.

— Това, което властва тук, е много по-старо. Онова, което живее в градината, преди е обитавало тази крепост. То е сбор от души, същества от вълшебното царство, предимно елфи, които преди много векове са били също като мен и теб. Но са пожелали мощта на Черния елфически камък. Пожелали са я и тяхната жажда е била така отчаяна, че не са могли да устоят. Използвали са Камъка, всички те, вероятно заедно, а може и поотделно, и са били унищожени. Не мога да кажа как, но историята им ми бе разкрита. Усетих ужаса и лудостта им. Трансформирани са, превъплътени са в тази градина, в едно колективно съзнание, в обща мощ, чиято магия крепи развалините на крепостта. Тя е концентрирана тук, където останалото от тях е пунало корени под формата на тези дървета и лози.

— И те са били хора? — попита ужасен локатът.

— Някога. Но вече не. Изгубили са всичко човешко у себе си, когато са призовали силата на Черния елфически камък. — Тей се взря в него като обсебен. — Бремен ме предупреди за опасността. Каза ми, че каквото и да се случва, по каквато и да било причина, в никакъв случай да не използвам Черния камък. Сигурно е знаел какво ще ми струва, ако го направя.

Слабото лице на Врий Иридън се сведе и върху него легна сянка. Очите му мигаха бързо.

— Успях да почувствам, че нещо живее тук и те очаква — казах ти това. Но защо те чака? Дали търси някой от своя вид, същества, притежаващи мощ, които използват магия под някаква форма? Или пък се пази от тях? Какво го движи? Мен сигурно пропуска, защото магията ми не подлежи на определение и не е толкова силна. Тя е само интуиция и прозорливост и то няма нужда от нея. Но, по дяволите, мога да почувствам мрака, който се съдържа в него!

Той се обърна към Тей.

— Ти имаш друидска магия, а тя е далеч по-непреодолима. Няма съмнение, че това тук или се страхува, или ламти за нея.

Тей мислеше трескаво.

— То защитава Черния елфически камък, защото той е източник на мощта му. И на живота му. Аз го застраших, като навлязох в

градината и обезпокоих енергийните му линии. Дали е разбрало, че съм друид? Не съм сигурен.

— Но несъмнено те е разпознало като враг. Със сигурност, защото се опита да те убие. Знае, че не те е победило. — Локатът въздъхна, дълго, накъсано дихание. — И ще чака да опиташ отново, Тей. Ако се върнеш в градината, ще бъдеш погълнат.

Те се взираха един в друг, без да продумат. „Разпознало те е като враг — повтори наум Тей думите на Врий Иридън. — Знае, че не те е победило.“ Това изведнъж му напомни за нещо, но не можеше да се сети за какво. Доста се помъчи, докато си спомни. Бремен беше променил външния си вид, формата си, самото си мислене, за, да може да проникне в леговището на Господаря на Магията. Старецът беше променил самия себе си, за да стане едно от чудовищата, които живееха там.

Дали можеше да направи същото тук?

Дъхът му заседна в гърлото и той се извърна, за да не види Врий какво се крие в очите му. Не можеше да повярва, че мисли за подобно нещо. Не можеше дори да си представи, че въобще допуска тази идея в главата си. Това беше лудост!

Но какъв друг избор имаше? Нямаше друг начин — вече знаеше това. Погледна към останалите, които бяха седнали заедно в края на смъртоносната градина. Бяха изминали дълъг път, за да намерят Черния камък на елфите, и никой от тях нямаше да се върне сега. Безпредметно бе да се мисли друго. Залозите бяха твърде големи, цената на провала — твърде висока. По-скоро биха умрели.

О, но трябваше все пак да има друг начин! Като че железни окови бяха стегнали ума му. Как щеше да се принуди да го направи? Какъв шанс имаше да успее? Ако този път се провалеше, нямаше да има връщане. Щеше да бъде погълнат...

Погълнат.

Той се изправи, имаше нужда да стане, сякаш да се изправи лице в лице с решението си, да се отдалечи от страха си. Слезе от стълбището, като остави смутения локат да се взира след него. Отдалечи се и от другите — от Джърл, от Прейа и елфите-преследвачи, — за да събере мислите си и да прецени мощта на силата си. Чувстваше се така изтощен и пречупен, сякаш на плещите му тегнеше канара. Мислеше за себе си като за друид — сега, преди и завинаги, но

той беше само един от малцината, част от ред, който най-вероятно бе осъден да отмре. Светът се променяше и някои неща трябваше да отминат по реда си. Може би така щеше да се случи и с тях, с Бремен, с Риска и с него самия.

Но те нямаше да се оставят да угаснат така, бездейни, помисли си той, обзет от гняв. Нямаше да изчезнат като привидения, стопяващи се в мъглата с настъпването на новия ден, като нещо незначително и лишено от смисъл.

Не биваше да бъдат по-малко от това, което бяха.

Окрилен от тези мисли и въоръжен със силата на убеждението си, той събра и последните останки от своя кураж и извика Джърл Шанара.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Има начин да се доберем до Черния елфически камък — каза тихо Тей на Джърл. — Но единствено аз мога да го направя, и то сам.

Бяха застанали встрани от останалите, леко кривата усмивка на Тей не можеше да прикрие възела, стегнал гърлото му. Денят вече отстъпваше място на нощта, слънцето бе на път да се скрие на запад, отвъд върховете на заобикалящата ги планина. Не му се искаше да остане тук по тъмно.

Джърл го гледа известно време, без да продума.

— Предполагам, че ще използваш някаква друидска магия.

— Да.

Проницателните очи на приятеля му се втренчиха в него.

— Ще се маскираш?

— Да, може и така да се каже. — Тей млъкна за малко и после продължи. — По-добре да не ти обяснявам подробности. Бих искал просто да ми повярваш. Имам нужда да бъда оставен сам, каквото и да се случи. Никой не бива да се приближава до мен, докато не кажа, че може. Ще бъде трудно, защото сигурно ще ти се иска да постъпиш другояче.

— Ще бъде опасно — заяви Джърл.

Тей кимна.

— Трябва да ида в градината. Ако не се върна, ти ще отведеш другите обратно в Арборлон. Чакай, изслушай ме — прекъсна той рязко протеста на приятеля си. — Ако загина, никой друг не би могъл да се справи. Ти имаш смело сърце, Джърл, но не и магия и няма да можеш да надделееш над онова, което живее в градината. Трябва да се върнеш в Арборлон и да чакаш Бремен. Той ще може да помогне. Ние открихме Черния елфически камък, значи ни остава само да намерим начин да се сдобием с него. Ако аз не успея, той трябва да го направи.

Джърл Шанара сложи ръце на хълбоците си и се загледа настрани възмутен.

— Не ме бива много да стоя мирно, докато животът на някой друг е в опасност — особено, ако този някой си ти.

Тей обви ръце около себе си и се загледа в краката си.

— Разбирам те. Щях да се чувствам по същия начин на твое място. Чакането е трудно. Но съм принуден да те помоля за това. Ще имам нужда от твоята сила по-късно, когато моята се изчерпи. И още нещо. Когато изляза оттам и ме видиш, дори и да не си сигурен, че това съм аз, извикай името ми.

— Тей Трифънйъд — рече послушно Джърл.

Взираха се един в друг. Мислеха за годините на приятелството им и преценяваха доколко всичко това надхвърляше очакванията им.

— Добре — каза накрая Джърл. — Отивай. Прави каквото трябва.

Той събра останалите от групата, както му бе поръчал Тей, и ги заведе в подножието на спираловидното стълбище, доста настрани от градината. Тей хвърли към тях последен поглед и се вгледа за миг в очите на Прейа, преди да се обърне отново. Беше се дистанцирал от чувствата си към нея, откакто бяха влезли в Чу Магна, защото знаеше, че не може да си позволи и най-малкото разсейване. Сега го направи отново, фокусира се върху същността си на друид, върху годините, отдадени на усъвършенстване на специфичните му дарби, върху познанията и уменията, които бе придобил. Представи си Бремен: сухото, набръчкано лице; странните, властни очи; усещането за целеустременост, което доминираше в цялото му изражение. Повтори си заръките, които старецът му бе дал, задължението, което бе поел, когато дойде тук.

После се обърна към градината, към смъртоносната плетеница от лози, към сенчестите ъгълчета, към невидимата жива сила, която чакаше някъде в дълбините ѝ. Успокои се, забави ударите на сърцето си, укроти мислите си, обгърна се в плащ от спокойствие. Устреми се към елементите, които хранеха със сила неговата магия — към въздуха, водата, огъня, земята, към инструментите на своя занаят. Призова онова, което успя да открие от тях, търсеше ги и ги привличаше, обгради се с упоителната им смес. Вдишваше ги, вливаше ги в себе си и бавно започна да се променя.

Действаше внимателно, за да постигне резултата, който желаше. Предприемаше малки стъпки в призоваването на магията си, като променяше себе си, без да бърза. Започна да съблича собствената си индивидуалност пласт по пласт, изтри чертите си, промени вида си.

Изчисти се напълно, така че не остана нищо от физическата му същност. После се обърна навътре в тялото си, за да промени и онова, което бе там. Заклучи всичките си чувства и възжеления, мисли и надежди, морални устои и житейски ценности — всичко, което го отличаваше като личност. Събра ги и ги скри там, където нямаше да могат да бъдат открити, откъдето нищо не беше в състояние да ги извади, освен Джърл Шанара, когато произнесеше името му.

Тогава започна да се изгражда наново. Черпеше от живота в градината, за да го постигне. Черпеше от онези създания, някога също били разумни същества. Откри есенцията на онова, което бяха, ядрото на онова, в което ги бе превърнал Черният елфически камък, и го пусна да разцъфти в самия него. Стана като тях, загубен в мрака, обзет от гняв, празен, отражение на тяхното безумие, на тяхната злина. Но все пак не се бе лишил от най-съкровено то на собствената си същност. Беше само на крачка от тяхната участ, свършено близо.

Наблюдаващите го елфи можеха да видят метаморфозата му. Виждаха как високата му, леко прегърбена фигура се свива и гърчи, а дългнестите му крайници се изкривяват. Усещаха как нечестивостта пълзи по него, докато поглъща всичко. Можеха да усетят миризмата на гнило. Можеха да вкусят разрухата му. Той бе отрицание на всичко добро, на всичко човешко и дори Джърл Шанара, който бе наясно с това, което приятелят му се опитваше да направи, се отдръпна.

Лудостта зажува из главата на Тей Трифънйъд, напълно избуяла и обсебваща. Той беше пропит от извратената черна магия на градината, от разрухата на онези, които я бяха осеяли с живота си и превърнали в свой дом. За миг Тей си помисли, че разбира тази магия, как тя е произлязла от неправилната употреба на Черния елфически камък, но мисълта за това разбиране бе заплаха и за последните следи от неговия здрав разум, за мъничкото ядро, което бе запазил, и той се насили да я отпъди.

Навлече в градината, като събрат на създанията, които тя бе погълнала. Вървеше смело, защото нищо друго не би било подходящо. Влезе като един от тях, все още ангажиран със задълженията, които те бяха изоставили след метаморфозата си, все още обитаващ света, който те бяха напуснали. Промъкваше се между стройните дървета и провисналите лози, влизаше като змия в змийското леговище. Беше отровен, колкото и те, и нищо от онова, в което се бяха превърнали, не

беше по-зло от това, в което той се бе преобразил. Навлезе в сенчестите дълбини на градината, привлечен от тях, прониквайки с лекота в бездушната им прегръдка.

Градината и съществата, които я хранеха, реагираха както се беше надявал. Приеха го като свой. Разпознаха го, приветстваха го като един от тях. Той се потопи в тяхната поквара, в разрухата им, позволи ластарите на колективното им съзнание да пропълзят като червеи в ума му, за да могат да разберат намерението му. И видяха, че той беше техен пазител. Той беше градинарят. Той бе дошъл, за да им донесе нещо, промяна, която щеше да породви нов растеж, която щеше да задоволи някоя неизказана още нужда. Той бе дошъл, за да им донесе освобождение.

Тей навлезе дълбоко в градината, така дълбоко, че напълно изгуби себе си в онова, в което се бе превърнал. Всичко останало избледня и нямаше да се завърне отново в паметта му, докато не излезеше оттук. Той се сви на възел, от който животът му се изцеждаше на мънички, алени капки. Целият бе само болка и лудост, гневен призрак, изгубил напълно предишната си същност. Беше лишен от всичко, което бе представлявал.

Но имаше и нещо, което не преставаше да го движи. Непроменимото и неизменно съзнание за целта, която си бе поставил. Той беше дошъл за Черния елфически камък и дори в безумието си бе твърдо решен да се сдобие с него. Непокосим, воден от непреодолимата нужда, той се приближи към него. Магическите линии го докосваха и после се плъзгаха настрана. Лозите потрепераха, но не от гняв, а от признателност. Животът в градината му позволи да се наведе над Черния камък, да го вземе в ръцете си, да го притисне към гърдите си. Те виждаха, че е дошъл да се погрижи за него. Беше дошъл да извлече нова магия от него, магия, която и те щяха да споделят, магия, която щеше да нахрани и задоволи отново глада им.

Защото Тей бе избрал тази маскировка за себе си. Съществата, които съставляваха градината, не можеха повече да призовават силата, която ги бе покварила, не можеха да се хранят от нея. Те бяха заключени в новото си преображение, хванати в капан сред лозите, дърветата и цветята на това парче земя, дълбоко в крепостта, която някога бе техен дом, вкоренени тук завинаги. Те пазеха Камъка, както биха пазили ключалките на оковите си, в очакване на времето, когато

ще им бъде донесен ключа, който да ги освободи. Тей носеше този ключ. Тей беше шансът, надеждата и обещанието, което им нашепваше тяхната лудост.

И така, той тръгна, стъпка по стъпка, обратно през градината, стиснал в ръце — или по-скоро в онова, което минаваше за ръце — Черния елфически камък. Нишките магия се влачеха след него, мрежата от силови линии на градината се отваряше, за да му направи път, ластарите се отдръпваха, за да го пропуснат. Те леко изплющяваха при преминаването му и той усещаше как градината потреперва от болка. Но болката откънтяваше и в него, прекрасно усещане. Болка, която бе обещание за агония, агонията на трансформацията. Мрачна решителност прищипорваше краката му, разяждаше сърцето му, тласкаше го напред през сенките. Нова сила се докосна до уродливата му форма, леко и все още колебливо, като допир на копринени пръсти до кожата. Това беше спящата магия на Черния камък, която се пробуждаше, нетърпелива да се освободи, да даде живот на нови обещания. Тя галеше Тей, като любовница. Милваше разкривеното му тяло и го изпълваше с радост. Нашепваше му, че може да има мощта ѝ за себе си, че може да се разпорежда с нея, както пожелае и тя ще му даде всичко.

Той се изтръгна от сенките на градината към светлината, навън от лозите, вън от гласовете, от допира на обитателите ѝ. Беше ужасно, опустошено същество, изцяло чуждо на всичко човешко — нещо толкова омразно и безчестно, че бе напълно неразпознаваемо. Завлачи се, като оставяше кални дири по каменната пътека, сграбчил Черния камък на елфите, а нишките магия се носеха невидими зад него — струни, които само той можеше да съзре, възжета, които можеха да го върнат обратно на мига. Отпред елфите, дошли с него в Чу Магна, го гледаха с ужас. Щом се появи, те веднага извадиха оръжията си и се подготвиха за нападение. Той ги гледаше и не можеше да разбере кои са. Гледаше ги и изобщо не го беше грижа за тях.

Тогава Джърл Шанара вдигна ръка, за да възпре другарите си. Тръгна напред, втренчен в странното същество. Когато стигна на няколко метра от него, спря и прошепна с нахъсан, дрезгав и изпълнен с отчаяние глас в тишината:

— Тей Трифънйъд?

Произнасянето на името му от Джърл Шанара върна живота на Тей. Друидската магия, която бе задържана в най-съкровения дълбочини на неговото същество, в най-недостъпното ядро на неговата същност, забушува из него и експлодира навън. Тя го освободи от ремъците на маскировката, която бе приел, изтръгна го от обгърналия го мрак, от тресавището, в което беше потънал. Изгори черупката, която бе навлякъл, и погълналата го лудост. И веднага го сътвори наново. Чертите на лицето му и личността му се възвърнаха, мотивите и възжеланията му се възродиха.

След това магията му прекъсна нишките от сила, които се провлачваха след него, и го направи пълновластен господар на Черния елфически камък.

И тогава градината като че побесня. Лозите и дърветата се надигнаха от земята с такава сила, сякаш щяха да се изтръгнат от корените си. Спуснаха се към Черния елфически камък и Тей Трифънйъд, първо за да го върнат обратно, а после да го погубят. Но Тей бе защитен от своя друидски огън, магията, която отново се бе завърнала, в момента на освободението му, и бе прегрупираше силите си, за да го защити от гнева на градината. Лозите го шибаха, нараняваха го и се опитваха да го завлекат обратно в сенчестите си недра. Но огънят ги задържаше, изпепеляваше ги и го пазеше.

Джърл Шанара и останалите от групата се впуснаха напред с мечове и ножове и започнаха да режат преплетените лози. „НЕ! — помисли си Тей, докато се опитваше да ги спре. — Не, бягайте!“ Беше ги предупредил да не се приближават, изрично бе казал на Джърл да не го правят! Но елфите не можеха да се спрат, като видяха как се връща и носи безценния камък, убедени, че се намира в беда. И така, те се спуснаха смело и безразсъдно напред, с извадени оръжия, нехаещи за размера на опасността, пред която бяха изправени.

Но твърде късно осъзнаха грешката си. Градината се обърна срещу тях веднага. Хвана най-близкия от елфите, преди той да успее да отскочи настрана, отдели го от другарите му и го разкъса на парчета. Обезумял, Тей насочи част от друидския си огън към обкръжените си приятели, като отслаби собствената си защита. После се втурна към стълбите, викайки на останалите да го последват. Всички побързаха да го сторят; всички, освен още един от елфите-

преследвачи, който бе твърде бавен в реакцията си и докато се обръщаше, беше заловен откъм гърба и повлечен към участта си.

Тей стигна до стълбището и побягна нагоре. Усещаше как силовите линии навсякъде около него се разрушават. Чувстваше отслабването на магията на градината. Открадването на Черния камък на елфите бе причинило необратими щети дълбоко в жизнената сила на Чу Магна и тъканта ѝ бе разкъсана непоправимо. Тей усещаше как земята започва да се тресе под краката му.

— Какво е това? Какво става? — извика Джърл, като се изравни с него.

— Крепостта се срутва! — изкрещя Тей. — Трябва да излезем!

Те се втурнаха по коридорите, през лабиринта, през тъмните, празни проходи обратно към процепа, през който бяха проникнали. Странна и разстройваща смесица от въодушевление и тревога бушуваше в гърдите на Тей. Беше свободен, гамбитът му бе успял, кръвта му започваше да кипи при тази мисъл. Но цената, която щеше да се наложи да плати, още не бе ясна. Не се чувстваше никак добре; нещо се беше случило с него в градината, нещо, което още не можеше да разбере. Той се огледа, сякаш се опитваше да открие дали не му липсва някое късче. Но беше цял и невредим. Щетата беше вътре в него.

По древните стени на крепостта се появиха цепнатини, които ставаха все по-дълги и по-широки пред очите му. Каменните блокове се разтресоха ужасно и започнаха да се разтрошават. Тей бе разрушил силата на Чу Магна, внимателно съградената магия, поддържала градината и крепостта в по-крехък баланс, отколкото бе предполагал. Чу Магна пропадеше. Нейното време на този свят, продължило толкова дълго, беше към края си.

Прея Старли профуча покрай него, и се втурна напред, като викаше назад през рамо. Тя отново бе заела позицията си на разузнавач в челото на отряда. Тичаше по треперещите камъни, стройните ѝ крака и канелената ѝ коса сякаш летяха. Тей се взря след нея, не можеше да я види ясно. Зрението му беше замъглено и дишането му се затрудни. Поемаше жадно въздух, но все не му стигаше.

Беше започнал да се препъва, когато Джърл Шанара го настигна, забави крачка, обвини силната си ръка около изнемощялото му тяло и го

повдигна. След тях тичаха Врий Иридън и последният от елфите-преследвачи.

Стени и тавани се срутиха, когато излязоха от крепостта и хукнаха през двора към външната стена и портите. Тей почувства, че в гърдите му гори огън. Осъзна, че някаква част от нечистата магия на градината все още е в него. Опита се да я запечата, да я изолира от останалото си тяло, като използва собствената си магия, за да я задуши. После погледна към себе си, сякаш да добие увереност.

За негов ужас Черният елфически камък пулсираше меко до гърдите му. Той извърна очи, като бързо покри скъпоценния камък, за да не го видят останалите.

Петимата се стрелнаха през портите на крепостта и после нагоре по стълбите, които водеха обратно към пукнатината. Тътенът зад тях започна да се усилва, примесен със звука от пропукващи се и цепещи се камъни. В прохода се вдигнаха облаци прах и те едва си поемаха дъх. Врий Иридън бе започнал също да изостава и елфът-преследвач, който тичаше до него, спря да му помогне. Подобно на старци, четиримата се влачеха напред, кашляха и се давеха, в опит да настигнат Прея Старли.

В лоното на планината избухна експлозия. Огромен облак прах и нанеси ги удари в гърба, събори ги и ги просна на стълбите. Разтреперани и замаяни, те не преставаха да драпат напред.

Силата на Тей бързо чезнеше. Болката в гърдите му започна да се разраства. Усещаше как пулсирането на Камъка се усилва. Частицата нечиста магия от градината, все още заключена в него, се хранеше от мощта на Черния камък. Тей се бе маскирал твърде добре. Беше се променил твърде успешно. Беше смятал, че ще може да се възстанови от стореното, но заразата, която сам бе допуснал в себе си, нямаше да изчезне така лесно. Той стисна зъби и продължи напред. Бе поел този риск. Вече нищо не можеше да се направи.

Минаха през пукнатината в скалата и обратно към склона, който водеше към езерото в планинския кратер. Прея Старли стоеше като вкаменена точно пред тях, само на няколко метра по-нататък.

— По дяволите! — изсъска Джърл Шанара.

Пред тях, наредени в широк полукръг, отрязали всеки изход за бягство, стояха десетки гноми-преследвачи. В центъра им, обвити в

черно и прегърбени като привидения, дебнещи в нощта, бяха двама черепоносци.

Преследвачите им най-после се бяха добрали до тях.

Елфите се запрепъваха и струпаха зад Прейа. Тей набързо пресметна, че са само петима срещу почти стотина гноми. Нямаха никакъв шанс. Прейа отстъпи бавно до Джърл. Не беше извадила оръжието си.

— Вече чакаха, когато излязох — каза тя тихо. В гласа ѝ нямаше никакъв страх. Погледна към Тей, лицето ѝ бе странно спокойно. — Твърде много са за нас.

Джърл кимна. Погледна към Тей с помръкнало лице. Зад тях цепнатината избълва прах и чакъл, когато нова експлозия разтrese планината. Земята потрепери в отговор на срутването на Чу Магна и изтичането на магията ѝ.

— Ще трябва да се върнем — прошепна Джърл. — Може да намерим друг път.

Но Тей знаеше, че друг път няма. Пътят им беше само този — през черепоносците и гномите-преследвачи. Да се върнат обратно в процепа, си беше чисто самоубийство. Цялата планина се рушеше и всяко същество, хванато в тунелите ѝ, щеше да загине. Отзад последният от елфите-преследвачи пусна Врий Иридън от прегръдката си и старецът се свлече на скалите. Локатът бе почти в безсъзнание. По лицето и главата му имаше кръв. Кога се беше случило това? — зачуди се Тей. — Как го беше пропуснал?

Елфът-преследвач пристъпи до него.

Безнадеждно е, помисли си Тей.

Отдалечи се от Джърл и опита да се задържи на крака сам. Откри, че може. Изправи се, после погледна право към приятеля си. Джърл отвърна на погледа му с подозрение и Тей неволно му се усмихна. Прейа Старли го гледаше с любопитство.

— Чакайте ме тук — каза Тей.

— Какво смяташ да правиш? — веднага попита Джърл, като пристъпи напред да го хване за ръката и да го задържи.

Тей внимателно се освободи и отвърна.

— Всичко ще бъде наред. Просто чакайте тук.

Тръгна надолу по склона, като подбираше внимателно пътя си по гладките, нестабилни камъни, усещайки продължителните трусове,

които пронизваха планината заради несекващото разрушаване на Чу Магна. Погледна нагоре, над скалното лице, към небето, после към необятните стени на кратера, към спокойното, пленено в него езеро, към планинските върхове и изтъняващото слънце. Остави мислите си да се реят свободно. Мислеше за Бремен и Риска, сега пръснати надалеч, в друга част на Четирите земи, водещи своите собствени битки. Представи си какво ли им е на тях. Помисли за семейството си, за дома си в Арборлон, за родителите си и Кира, за брат си, жена му и децата, за старите приятели, за местата, по които бе живял. Помисли за погубения Паранор и друидите. Успя да побере нещата от миналото и настоящето само в няколко кратки момента, пръсна спомените си пред себе си, а после ги измете настрана.

Спря, когато бе само на десетина метра от черепоносците. Те се бяха изправили и го гледаха с гибелните си червени очи, лицата им бяха скрити под качулките на наметалата. Тей знаеше, че не му достига магия да се изправи срещу тях. Бе злоупотребил със себе си в Чу Магна и сега беше слаб и изтощен. Прие това спокойно. Търсенето на Черния елфически камък бе свършило. Сега оставаше само да го отнесат в Арборлон. Другарите му трябваше да получат шанса си да завършат пътуването до дома. Той беше длъжен да им го даде. Макар че преди щеше да е способен сам да осигури защита на всички, сега не можеше да защити дори себе си. И въпреки това трябваше да го стори. Той беше всичко, което имаха.

Погледна към свитата си в юмрук ръка. Силата на Черния камък лежеше в нея. Бремен го бе предупредил да не я призовава и той му беше дал дума. Но нещата не винаги се подреждат така, както желаем.

Тей рязко вдигна юмука си и усети мрачните вибрации на Камъка в дланта си. Като събра и последните частици от силата и решителността, които му бяха останали, той посегна към сърцето на мрачната магия и призова мощта ѝ. Черепоносците вече реагираха. Осъзнали опасността, те събудиха собствения си смъртоносен огън, отворителен зелен блясък, който хвърлиха към него с ужасяваща точност. Но не се оказаха достатъчно бързи. Черният елфически камък бе очаквал призива на Тей, беше го жадувал. Камъкът беше свързан с него още от мига, в който друидът го отне от градината. Сега бяха господар и слуга, но с още неустановени роли. Пулсирайки от нетърпение, магията заструи между пръстите на Тей в ивици, лишени

от светлина, черна пустота, която поглъщаше всичко по пътя си. Тя смаза огъня на черепоносците. Смаза и самите черепоносци. Смаза и гномите-преследвачи, всичките, дори тези, които се опитаха да избягат. Всички, до последния ужасен гном. Погълна всичко. Изпепели гномите и чудовищата, превърна ги във въглени и се насочи обратно, за да нахрани притежателя на Камъка с животите им.

Тей потрепери и извика, щом магията се върна при него, напоена с животите на своите жертви. Дълбоко в него навлезе злото на черепоносците и убийствената мощ на техния огън. Черните им намерения и извратените им стремежи забушуваха из него, изпълваха го и го опустошаваха. И тогава той разбра каква е тайната на мощта на Черния камък на елфите — тя анулираше силата на магията на другия, откриваше я, присвояваше я. Но цената беше отвратителна, защото взетата мощ ставаше мощ на притежателя на Камъка и го променяше завинаги.

Всичко това продължи само секунди. Цялата вражеска сила беше унищожена. По скалния склон в кратера останаха само парцали от дрехи, парчета от оръжия и малки купчини въглени. Във въздуха витаеше миризма на изгорена плът. По повърхността на спокойните води се бяха появили вълнички, породени от преминаването на огъня на Камъка.

Тей се свлече на колене, магията бушуваше из него на спирали. Усещаше как започва да изяжда тялото и духа му, превръщайки ги в прах. Не можеше да я спре с нищо. Щеше да бъде унищожен от нея и пресътворен отново. Черният камък на елфите падна от треперещите му пръсти на скалата и остана там неподвижен. Мрачните му лъчи бяха секнали. Вибрациите бяха заглъхнали. Тей се втрени в него, опитвайки се да намери начин да концентрира магията си, за да спре процеса на покварата. Стисна очи от болка. Нищо не би могло да го подготви за този ужас — нищо. Не се беше подчинил на Бремен и сега плащаше цената за това.

После Джърл Шанара го държеше, сведен над него, говореше му нещо. Прея също бе там. Чуваше гласовете им, но не можеше да разбере думите. Все още беше със затворени очи и се бореше с магията на Черния елфически камък. Сега той се бе превърнал в градина. Магията бе посята в него, бе пуснала корени в очакване да се поддаде на нейната съблазън. Това беше капан, който не бе предвидил. Имаше

толкова много други обстоятелства, толкова много неща, за които да мисли.

— Тей! — чу той Прейа да вика.

Сега в него растеше нещо тъмно, нещо огромно и невъобразимо зло. Отново бе хвърлен в пробуждането на магията, донесла със себе си същността на черепоносците. Тя го покваряваше. Не можеше да се пребори с нея. Беше твърде увреден, за да го направи.

— Прейа! — прошепна той. — Кажи на Бремен...

След това изгуби съзнание и потъна в друго време и място. Беше лято в Арборлон и отново бе дете. Играеше си с Джърл и падна, докато се опитваше да изкатери една стена. Удари силно главата си и лежеше на тревата. Джърл беше до него и казваше: „О, я не бъди такова бебе! Нищо и никакво падане! Не си се ударил!“ И той се бореше да стане, почти зашеметен, с ожулени лакти и лице, когато Прейа, която играеше с тях, го прегърна и каза: „Остани така, Тей. Изчакай за момент, докато замайването премине. Не бързай.“

Той отвори очи. Джърл Шанара го държеше в прегръдките си с угрижено лице. Прейа бе застанала на колене наблизо, очите ѝ бяха пълни със сълзи, които се стичаха по лицето ѝ.

Ръката му откри нейната и я задържа.

Тогава, също както бе направил с Ритън Кип, той използва магията, за да изтегли въздуха от дробовете си. Усети как сърцето му забавя ударите си. Почувства и отслабването на разрушителната сила в себе си. Приспа му се. Само това му бе останало. Сънят.

Мракът покри очите му и го лиши от зрение. Той въздъхна. Смъртта дойде бързо и нежно и го отнесе.

ЧАСТ ВТОРА
ИЗКОВАВАНЕТО НА МЕЧА

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Почти цяла седмица Бремен, Марет и Кинсън Рейвънлок пътуваха до Камъка на сърцето. Вървяха пеша през целия път, защото и друидът, и следотърсачът смятаха, че така е най-добре. Познаваха местността, защото я бяха прекосявали често, и знаеха, че няма как да минат по преките пътища на коне. Нямаше да пристигнат по-бързо, ако бъдеха принудени да изоставят конете там, където не можеха да минат. Най-добре беше просто да вървят пеша от самото начало и да не усложняват нещата.

Марет смяташе, че така е добре само за тях. Те бяха свикнали да изминават дълги разстояния. Но не и тя. Обаче не каза нищо.

Кинсън водеше, като поддържаше темпо, което смяташе, че ще е удобно и за тримата. Знаеше, че Марет не е съвсем подготвена за дълъг преход пеша, но все пак беше достатъчно издръжлива. Първите два дни ги води по равнинен терен, където пътищата и пътеките все още личаха. Спираха често, за да може Марет да си почива, като се грижеха всеки път да пие вода. През нощта той проверяваше ботушите и краката ѝ, за да се увери, че са в добро състояние. За негова изненада, тя му позволи да прави това без никакви протести. Беше се вгълбила отново в себе си след завръщането на Бремен и Кинсън предполагаше, че се подготвя за мига, в който щеше да разкаже на друида истината за себе си.

Междувременно те продължиха през проходите — от Улфсктаг към Дарклин Рийч. През повечето време следваха река Раб, тъй като тя беше добър ориентир и покрай нея откриваха питейна вода. Дните бяха слънчеви и бавни, а нощите — спокойни. Гъстите гори предлагаха защита и покой и пътуването им протече без инциденти.

На третата нощ Марет изпълни обещанието си и разказа на Бремен, че го е излъгала за времето, прекарано в Сторлок. Тя никога не бе приемана сред сторите и те не я бяха учили да лекува. Всичко, което знаеше за магията, лечителството или нещо друго, бе научила сама. Уменията си усъвършенствала чрез усилни и често болезнени упражнения. Струваше ѝ се, че магията ѝ работи най-добре, когато я

използва за лекуване, и единствено в тези случаи успява да я контролира.

Разказа му и за отношенията си с Коглин. Призна му, че той я е подтикнал да иде при друидите в Паранор и ѝ е казал да потърси там помощ в обуздаването на магията си и че той е изготвил необходимите документи за достъп.

За изненада на Кинсън обаче, Бремен никак не ѝ се ядоса. Изслуша я внимателно, кимайки в отговор, и не каза нищо. Бяха се разположили около огъня, вечерята вече бе изядена, пламъците се превръщаха във въглени, нощта бе ясна, а луната и звездите — ярки. Той не погледна към Кинсън. Сякаш напълно беше забравил за присъствието на пограничника.

Когато момичето спря да говори, Бремен се усмихна окуражително.

— Е, ти си била много дръзка млада дама. А аз оценявам искреността ти към Кинсън и мен. Естествено, ще се опитаме да ти помогнем. Колкото до Коглин, тая история с изпращането ти в Паранор да се учиш на магия и това, че те е снабдил с фалшиви документи, звучи съвсем в негов стил. Коглин не питае особена любов към друидите. Умира си да им натрие носовете и при най-малкия повод. Но струва ми се е бил наясно, че ако си достатъчно силно решена да откриеш истината за своята магия, ако си бил нужният човек, така да се каже, вероятно накрая си щяла да се обърнеш към мен.

— Добре ли познаваш Коглин? — попита Марет.

— Колкото и всички останали. Той беше друид преди мен, по времето на Първата война на расите. Познаваше Брона. По някакъв начин му симпатизираше. Той самият беше бунтар в това отношение. Но освен това Коглин беше и добър и внимателен мъж. Никога не би рискувал да стори онова, което направи Брона. Той напусна друидите преди него. Напусна, защото беше разочарован от методите на обучение. Коглин се интересуваше от забравените науки, служили на стария свят преди разрушаването му. Но Върховният друид и Друидският съвет не подкрепяха работата му. В онези дни те предпочитаха магията — сила, към която Коглин се отнасяше скептично. Според останалите беше най-добре старите науки да останат в забвение. Те може и да бяха служили на стария свят, но бяха довели и до разрухата му. Разкриването на тайните им трябваше да се

направи бавно и внимателно и единствено за ограничени цели. Коглин смяташе това за пълна глупост. Науката не може да бъде ограничавана, спореше той. Тя не се проявява съгласно човешките планове, а по свои собствени закономерности.

Бремен се залюля леко назад, кокалестите му ръце бяха заключени около свитите колене, усмихваше се на спомена за Коглин.

— И така, Коглин напусна, вбесен от отношението към него и от това, което сам си беше причинил, струва ми се. Оттегли се в Дарклин Рийч и поднови изследванията си сам. Виждахме се от време на време, когато пътищата ни се пресичаха. Говорехме. Споделяхме информация и идеи. И двамата бяхме отцепници. С тази разлика, че Коглин отказваше да се смята повече за друид, а аз отказвах да бъда нещо друго.

— Но той е живял много преди теб — отбеляза Кинсън небрежно, като ровеше из въглените с една пръчка и избягваше да поглежда Бремен в очите.

— Той използва Друидския сън, ако за това питаш — отвърна Бремен тихо. — Това бе единствената магическа привилегия, която си позволи. Към всичко останало се отнасяше с недоверие. Към всичко. — Той погледна към Марет. — Смята, че магията е опасна и неконтролируема. Предполагам, че донякъде е бил доволен да научи, че и ти си стигнала до този извод. Смятал е, че има смисъл да идеш в Паранор. Бедата е там, че твърде добре си крила тайната си и друидите никога не са разбрали на какво си способна.

Марет кимна, но не отговори. Тъмните ѝ очи гледаха отнесено в празното пространство.

Кинсън се протегна. Двамата го изнервяха. Хората излишно усложняваха живота си и сега му се представяше поредното доказателство за това.

Той улови погледа на Бремен.

— Е, сега, когато между нас вече няма тайни и всички карти са на масата, моля те, кажи ми още нещо. Защо отиваме в Камъка на сърцето? Какво ще търсим при Коглин?

Бремен го гледа известно време, без да отговори. После каза:

— Както казах, Коглин продължи да се занимава със старите науки. Той знае тайни, изгубени за всички останали. Една от тях може да се окаже полезна за нас.

Старецът млъкна и се усмихна. Беше казал всичко, каквото имаше за казване. Сигурно се ръководеше и от друга причина освен да дразни пограничника, като го държи в неведение, но Кинсън не си направи труда да размишлява върху това или пък да разпитва повече. Само кимна и се изправи.

— Аз ще застана пръв на пост — обяви той и се отдалечи в мрака.

Седя умислен до след полунощ, когато Бремен дойде да го смени. Старецът се появи сякаш от нищото — Кинсън никога не успяваше да чуе приближаването му — и седна до него. Останаха така дълго, без да говорят, загледани в нощта. Седяха на един нисък склон, от който се откриваше гледка към криволичещата между дърветата река Раб. Водната повърхност бе спокойна и сребриста от лунната светлина. Гората беше тиха, сякаш заспала, а въздухът миришеше на хвойна и смърч. Дарклин Рийч започваше малко по на запад от мястото, на което бяха устроили лагера си. Когато на другия ден тръгнаха отново, теренът вече щеше да стане скалист, а пътуването по-трудно.

— Онова, което Коглин може да ни даде — каза внезапно старецът, а гласът му беше тих и покоряващ, — са неговите познания по металургия. Помниш ли виденията? Основното в тях беше създаването на магическо оръжие, което да унищожи Господаря на Магията. То е меч. Мечът ще влезе в битка, носен от мъж, когото още не сме срещнали. Необходими са много неща, за да бъде зареден този меч със силата да устои на Брона. А едно от тях се крие в процеса на изковаването му, за да стане оръжието по-силно от всяко друго. Коглин ще ни разкрие този процес.

Той погледна към Кинсън и се усмихна.

— Мисля, че е най-добре да запазим тази информация за себе си.

Кинсън кимна и не отговори. Бе забил поглед в краката си. После кимна отново и се изправи.

— Лека нощ, Бремен.

Понечи да се отдалечи, когато старецът го спря.

— Кинсън?

Пограничникът се обърна. Бремен отново се бе взрял в мрака, отвъд реката и гората.

— Все още не съм напълно сигурен, че всички тайни са на масата. Марет е много предпазлива млада жена. Тя има свои причини за всичко, което върши, и ги пази за себе си, докато не реши, че е безопасно да ги разкрие. — Той направи пауза, след това продължи: — Както ти сам вече знаеш. Лека нощ.

Кинсън остана на мястото си още миг, после се отдалечи.

Вървяха още три дни през толкова дива и непристъпна местност, че единствените пътеки, които откриха, бяха отъпканите от животни. Не срещнаха никого, нито каквито и да било човешки следи. Теренът бе станал хълмист, прорязан от дефилета и проломи, прояден от пролетните прииждания на Раб, обрасъл с храсталаци и треви, израсли до човешки ръст. На няколко места реката бе излязла от коритото си, образувайки криволици и тресавища, и те вече не можеха да разчитат да се ориентират по течението ѝ. Кинсън ги отведе настрани от вече разпокъсаното ѝ русло към дълбоката гора, като избра местност, където сенките на старите дървета бяха задържали надалеч, буйните храсталаци и високата трева и затова предлагаше по-добра проходимост из набраздения с възвишения и проломи терен. Времето остана добро, затова те успяха да изминат доста голямо разстояние, дори и при тези условия.

Докато пътуваха, Бремен вървеше до Марет, разговаряше с нея за магията ѝ и даваше съвети относно употребата ѝ.

— Има начини да я контролираш — каза ѝ той. — Трудността се състои в това да ги откриеш. Присъщата магия е по-сложна от придобитата. Придобитата магия се научаваш да използваш чрез метода проба-грешка, като постепенно изграждаш познанията си за нея. Откриваш кога се получава и кога не; тя е предсказуема и обикновено можеш да разбереш начина ѝ на действие. Но при присъщата магия това не винаги е възможно. Тя е просто там, родена е с теб, част от плътта и кръвта ти е. Прави, каквото си иска, когато си поиска и често както си поиска, а за теб остава само да откриеш принципите ѝ на действие, доколкото можеш. Проблемът при контролирането на присъщата магия е далеч по-усложнен от факторите, които влияят на проявите ѝ. Характерът ти може да оказва влияние. Емоциите ти, настроението ти.

Защитните сили на организма ти също могат да повлияят върху изблиците на магията. Твоят светоглед, Марет, начинът ти на мислене,

убежденията ти, мотивацията ти — всички те могат да предопределят проявите ѝ. Магията е хамелеон. Понякога просто се отказва и се оттегля, без да се опитва да преодолее защитите и затрудненията, които поставяш на пътя ѝ. Друг път ги атакува, за да ги разруши и да мине през тях, и го постига, без значение какво се опитваш да направиш, за да я спреш.

— А кое е онова, което оказва най-голямо влияние при мен? — попита го тя.

— Точно това трябва да открием.

На шестия ден от тяхното пътуване, те достигнаха Камъка на сърцето. Беше точно след пладне и вече бяха прекосили района от обширни, стръмни хълмове и скалисти долини, който представляваше подстъп към планината Рейвъншорн. Беше им горещо, краката им се бяха подбили от ходене, а след като оставиха Раб и притоците ѝ далеч след себе си, не се бяха къпали вече два дни. Никой не говореше много този ден, бяха концентрирали цялата си енергия, за да достигнат целта си преди мръкване, както бе преценил Кинсън. Въпреки страховитата репутация на Дарклин Рийч, по време на пътуването не срещнаха никакви опасности и общо взето, преходът им бе доста скучен. Затова за тях бе същинско облекчение да видят самотния, подобен на комин връх, който стърчеше към небето в ярката слънчева светлина, обляла малката долина пред тях. Те излязоха от заслона на смърчовете и елите, където сенките бяха тъй дълбоки, че трябваше да следват пътя си почти пипнешком, и тогава го видяха. Кинсън посочи натам, но Бремен и Марет вече кимаха и се усмихваха в знак, че са го забелязали.

Слязоха от хълмовете през туфи диви цветя към хладната сянка на дърветата, които изпълваха цялата долина. Вървяха в тишина сред високите дървета — червени брястове, бели и черни дъбове, калини и брези. Имаше и иглолистни, на стотици години, с гъсти иглички и мъхести стъбла, но широколистните преобладаваха. Затворени под балдахин от клони и зад стена от дебели дънери, те бързо изгубиха от поглед Камъка на сърцето. Кинсън водеше, като все още се оглеждаше за следи, но не откри нищо и вече започваше да се чуди защо. Ако Коглин живееше в долината, как така никога не се бе разхождал наоколо? Нямаше никакви признаци на човешко присъствие. Имаше птици и дребни животни, но нищо друго.

Прекошиха едно поточе и струя ситни, студени капчици ги окъпа там, където водата се спускаше надолу по бързеите. Кинсън блисна няколко шепи на лицето си със затворени заради студа очи и изми потта от челото си. После продължи, като примигваше от влагата, вслушваше се в тишината и току хвърляше поглед назад към Бремен и Марет, които го следваха на няколко крачки. Усети леко безпокойство, но не успя да определи причината. Инстинктите му на следотърсач му нашепваха, че нещо не е наред, но спътниците му не изглеждаха никак разтревожени.

Той изостана крачка назад, за да се изравни с тях и измърмори:

— Нещо като че ли не е наред.

Марет го погледна безучастно. Бремен само сви рамене. Ядосан, Кинсън избърза отново напред. Прекошиха една широка поляна към група високи ели и продължиха през завесата от клони. Внезапно Кинсън усети миризма на дим. Забави крачка и се върна да предупреди останалите.

— Погледни напред — прошепна му Бремен и му посочи с поглед нещо зад него. Кинсън видя, че очите на Марет са странно разширени.

Пограничникът се завъртя бързо и се озова пред най-огромната блатна котка, която някога бе виждал. Тя седеше на шест фута от него и го гледаше. Светещите ѝ очи бяха искрящо жълти, муцуната ѝ беше черна, а окраската на тялото ѝ причудлива и напомняше ковъор, съшит от различни парчета. Това бяха редки животни и се говореше, че срещата с блатна котка обикновено е последното събитие в живота ти. Живееха предимно изолирано, в тресавищата на Източната земя. Беше много трудно да бъдат забелязани, защото можеха да сменят окраската си и да се сливат с обкръжаващата ги среда. Средната им дължина беше три метра, а на височина достигаха до метър. Тази обаче беше дълга пет метра от носа до опашката и поне метър и двацет метра висока. Очите ѝ бяха почти на нивото на очите на Кинсън и ако решеше да скочи отгоре му, щеше да го направи, преди той да успее да мигне.

— Бремен — каза той меко.

Изад гърба си Кинсън чу странно писукане и блатната котка вдигна огромната си глава в отговор. Звукът се чу отново и сега

Кинсън осъзна, че го издава Бремен. Блатната котка облиза муцуната си, издаде подобен звук в отговор, обърна се и се отдалечи.

Бремен се приближи до вцепенения пограничник и сложи ръка на рамото му, за да го успокои.

— Това е котката на Коглин. Бих казал, че сме вече близо до нашия човек, не мислиш ли?

Излязоха от елите, прекосиха една горска полянка, пресечена от криволичещо поточе, и свиха покрай огромен бял дъб. През цялото време блатната котка вървеше тихо пред тях, нито бързо, нито прекалено бавно, като че ли апатично, но в същото време им позволяваше да не я губят от поглед. Кинсън погледна въпросително към Марет, но тя поклати глава. Очевидно не знаеше повече от него.

Накрая стигнаха до обширно сечище, сред което бе построена малка хижа. Тя беше грубо изработена, доста стара и направо плачеше за ремонт. Дъските по стените бяха доста разхлабени, капациите висяха от пантите, а гредите по тясната веранда бяха изпокъртени и пропукани. Покривът изглеждаше достатъчно здрав и коминът беше в добро състояние, но в зеленчуковата градина от южната страна на хижата цареше пълен хаос, а буренаците заплашваха да погълнат основите ѝ. Един човек стоеше пред хижата и ги чакаше. Като си спомни описанието, което Марет му бе дала, Кинсън веднага разбра, че това е Коглин. Беше висок и прегърбен, с кокалеста фигура, доста чорлав и размъкнат, с дрехи, които изглеждаха в същото състояние като самата хижа. Косата му беше тъмна, тук-там прошарена със сиво, и стърчеше от ъгловатата му глава подобно на таралежови бодли. Тясна, заострена брада украсяваше брадичката му, а горната му устна бе полузакрита от мустаци. Бръчки прорязваха обветреното му лице, подобно на бразди, прокарани не само от отминалите години. Той сложи ръце на хълбоците си и ги зачака да се приближат, широка усмивка разкриви лицето му.

— Я виж, я виж — извика той възторжено. — Момичето от Сторлок минава да ме навести. Не мислех, че ще те видя повече. Явно имаш повече кураж, отколкото предполагах. И май си открила истинския учител в занаята, а? Добра среща, Бремен от Паранор!

— Добра среща, Коглин — отвърна Бремен и протегна ръка, която другият моментално стисна. — Виждам, че си изпратил котката

си да ни посрещне. Как му беше името? Неуловимият? Така стресна приятелите ми, че им съкрати живота с по пет години.

— Хм, имаме лек за това и ако този с теб е Кинсън Рейвънлок, той сигурно вече знае за какво говоря! — Коглин махна с ръка на пограничника. — Друидският сън ще ви върне тия години за минутка! — Той вирна ъгловатото си лице. — Нали знаеш за какво служи тази котка, приятелю? — Кинсън поклати глава. — Тя следи за неканени гости, което включва почти всеки. Единствените, които могат да стигнат дотук, са онези, които знаят как да говорят с него. Бремен знае, нали, старче?

Бремен се засмя:

— Старче, а? Присмял се хърбел на щърбел.

— Е, не мога нито да отрека, нито да се съглася. Значи момичето те откри? Отне й доста време. Нали, Марет? — Коглин леко се поклони. — Хубаво име за хубаво момиче. Надявам се, че си докарала всички онези друиди до пълно умопомрачение и крах.

Бремен пристъпи към него. Усмивката изчезна от лицето му.

— Друидите сами се докараха до крах, опасявам се. Преди по-малко от две седмици. Всички от Паранор са мъртви освен мен самия и още двама. Не си ли чул?

Коглин се взираше в него, като че се съмняваше в здравия му разум, после поклати глава.

— Нищичко. Но аз не съм излизал отдавна от долината. Всички мъртви? Сигурен ли си в това?

Бремен бръкна в робата си и извади Ейлт Друин. Вдигна го, за да може Коглин да го види, и го остави да се полюшва на светлината.

Другият стисна устни.

— Да, явно е съвсем сигурно. Това нямаше да е у теб, ако Атабаска беше жив. Значи казваш, че всички са мъртви! По дяволите! Кой го направи? Той ли беше?

Бремен кимна. Нямаше нужда да произнася името. Коглин тръсна отново глава, като обви с ръце гърдите си.

— Не исках да им се случи това. Никога не съм го искал. Но те бяха глупаци, Бремен, и ти го знаеш. Издигнаха стените си и се затвориха зад портите си, като съвсем забравиха целите си. Прогониха ни, нас, единствените, които имаме капка разум, единствените, които

знаехме за какво става въпрос. Галафил щеше да се срамува от тях. Но всички мъртви... По дяволите!

— Затова дойдохме да поговорим — тихо каза Бремен.

Проницателните очи на другия мъж остро се възряха в неговите.

— Разбира се, че е така. Изминали сте целият този път да ми донесеш новината и да поговорим за нея. Колко мило. Е, познаваме се твърде добре, не мислиш ли? Единият от нас е стар, а другият направо древен. Единият ренегат, другият отлъчен. Но и двамата не лишени от цели. Ха!

Коглин се изкикоти сухо и безрадостно. Загледа се за миг в земята, после вдигна очи към Кинсън.

— Я кажи, следотърсачо, видя ли и другата по пътя насам, с твоето остро зрение?

Кинсън се поколеба.

— Коя друга?

— Ха! Така си и мислех! Другата котка, как коя! Не я ли видя? — сопна се Коглин. — Е, тогава всичко, което мога да кажа, е, че си голям късметлия, че Бремен ти е приятел, иначе вече щеше да си станал нечий обяд! — Той се изкикоти, после сякаш изгуби интерес към темата и разпери ръце.

— Е, хайде, хайде! Няма смисъл да висим отвън. На огъня ни чака храна. Предполагам, че ще искате и да се изкъпете. Ще ми отворите работа, не че това има значение за вас. Но аз съм добър домакин, нали така? Хайде!

Като мърмореше под нос, той се обърна и изкачи стъпалата към хижата, а гостите му се повлякоха послушно след него.

Те се измиха и изпраха дрехите си, изсушиха ги, доколкото можаха, облякоха ги отново и по залез вече бяха седнали да вечерят. Небето се обагри в оранжево и златно, после в алено, а накрая в индигово-аметистово, като накара дори Кинсън да се загледа в него с възхита през стената от дървета. Коглин им сервира ястие далеч над очакванията на пограничника — задушено месо със зеленчуци, хляб, сирене и изстуден ейл. Ядоха на маса навън, зад хижата, под нощното небе, изпъстрено от звездите. На масата грееха свещи, които изпускаха някакъв вид тамян, за който Коглин твърдеше, че държи насекомите надалеч. Кинсън реши, че в това има нещо вярно, защото не видяха нито една летяща гадинка наоколо по време на вечерята.

Блатните котки се присъединиха към тях, приближиха се с падането на здрача и се свиха близо до масата. Както им бе казал Коглин, котките бяха брат и сестра. Неуловимият, мъжкият, когото бяха срещнали по пътя си, беше по-едрият, докато женската, Дим, беше по-малка и по-слаба. Коглин каза, че ги е намерил още като малки котенца, изоставени в блатистите райони на Древен Мур, беззащитни плячки за въркозверите. Били гладни, изплашени и безпомощни, затова ги взел в дома си. Той се засмя при спомена. Тогава малки космати топчици, те бяха израснали доста бързо. Коглин не направил нищо, за да ги накара да останат с него; те сами избрали да постъпят така. Вероятно, защото им се поправила компанията му, вметна той.

Здрачът дойде и отмина, нощта стана дълбока, повяваше лек ветрец и всичко бе потънало в мека тишина. Те изядоха храната и се отпуснаха, отпивайки ейл в чаши от печена глина. Тогава Бремен разказа на Коглин какво се бе случило с друидите в Паранор. Щом свърши, бившият друид се облегна назад с чашата в ръка и поклати глава с възмущение.

— Проклети глупаци, всички до един — рече той. — Жал ми е за тях, жал ми е, че ги е застигнала подобна участ, но съм и вбесен, защото профукаха възможностите, които Галафил и останалите откриха пред тях, когато сформираха Първия Съвет. Изгубиха целите си, изгубиха съзнание за основната причина на своето съществуване. Това не мога да им простя.

Той се изплю в мрака. Дим го погледна и примигна стресната. Неуловимият изобщо не помръдна.

Кинсън гледаше ту към него, ту към тях — разчорлен отшелник и неговите блатни котки, и се чудеше какво ли може да причини животът на такова усамотено място на разсъдъка на човека.

— Когато напуснах друидите, отидох при Адския рог и говорих с духовете на мъртвите — продължи Бремен, отпи от ейла си и бръчките по лицето му се изостриха при спомена. — Яви ми се самият Галафил. Попитах го как мога да унищожа Брона. Той ми отговори с четири видения. — Описа ги едно по едно. — И точно видението за мъжа с меча ме доведе при теб.

— И от мен се очаква да ти помогна да намериш този мъж, така ли? — попита Коглин.

Бремен тръсна глава. На светлината на свещите сивата му коса изглеждаше фина като коприна.

— Обръщам се към теб не заради мъжа, а заради меча. Той е талисманът, който трябва да изкова. Видението разкри, че Ейлт Друин ще бъде трансформиран при това изковаване и ще стане част от оръжието. Оръжието, което ще бъде проклятие за Брона. Не претендирам, че съм наясно с подробностите, все още. Имам представа само за същността на оръжието, от което се нуждаем. Знам и че изковаването му трябва да бъде особено прецизно, за да стане мечът достатъчно здрав да надделее над магията на Брона.

— Значи си минал целия този път, за да ме попиташ за това? — каза другият като че ли току-що бяха вдигнали завеса и истината бе излязла наяве.

— Никой не знае повече от теб за металургията. В този процес на изковаване науката и магията ще трябва да се слейт, за да постигнем успех. Аз имам магия — моята собствена и тази на Ейлт Друин — която да вложа. Но се нуждаю от твоите научни познания. Имам нужда от това, което само науката може да осигури — най-подходящата метална сплав, правилните температури за пещта при топенето на всеки от металите, както и точната продължителност на процеса. Как да бъде закален металът, за да стане достатъчно здрав да устои на всяка сила?

Коглин отхвърли всичко това с едно махване на ръка.

— Но не можеш да го постигнеш просто така. Пропуснал си много важен момент. Комбинацията между магия и наука е невъзможна. И двамата го знаем. Затова, ако искаш оръжие, изковано с магия, използвай магия. Нямах нужда от мен.

Бремен поклати глава.

— Опасявам се, че ще трябва малко да престъпим правилата. Магията не е достатъчна за тази задача. Нужна е и наука. Наука от стария свят. Брона е магично създание и точно магията е тази, която го пази. Той не познава науката, не го е грижа за нея, не й обръща внимание. За него, както и за много други, науката е мъртва, част от стария свят. Но ние знаем, че не е така, нали? Науката все още дреме жива, както и магията преди. Сега магията е на почит, но това не значи, че няма място за наука. Тя може да се окаже необходима при изковаването на този меч. Ако мога да приложа най-добрите техники

от науката на стария свят, ще имам още една сила, на която да разчитам. Нуждая се от нея. Сега сме само ние — аз, Кинсън и Марет. Има само още двама души, които са на наша страна, единият тръгна на изток, другият — на запад. Само това сме. Нашата магия е нищожна пред магията на врага ни. Как бихме преодолели Господаря на Магията и слугите му без оръжие, срещу което да не могат да устоят?

Коглин подсмъркна.

— Няма такова оръжие. Пък и не може да се твърди, че оръжие, изковано с помощта на науката — изцяло или отчасти — би могло да устои или пък да има по-добри шансове от оръжие, изковано с магия. Също толкова вероятно е да се каже, че магията може да бъде победена само с магия, и всяка форма на науката тук е ненужна.

— Не вярвам в това.

— Вярвай, в каквото си искаш. — Коглин разроши раздражено косата си. Смръщи се и изкриви тънките си устни. — Оставих зад себе си света и повечето от традиционните му убеждения преди много време. И те никак не ми липсват.

— Но те все някога отново ще те връхлетят, рано или късно, както връхлетяха нас. Няма да изчезнат или отмрат, само защото ти ги отхвърляш. — Бремен бе приковал очи в неговите. — Брона ще дойде тук един ден, след като свърши с онези от нас, които не са успели да се покрият. Добре е да го знаеш.

Лицето на Коглин се изопна.

— И той ще се разкайва за този ден, обещавам ти!

Бремен чакаше, без да казва нищо, без да си дава труд да оспорва думите му. Кинсън се обърна към Марет. Тя срещна погледа му и го задържа. Той знаеше, че тя си мисли същото като него — че позата на Коглин е напразна и глупава, че преценката му е явно нелепа. И все пак Бремен не спори с него. Коглин помръдна неловко на пейката.

— Защо ме притискаш, Бремен! Какво точно очакваш от мен? Не искам да имам нищо общо с друидите!

Бремен кимна, лицето му бе спокойно, а погледът хладен.

— И те с теб. Тях вече ги няма. Нито пък е останало каквото и да било от тях. Вече сме само двамата, Коглин, двама старци, които са все още живи само благодарение на магията на Друидския сън. Силите вече ме напускат, но няма да си отдъхна, докато не сторя, каквото мога за онези, които не са живели толкова дълго — мъже, жени, деца от

всички раси. Те имат нужда от помощта ми. Кажете ми, и с тях ли нямаме нищо общо?

Коглин понечи да отговори нещо, но спря. Всички около масата знаеха какво се опитваше да каже и колко глупаво щяха да прозвучат думите му. Мускулите на челюстта му се изопнаха от безсилие. В пронизващите му очи проблесна колебание.

— Какво ще ти струва, ако ни помогнеш? — настоя спокойно Бремен. — Ако наистина не искаш да имаш нищо общо с друидите, тогава помисли върху това. Друидите нямаше да ни помогнат — наистина, решиха да не го правят, когато имаха този шанс. Прецениха, че трябва да останат отделени, извън политиката на расите. И този избор ги погуби. Сега и ти си изправен пред същата дилема. Пред същата дилема, Коглин — не прави грешка. Да останеш встрани или да се намесиш. Кое от двете?

Те седяха в тишина около масата, друидът, бившият друид, следотърсачът и момичето, а нощта ги обгръщаше с плътната си, кротка прегръдка. Големите котки спяха, дишането им бе меко — леко просвирване на въздух, изпускан от влажни ноздри. Миришеше на горящо дърво, на храна и на гора. Цареше уют и покой. Четиримата бяха обвити като в пашкул в сърцето на Дарклин Рийч и Кинсън си помисли, че тук с малко повече усилия човек може да си представи, че нищо от външния свят не може да го достигне.

Бремен се наведе леко напред, но разстоянието между него и Коглин сякаш значително се скъси.

— Какво толкова има да му мислиш, приятелю? Ти и аз, и двамата сме знаели правилния отговор цял живот, не е ли така?

Коглин изсумтя насмешливо, махна с ръка пред себе си и се загледа в мрака. После се извърна отново раздражено.

— Има метал, здрав като желязо, но далеч по-лек, по-еластичен и не така трошлив. По-скоро е сплав, смесица от метали, която се е използвала в стария свят и е изобретение на старата наука. Всъщност, пак е предимно желязо, но закалено с въглерод при висока температура. Меч, изкован от тази сплав, наистина би бил непобедим. — Той погледна косо към Бремен. — Но температурите при закаляването са далеч по-високи от тези, които който и да било ковач може да създаде. Необходими са машини, за да се достигне тази температура, а тези машини са изгубени за нас.

— Имаш ли процеса? — попита Бремен.

Коглин кимна и почука с пръст главата си.

— Да, тук. Ще ти го кажа. Ще ти кажа всичко, което може да ти свърши работа, и ще приключим този безсмислен разговор! И все пак, не виждам каква полза ще има. Без подходящата пещ...

Кинсън отново погледна към Марет. Тя се взираше право в него, тъмните ѝ очи бяха станали огромни, засенчени от кичурите на късата ѝ черна коса, лицето ѝ бе гладко и ведро. В този миг той си помисли, че е на крачка от това да я разбере, така, както преди не бе могъл. Имаше нещо в начина, по който го гледаше, в откритостта на изражението ѝ, в заряда на погледа ѝ. Но тогава тя неочаквано се усмихна, устата ѝ потрепна в ъгълчетата и очите ѝ се отместиха от лицето му към нещо зад него.

Тогава той се обърна да погледне и видя, че Неуловимият се е втренчил в него, огромната муцуна на котката бе само на няколко инча от лицето му. Светещите очи се бяха заковали в пограничника, сякаш той беше най-странното нещо, което животното някога бе виждало. Кинсън преглътна буцата в гърлото си. Усещаше топлия дъх на котката. Кога ли се беше събудила? Как се бе приближила толкова близо, без да я усети? Издържа погледа ѝ още миг, после пое дълбоко дъх и се извърна.

— Предполагам, че няма да пожелаеш да дойдеш с нас? — обърна се Бремен към домакина им. — Само на няколкодневно пътуване, колкото да видиш изковаването на талисмана.

Коглин изсумтя и тръсна глава.

— Играй си игричките другаде, Бремен. От мен процеса на изковаване и най-добрите ми пожелания. Ако нещо от това ти свърши работа, моля. Но не мърдам оттук.

Той бе надраскал нещо на парче стар пергамент и сега го подаде на друида.

— Най-добрата наука, която мога да предложи — измърмори той. — Заповядай.

Бремен взе пергамента и го пхна в робата си. Коглин се изправи и погледна към Кинсън и Марет.

— Грижете се за тоя старец — каза им. В очите му се бе появила тревога, сякаш внезапно бе открил нещо притеснително. — Той се нуждае от много повече грижи, отколкото предполага. Ти,

следотърсачо, го вразумявай от време на време. Погрижи се да чува добре, когато има нужда от това. А ти, момиче, как ти беше името? Марет? Ти искаш нещо много повече, нали?

Никой не продума. Кинсън извърна очи към Марет. Лицето ѝ бе напълно безизразно, но като че ли беше пребледняла.

Коглин я изглежда сурово.

— Няма значение. Просто го пазете от самия него. Пазете го добре.

Той млъкна внезапно, сякаш реши, че е казал твърде много. Измърмори нещо, което не успяха да чуят, после стана — развлечена, кокалеста фигура, — приличаше на карикатура на самия себе си.

— Прекарайте тук нощта и после потегляйте по пътя си — измърмори той с досада.

Огледа ги внимателно като че ли очакваше да открие нещо, което бе пропуснал, сякаш смяташе, че може би не са тези, за които се представят. След това се обърна и се отдалечи.

Те му пожелаха „Лека нощ“, но той не отговори. Отдалечаваше се решително, без да поглежда назад.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Облаци покриха краищата на непълната луна, като хвърляха причудливи сенки, пробягващи по лицето на земята, подобно на нощни птици, пред напредващите джуджета. Нижеха се протяжните предутринни часове, когато смъртта е по-близо и сънищата превземат напълно ума. Нощта беше топла и тиха. Сякаш всичко вървеше на бавни обороти и времето пропускаше по някоя и друга секунда в безспирния си бяг, а животът за миг се откъсваше от неумолимия си път към смъртта — само за няколко скъпоценни момента.

Джуджетата се бяха измъкнали от гората на Анар в лъкатушещ ред от тъмни силуети, напомнящ течението на река. Бяха няколко хиляди и се спуснаха през Улфсктаг към Нефритения проход, десетина мили северно от лагера на армията на Господаря на Магията. Минаха два дни откакто армията бе тръгнала на юг от Сторлок и макар че наблюдаваха отблизо похода ѝ, джуджетата бяха решили да отложат атаката до този момент.

Сега те се промъкваха през редиците дървета, където Раб водеше началото си като плитка вада от рекичка, наречена Нун. Северната армия бе избрала, много неблагоприятно, точно това място за установяване на лагера си. Вярно, че местността предлагаше храна, прясна трева, както и достатъчно пространство, но откриваше и много възможности за нападателите и двата фланга на армията оставаха незащитени от анфиладен удар. Имаше поставени часови, но с всеки от тях се справиха бързо и дори присъствието на кръжащите черепоносци не можеше да възпре джуджетата в тяхното отчаяние.

Риска им осигури прикритие, когато приближиха достатъчно близо за нападение. Той изпрати илюзорни образи на самия себе си южно от Нун, за да отвлече вниманието на черепоносците, а когато облаците закриха луната и звездите напълно, джуджетата започнаха атаката. Те пропълзяха бързо последната миля, която разделяше ударния им отряд от спящата армия, избиха часовите, преди те да успеят да вдигнат тревога, изкачиха височината, която се издигаше от север и изток над реката и нападнаха. Строят им бе разгърнат по

билото на хълма на половин миля във всички посоки. Бяха въоръжени с лъкове и прашки и обсипваха тролите, гномите и изчадията на мрака с дъжд от стрели. Армията се разбуди, разнесоха се викове и проклетия, войниците се втурнаха към оръжията и броните си, падаха ранени и мъртви наред крачка. Кавалерийски отряд се откъсна от центъра на суматохата, но това беше обречена контраатака. Групата набързо се разпокъса при опита си да се измъкне от хаоса в лагера.

Един от черепаносците изникна от мрака и се спусна към джуджетата за отплата с оголени нокти и зъби. Но Риска бе подготвен за това и когато чудовището се появи, той го изчака да се приближи почти до земята, преди да хвърли срещу му Друидския си огън и да го запрати настрани пищящо и цяло в пламъци.

Атаката беше бърза и пресметната. Вредата, която успяха да нанесат, бе по-скоро повърхностна и без особени последици за армия с тези размери, така че джуджетата не биваше да губят време. Първостепенната им цел беше да предизвикат объркване и да отклонят врага от поетия курс. В това бяха постигнали успех. Те се оттеглиха бързо към гората по най-прекия път, после свърнаха на север отново към Нефритения проход. Врагът не се забави да прати след тях потеря. Огромен отряд на коне се втурна да ги преследва, тъй като все още нямаха представа за размера на силите им. По изгрев преследвачите вече настигаха джуджетата близо до Нефритения проход. Всичко бе протекло според плана на Риска.

— Там — обяви тихо Гефтен, сочейки към дърветата в началото на прохода.

Долу последните редици джуджета се изливаха в клисурата и изчезваха сред скалите горе, заемайки позиции до другарите си, които вече ги чакаха там — четири хиляди души. Зад тях, на по-малко от миля, преследвачите вече се забелязваха сред неподвижните, дълбоки сенки на пред изгревната гора. Риска виждаше как редиците им се разширяват и разпростират все по-нашироко, подобно на появата на водни кръгове, предизвикани от хвърлен в средата на спокойно езеро камък. Силите на преследвачите бяха значителни и нямаше да се справят с тях в директен сблъсък, макар по-голямата част от армията на джуджетата да бе събрана тук.

— Колко остава? — попита той Гефтен.

Следотърсачът сви рамене съвсем леко и пестеливо, каквито бяха по принцип жестовете му, какъвто беше и самият той — дискретен и сдържан. Чорлава, неравна сива коса увенчаваше странната му продълговата глава.

— Час, ако спрат да обсъдят доколко е мъдро да влизат в прохода без никакъв план.

Риска кимна.

— Ще спрат. Вече на два пъти се опариха. — Той се ухили на по-възрастния си другар, закален ветеран от войните по границата с гномите. — Дръж ги под око. Аз ще кажа на краля.

Той изостави позицията си и тръгна назад през скалите. Чувстваше как се изпълва с дива възбуда, подхранвана от предстоящата битка. Ударът по лагера на Северната армия само бе изострил апетита му. Вдишваше утринния хлад и се чувстваше силен и готов. Цял живот бе чакал това. През всичките години, прекарани в изолация в Паранор, за да упражнява бойните си умения, военните тактики и боравенето с оръжия. Всичко беше заради този шанс да се изправи пред враг, който бе далеч по-голямо предизвикателство от онова, което Паранор би могъл да му предложи. Това го караше да се чувства жив по начин, който не можеше да игнорира, и дори отчаянието от обстоятелствата не успяваше да намали въодушевлението му.

Бе стигнал при джуджетата три дни по-рано и веднага бе отишъл при Рейбър. Кралят вече беше предупреден за присъствието на Северната армия и намеренията ѝ и го прие. Риска просто потвърди онова, което той вече знаеше, и само даде още един тласък на решението му да предприеме някакви действия. Рейбър бе крал-войн така, както Риска бе друид-войн, мъж, прекарал целия си живот в битки. Подобно на Риска, той още като момче се беше сражавал срещу нахлуването на гномите в Долен и Централен Анар, които джуджетата смятаха за свои земи, откакто се помнеха. Когато стана крал, Рейбър продължи да преследва каузата си с решителността, с която влизаше в бой. Като поведе армията си дълбоко във вътрешността на тези земи, той отблъсна гномите и разшири границите на родината си почти двойно, а враговете бяха изтикани далеч на север от Раб и на изток от Сребърната река, така че повече да не представляват заплаха. За първи

път от векове по земите между двете реки се възцари мир и спокойствие, в които джуджетата можеха да се установят и живеят.

Но сега отново се бе появило предизвикателство, този път в лицето на приближаващата армия. Рейбър беше мобилизирал джуджетата за предстоящата битка. Битка, която всички знаеха, че не може да бъде спечелена без чужда помощ, и въпреки всичко трябва да бъде поведена, за да оцелеят. Риска им беше казал, че елфите идват. Бремен бе наредил това да стане, а Тей Трифънйъд, на когото той вярваше като на самия себе си, бе заминал на изток, за да изпълни тази заръка. За джуджетата оставаше само да спечелят времето, нужно на подкрепленията да пристигнат. Рейбър разбра това. Той беше близък с Бремен и Куртан Балиндарох и познаваше и двамата като много достойни мъже. Те щяха да сторят всичко по силите си. Но времето беше скъпо и нищо не биваше да се приема за даденост. Кралят добре осъзнаваше и това. Затова Кълхейвън беше евакуиран — Северната армия щеше да нахлуе първо там, — а джуджетата нямаше да могат да защитят столицата си от толкова огромна сила. Жени, деца и старци бяха изпратени дълбоко във вътрешността на Анар, където щяха да са на сигурно място, докато опасността отmine. Междувременно армията на джуджетата се отправи на север през Улфсктаг, за да посрещне врага. Рейбър се обърна при приближаването на Риска и извърна поглед от командирите и съветниците си, от Уирик и Флиър, най-възрастните от петимата му синове, от картите, които изучаваха, и планове, които чертаеха.

— Идват ли? — попита той бързо.

Риска кимна.

— Гефтен наблюдава приближаването им. Смята, че имаме час преди удара.

Рейбър кимна и направи знак на друида да тръгне с него. Кралят беше едро джудже, не висок, но широкоплещест, със силни гърди, главата му беше много голяма, с изпъкнали черти, брадатото му обветрено лице бе набраздено от бръчки. Гърбавият нос и рунтавите вежди му придаваха леко зловещ вид, но под внушителната си външност, той бе сърдечен, жизнерадостен и винаги готов да се засмее. По-възрастен от Риска с петнадесет години, кралят с нищо не отстъпваше във физическо отношение на друида и му беше съвсем равен в боя. Дватамата бяха близки, в някои отношения дори по-близки,

отколкото със семействата си, тъй като споделяха сходни схващания и опит и бяха минали през множество трудности и изпитания.

— Кажи ми отново как мислиш да го постигнеш — нареди кралят, като прихвана Риска с ръка и го отдели от останалите.

— Вече знаеш как — сопна се Риска. Планът бе общ, измислен от него и одобрен от краля и макар да го бяха споделили в общи линии с останалите, все още пазеха някои подробности само за себе си.

— Нищо, кажи ми все пак. — Кралят го погледна смръщен, после пак извърна лице. — Угоди ми. Аз съм твойт крал.

Риска кимна и се усмихна.

— Тролите и гномите и всякакви подобни ще се приближат към прохода. Ние ще се опитаме да ги спрем в началото му. Ще направим добро представление, после ще се оттеглим, видимо победени. Ще ги забавяме през планината няколко дни, но няма да ги спрем. Междувременно останалите им сили ще трябва да се отправят на юг, към Сребърната река. Джуджетата ще бягат при приближаването им. Ще намерят Кълхейвън изоставен. И ще открият, че няма кой да им се противопостави. Ще решат, че цялата ни армия сигурно се бие при Улфсктааг.

— Кое то няма да е много далеч от истината — изсумтя Рейбър, поглаждайки брадата си с огромната си ръка.

— Кое то няма да е много далеч от истината — повтори Риска. — Предусещайки победата, защото те познават добре тези планини, ще се отправят към Прохода на Примката и ще чакат другарите си да ни изтласкат на юг през долината направо в ръчичките им. Гномите ще ги уверяват, че има само два изхода от Улфсктааг — през Нефритения проход на север и през Прохода на Примката на юг. Ако нашата армия ги хване в капан между тях, те нямат шанс да се измъкнат.

Рейбър кимна, като хапеше горната си устна и края на мустаците си със здравите си зъби.

— Ами ако се придвижат към нас твърде бързо или твърде...

— Не, няма — прекъсна го Риска. — Няма да им позволим. Освен това, няма да поемат такъв риск. Ще бъдат предпазливи. Ще се опасяват, че можем да намерим заобиколен път, ако напредват твърде бързо. Най-лесно за тях ще е просто да ни изчакат. Ще чакат, докато ни видят, и тогава ще ударят.

Те отидоха до една плоска скала и седнаха един до друг, загледани в планината. Денят беше ясен и слънчев, но Улфсктааг, далече от подстъпа към прохода, дълбоко в долините и хребетите, които прорязваха огромната ѝ шир, беше покрита със саван от мъгли.

— Това е добър план — каза накрая Рейбър.

— Най-добрият, който успяхме да измислим — поправи го Риска. — Бремен може би щеше да измисли по-добър, ако беше тук.

— Е, той скоро ще е при нас — обяви меко Рейбър. — Както и елфите. Тогава ще пратим този агресор на място, което няма да му е много по вкуса.

Риска кимна, без да отвърне, но се замисли за срещата си с Брона само преди няколко нощи, спомни си какво бе почувствал, когато осъзна какъв е обхватът на неговата мощ, как го бе вцепенил и почти задушил. Такова чудовище нямаше да бъде победено лесно, без значение каква сила излезе насреща му. Това беше повече от обикновена война, в която се сражаваха хора с оръжия, тази война се водеше с магия. А в подобна битка джуджетата щяха неизменно да бъдат в неизгодна позиция, докато видението на Бремен за талисмана не станеше реалност.

Чудеше се къде ли е сега старецът. Колко ли от четирите му видения бяха добили плът.

— Черепоносците ще се опитат да ни шпионират — размишляваше Рейбър.

Риска сви устни и отвърна:

— Ще се опитат, но Улфсктааг няма да е много приветлива към тях. Нито пък ще успеят да различат каквото и да било. Когато осъзнаят какво сме направили, ще бъде вече твърде късно.

Кралят се размърда на мястото си.

— Те ще дойдат за теб — каза той внезапно и се взря в друида. — Знаят, че ти си тяхната най-голяма заплаха, единствената заплаха, освен Бремен и Тей Трифънйъд. Ако те убият, няма да разполагаме с никаква магия в своя защита.

Риска сви рамене и се ухили.

— Тогава ще трябва да се грижиш по-добре за мен, кралю мой.

На северняците им отне повече време, отколкото бе изчислил Гефтен, да се впуснат в атака, но затова пък тя бе изключително яростна. Нефритеният проход беше широк там, където се отваряше

към източен Анар, а после рязко се стесняваше между два върха, които всъщност бележеха входа към Улфсктааг. Предварително подготвена, че съпротивата на джуджетата ще бъде силна, армията на Господаря на Магията хвърли цялата си мощ в прохода, с намерението да победи още при първия опит. Срещу по-слабо подготвен противник щяха да успеят. Но джуджетата бяха удържали проходите през Улфсктааг с години срещу гномските конници и се бяха научили на някои трикове. Количественото превъзходство на северняците донякъде бе изгубило значение заради теснината на клисурата и неравността на терена. Джуджетата не се опитаха да блокират устрема им, а ги нападناха от прикритието на склоновете. По криволичеция проход бяха изкопани скрити ями. Огромни канари бяха хвърлени отгоре, за да се издигнат барикади. Валяха стрели и копия. Стотици нападатели измряха при първия щурм. Тролите бяха особено напористи — огромни, силни и бронирани срещу остриетата. Но за сметка на това те бяха тромави и бавни и много от тях попаднаха в ямите или бяха смазани от канарите. И все пак продължаваха да настъпват.

Най-накрая бяха спрени в другия край на прохода. Рейбър бе наредил там да се изгради стена от трупи зад окоп, пълен с колове и при приближаването на северняците запалиха всичко. Тласкани напред от онези, които ги следваха, и твърде тежки, за да изкачат стената, тролите умираха на място, изгорени до кости. Писъците и зловонието на горящата им плът изпълни въздуха и атаката бе възпряна.

Настъпиха отново по пладне, този път не така безразсъдно, но отново бяха отблъснати. Следващата атака беше по здрач. И всеки път джуджетата бяха изтласквани по-навътре в прохода. Заели позиции от двете страни на клисурата, Рейбър и синовете му ръководеха армията си, като удържаха, доколкото позволяваше разума, преди да свирят отбой, и отстъпваха територията неохотно, но благоразумно, за да не бъдат погубени повече животи, отколкото бе необходимо. Рейбър командваше левия фланг заедно с Гифън, а Уирик и Флиър ръководеха десния. Риска бе оставен сам да избере къде да се сражава. Джуджетата се биеха храбро, притискани на всяка крачка от поне три пъти по-голяма сила. Но те бяха обръгнали от безкрайните битки през годините. По светло не се появиха нито крилати ловци, нито изчадията от отвъдното, така че не се наложи Риска да хаби магията си, за да

подсилва защитата. Все пак планът им не бе да печелят битката, а да я изгубят възможно най-бавно.

По здрач сражението секна и над планините отново се спусна тишина. Мъгла се просмукваше от по-високите нива, заедно с бавното изтляване на светлината, за да обгърне както защитници, така и нападатели. Тишината стана още по-дълбока, щом видимостта намаля, а лек, влажен ветрец се плъзна от скалите и ги загали с дразнещата си милувка. В докосването на този бриз имаше живи същества, невидими, безформени, но осезаеми. Те бяха същества от Улфсктааг, създадени от магия, древни като самото време и петимни за допир като човешки души. Джуджетата знаеха за съществуването им и бяха предпазливи относно намеренията им. Те бяха предвестници на по-големи и мощни създания и не биваше да бъдат слушани. Нашепваха лъжи и фалшиви обещания, изпращаха сънища и предателски видения и да се вслушаш в тях, бе все едно да поканиш смъртта. Джуджетата разбираха това. И точно това знание ги пазеше.

Но не беше така с гномите, които бяха устроили лагера си в началото на прохода. Те бяха ужасени от тази планина и от съществата, които я обитаваха. Суеверни варвари, те се бояха от всяко проявление на магия и особено от вида, който се срещаше тук. Биха предпочели изобщо да не стъпват в Улфсктааг. Тук имаше богове, към които трябваше да се отправят молитви, и духове, които да бъдат умиловивявани. Тази земя беше свещена. Но мощта на Господаря на Магията и неговите мрачни последователи ги плашеше повече, затова те се държаха близо до доста по-стабилните и не така впечатлителни троли. Но вършеха това с неохота и свито сърце, а джуджетата бяха готови да използват страха им срещу тях.

Както бе предвидил Риска, армията на Северната земя предприе нова атака няколко часа преди зазоряване, когато тъмнината и мъглата все още прикриваха движението им. Те настъпиха тихо и яростно и заляха цялата клисура и по-ниските склонове над нея, с намерението да пометат джуджетата с числеността си. Но Рейбър бе изтеглил своята защитна линия на стотина метра по-назад от мястото, където бе завършила последната битка по здрач. Между тези две линии джуджетата бяха издигнали купчини неизсушени трупи и листа, готови за палене. Из прохода бяха издигнати нови барикади, а между кладите бяха изкопани ровове. Когато северняците достигнаха мястото, където

смятаха, че е защитната линия на джуджетата, те откриха позициите изоставени. Дали джуджетата не бяха избягали от прохода? Дали не се бяха изтеглили под прикритието на мрака? За миг объркани, те се поколебаха, като се мотаеха насам-натам, докато водачите им вземат решение. Накрая отново се впуснаха напред. Но джуджетата вече бяха разбрали за атаката. Риска използва магията си, за да запали огньовете, които бяха пръснати по склоновете и из самия проход, и внезапно враговете им се оказаха погълнати от плътен дим, който ги давеше и заслепяваше. Очите им сълзяха, буци свиваха гърлата им, но те продължаваха упорито напред.

Тогава Риска призова своите привидения. Създаде някои от тях от магия, други извая от мъглата, и ги изпрати към дима да си поиграят. Озъбени същества, с оголени нокти, с кървава паст и черни очи, възплъщения на най-големите стракове, привиденията приближаваха към даещите се и полу ослепени северняци. Гномите подивяха и запищяха от страх. Нищо не бе в състояние да ги спре. Те напуснаха редиците и побягнаха. И сега джуджетата удариха — прашкари, стрелци, лъконосци изпратиха своите смъртоносни остриета и камъни към самото сърце на нападателите им и постепенно успяха да отблъснат враговете. Атаката загуби инерция и започна да се разпада, когато враговете падаха мъртви на всяка крачка. На зазоряване проходът отново беше в ръцете на джуджетата.

Северняците атакуваха отново на следващия ден, като отказваха да се предадат, решени да осъществят пробив. Загубите им бяха огромни, но и джуджетата бяха изгубили мнозина от своите и също не можеха да си позволят повече жертви. В ранния следобед Рейбър бе започнал да подготвя отстъплението на силите си. Бяха удържали цели два дни срещу тази армия и това бе предостатъчно. Сега беше време да отстъпят малко, да примамят врага напред. Изчакаха до здрач, докато мракът се спусне отново над тях. Тогава запалиха последния изкоп със сухо дърво, закрит отгоре с листа и зелени фиданки, за да може димът да прикрие движението им и се запромъкнаха назад. Риска изостана, за да се увери, че врагът няма да ги последва твърде бързо. С една малка група джуджета-преследвачи, той отбраняваше най-тесните места във вътрешността на прохода срещу неуверените атаки, преди да се присъединят назад към останалите. Веднъж се появи един

черепоносец, опита се да се спусне под пластовете дим и мъгла, но Риска го отблъсна с Друидския огън и го запрати настрани.

Вървяха цялата нощ, навлизайки дълбоко в планината. Гефтен — ветеран от безброй походи, ги водеше. Той познаваше добре каноните и дефилетата, хребетите и склоновете, знаеше накъде да върви и как да стигне дотам. Избягваха мрачните теснини, обитавани от чудовища — същества, оцелели още от древни времена и извор на суеверен страх за гномите. Придържаха се, където беше възможно, към високите, открити местности, като мракът и мъглата им осигуряваха достатъчно прикритие. Северната армия естествено щеше да изпрати съгледвачи, но те щяха да са гноми, а гномите щяха да са предпазливи. Силите на Рейбър се движеха бързо и решително. Когато армията на Господаря на Магията ги откриеше, тя отново щеше да е на избран от джуджетата терен.

На следващия ден, след като спряха да починат за няколко часа на зазоряване и после отново поеха на път, пристигна вестоносец от по-малката армейска част, която защитаваеше Прохода на Примката на юг в планините. Останалата част от армията на Господаря на Магията била пристигнала и настъпваше откъм долното течение на Раб, за да установи лагера си. Атаката се очакваше по здрач. Джуджетата щяха да удържат прохода най-много ден, преди да отстъпят. Рейбър погледна към Риска и се усмихна. Денят щеше да бъде доста дълъг.

Те оставиха Северната армия да се спусне от Нефритения проход в преследване. Беше вече следобед и слънцето се скриваше зад върховете, а мъглата запълзя надолу от по-високите нива, подобно на лоза, устремяваща се към светлината. Джуджетата чакаха врага в един каньон, където теренът се издигаше и спускаше стъпаловидно през лабиринт от гигантски скали и коварни пропасти. Атакуваха, щом северняците се измъкнаха от една открита падина. Удържаха позициите си само колкото да възпрепятстват напредъка им, после отново се изтеглиха. Мракът се спусна и преследвачите им бяха принудени да спрат, без да успеят да си отмъстят.

По изгрев джуджетата вече бяха изчезнали. Северняците продължиха похода си, нетърпеливи да приключат с тази игра на котка и мишка. Но джуджетата ги изненадаха отново по пладне, като този път ги привлякоха в един задънен проход и се врязаха в незащитените им флангове, щом враговете се опитаха да се изтеглят. Докато

Северната армия успее да възстанови редиците си, джуджетата бяха изчезнали отново. Целият ден измина в серия от удари и отстъпления, по-малката сила дразнеше и унижаваше по-голямата. Но южните подножия на планината вече бяха близо и северняците, вбесени от неспособността си да се приближат до джуджетата, започнаха да набират кураж от мисълта, че плячката им вече няма да има къде да се скрие.

Сега борбата ставаше сериозна. Една погрешна стъпка, и с джуджетата беше свършено. Вестоносци препускаха напред-назад между онези, които примамваха врага да слезе от север, и другите, които все още удържаха Прохода на Примката на юг. Нямаше време за губене. Врагът от юг настъпваше решително, за да преодолее Прохода на Примката, но джуджетата удържаха твърдо позициите си. Южният проход беше по-лесен за защита и труден за превземане, без значение каква сила настъпваше през него. Но джуджетата щяха да отстъпят по изгрев и нарочно да се изтеглят бавно, като накарат северняците да решат, че са ги надвили. Армията на Господаря на Магията щеше да превземе прохода и после да изчака другарите си да изтласкат малобройните и обкръжени джуджета към ударното ѝ чело.

Зората вече беше близо и докато едната част от силите на северняците превземаше Прохода на Примката, другата настъпваше безмилостно на юг. Джуджетата, хванати в капан между тях, нямаше къде да бягат.

Целия ден армията на Рейбър се би, за да забави настъплението на юг. Кралят на джуджетата използваше всички тактики, които бе усъвършенствал през тридесетте години борба с гномите, за да притиска нашествениците при всяка възможност, или създаваше такива, когато не се появяваха сами. Той раздели армията си на три, като предаде командването на най-голямата част на своите генерали, за да бъде тя най-очевидната цел за преследвачите. Двете по-малки групи, едната под негово командване, а другата под ръководството на най-големия му син, Уирик, се превърнаха в клещи, които тормозеха северняците на всяка крачка. Действайки в унисон, те примамваха врага първо в една посока, а после в друга. Когато единият фланг на враговете оставаше открит, заради едната група, другата веднага нападнаше. Джуджетата кръжаха около многобройната армия влудяващо неуловими. Северняците не успяваха да ги притиснат.

По здрач враговете вече бяха изтощени. Дори по-лошо, джуджетата на север получиха подкрепление от другарите си от юг. Двете групи се сляха. Бяха се изтеглили колкото бе възможно и изведнъж вече нямаше място за никакво отстъпление. Нощта и мъглата ги обгърнаха напълно, тъй че беше най-добре да изчакат до сутринта. Но вместо това преследването продължи, защото северняците бяха твърде гневни, за да чакат. Проходът на Примката беше само на няколко мили по-нататък. Джуджетата бяха в капан, лишени от възможност за маневриране или укритие, и сега, най-накрая, северняците бяха сигурни, че многочислената им сила ще постигне своето дълго чакано отмъщение.

Щом нощта се спусна и мъглата се сгъсти по протежение на последните пет мили от долината, към която джуджетата се бяха изтеглили, Рейбър разпрати съгледвачи, за да съобщят за напредъка на врага. Времето изтичаше и трябваше да действат бързо. Гефтен беше извикан и джуджетата най-после започнаха подготовката за бягството, планирано още от самото начало. То щеше да започне под прикритието на мрака и да свърши в полунощ, като отбележи кулминацията в плана, който кралят и Риска бяха измислили, когато друидът се завърна от Паранор. План, основан на знание, притежавано единствено от джуджетата. Единствено на тях бе известно, че през планината има и трети път. Близо до мястото, на което се бяха събрали, недалеч от доста по-достъпния Проход на Примката, имаше серия от свързани помежду си дефилета, тунели и тераси, които криволичеха на изток от Улфсктаг към горите на централен Анар. Самият Гефтен бе открил този таен проход. Беше го изследвал с шепа другари и докладвал на Рейбър преди около осем години. Това беше внимателно пазена тайна. Само малцина избраници сред джуджетата бяха използвали прохода от време на време, за да се уверят, че все още е проходим, да запомнят извивките и завоите му, но никой от останалите не познаваше пътя. Риска бе научил за него от Рейбър при едно посещение у дома преди няколко години. Кралят на джуджетата сподели тайната с единствения, който му бе близък като собствен син. Риска си бе припомнил това, когато Северната армия настъпи на изток, и планът му започна да се оформя.

Сега джуджетата привеждаха този план в действие. Те бавно започнаха да намаляват броя си, като заизливаха част от силите си в

дълга, стабилна колона, отправяща се на изток през планината, следвайки пътя за бягство, добросъвестно начертан от Гефтен. Северняците наближиха началото на долината и съгледвачите се върнаха да докладват. Все още предстоеше най-опасната част от схемата. Северняците трябваше да бъдат забавени, докато джуджетата се изтеглят на безопасно разстояние. Заедно с Риска, Рейбър поведе малка група от двадесет доброволци на север. Те заеха позиции сред група скали, от които се виждаше широкия проход към долината. И когато първите редици от армията на Господаря на Магията се появиха, атакуваха.

Това бе прецизна, светкавична атака, целяща единствено да обърка и всее смут, тъй като джуджетата бяха само шепа бойци срещу огромна сила. Те изстрелваха стрели от прикритието на скалите, само колкото да привлекат вниманието върху себе си, преди да се оттеглят. Но дори така бягството беше трудно. Северняците се насочиха яростно към тях. Сред скалите беше тъмно и опасно — лабиринт от назъбени издатини и дълбоки пропасти, а светлината, както винаги в Улфсктааг, бе оскъдна. Мъглата се кълбеше надолу от високите върхове и закриваше всичко в долината. По-запознати с терена от своите преследвачи, джуджетата бързо се измъкнаха от лабиринта, но северняците бяха навсякъде и се тълпяха по скалите. Неколцина от нападателите бяха повалени. Някои свърнаха по грешен път и бяха убити. Битката беше яростна. Риска използва магията си, като изпрати Друидския огън сред тълпата преследвачи и ги отблъсна. Появиха се и няколко от изчадията от отвъдното, които се хвърлиха безумно след джуджетата, и Риска бе принуден да остане още малко, за да се справи и с тях.

Те почти го достигнаха. Приблизиха го от три страни, привлечени от блясъка на магията. Създанията на мрака се хвърлиха към него, опитвайки се да го завлекат надолу. Той се биеше яростно и екзалтирано, чувстваше се по-жив от всякога, войн в стихията си. Беше силен и бърз и нямаше да го надвият. Отблъсна нападателите, използва друидската магия, за да прикрие движението си, и се измъкна от тях.

После се оказа от задната страна на лабиринта и хукна след последните от джуджетата. Силите им се бяха стопили наполовина, а онези, които бяха останали, бяха изтощени и целите в кръв. Рейбър се забави, докато Риска го настигне. Лицето му бе помръкнало и лъскаво

от пот в слабата светлина. Бойната брадва, която носеше, бе окървавена и с едно строшено острие.

— Трябва да побързаме — предупреди той, катерейки се напред. — Почти ни настигат.

Риска кимна. Копия и стрели летяха към тях от скалите долу. Те се втурнаха нагоре по склона над долината. Чуваха виковете на северняците, които ги преследваха. Едно от джуджетата падна пред тях със стрела в гърлото. Останаха само двайсетина. Риска се извърна, щом усети, че нещо се спуска от небето, изпрати огнена мълния към един крилат ловец и бързо го отблъсна встрани. Мъглата започна да се сгъстява. Ако успееха да се откъснат от преследвачите си за още няколко минути, щяха да им избягат.

Така и сториха, продължаваха да тичат до пълно изтощение, водени единствено от силата на волята си. Бяха останали само осмина. Достигнаха сборното място на другарите си, което вече беше пусто. Беше останал само Гефтен. Без да продумат, те забързаха след нетърпеливия следотърсач, който ги поведе към възвишенията и върховете отвъд.

Зад тях северняците нахлуха в долината, прекършвайки дървета и храсти, виещи от гняв. Джуджетата се бяха скрили някъде, но бяха в капан. Скоро щяха да ги открият. Преследването продължаваше, придвижваха се все по на юг към Прохода на Примката. Риска си помисли, че ако имат късмет, двете половини на армията на Господаря на Магията щяха да връхлетят една върху друга в мрака и мъглата и всяка щеше да реши, че се е натъкнала на врага. С повече късмет, мислеше си, ще избият доста от своите, преди да разберат грешката си.

Той се придвижи към скалите, които бележеха началото на високите нива. Нямаше да ги последват тук, не и в тази тъмница, а на сутринта те вече щяха да са прекосили точката, след която следите им нямаше да могат да бъдат открити.

Рейбър изостана назад и потупа с доволство широкото рамо на другаря си. Риска се усмихна на своя крал, но неочаквано почувства студ и тревога. Бе преценил мащаба на армията, която ги преследваше. Бе осъзнал що за сила я ръководи. Да, този път джуджетата се бяха измъкнали. Бяха въвлекли северняците в дълго и безплодно преследване, бяха забавили настъплението им и бяха оживели за

бъдещи сражения. Но щеше да дойде денят на разплатата. И Риска се опасяваше, че той ще настъпи доста скоро.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Над Арборлон се сипеше дъжд, бавен, напоителен ръмеж, който покриваше града с мъгливо сива пелена от проблясваща влага. Беше ранен следобед. Дъждът бе започнал по изгрев и сега, повече от девет часа по-късно, не показваше никакви признаци на отслабване. Джърл Шанара гледаше дъжда от уединението на лятната къща на краля, неговото сегашно убежище. Гледаше го как се плиска по прозорците и алеите, в стотиците локви, които вече се бяха образували. Гледаше как променя дърветата в гората, прави дънерите им копринено черни, а листата — трептящо зелени. В отчаянието му се струваше, че ако гледа достатъчно дълго и усилено, дъждът ще промени и самия него.

Откакто се бе върнал в града преди няколко дни, беше в отвратително настроение. Пристигна с оцелелите от своята измъчена дружина, с Прейа Старли, Врий Иридън и елфите-преследвачи Обан и Ръск. Донесе със себе си Черния камък на елфите и тялото на Тей Трифънйъд. Завръщането им не донесе никаква радост и никой не ги очакваше. В негово отсъствие Куртан Балиндарох бе умрял от раните си. Синът му, Алитен, се беше възкачил на трона и първата му работа била да оглави експедиция, която да открие следите на убийците на баща му. Пълна лудост. Никой не го беше спрял. Джърл беше възмутен. Това беше глупаво действие и той се страхуваше, че елфите бяха наследили глупак за крал. Всъщност оказа се, че елфите отново бяха останали без крал, тъй като Алитен Балиндарох беше напуснал Арборлон преди седмица и от него досега нямаше ни вест, ни кост.

Джърл седеше в тишината и се взираше през прозореца в дъжда, в пролуките между капките, в сивотата, в нищото. Погледът му бе празен. Лятната къща беше пуста също като него, сам в тишината, потънал в мислите си. Не беше приятна компания за никого. Загубата на Тей го зашеметяваше, беше по-болезнена, отколкото би могъл да си представи, по-дълбока, отколкото би могъл да признае. Приживе Тей бе неговият най-добър и най-близък приятел. Въпреки че бяха поели по различни пътища, тяхното приятелство бе издържало задълженията им, които ги бяха разделили за дълго и събитията, променили живота

им. Това, че Тей бе станал друид, а Джърл — капитан на Дворцовата стража и после съветник на краля, не беше променило нищо. Откакто Тей се завърна от Паранор последния път, откакто Джърл отново зърна приятеля си, яздещ по пътя към Арборлон, сякаш бяха минали само няколко секунди от тяхната раздяла, като че ли времето не значеше нищо. Сега Тей си бе отишъл, беше жертвал живота си за своите приятели и съратници, за да може Черният елфически камък да стигне сигурно до Арборлон. Черният елфически камък. Смъртоносното оръжие. Тъмен гняв забушува у Джърл Шанара при мисълта за прокълнатия талисман. Този Камък бе опазен с цената на живота на неговия приятел, а той още нямаше никаква представа за какво служи. За какво можеше да бъде използван? Каква бе ползата от него, че да си заслужава загубата на най-скъпия му другар?

Нямаше отговор за това. Беше сторил каквото трябва. Бе донесъл Черния камък обратно в Арборлон, беше го опазил от ръцете на Господаря на Магията, но през целия път си мислеше дали нямаше да бъде по-добре да се отърве от тази магия, да я захвърли в най-дълбоката пропаст. Може би точно така щеше да постъпи, ако беше сам толкова силен беше гневът му от загубата на Тей. Но Прейа и Врий Иридън бяха с него и грижата за Камъка падаше и върху техните плещи. И така, той го отнесе обратно у дома, както беше пожелал Тей, и бе готов да се откаже от всякакви претенции над него в момента, в който пристигнат.

Но съдбата отново бе решила друго. Куртан Балиндарох беше мъртъв, а наследникът му беше потеглил на безумна мисия. На кого тогава трябваше да предаде Камъка? Не и на Върховния съвет на елфите, сбирщина от некадърни, препиращи се старци, лишени от всякаква прозорливост и здрав разум, а сега, след смъртта на Куртан, загрижени единствено за собствената си безопасност. Не и на Алитен, който така или иначе липсваше — Елфическият камък не бе предназначен за него. Оставаше Бремен, но друидът още не беше пристигнал в Арборлон — ако въобще някога пристигнеше.

И затова по съвет на Прейа и със съгласието на Врий Иридън (те двамата бяха единствените, с които можеше да се посъветва по въпроса) той скри Черния камък дълбоко в катакомбите на тъмниците на двореца — там, където никой никога нямаше да може да го открие без неговата помощ. Далеч от любопитни очи и умове, които биха се

опитали да отключат силата му. Джърл, Прейа и локатът разбираха опасността от него така, както никой друг не би могъл. Бяха видели с очите си какво може да стори магията му и бяха станали свидетели на обхвата на неговата мощ. Всички онези гноми и чудовища бяха изпепелени само за едно мигване. Тей Трифънйъд бе погубен от черната му сила, въпреки друидските си защиты. Такава мощ бе прокълната. Такава мощ бе черна и безумна и трябваше да остане заключена завинаги.

„Надявам се, че животът ти не е жертван напразно, Тей — помисли си Джърл Шанара, със замъглени от сълзи очи. — Но не мога да си представя какво е това, което би си струвало.“

Хладината на дъжда започна да се просмуква в него и предизвика болки в костите му. Огънят, единственият източник на топлина в огромната стая, вече изтляваше в огнището зад него, и той тръгна натам, за да сложи още няколко цепеници. Вгледа се към издигащите се пламъци, когато подсили огъня, и се замисли за капризите на съдбата. Толкова много бе изгубено през тези няколко седмици. И за какво беше всичко? Докъде щеше да доведе? В името на какво? Джърл поклати глава и отметна назад русата си коса. Философските въпроси само го объркваха. Той беше боец и разбираше най-добре онова, срещу което можеше да се изправи. Къде беше врагът му, къде беше плътта му, кръвта му? Чувстваше се съсипан, напълно изтощен и опустошен. Дъждът и сивотата бяха напълно в унисон с настроението му. Беше се върнал към нищото, нямаше цел, нито някакво обозримо бъдеще, само огромна загуба и болка.

В деня на завръщането си той бе посетил родителите на Тей, както и Кира, за да им съобщи за смъртта му. Нямаше друг начин. Родителите на Тей приеха новината стоически, с малко сълзи. Краят на техния живот беше близо и те разбираха неминуемостта на смъртта. Но Кира беше съсипана. Тя се хвърли на врата на Джърл, обляна в сълзи, стискаше го с отчаяние и търсеше у него сила, която не бе в състояние да ѝ даде. Той я държеше в прегръдките си и си мислеше, че и тя е загубена за него, както и брат ѝ. Кира се притисна към него, малка, сгърчена фигурка, лека като въздуха и сякаш също толкова нематериална, хлипаща и треперееща, и в този момент той си помисли, че мъката им по Тей е единственото нещо, което някога вече ще могат да споделят.

Извърна се от огъня и се загледа отново през прозореца. Сив и влажен, денят се изнизваше, без да е донесъл надежда.

Входната врата се отвори и затвори, едно наметало беше свалено и окачено на закачалката, Прея Старли тръгна през стаята. Влага блестеше по лицето, ръцете и гладката ѝ кафеникава кожа, все още белязана от драскотините, получени по време на пътуването им до Брейклайн. Тя изтръска водата от къдравата си, канелена коса, и пръските се разхвърчаха навсякъде. Меднокафявите ѝ очи го изучаваха, сякаш изненадани от видяното.

— Искат да те направят крал — обяви тя тихо.

Той се втренчи в нея.

— Кой?

— Всички. Върховният съвет, кралските съветници, хората по улиците, Дворцовата стража, армията, всички. — Тя се усмихна едва. — Казват, че ти си единствената им надежда. На Алитен не може да се разчита, той е твърде неразумен за този пост. Няма опит. Няма умения. Макар че вече е крал, те искат да си отиде.

— Но след него има още двама оцелели внуци. Какво ще стане с тях?

— Те са бебета, едва проходили. Освен това, елфите не искат деца да заемат трона на Балиндарох. Искат теб.

Той поклати глава, отказвайки да повярва на думите ѝ.

— Но те нямат право да взимат такова решение. Никой няма право.

— Ти имаш — каза тя и отиде до огъня — слабо, гъвкаво като на котка тяло в сумрака, пълно с грация и сила. Джърл се възхити на лекотата, с която се движеше, на спокойствието ѝ. Беше впечатлен от дълбочината на нейната сила, дори сега, при всичко случило се. Тя стоеше пред огъня и триеше ръцете си, за да ги стопли. След минутка спря и остана заглеждана в пламъците.

— Чух гласа му днес — каза накрая. — На улицата. Гласа на Тей. Викаше ме, викаше името ми. Чух го ясно. Обърнах се, толкова бях нетърпелива да го открия, че се блъснах в човека зад мен. Избутах го, без да обръщам внимание на протестите му, за да намеря Тей. — Тя поклати бавно глава. — Но него го нямаше. Въобразила съм си.

Гласът ѝ замря до шепот. Тя не се обърна.

— Още не мога да повярвам, че си отиде — каза след миг Джърл.
— Все си мисля, че е просто някаква грешка, че е някъде вън и всеки момент ще влезе през вратата.

Той гледаше към сянката на портала.

— Не искам да бъда крал. Искам Тей отново да е жив. Искам всичко да си бъде както преди.

Прейа кимна мълчаливо и погледа още известно време пламъците. Чуваха пляска на дъжда по покрива и прозорците и шепота на вятъра.

Тя се обърна и застана пред него. Той не можеше да разчете погледа ѝ. В него се преливаха толкова много емоции.

— Обичаш ли ме? — попита тя направо, взирайки се в очите му.

Той бе така изненадан от въпроса, беше го хванала напълно неподготвен, че не успя да отговори. Само я гледаше с отворена уста.

Тя се усмихна, сякаш знаеше нещо, което той не е успял да научи. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Знаеше ли, че Тей беше влюбен в мен?

Той бавно поклати глава, втрещен.

— Не.

— Откакто се помня. — Тя помълча и после добави: — Така, както ти винаги си бил влюбен в Кира. — Протегна се бързо и сложи пръст на устните му. — Не, остави ме да довърша. Това трябва да бъде казано. Тей беше влюбен в мен, но никога нищо не направи по въпроса. Дори не беше способен да говори за това. Чувството му за лоялност към теб беше толкова силно, че не можеше да мисли за себе си. Знаеше, че аз принадлежа на теб и макар че не бе сигурен в твоите чувства, не се намеси. Вярваше, че ме обичаш и ще се ожениш за мен, и не искаше да изложи на опасност отношенията си с нас, като промени това. Знаеше за Кира, но осъзнаваше и че тя не е за теб, макар ти да не го проумяваш.

Пристъпи по-близо до него. Сълзите започнаха да се стичат по бузите ѝ, но тя не им обърна внимание.

— Това бе онази страна на Тей Трифънйъд, която ти никога не видя. Не я видя, защото не гледаше. Той беше цялостен човек, като теб и мен. Никой от вас не разбираше другия така, както си мислеше. Всеки беше като сянка на другия, но и толкова различен в някои

отношения, както сянката е различна от плътта. Аз познавам тези различия. Винаги съм ги знаела.

Тя преглътна.

— Сега и ти ще трябва да се изправиш пред тях. И пред това какво е да си жив, когато сянката ти е мъртва. Тей си отиде, Джърл. Ние оставаме. Какво ще стане с нас? Трябва да решим. Тей ме обичаше, но е мъртъв. А ти обичаш ли ме? Обичаш ли ме така силно? Или Кира винаги ще бъде между нас?

— Кира е омъжена — каза той меко, със задавен глас.

— Кира е жива. Животът поражда надежда. Ако я искаш толкова силно, сигурно ще намериш начин да я имаш. Но не можеш да имаш и двете ни. Аз изгубих единия от двамата най-важни мъже в живота си. Загубих го, без дори да имам време да поговоря с него, както сега говоря с теб. Няма да позволя това да се повтори.

Тя млъкна, беше ѝ трудно да изрече следващите си думи, но трябваше да го направи.

— Искам да ти кажа нещо. Ако Тей ме беше помолил да избирам между вас двамата, сигурно щях да избира него.

Настъпи безкрайна тишина. Тя затвори очи и остана така. Стояха в средата на стаята, без да помръдват. Огънят в камината прашеше леко, а дъждът продължаваше да шурти. Сенките в стаята бяха започнали да се издължават с настъпването на нощта.

— Не искам да те загубя — каза тихо Джърл.

Прейа не отговори. Чакаше да чуе още.

— Наистина някога обичах Кира — призна той. — И предполагам, че още я обичам. Но вече не е същото като преди. Зная, че съм я загубил, и вече не скърбя за тази загуба. От години. Все още мисля за нея, когато си спомням за детството ни с Тей. Тя беше част от него и щях да съм глупак, ако се преструвам, че е било иначе.

Той си пое дълбоко дъх.

— Ти ме попита дали те обичам. Обичам те. Всъщност не бях мислил за това по някакъв конкретен начин — просто винаги съм го приемал за даденост. Предполагам, смятал съм, че ти винаги ще си до мен и всяко друго умуване по този въпрос ми се е струвало ненужно. Защо да обсъждам нещо толкова очевидно? Струваше ми се, че е безсмислено. Но съм грешал. Разбирам това. Приемах те за даденост, без дори да го осъзнавам. Смятах, че това, което споделяме, само по

себе си е достатъчно. Не съм допускал мисълта за някаква промяна, нито съмнения или размисли по въпроса. Но аз изгубих Тей и голяма част от мен си отиде с него. Загубих посока и цел. Стигнах до края на пътя, по който вървя от много време, и открих, че няма как да се върна обратно. Когато ме попита дали те обичам, аз се изправих лице в лице с факта, че всъщност любовта ми към теб е единственото, което ми остана. И това не е никак малко. Не е просто утешение за болката ми, а много повече. Чувствам се глупаво да говоря за това. Но то е единствената истина, която мога да призная. То значи много повече от всичко друго в моя живот. Тей ме накара да го открия, със смъртта си. Цената бе твърде висока, но вече е факт.

Големите му ръце се протегнаха и легнаха нежно на раменете ѝ.

— Обичам те, Прейа.

— Наистина ли? — попита тя тихо.

Той усети как между тях зейна огромна бездна, когато тя изрече тези думи. Усети как огромна тежест се стоварва върху плещите му. Стоеше неловко пред нея, неспособен да реши какво друго може да стори. Ръстът и силата му винаги бяха неговият източник на увереност, но с Прейа те сякаш се обръщаха срещу него.

— Да, Прейа — каза той накрая. — Наистина. Обичам те толкова силно, колкото въобще някога съм обичал. Не зная какво друго да кажа. Освен, че се надявам и ти все още да ме обичаш.

Дори сега тя не каза нищо, стоеше неподвижна пред него и се взираше в очите му. Сълзите ѝ бяха секнали, но лицето ѝ бе набраздено и влажно от тях. Мъничка усмивка изви ъгълчетата на устата ѝ.

— Не съм спирала да те обичам — прошепна. Пристъпи напред и го остави да я прегърне. След малко и тя обви ръце около него.

Все още стояха заедно пред огъня, когато след няколко часа се появи Врий Иридън. Вече бе тъмно и последните остатъци от деня изтляваха, дъждът намаля до ситен ръмеж, който безшумно продължаваше да напоява вече прогизналата гора. Тишина бе обгърнала изморения град, в прозорците на сградите започнаха да се появяват светлинки, едва блещукащи през процепите между изкривените, приведени от влага клони на дърветата. Сега никой не живееше в палата, който бе затворен, докато завършат ремонтите и бъде определен владетел. Само в лятната къща имаше някакви признаци на живот. Но въпреки това Дворцовата стража охраняваше

Джърл Шанара, пазеха го като един от своите и едновременно с това като член на кралското семейство и според слуховете бъдещ крал.

Стражата спря на три пъти Врий, преди да успее да стигне до вратата на лятната къща. Позволиха му да мине, само защото Джърл им беше дал да разберат, че локатът трябва да има свободен достъп до него по всяко време. Беше странно как се бяха променили отношенията им. Имаха много малко общо помежду си и смъртта на Тей лесно би могла да сложи край на всяка претенция за приятелство между тях, тъй като ги беше свързвал единствено друидът и пътуването им на запад. Сега, когато Тей вече беше мъртъв, те можеха да се отдръпнат един от друг, всеки хранещ подозрения и презрение към другия, всеки държащ на своето.

Но не стана така. Вероятно това беше тяхното неизказано, индивидуално разрешение на случилото се, явно смятаха, че поне толкова дължат на Тей. А може би ги свързваше общата нужда, нуждата да разберат ужасяващите събития от пътуването, да се опитат да докажат, че смъртта на приятеля им си е струвала. Тей се беше пожертвал за тях — как можеха да не пренебрегнат различията си в негова памет? Разговаряха за много неща по пътя към дома — за това, което бе сторил той, за важността, която бе придавал на заръката на Бремен, за смъртоносната природа на Черния камък на елфите, за мястото му в общата схема на нещата, за мрачната сянка на Господаря на Магията, надвиснала над всички. Разговаряха с Прея за онова, което Тей се бе надявал да завърши, и за начина, по който бяха длъжни да осъществят целите му — да видят как Черния камък на елфите достига до Бремен и как елфическата армия се притичва на помощ на джуджетата. Мислеха не за себе си, а за целия свят и за опасността, която го заплашваше.

По време на завръщането им от Брейклайн, две нощи преди да достигнат Арборлон, Джърл попита локата дали би могъл да му разкрие някакви видения или предусещания за бъдещето, които биха повлияли на онова, което се опитваха да направят. Не му беше лесно да моли за това и Врий Иридън го знаеше. След кратък размисъл локатът отвърна, че би могъл — че ще стори всичко по силите си, за да помогне. Даже би се радвал да предложи услугите си на Джърл, ако той реши, че ще има полза от тях. Те си стиснаха ръцете, за да скрепят

договорката и въпреки че нямаше да го признаят, началото на своето приятелство.

И сега, локатът дойде за първи път от два дни и щом пристъпи на сухо в къщата изглеждаше напълно съсипан. Износената му наметка бе прогизнала, дребната му, слаба фигура се бе сгърбила и трепереше. Прейа го посрещна на вратата, взе наметалото му и го отведе до огъня, за да се стопли. Джърл наля чаша силен ейл и му я подаде. Прейа зави стареца с одеяло. Врий Иридън прие всичко това, като мърмореше благодарности и ги поглеждаше крадешком. Погледът му бе напрегнат. Нещо го беше довело при тях.

— Трябва да ти кажа нещо — рече той на Джърл, след като се постопли и вече можеше да говори, без да трепери. — Имах видение, което те засяга.

Джърл кимна и попита:

— Какво видя?

Локатът потри ръце, после отпи няколко глътки от ейла. Лицето му беше измършавяло, а очите — хлътнали и празни, сякаш не бе спал добре. Но той изглеждаше като обсебен още след завръщането им в Брейклайн. Събитията в Чу Магна го смазаха психически. Крепостта и нейните обитатели го бяха атакували безжалостно в опитите си да го прекършат, за да не бъде от полза за Тей Трифънйъд, когото те смятаха за свой. Бяха се провалили, но щетите, нанесени му от атаката, бяха явни.

— Когато Тей дойде да моли за помощта ми в търсенето на Черния елфически камък, аз използвах уменията си, за да прочета съзнанието му. — Врий внезапно се извъртя, за да застане с лице към тях, погледът му неочаквано стана спокоен. — Това беше начинът бързо и точно да разбере какво е онова, което той вярваше, че мога да открия. Не му казах какво смятам да правя; не исках да скрива тайните, които носеше в себе си. Открих повече, отколкото търсех. Друидът Бремен му е споделил четири видения. Едното беше за Чу Магна и Черния елфически камък. И то бе онова, което трябваше да видя. Но аз видях и останалите. Видях опустошения Паранор и Бремен, който търси медальон, висящ на верижка. Видях отново друида, пред мрачно езеро...

Гласът му заглъхна. Врий нетърпеливо махна с ръка, като че да отхвърли това, което бе на път да каже.

— Но това няма значение. Само последното е важно. Той отново млъкна, объркан.

— Чух слухове. Елфите искат да те направят крал. Ще се откажат от Алитен и внуците и ще те коронясат.

— Само приказки, нищо повече — бързо го прекъсна Джърл. Врий Иридън се сви в робата си.

— Не мисля. — Думите му останаха да висят във въздуха.

Прейа пристъпи напред до Джърл.

— Какво видя, Врий? Алитен Балиндарох мъртъв ли е?

Локатът поклати глава.

— Не знам. Не това ми се яви. Видях друго. Но то е свързано с възкачването на трона. — Той си пое дълбоко дъх. — Последното видение на Бремен, което зърнах в паметта на Тей, беше за мъж, застанал на бойно поле с меч в ръка. Мечът беше талисман, възплащаваше мощна магия. Ейлт Друин — изображение на ръка, държаща запалена факла — беше вграден на дръжката му, това се виждаше ясно. Срещу мъжа стоеше привидение, изпяло обгърнато в черно, без черти, нищо от него не се виждаше, освен очите, които пронизваха с червен огън. Двамата се бяха изправили в смъртоносна битка.

Той отпи отново от ейла и извърна поглед.

— Успях да зърна видението само веднъж и не му обърна много внимание. Тогава не беше важно. Потвърждаваше онова, което Тей ми каза за своето търсене, и нищо повече. Всъщност дори не бях мислил за него досега.

Тъмните му очи се вдигнаха.

— Днес четох картите си пред огъня. Заради топлината на пламъците и ромона на дъжда, който се сипеше навън, задряхах, и тогава видението отново ми се яви. Беше внезапно, силно и неочаквано. Това е напълно необичайно, защото повечето видения и предусещания, индикаторите, които насочват към нещо загубено, се появяват бавно и са доста по-слаби. Но това видение беше съвсем ясно и аз веднага го разпознах. Беше видението на Бремен за мъжа и призрака на бойното поле. Но този път разбрах кои са. Привидението беше Господаря на Магията. А мъжът, Джърл Шанара, беше ти.

Джърл го напуши смях. По някаква причина това му се стори нелепо. Вероятно заради абсурдността на идеята. Може би заради

неспособността му да повярва, че Тей не го беше разпознал във видението, а Врий бе успял. А сигурно беше просто реакцията на лошото предчувствие, което го жегна при думите на локата.

— Има и още нещо. — Врий не му даде време да мисли. — Върху меча в ръцете ти стоеше медальонът, с който Бремен се сдобива във видението на разрушения Паранор. Този медальон се нарича Ейлт Друин. Той е символ на поста на Върховния друид на Паранор. Магията му е много мощна. Мечът беше оръжието, изковано да унищожи Брона, а Ейлт Друин бе част от него. Никой не ми е казвал тези неща, разбираш ли. Просто го знам. Както разбрах, щом те видях застанал на бойното поле, че ще станеш крал на елфите.

— Не. — Джърл тръсна глава упорито. — Заблудил си се.

Локатът се обърна и впери поглед в него.

— Видя ли лицето ми?

— Не беше нужно да гледам лицето ти — каза меко Врий Иридън — или да чувам гласа ти. Или пък да се оглеждам за останалите, които те следват като свой крал. Беше ти.

— Тогава самото видение е лъжливо. Сигурно е така! — Джърл погледна към Прея за подкрепа, но тя му отвърна само с непоколебимо мълчание. Той бе свил ядно юмруци. — Не искам нищо от това!

Никой не проговори. Огънят пукаше леко, а нощта беше дълбока и тиха, сякаш заслушана в онова, което ставаше, подобно на шпионин, нетърпелив да разбере какво ще се случи. Джърл стана и отиде до прозореца. Загледа се в дърветата и мъглата. Искеше му се да изчезне.

— Ако им позволя да ме направят крал...

Но не успя да довърши. Прея се изправи и се обърна към него.

— Това би ти дало шанс да довършиш започнатото от Тей. Ако беше крал, щеше да убедиш Върховния съвет да изпрати елфите в помощ на джуджетата. Ако беше крал, щеше да скриеш Черния камък там, където решиш, и нямаше да отговаряш пред никого. И най-важното — щеше да имаш възможността да унищожиш Господаря на Магията.

Джърл рязко извърна глава.

— Господаря на Магията унищожи друидите. Какъв шанс бих имал срещу такова чудовище?

— По-голям от всеки друг, за когото се сещам — отвърна тя веднага. — Видението се е явило два пъти, веднъж на Бремен и веднъж на Врий. Може би е пророческо. Ако е така, тогава ти имаш шанса да направиш нещо, което дори Тей не би могъл. Имаш шанса да спасиш всички ни.

Той се втренчи в нея. Тя вярваше, че той ще стане крал. Казваше му, че трябва да стане. Молеше го да се съгласи с нея.

— Права е — каза тихо Врий.

Но Джърл не го чу. Продължаваше да се взира в Прея, като си мислеше как преди няколко часа го беше молила да направи избор от съвсем друго естество. Какво знача за теб? Колко важна съм за теб? Сега отново му задаваше въпроси, думите в които бяха съвсем малко по-различни. Какво значи твойт народ за теб? Колко важни са за теб? Имаше усещането за внезапен, рязък обрат както в природата на тяхното приятелство, така и в насоката, в която тръгваше животът му, и двата предизвикани от смъртта на Тей Трифънйъд. Събитията, за които не бе и сънувал, че са възможни, се случваха и създаваха тези обрати. А сега съдбата непоколебимо бе сложила ръце на плещите му. Отговорност, водачество и надеждите на неговия народ — всичко това очакваше неговото решение.

Умът му препускаше в търсене на отговори, които така и не се появяваха. Но той знаеше с ужасяваща увереност, че какъвто и избор да направи, той винаги ще го преследва.

— Трябва да се изправиш в лице с това — каза внезапно Прея. — Трябва да решиш.

Джърл имаше чувството, сякаш светът бе излязъл от контрол. Тя искаше твърде много от него. Още нямаше нищо за решаване. Всичко бе продукт на слухове и спекулации. Не бяха предприети никакви официални обсъждания относно трона. Съдбата на Алитен още не беше ясна. Ами внуците на Куртан Балиндарох? Самият Тей бе спасил живота им. Нима щяха просто да ги отхвърлят, без да се замислят? Той самият още не бе наясно с всичко това. Едва проумяваше какво го молят да реши.

Но мислите му сякаш бяха стегнати в мрачен пръстен и в последвалата тишина той се озова сам-самичък пред озъбеното лице на своето собствено отчаяние.

Извърна се от двамата, които го чакаха да продума, и се загледа през прозореца в нощта.

Отговор още не идваше.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Слънцето залязваше и обливаше Дехтера с кървавочервена светлина. Градът се бе разпрострял в равнината между ниските хълмове, проточили се на север и на юг. Постройките бяха накъсана, неравна плетеница от стени и покриви, чиито силуети се открояваха на пурпурния хоризонт. Мракът изпълзяваше от източните пасища, бореше се с петната дневна светлина и поглъщаше земята в своя черен търбух. Слънцето се бе настанило зад нисък куп облаци, като обагреше небето и земята първо в оранжево, а после в червено и рисуваше с трептящи, спиращи дъха цветове — непокорния жест на раздяла на деня, който не искаше да си отиде.

Застанал на изток заедно с Бремен и Марет, там, където мракът вече властваше над ниските възвишения и сенките започваха да прорязват долината, Кинсън Рейвънлок се взираше безмълвно към мястото, до което бяха стигнали след дълго пътуване.

Дехтера беше индустриален град, лесно достъпен от другите главни градове на Южната земя, разположен в близост до мините, които обслужваха нуждите му. Беше голям, по-голям от всяко поселище на север, от пограничните градове, дори от тези на джуджетата и елфите, и от всички, освен най-големите тролски градове. В Дехтера имаше много хора, къщи и магазини, но най-многобройни бяха пещите. Те горяха без прекъсване, скупчени на гроздове из целия град. През деня можеха да бъдат открити по стълбовете гъст дим, който се издигаше от техните комини, а през нощта — по яркото, горещо сияние от отворената им паст. Те поглъщаха жадно дървата и въглищата, с които се захранваше топенето на рудата, преминаваща към техните търбуси, за да бъде втечнена и да добие форма. Чуковете и наковалните на ковачите звънтяха и хвърляха искри по всяко време на деня. Дехтера бе град на безкрайните багри и звуци. Дим, жегата и пепел изпълваха въздуха и се наслаяха по сградите и хората. Сред градовете на Южната земя той бе най-мърлявият член на фамилия, която по-скоро се нуждаеше от него, отколкото го харесваше и по-често го товареше с бreme, отколкото

прегръщаше и никога дори и не бе помисляла да погледне на него с нещо подобно на гордост или надежда.

Този град е доста странен избор за изковаване на талисмана, за кой ли път си помисли Кинсън Рейвънлок. Защото това беше място, в което нехаеха за ирационалното. Град, който оцеляваше благодарение на труда и рутината, прословут с негостоприемството си към друидите и към всяка магия. И все пак бяха тук. Бремен се беше възпротивил, когато преди няколко дни пограничникът за първи път спомена за съмненията си, че ще открият човека, който им бе нужен.

Който и да е той, добави Кинсън, защото, макар че друидът бе благоволил да им каже къде отиват, не си беше направил труда да им обясни при кого.

Отне им почти две седмици да стигнат дотук. Коглин беше дал на Бремен формулата за изготвянето на металната сплав, необходима за изковаването на меча. На раздяла той си беше все така скептичен и упорит, като си взе сбогом с тях с пълната увереност, че никога повече няма да ги види. Те приеха отказа му с уморено примирение и потеглиха отново за Сторлок по същия път през Дарклин Рийч. Само тази част от пътуването им отне почти седмица. Щом пристигнаха в Сторлок, си осигуриха коне и продължиха с тях през равнините. Армията на Северната земя бе минала на юг от тях, заета с преследването на джуджетата из Улфсктааг. Въпреки всичко, Бремен се притесняваше да не би силите им все още да са разгърнати извън Анар и поведе спътниците си чак до планината Рун и тогава свърнаха на юг покрай бреговете на Езерото на дъгата. Той смяташе, че толкова на запад от Анар шансът да срещнат слугите на Господаря на Магията е малък. Прекосиха Сребърната река и заобиколиха Мъгливото блато, преди да навлязат в Батълмаунд. Пътуваха бавно и предпазливо, защото този район беше опасен, дори и без изчадията на Брона, и нямаше никакъв смисъл да се поемат излишни рискове. В Батълмаунд живееха същества, родени от стара магия, сродни на онези, които обитаваха Улфсктааг. И макар че Бремен знаеше за присъствието им, както и начин да ги победи, по-добре беше въобще да ги избягват.

Затова тримата поеха на юг по границата на обитавания от сирени и призрази Батълмаунд и тъмните дебри на Черния дъбак с неговите глутници вълци. Пътуваха през деня и се редуваха на пост през нощта.

По-скоро усещаха, отколкото виждаха съществата, които искаха да избегнат. Създания колкото естествени, толкова и непознати, подобни на земята, водата и въздуха. Долавяха очи, които ги следят, на няколко пъти усетиха нечие присъствие наблизо. Но нищо не се изправи открито пред тях, нито пък направи опит да ги проследи, и така те се изплъзнаха от опасностите на пограничните земи и продължиха неотклонно напред.

И сега, в края на тринайсетия ден от този етап на одисеята им, те стояха загледани надолу към червения хаос на нощния кошмар на индустриална Дехтера.

— Вече мразя този град — обяви Кинсън навъсено, изтръсквайки праха от дрехите си. Земята пред тях бе гола и суха, лишена от дървета и сенки. Беше покрита само с висока гъста трева и ронливи наноси. Ако в тази част на света изобщо валеше, то явно не бе много често.

— Не бих искала да живея на такова място — съгласи се Марет. — И изобщо не мога да си представя кой би искал.

Бремен не каза нищо. Стоеше загледан в Дехтера, но погледът му сякаш блуждаеше някъде по-далеч. След това затвори очи и застина така. Кинсън и Марет се спогледаха. Долу гърлата на пещите искряха като нажежени бели петна сред сгъстяващия се мрак. Червеният прибор на залеза вече отмираще, слънцето изчезваше зад хоризонта и светлината му сега бе само мъждива линия, едва видима през облаците на запад. Над равнините бе толкова тихо, че до тях достигаха звуците от ударите върху метала.

— Тук сме — каза внезапно Бремен и отвори очи, — защото Дехтера е домът на най-изкусните ковачи из Четирите земи, като не се броят тролите. Южняците не биха помогнали на друидите, но ще бъдат по-склонни от тролите да ни снабдят с това, което ни е нужно. Трябва само да намерим точния човек. Кинсън, това ще е твоята задача. Ти ще можеш да минеш през града свободно, без да привлечеш внимание.

— Така си е — съгласи се Кинсън, нетърпелив да се заеме с нещо. — Кого ще търся?

— Това трябва да решиш сам.

— Сам? — Кинсън беше смаян. — Изминахме целия този път, за да открием човек, когото дори не познаваме?

Бремен се усмихна снизходително.

— Търпение, Кинсън. И имай вяра. Не сме дошли просто така, без причина. Човекът, когото търсим, е тук, познат или не. Както казах, най-добрите ковачи в Четирите земи живеят в Дехтера. Но ще трябва да изберем един от тях и изборът ни трябва да е мъдър. Ще се наложи да направим малко разследване. Твоите умения на следотърсач ще ти послужат.

— И какво точно трябва да търся у този мъж? — настоя Кинсън; беше вбесен от собствената си несигурност.

— Каквото би търсил у всеки друг — изключителни умения, знания и добро име сред гилдията. Майстор ковач. — Бремен сложи крехката си ръка върху рамото на едрия мъж. — Наистина ли трябва да ме питаш за това?

Кинсън се намуси. Застаналата от другата му страна Марет леко се усмихна.

— И какво ще трябва да направя, когато открия този майстор ковач?

— Ще се върнеш за мен. Тогава заедно ще го убедим да се присъедини към каузата ни.

Кинсън се взря отново в града, в лабиринта от тъмни сгради и пръснати тук-там огньове, в смесицата от черни сенки и пурпурни отблясъци. Работният ден бе преминал в работна нощ и не се забелязваше никакво отслабване на огньовете в пещите или забавяне на работата. Потрепващ от влага задух, носещ жегата и вонята на човешка пот, бе виснал над града.

— Ковач, който разбира от смесване на металите, за да направи по-здрава сплав, и от закаляване, за да ѝ придаде сила. — Кинсън поклати глава. — Да не споменаваме, че трябва и да е ковач, който няма да има нищо против да помогне на друидите да си изковат магическо оръжие.

Бремен притисна по-силно ръка към рамото на приятеля си.

— Не се задълбочавай толкова в нашите очаквания за ковача. Търси други качества. Намери майстора, когото търсим, а останалото остави на мен.

Кинсън кимна. Погледна към Марет, към огромните ѝ тъмни очи, които отвърнаха на погледа му.

— А ти?

— Ние с Марет ще те чакаме тук. Ще се справиш по-добре сам. Ще се движиш по-свободно, ако не си обременен от чуждо присъствие.

— Бремен свали ръката си от рамото на пограничника. — Бъди внимателен, Кинсън. Това са твои сънародници, но не и задължително приятели.

Кинсън свали раницата си, провери оръжията си и нагласи внимателно наметката върху плещите си.

— Знам това.

Той стисна ръката на стареца и я задържа. Тя бе станала по-крехка отпреди, костите ѝ бяха като на птичка. Кинсън бързо я пусна.

Тогава, така импулсивно, че по-късно дори не може да разбере какво го е накарало да го направи, той прегърна Марет, целуна я леко по бузата, обърна се и се запъти надолу по драпирания от нощта склон към града. Отне му повече от час да стигне дотам. Вървеше бавно и внимателно през равнината. Нямаше причина да бърза, а и беше по-добре да не привлича внимание, в случай че някой го наблюдаваше. Постепенно излизаше от мрака и запристъпва към светлината. Усети как температурата на въздуха се покачва, щом наближи сградите и ударите на чуковете и звънът на метала станаха по-силни. Извисяваха се гласове — какофония, която издаваше присъствието на кръчмите, гостилниците и бордеите, сврени между огромните пещи и складове. Над сумтенето и псувните, над глъчката и крясъците се издигаха смехове. Смесицата от усилен труд и нощни удоволствия цареше над всичко в странен дисонанс. В този град няма никакъв ред, реши пограничникът. Никакъв ред. За миг се сети за Марет, за спокойствието, с което го гледаше — сякаш го изучаваше и преценяваше дали е годен за нещо. Странно, но това не го притесняваше. Нещо в погледа ѝ му носеше увереност, чувстваше се добре от мисълта, че тя иска да го опознае по-добре. Не му се беше случвало преди, дори с Бремен. Но Марет беше различна. Бяха се сближили доста за последните две седмици по пътя към Дехтера. Бяха разговаряли не за настоящето, а за миналото, за времето, когато са били младежи и за това какво им бе донесла зрелостта. Разказаха историите си и откриха, че имат много общи неща. Споделянето не беше много типично за него. Бяха научили едни и същи уроци от живота и бяха стигнали до еднакви заключения. Възгледите им за света бяха сходни. Бяха доволни от това кои са и какво представляват и

приемаха факта, че са различни от останалите. Не им пречеше да живеят в самота, да пътуват, да изследват непознатото, да откриват новото. Бяха прекъснали връзките със семействата си преди много време. Бяха свалили кожата си на цивилизовани хора и навлекли наметките на скиталци. Гледаха на себе си като на изгнаници по свой собствен избор и приемаха, че така е най-добре.

Но най-важна от всичко беше общата им готовност да оставят другия да запази тайните си и да ги разкрие, когато сам реши. Това имаше може би по-голямо значение за Марет, отколкото за Кинсън, защото тя беше по-прикритата от тях двамата и повече държеше да опази тайните си. Тя бе крила истини още от самото начало и Кинсън беше сигурен, че въпреки последните ѝ откровения, все още не е казала всичко. Но не усещаше в това никакви лоши намерения и твърдо вярваше, че всеки има правото да се бори със собствените си демони, без да допуска чужда намеса. Марет бе рискувала толкова много, когато тръгна с тях. Беше предприела опасна игра, когато стана техният съюзник, макар че за нея щеше да бъде много по-лесно да поеме по свой път. Може би Бремен щеше да ѝ помогне да овладее магията си, но може би не — нищо не беше сигурно. Тя знаеше това. Той рядко засягаше тази тема, след като напуснаха Камъка на сърцето, и Марет не направи опит да настоява.

Във всеки случай, в резултат на взаимното им доверие, те се бяха сближили доста. Връзките между тях бяха изграждани избирателно и предпазливо и сега и двамата успяваха да разберат по-добре постъпките и думите на другия. Това се нравеше на Кинсън.

И все пак, помежду им все още зееше пропаст, която той не можеше да запълни, пространство, което не можеше да бъде прехвърлено нито с думи, нито с дела. Но Марет бе избрала това положение. Тя постъпваше така не само с Кинсън, макар на него да му се струваше другояче, когато се замислеше за близостта, която биха споделяли иначе. Мотивите на Марет, макар и неясни за него, изглеждат надделяваха над навика и страха. Имаше нещо в нея, което изискваше да се изолира от останалите, някаква пробойна, някакъв недостатък или тайна, по-ужасяваща от всичко, което той можеше да си представи. От време на време усещаше как се опитва да разбие изградения от самия нея затвор с някоя думичка или постъпка, но явно не успяваше.

В пясъка бяха прокарани ограничителните линии на нейната клетка и тя не можеше да се застави да пристъпи извън тях.

Затова сега той изпитваше известна доза облекчение от изненадата, с която тя бе отвърнала на целувката му. Целувка така неочаквана, че за миг бе успяла да проникне отвъд защитните ѝ зидове. Той извика в съзнанието си изражението на лицето ѝ в момента на отдръпването му. Видя отново как ръцете ѝ се бяха обвили отбранително около дребното ѝ тяло.

Кинсън се усмихваше на себе си, докато вървеше. Дехтера вече беше близо, сега вече различаваше стените и покривите на отделни сгради, от прозорците и вратите струеше светлина, по тесните пасажи пробягваха плъхове, а улиците гъмжаха от бездомници. Работници сновяха насам-натам по задачите си през знойна пелена от пепел. Той изгони мислите за Марет от съзнанието си. Вече не можеше да се занимава с тях, задачата, която го очакваше, изискваше пълното му внимание. За Марет щеше да има време по-късно. Остави спомена за очите ѝ още малко в съзнанието си, преди да прогони и него.

Тръгна бавно по една от главните улици на града, като изучаваше сградите и хората, които се тълпяха около него. Намираще се в работнически квартал, сред множество складове и хранилища. Магарета теглеха плоски талиги, натоварени с метални остатъци за претопяване и повторно изковаване в пещите. Оглеждаше ръждивите, порутени сгради. Мина през район с по-малки ковачници, обслужвани от по един ковач. Инструментите и леярските форми в тях изглеждаха съвсем примитивни и явно служеха само за по-прости поръчки, затова не спря край тях. Подмина купчини шлака и старо желязо, грамади от стари строителни греди и цяла редица изоставени сгради. От каналите и отпадъчните ями се разнасяше отвратителна воня и той побърза да отмине. Сенки потрепваха и скачаха в сиянието от пещите и уличните лампи; дребни създания се стрелкаха от скривалищата си и после отново изчезваха. Хората, с които се разминаваше, вървяха приведени и изглеждаха изтощени — работници цял живот, бърхтещи непрестанно от надница до надница, докато смъртта изиска душите им. Малцина си правеха труда да вдигнат очи към него. Никой не говореше.

Той продължи към центъра на града, задушната нощ напредваше бавно, приближаваше полунощ. Кинсън хвърляше поглед през вратите и прозорците на кръчмите и гостилниците, като се чудеше къде да влезе.

Най-накрая избра една-две, подходящи за целта му — постоя достатъчно дълго, за да послуша разговорите, да поразпита, да си поръча нещо за пиене, когато се наложи, и после продължи. Въпросите бяха — кой е най-добрият ковач в града, кой е най-големият майстор в занаята. Всеки път получаваше различни отговори, продиктувани от различни съображения. Като започна с имената, повтаряни най-често, Кинсън спря при няколко средни по големина ковачници, за да разпита и ковачите, които работеха там. Някои му отвърнаха само с изсумтяване и пълно пренебрежение. Други се оказаха по-словоохотливи. Един-двама отговориха доста уклончиво. Кинсън слушаше, усмихваше се любезно и после продължаваше по пътя си.

Полунощ дойде и отмина.

— Той няма да се върне тази нощ — каза Бремен, загледан в града, наметалото му бе увито плътно към слабото му тяло въпреки жегата.

Марет стоеше до него и мълчеше. Бяха гледали как пограничникът върви към града, докато силуетът му съвсем не се разтопи в сгъстяващия се мрак. Дори тогава не помръднаха, продължиха бдението си, сякаш стояха на стража. Над тях в небето засияха звездите и месечината, ясно видими от хълма, но не и от покрития с дим град долу.

Бремен се обърна, пристъпи няколко крачки вляво и седна сред туфа мека гъста трева, за да отпочинат старите му кости, и въздъхна със задоволство. Внезапно осъзна, че се задоволява с все по-малко. Мина му мисълта за храна, но реши, че всъщност не е гладен. Погледна към Марет, която дойде и седна до него неканена, озъртайки се в мрака, сякаш нещо я дебнеше.

— Искаш ли да хапнеш нещо? — попита я той, но тя поклати глава. Беше потънала в мислите си, може би изгубена отново в миналото или пък опитваща се да разгадае бъдещето — беше се научил да разпознава този поглед. Винаги отнесена някъде другаде, обладана от неспокоен дух и измъчвана от вечна неудовлетвореност, това беше Марет.

Той я остави насаме с мислите и за известно време, като се опитваше да събере своите собствени. Не искаше да действа прибързано. Ставаше въпрос за доста деликатна материя и ако тя

почувстваше принуда, щеше да се затвори напълно в себе си. И все пак имаше някакво решение и то трябваше да бъде намерено сега.

— В нощи като тези мисля за детството си — каза той накрая, като не гледаше към нея, а към билото на хълмовете и звездите, увиснали над тях. Усмихна се и продължи: — О, сигурно ти се струва, че някой толкова стар като мен, никога не е бил малко момче. Но аз бях. Живеех в хълмист район под Леа с дядо си, който беше голям майстор леяр. Дори когато остаря, ръцете му си останаха все така здрави, а зрението — остро. Можех да го гледам с часове, възхитен от ловкостта и търпението му. Той обичаше баба ми и когато тя умря, той каза, че е отнесла със себе си и част от него, която нищо не може да му върне обратно, но че болката от загубата е изкупена от времето, прекарано заедно. Каза, че е получил мен на нейно място. Беше прекрасен човек.

Погледна към Марет и видя интерес в очите ѝ.

— Но виж, родителите ми бяха съвсем друго нещо. По нищо не приличаха на дядо. Не бяха способни да се задържат за дълго на едно място през целия си кратък живот и не бяха наследили нищо от отдадеността му към занаята. Винаги бяха в движение, винаги променяха нещо, търсеха новото, различното. Оставили са ме при дядо скоро след раждането ми. Не бяха намерили време за мен. — Той сбърчи чело. — Дълго негодувах срещу това, но накрая успях да проумея, че с децата и родителите е така. Едните разочароват другите неволно и без да го съзнават и минава доста време, докато това се превъзмогне. Така беше и с моите родители и решението им да ме оставят.

— Но ти си бил в правото си да очакваш родителите ти да бъдат до теб, докато си дете — обади се Марет.

Бремен се усмихна.

— И аз смятах така. Но детето невинаги разбира сложността на избора на възрастните. Най-голямата надежда в живота на едно дете е, че неговите родители ще се опитат да направят най-доброто за него, но трудността е точно в това да решиш кое е най-добро. Моите родители знаеха, че няма да е добре да израсна по пътищата с тях, защото нямаше да могат да ми отделят вниманието, от което се нуждаех. Те рядко отделяха внимание дори един на друг. И така, оставиха ме при

дядо, който ме обичаше и се грижеше за мен така, както те не биха могли. Това беше правилният избор.

Тя помисли малко върху думите му и каза:

— Но това е оставило следа у теб.

Той кимна.

— За известно време, но не особено трайна. Може би дори ме закали. Не претендирам, че съм разбрал. Ние растем по възможно най-добрия начин при обстоятелствата, в които сме поставени. И каква полза има да умуваме над това след години? Най-добре е просто да се опитаме да разберем защо сме такива, каквито сме, и тогава да се постареем да станем по-добри с помощта на наученото.

Настъпи дълга тишина, щом се обърнаха един към друг, изражението на лицата им добре се различаваше на светлината на звездите и луната.

— Говориш за мен, нали? — каза накрая Марет. — За моите родители, за моето семейство.

Лицето на Бремен не трепна.

— Не ме разочароваш, Марет — каза той меко. — Интуицията не те подвежда.

Дребните ѝ черти се изопнаха.

— Аз наистина се възмущавам от родителите си. Изоставиха ме да расна при непознати. Не е било по вина на мама; тя е умряла при раждането ми. Не зная нищо за баща си. Може би и той не е бил виновен. — Тя поклати глава. — Но това не променя начина, по който се чувствам. Нито факта, че съм била изоставена.

Бремен се наведе напред, имаше нужда да се помести, за да не се схванат мускулите и ставите му. Тези дни болките се появяваха често и все по-трудно ги пропъждаше. Не е така с глада обаче, помисли си той с ирония. Добре дошла, старост. Дори Друидският сън вече нямаше силата да го поддържа.

Очите му потърсиха нейните.

— Смея да предположа, че имаш и друга причина да се гневиш на родителите си, освен това, което ми каза. Смея да предположа, че гневът тежи на сърцето ти, като огромен камък, който не можеш да поместиш. От много време той предопределя живота ти. Той те е изпратил в Паранор. Той те е изпратил и при мен.

Зачака, като остави думите му да попият в съзнанието ѝ и ѝ позволи да надзърне в очите му. Искаше тя да разбере, че той не е врагът, когото търси, защото Марет правеше точно това — търсеше си враг. Искаше да приеме мисълта, че той може да и бъде приятел, ако му позволи. Искаше да му се довери, да разкрие и последната истина, която пазеше толкова внимателно.

— Ти знаеш — отвърна тихо тя.

Той поклати глава.

— Не. Просто предполагам, нищо повече. — Усмихна се изморено. — Но бих искал да зная. Бих искал да ти предложи някакво успокоение, ако мога.

— Успокоение — тя произнесе думата по някакъв мрачен, безнадежден начин.

— Ти дойде при мен, за да откриеш истината за себе си, Марет — продължи внимателно Бремен. Може и да не си мислила по този начин, но точно това направи. Дойде да търсиш помощ за своята магия, за силата, от която нито можеш да се отървеш, нито да живееш без нея. Това е невероятно, ужасяващо бreme, но по-лошо от него е бремето на истината, която криеш. Мога да усетя оттук как ти тежи, дете. Носиш го като вериги, намотани около тялото ти.

— Ти наистина знаеш — прошепна тя настойчиво. Тъмните ѝ очи бяха огромни и втренчени.

— Чуй ме. Твоите вериги са се преплели сложно една в друга — истината, която криеш, и магията, която те плаши. Разбрах го от пътуването с теб, от наблюденията ми, от тревогите, които сподели. Ако искаш да се освободиш от оковите на магията, първо трябва да извадиш наяве истината, която криеш в сърцето си. Истината за родителите ти. За раждането ти. За това коя си и каква си. Кажи ми, Марет.

Тя поклати мрачно глава, сведе поглед, ръцете ѝ обгърнаха дребното ѝ тяло, сякаш да го стоплят.

— Кажи ми — настоя той.

Тя преглътна сълзите, опита се да овладее внезапно появилото се треперене и вдигна лице към звездната светлина.

После бавно, колебливо, започна да говори.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Не се страхувам от теб — беше първото, което каза. Думите напиреха и като че ли с изричането им тя отпушваше скрит източник на сила. — Може да си помислиш така, щом чуеш, каквото имам да ти казвам, но ще сгрешиш. Не се страхувам от никого.

Бремен беше изненадан от това изявление, но не го показва.

— Нищо не предполагам за теб, Марет.

— Може би съм дори по-силна от теб — добави тя предизвикателно. — Магията ми може би е по-мощна от твоята, затова нямам причини да се страхувам. Ако решиш да ме изпиташ, ще съжаляваш.

Той поклати глава и отвърна:

— Не мисля да те подлагам на изпитание.

— Когато чуеш всичко, може би ще мислиш другояче. Може да решиш, че си длъжен. Може да се почувстваш застрашен. — Тя пое дълбоко дъх. — Не разбираш ли? Нищо между нас не е такова, каквото изглежда! Може би сме врагове, които нямат избор, освен да се изправят един срещу друг!

Той обмисли думите ѝ за момент, после каза:

— Не мисля така. Но ми кажи каквото трябва. Не ми спестявай нищо.

Тя се втрени в него безмълвно, сякаш се опитваше да реши доколко е откровен, да открие истинското намерение, което се криеше зад настойчивостта му. Дребното ѝ тяло беше свито, а огромните ѝ тъмни очи бяха станали по-дълбоки, приличаха на езера, които ясно отразяваха бушуващите в нея емоции.

— Никога не съм знаела нищо за родителите си — каза тя. — Майка ми е умряла при раждането, а баща ми е заминал още преди това. Никога не съм ги познавала, нито съм ги виждала, нямам спомен да са били с мен. Научих за тях, защото хората, които ме отгледаха, съвсем ясно показваха, че не съм тяхно дете. Не го правеха по неприятен начин, но бяха твърди, сурови хора, работили цял живот, за да получат онова, което имаха, и смятаха, че така трябва да бъде с

всеки. Аз не бях тяхна и затова и те не предявяваха претенции към мен. Грижеха се за мен, но аз не им принадлежах. Принадлежах на хора, които бяха или мъртви, или изчезнали. Бях много малка, когато разбрах, че майка ми е умряла. Хората, които ме отгледаха, не криеха това. Говореха за нея от време на време и когато пораснах достатъчно, за да почна да питам, ми я описаха. Била е дребна и тъмна като мен. Била е красива. Обичала е да се занимава с градинарство и да язди. Явно я смятаха за добър човек. Живяла е в тяхното село, но за разлика от тях е пътувала и до други части на Южната земя и е видяла нещо от света. Не се е родила в селото, дошла е от някъде другаде. Така и не разбрах откъде. Нито пък защо. Мисля, че може да не е казала на никого. Дори и да имам други роднини из Южната земя, така и не научих за тях. Вероятно хората, които ме отгледаха, също не са ги познавали.

Тя замълча за миг, но погледът ѝ остана фиксиран в стареца.

— Осиновите ми имаха две деца, и двете по-големи от мен. Обичаха ги и се стараеха те да се чувстват част от семейството. Взимаха ги на гости, на излети и събирания. Но не и мен. Още от самото начало разбрах, че не съм като тях. Аз трябваше да оставам в къщата, да я наглеждам, да помагам в къщната работа, да изпълнявам каквото ми се каже. Позволяваха ми да си играя, но винаги съм знаела, че при мен не е същото, както при брат ми и сестра ми. Когато пораснах, разбрах, че моите нови родители са били притеснени за мен по причини, които не разбирах. Имаше нещо в мен, към което се отнасяха с недоверие или неодобрение. Предпочитаха да си играя сама, отколкото с брат си и сестра си и аз най-често постъпвах така. Давах ми храна, дрехи и подслон, но бях гостенка в дома им, а не член на семейството. Не бях като двете им деца. Знаех го.

— Това сигурно те е огорчавало и обезсърчавало още тогава — каза тихо Бремен.

Марет сви рамене.

— Бях дете. Не бях достатъчно наясно с живота, за да оценя онова, което правят за мен. Приемах ситуацията и не се оплаквах. Не се отнасяха зле с мен. Мисля, че вторите ми родители изпитваха дори състрадание към мен, някакво съжаление, иначе нямаше въобще да ме вземат. Никога не го казваха, разбира се. Нито обясняваха причините си, но аз мисля, че не биха се грижили за мен — дори по този начин —

ако не ме обичаха поне малко. — Въздъхна и продължи: — На дванайсет години ме изпратиха да стана чирак. Знаех, че това ще се случи, и както с всичко останало, го приех като част от естествения ход на живота ми, от порастването ми. Това, че сестра ми и брат ми не бяха изпратени да станат чираци, не ме притесняваше. Към тях винаги се бяха отнасяли по-различно и аз приех факта, че техният живот ще бъде по-различен от моя. След като отидох да чиракувам, видях вторите си родители само още няколко пъти. Втората ми майка дойде да ме види веднъж и ми купи кошница с лакомства. Това посещение мина доста неловко и тя бързо си тръгна. Веднъж ги видях и двамата на улицата, минаваха покрай грънчаря. Не ме и погледнаха. Дотогава вече бях разбрала за склонността на грънчаря да налага телесни наказания при най-малкия повод. Вече ненавиждах живота си и обвинявах вторите си родители, че са ме пратили при него. Не исках повече да ги виждам. След като напуснах грънчаря и селото, в което се родих, вече не ги срещнах.

— Нито брат си и сестра си? — попита Бремен.

Тя поклати глава.

— Нямаше нужда. Каквато и близост да бе имало между нас, докато растяхме, тя изчезна после. Мисълта за тях сега само ме натъжава.

— Имала си трудно детство. Сигурно сега го осъзнаваш по-добре, отколкото тогава?

Тя му отвърна с крехка, хладна усмивка.

— Вече разбирам много неща, които са били крити от мен като дете. Но остави ме да довърша историята си и тогава сам ще отсъдиш. Най-важното от всичко беше, че точно преди да отида да чиракувам при грънчаря, започнах да дочувам разни неща за баща си. Тогава бях на единайсет и вече знаех, че на дванайсет ще стана чирак. Знаех, че ще напусна дома, и предполагам това ме накара за първи път да се замисля сериозно за широкия свят. През нашето село минаваха калайджии, търговци и трапери и от тях разбрах, че има и други места, които трябва да се видят, далечни места. Понякога се чудех дали баща ми не е някъде там и ме чака. Чудех се дали знае за мен. По свой си, детски начин бях осъзнала, че родителите ми не се бяха оженили и живели заедно като мъж и жена. Баща ми вече е бил заминал, докато майка ми ме е износвала. Тогава кой е бил той? Никой не искаше да ми

каже. На няколко пъти понечвах да попитам, но имаше нещо в начина, по който вторите ми родители говореха за майка ми и живота ѝ, което ми даваше да разбере, че не бива. Майка ми някак беше нарушила правилата и това ѝ бе простено единствено, защото бе умряла при раждането ми. Аз бях част от това престъпление, но не ми беше ясно как и защо.

Когато пораснах достатъчно, за да науча критите от мен тайни, започнах да настоявам за това. Бях на единайсет — достатъчно голяма, за да разпозна лъжата, както и сама да я използвам. Започнах да задавам въпроси за майка си, малки и несъществени въпроси, които нямаше да пробудят гняв или подозрение. Питам най-често втората си майка, защото тя не бе толкова сдържана. Задавах въпроси, когато оставахме сами, после вечер подслушвах пред вратата на спалнята им какво казва тя на мъжа си. Понякога не казваше нищо. Друг път думите бяха заглушавани от затворената врата. Но веднъж-дваж успях да дочуя по няколко изречения, фраза, или само дума — по нещо за баща си. Не самите думи, а начинът, по който бяха изричани, ми разкриваха много. Баща ми е бил странник, минал през селото, останал за кратко, върнал се един-два пъти и после изчезнал. Местните го избягвали, всички освен майка ми. Тя била привлечена от него неясно по каква причина. Дали заради външността му, заради словата му или пък заради живота, който е водил. Така и не научих. Но беше съвсем ясно, че всички са се страхували от него и не са го харесвали. И някаква част от този страх и неприязън се бяха прехвърлили и върху мен.

Тя притихна за момент, събирайки мислите си. Изглеждаше малка и уязвима, но Бремен знаеше, че това впечатление е измамно. Той чакаше, позволявайки ѝ да се взира в очите му сред дълбоката тишина на нощта.

— Знаех и че не съм като останалите и притежавам магия, макар че тогава тя едва бе започнала да се пробужда у мен. Не беше узряла. Представляваше още само едва забележими нишки, леки нашепвания в детското ми тяло. Изглеждаше логично да предположа, че точно магията плаши останалите и че нея съм наследила от баща си. В моето село се отнасяха с огромно недоверие към магията — тя беше просто нежелано наследство от Първата война на расите, когато хората са били покварени от друида Брона, победени във войната с останалите

раси, а после заточени на юг. — Магията бе виновна за всичко това, тя беше огромен, тъмен непознат, който се спотайва в ъглите на подсъзнанието и заплашва лековерните. Хората от моето село бяха суеверни и не добре образовани, плашеха се от много неща. Обвиняваха магията за повечето от онова, което не разбираха. Мисля, че хората, които ме отгледаха, смятаха, че мога да се превърна в някакво копие на баща си, че нося зърното на неговата магия и затова никога не успяха да ме приемат напълно като свое дете. Когато станах на единайсет, започнах да проумявам това. Грънчарят знаеше добре моята история, макар че в началото, когато отидох да работя при него, не говореше за това пред мен. Не му се щеше да признае, че се бои от едно дете, дори и дете с моето потекло, и се гордееше, че ме е взел, когато никой друг не е искал. Първо не разбирах това, но по-късно той ми каза. „Никой не те искаше — затова си тук. Трябва да си ми благодарна.“ Започваше да говори така, когато се напиеше и решаваше да ме бие. Пиенето развързваше езика му и му даваше смелост, която иначе съвсем му липсваше. С времето той започна да пие повече, но не аз бях причината. Беше пил много през целия си живот, но остаряването и безплодните усилия да постигне някакъв успех в живота съвсем го обезкуражаваха. Колкото повече пиеше, толкова по-късо ставаше работното му време. Много пъти го замествах, като поемах поръчки, които можех да изпълня. Научих се на много неща и рано придобих умения. — Тя поклати тъжно глава, в гласа ѝ пропълзяваше хлад. — Напуснах го на петнайсет. Твърде често се опитваше да ме бие без причина и аз му отвърнах. Тогава вече бях по-голяма. Магията ми ме пазеше. Не разбирах колко голяма е мощта ѝ до деня, в който не се защитих. Тогава разбрах. Едва не го убих. Избягах от селото, от местните, от живота си и знаех, че никога няма да се върна. В онзи ден осъзнах нещо, което преди само бях подозирала. Разбрах, че наистина съм дете на баща си.

Тя отново млъкна, лицето ѝ беше напрегнато, гняв се събуждаше в тъмните и очи.

— Разбрах истината за баща си. При едно от многобройните си напивания грънчарят ми я каза. Пи, докато започна едва да се държи на крака, и после реши да ми се подиграе. Постоянно повтаряше: „Ти знаеш ли коя си? Знаеш ли какво представляваш? Ти, дете на баща си! Черно петно върху лицето на земята, родено от демон и кучка! Имаш

очите му, момиченце! Носиш позора на неговата кръв и черната му същност! Не струваш пукната пара за останалите, затова ще ме слушаш, когато те накарам да направиш нещо! По-добре си отваряй добре ушите! Иначе няма да си намериш място в целия свят!“

И така всеки път, винаги последвано от побой. Тогава не усещах много ударите. Знаех как да се прикрия и да кажа онова, което искаше да чуе, за да спре. Но започна да ми писва. Вбесявах се от това унижение. В деня, когато го напуснах, знаех още преди да ме удари, че ще му отвърна. Когато се разкрещя за баща ми, се изсмях в лицето му. Нарекох го лъжец и пияница. Казах му, че не знае нищо за моя баща и той съвсем изгуби контрол. Нарече ме с думи, които не мога да повторя. Каза, че баща ми е дошъл от север, от пограничната страна, където черният му орден е изградил дома си. Каза ми, че баща ми е магьосник и крадец на души. „Демон, предрешен като човек! В черна роба, с вълчи очи! Твоят баща, момиче! О, ние знаем какъв е той! Ние знаем тъмната му тайна! И ти си същата като него, притворна, с лоши очи! Мислиш си, че не виждаме, но не е така! Всички го виждаме, цялото село! Защо мислиш, че те дадох на мен? Защо мислиш, хората, които те отгледаха, бяха тъй нетърпеливи да се отърват от теб? Защото знаят какво представляваш! Знаят, че си от друидско котило!“

Тя пое бавно дъх, като го гледаше и чакаше да каже нещо. Може би искаше да чуе реакцията му. Жадуваше за това. Но той не й отговори.

— Знаех, че е прав — каза тя накрая, предизвикателството в думите й беше очевидно. — Мисля, че го знаех от известно време. Понякога се чуваха приказки за мъжете в черни роби, които кръстосват из Четирите земи и чиято обител е крепостта Паранор. Магьосници, всемогъщи и все виждащи, по-скоро призраци, отколкото хора, причината за толкова много болка и страдание сред народа на Южната земя. Говореше се, че от време на време някой от тях минава близо до селото. Веднъж дочух разговор: „Един от тях веднъж остана. Прелъсти една жена. Роди се дете!“ Тогава се вдигаха ръце в предупредителен жест и гласът заглъхваше. Баща ми! За него говореха тихите, изплашени гласове. За баща ми!

Тя се приведе напред и на Бремен му се стори, че го прави, за да извлече страховитата си магия от сърцевината на дребното си телце към крайчеца на пръстите си, да се подготви. Прониза го опасение.

Насили се да запази спокойствие, да остане напълно неподвижен, да ѝ позволи да продължи.

— Стигнах до извода — продължи тя бавно и решително, — че те говорят за теб.

Дюкянджията точно щеше да затваря, когато Кинсън Рейвънлок пристъпи през прага от тъмното и се загледа в меча. Вече беше късно, улиците на Дехтера бяха започнали да опустяват, мяркаха се само мъже, които влизаха или излизаха от кръчмите. Кинсън беше изморен от търсенето и беше тръгнал да си търси стая в един от хановете, когато мина по уличка с оръжейни дюкяни и видя меча. Той беше изложен на витрина, зарешетена от кръстосани железни пръчки, с вградени между тях малки мръсни стъкла. Почти щеше да го подмине, забързан да намери подслон за през нощта, но брилянтният проблясък на металното острие привлече погледа му.

Сега стоеше смаян и втренчен в меча. Това беше най-изключителното, най-майсторски изработеното оръжие, което бе виждал. Дори зацапаното стъкло и слабата светлина не можеха да скрият изумителния блясък на полираната му повърхност и остротата му. Мечът беше огромен, сякаш твърде голям за среден на ръст мъж. По грамадната му дръжка личеше сложна резба — оплетени около крепости змии на фона на гора. Имаше и други, по-малки оръжия, също толкова изкусни и красиви, вероятно изковани от същите ръце, но точно мечът го заплени.

— Извинете, но затварям — обяви дюкянджията и започна да гаси лампите в задната част на своя поовехтял, но изненадващо чист магазин. В него имаше всякакви оръжия — мечове, кинжали, кортици, секири, пики и много други, окачени по целите стени, на всяко възможно място, във витрини и по окачалки. Кинсън огледа всички, но погледът му все се връщаше към меча.

— Няма да ви бавя — каза той бързо. — Само искам да питам нещо.

Дюкянджията въздъхна и тръгна към него. Беше слаб и жилав, с мускулести, здрави ръце. Движеше се леко и изглеждаше, че е способен набързо да се въоръжи с някое от оръжията, ако стане нужда.

— Предполагам, че искаш да питаш за меча?

Кинсън се усмихна.

— Така е. Как разбра?

Дюкянджията сви рамене и прокара ръка през оредяващата си тъмна коса.

— Видях на какво се спря погледа ти, когато пристъпи през прага. Освен това, всички питат за меча. И как не? Най-майсторската работа из Четирите земи. Много е скъп.

— Обзалагам се, че е така — отвърна Кинсън. — Предполагам, че затова още не е продаден.

Продавачът се засмя.

— О, той не е за продан. Само за показ е. Мой е. Не бих го продал за всичкото злато в Дехтера или който и да е друг град. Такава майсторска изработка не може да се купи и се среща съвсем рядко.

Кинсън кимна и каза:

— Наистина превъзходно оръжие. Но ще са му необходими ръце на силен мъж.

— Като теб ли? — попита продавачът и повдигна вежда.

Кинсън сви многозначително устни.

— Мисля, че е прекалено голям дори за мен. Погледни колко е дълъг.

— Ха! — Дюкянджията изглежда се развесели. — Всички мислят така! Точно това е учудващото в това острие. Виж, денят беше дълъг и аз съм уморен. Но ще ти покажа една малка тайна. Ако харесаш това, което видиш, може би ще си купиш нещо и аз ще получа отплата за времето, което ти отделих. Така честно ли е?

Кинсън кимна. Продавачът отиде до голямата витрина, бръкна под рамката и отключи някакъв механизъм. Чуха се няколко изщраквания. После той махна веригата, изкусно увита около дръжката на меча, за да поддържа оръжието в леглото му, и внимателно го вдигна с острието надолу. Обърна се, широко ухилен, и задържа оръжието пред себе си, като лесно го балансираше в ръцете си, сякаш изобщо не тежеше.

Кинсън се втрещи, невярващ на очите си. Продавачът се изсмя на изражението му и после подаде меча на пограничника. Кинсън го пое и изумлението му нарасна. Мечът беше толкова лек, че можеше да го държи само с една ръка.

— Как е възможно това? — възкликна той, като вдигна сияещото острие пред очите си, смаян както от лекотата, с която го удържаше,

така и от майсторството на изработката му. Обърна се към продавача: — Не може да е особено здрав, щом е толкова лек!

— Това е най-здравото парче метал, което някога си виждал, приятелю — обяви продавачът. — Сплавта и закалката го правят по-здрав от желязо, но много лек. Няма друг като него. Ето, нека ти покажа нещо.

Той взе меча от Кинсън и го сложи отново във витрината, заключи отново катинарите и веригите, които го държаха на мястото му. После посегна и взе един нож. Само острието му беше дълго два-сет инча. Беше гравирано със същия сложен мотив и явно беше дело на същите умели ръце.

— Това е оръжие за теб — обяви продавачът тихо и подаде ножа на Кинсън с усмивка.

Ножът беше превъзходен като меча, макар и не така внушителен по размери. Кинсън веднага беше очарован. Леко, перфектно балансирано, майсторски изработено, остро като котешки нокът, оръжието се отличаваше с невъобразима красота и здравина. Пограничникът се усмихна възхитен и продавачът отвърна на усмивката му. Кинсън попита за цената. Пазариха се няколко минути, после сключиха сделката. Кинсън се раздели с почти всичките си пари, които никак не бяха малко, но дори и не помисли да се откаже.

Затъкна ножа и канията му в колана си и острието легна приятно върху хълбока му.

— Моите благодарности — каза той. — Това беше добър избор.

— Това ми е работата — възрази продавачът.

— Все още имам някои въпроси — каза Кинсън, когато мъжът тръгна да го изпраща.

— Тъй ли, какво? Нали ти казах всичко? Мислех, че искаш да питаш за меча...?

— Пак е за меч — прекъсна го Кинсън, като още веднъж хвърли поглед към острието. — Но за друг меч. Имам приятел, който се нуждае от такова оръжие, но иска то да бъде изковано по негови собствени изисквания. За това ще трябва много добър ковач. Онзи, който е направил твоя меч, ми се струва подходящ за тази работа.

Продавачът се взираше в него, сякаш смяташе, че е изгубил ума си.

— Искаш да имаш меч, изкован от майстора на моя меч?

Кинсън кимна, после бързо добави:

— Ти ли си майсторът?

Мъжът се усмихна неопределено.

— Не. Но така или иначе няма да успееш да придумаш майстора да ти направи меч.

Кинсън поклати глава.

— Не разбирам.

— Да, предполагам. — Продавачът въздъхна. — Слушай внимателно, ще ти обясня.

Първата реакция на Бремен на думите на Марет беше да й каже направо, че тези обвинения са нелепи. Но изражението й го накара да размисли. Явно беше стигнала до това заключение след дълги размишления и нямаше да се даде толкова лесно. Заслужаваше да бъде приета на сериозно.

— Марет, как така реши, че аз съм твоят баща? — попита той внимателно.

Нощта ухаеше на треви и цветя, луната и звездите обливаха със сребриста светлина далечните хълмове над ярките проблясъци на града. Марет извърна поглед за момент, сякаш търсеше отговора на въпроса си в тъмнината.

— Мислиш ме за глупачка — просъска тя.

— Не, нищо подобно. Моля те, кажи ми какви са мотивите ти.

Тя тръсна глава.

— От много години, още преди да се родя, друидите са се затворили в Паранор. Изолирали са се от расите, изоставили са предишната практика да ходят сред хората. Само от време на време някой от тях се е връщал у дома, за да навести семейството и приятелите си, но такива в моето село нямаше. Малцина изобщо рискуват да навлязат в Южната земя. Но имаше един, който го правеше, който идваше от време на време. Ти. Ти идваше в Южната земя, въпреки подозрението към друидите там. Дори понякога са те виждали. Хората от моето село говореха, че когато майка ми е забременяла с мен, ти си бил демонът, черният призрак, който я е прелъстил, който я е принудил да се влюби!

Тя млъкна. Дишаше тежко. В думите й звучеше неизреченото предизвикателство той да посмее да отрече. Цялата се бе напрегнала и

изопнала, черната енергия на магията ѝ праскеше от върховете на пръстите ѝ.

Очите ѝ го изгаряха.

— Търся те, откакто се помня. Носех бремето на магията си като камък на шията си и не е минал нито ден, без то да ми напомни за теб. Майка ми не успя да ми разкаже за теб. Разполагах само със слухове. Но по време на пътуванията си винаги те търсех. Знаех, че един ден ще те открия. Отидох в Сторлок с мисълта да те намеря, с мисълта, че може да минеш оттам. Ти не дойде, но Коглин ми даде ключ към Паранор и това бе дори по-добро, защото знаех, че все някога ще се върнеш в крепостта.

— И затова ме помоли да тръгнеш с мен — обади се той. — Защо не ми каза тогава?

Тя тръсна глава.

— Исках първо да те опозная. Исках да видя сама що за човек е баща ми.

Той кимна бавно, обмисляйки думите ѝ. После сплете ръце пред себе си, усещаше костите си и подобната си на пергамент кожа прекалено остарели и вече непоправимо увредени.

— Ти ми спаси живота на два пъти. — Усмивката му беше вяла, а в очите му грееше любопитство. — Веднъж при Адския рог и веднъж в Паранор.

Тя се втренчи в него, без да може да му отговори.

— Аз не съм твоят баща, Марет — каза ѝ той.

— Разбира се, че така ще кажеш!

— Ако бях твой баща — отвърна той тихо, — щях да съм горд да го призная. Но не съм. По времето на твоето зачеване, аз пътувах из Четирите земи и може дори да съм идвал в селото на майка ти. Но аз нямам деца. Лишен съм от тази способност. Живял съм твърде дълго, поддържан от Друидския сън. Но сънят изиска много в замяна. Даде ми времето, което иначе не бих имал, но на много голяма цена. Част от тази цена е невъзможността да имам деца. И следователно никога не съм имал връзка с жена. Никога не съм имал любовница. Бях влюбен веднъж, преди много време, толкова отдавна, че вече почти не помня лицето на момичето. Беше преди да стана друид. Преди да започна живота, който водя сега. Оттогава не съм имал друга.

— Не ти вярвам — отвърна тя веднага.

Той се усмихна тъжно.

— Напротив. Знаеш, че е така. Усещаш го. Аз не съм твоят баща. Но истината може да е още по-жестока. Вероятно суеверието на хората от твоето село им е помогнало да вярват, че аз съм човекът, от когото е заченала майка ти. Името ми сигурно им е било добре известно и са се спрели на него, само защото баща ти е бил чужденец с черна роба, владеещ магия. Но, чуй ме, Марет. Има още нещо, върху което трябва да се замислим, и то няма да е никак приятно за теб.

Тя стисна устни.

— Защо ли не съм изненадана?

— Разсъждавах върху естеството на твоята магия. Присъща магия, която ти е вродена и е неразривна част от теб. Това се случва рядко. Тя е характерна за хората от вълшебния свят, но в голямата си част те са мъртви от векове. Освен елфите, но и те са изгубили магията си — почти изцяло. Друидите, в това число и аз самият, не притежават каквато и да било присъща магия. Тогава откъде е дошла твоята, ако баща ти е бил друид? Да предположим за момент, че наистина е бил такъв. Кой от друидите притежава подобна сила? Защото явно магията е изиграла голяма роля в твоето зачеване.

— О, по дяволите! — промълви тя тихо, схващайки накъде бие той.

— Чакай, не казвай още нищо — бързо се обади Бремен. Посегна напред и взе ръцете ѝ в своите. Тя не се възпротиви, тъмните ѝ очи се бяха разширили, на лицето ѝ бе изписан ужас. — Бъди силна, Марет. Налага се. Хората от твоето село са описвали баща ти като демон и призрак, като тъмно създание, което може да изменя външността си при нужда. Ти сама го каза. Този вид магия не се практикува от друидите. Поне от повечето от тях. Но има други, за които това би било лесно.

— Лъжи — прошепна тя, но в думите ѝ не звучеше никаква увереност.

— Господаря на Магията има слуги, които приемат човешки облик. Правят го по различни причини. Опитват се да покварят онези, чийто облик взимат. Опитват се да ги измамат, за да ги завладеят и да ги използват. Понякога го правят единствено, за да си възвърнат донякъде частица от собствената си изгубена човечност, да съживят отново поне мъничко от онова, с което са се простили, когато са

станали такива, каквито са. А друг път постъпват така просто от зла воля. Магията, която притежават, до такава степен се е сраснала с тях самите, че те я използват, без да мислят. Не правят разлика между нещата. Действат по инстинкт и според желанията, които ги ръководят на момента. Не по някаква причина или емоция, просто по инстинкт.

В очите на Марет имаше сълзи.

— Баща ми? Бремен кимна бавно.

— Това би обяснило магията, с която си родена. Присъща магия, черен дар, завещан от баща ти. Това не е друидски дар, а дар от създание, за което магията е част от съществото му. Така е, Марет. Трудно е да го приемеш, знам, но е така.

— Да — прошепна тя, толкова тихо, че той едва я чуваше. — Сигурно.

Сведе глава и заплака. Ръцете ѝ стискаха неговите, магията ѝ отслабваше, избледняваше заради гнева и напрежението, сплетени на възел дълбоко в нея.

Бремен се премести по-близо и обви раменете ѝ с крехката си ръка.

— И още нещо, дете — каза той тихо. — Аз все още бих искал да бъда твой баща, ако ми позволиш. За мен ще бъдеш като родна дъщеря. Мислих много за теб. Бих ти дал всякакъв съвет относно твоята борба да схванеш същността на магията си. И първото, което бих ти казал, е, че ти не си като баща си. С нищо не приличаш на него, на мрачното създание. Твоята магия си е твоя. Ти носиш бремето на нейната сила, а то никак не е леко. Но въпреки че си я получила от баща си, тя не определя характера ти, нито пък диктува същността на сърцето ти. Ти си добра и силна личност, Марет. Нямах нищо общо с мрачното създание, чието дете си.

Тя склони глава към рамото му.

— Няма откъде да знаеш това. Може да съм точно такава.

— Не — извика той. — Не. У теб няма нищо от него, дете. Нищо.

Той погали тъмната ѝ коса, притисна я към себе си и я остави да плаче, да излее болката, събирана толкова много години. След всичко това щеше да остане празна и вцепенена, затова трябваше да ѝ бъдат влети надежда и смисъл.

И сега той мислеше, че има начин да го стори.

Минаха два дни, преди Кинсън Рейвънлок да се върне. Той пристигна от долината по залез, откъм суровото оранжево сияние, родено от дима и огъня на огромните пещи на Дехтера. Нямаше търпение да стигне при тях, да им занесе новината. Захвърли прашната си наметка с широк жест и ги прегърна ентусиазирано.

— Намерих човека, който ни трябва — обяви той, като се тръшна до тях, сви крака на тревата, и прие меха с ейл, който Марет му подаде. — Точният човек, струва ми се. — Усмивката му стана още по-широка и после бързо сви рамене. — За жалост той не се съгласи с мен. Някой ще трябва да го убеди, че съм прав. Затова се върнах за вас.

Бремен кимна и посочи към меха.

— Пийни, хапни нещо и после ни разкажи всичко.

Кинсън опря меха до устата си и отметна назад глава. На запад слънцето потъваше зад хоризонта и интензивността и нюансите на светлината се променяха бързо с падането на здрача. В играта на светлината на залеза Кинсън долови някакво мрачно и тревожно пламъче в очите на стареца. Без да продума, той погледна и към Марет. Тя срещна смело очите му.

Пограничникът свали меха и ги попита сериозно:

— Случи ли се нещо, докато ме нямаше?

За миг настъпи тишина.

— Разказвахме си истории — отвърна Бремен. Усмивката му беше меланхолична. Погледна към Марет, после пак към Кинсън. — Би ли искал да чуеш една от тях?

Кинсън кимна сериозно.

— Ако смятате, че има време.

Бремен посегна към ръката на Марет и момичето я протегна към него. В очите ѝ имаше сълзи.

— Мисля, че затова ще трябва да намерим време — каза старецът.

И от начина, по който произнесе тези думи, Кинсън разбра, че е прав.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ърпрокс Скрел седеше, сам на една дървена пейка, сгърбен, с опрени върху коленете лакти, с нож за дялане в едната ръка и парче дърво в другата. Движенията му бяха сръчни, извърташе дървото ту на една, ту на друга страна, дялкаше го с леки удари на китката, а стърготините хвърчаха пред него. Правеше нещо прекрасно, макар че още не бе сигурен какво точно. Това бе част от удоволствието. Парчетата дърво винаги съдържаха в себе си определени възможности, още преди да е допрял ножа до тях. Трябваше просто да се вгледа много внимателно, за да ги забележи. Веднъж направеше ли го, работата бе наполовина свършена. Сякаш формата сама се появяваше под ръцете му.

Беше вечер в Дехтера, светлината избледняваше в смътно сиво там, където пещите не грееха с нажежените си очи. Жегата беше потискаща, но Ърпрокс Скрел беше свикнал с нея, затова не му пречеше да седи тук. Можеше да остане у дома с Мина и децата. Бяха приключили с вечерята, денят клонеше към залез. Можеше да се изтегне на дългата веранда или да седне навън, под сянката на старата калина. Там беше тихо и хладно, домът му бе отдалечен от центъра на града. За нещастие това бе проблем. Липсваха му шумът, жегата и смрадта на пещите. Предпочиташе да работи близо до тях. Те толкова дълго бяха част от живота му, че му се струваше неестествено да са далеч.

Освен това, тук беше ковачницата му, непроменена цели четиридесет години. Преди това бе принадлежала на баща му. Може би един ден щеше да бъде на сина му — на някой от синовете му. Когато работеше, искаше да е тук. Тук се чувстваше на мястото си. Тук потта и трудът му бяха оформяли живота му, тук вдъхновението и уменията му бяха давали форма на живота на другите.

Това бе твърде смело твърдение, помисли си той, но той беше смел човек. Или пък луд, зависи кого питате.

Мина разбираше. Тя разбираше всичко, свързано с него, и това беше повече, отколкото можеше да се каже за всяка друга съпруга,

която познаваше. Тази мисъл го накара да се усмихне. Донесе му специално усещане за Мина. Започна да си подсвирква тихо.

Хората от града минаваха по улиците пред Ърпрокс Скрел, забързани насам-натам, като малки бобри, хукнали по задачите си. Той ги поглеждаше тайничко изпод гъстите си тъмни вежди, без те да забележат. Мнозина от тях му бяха приятели — или по-скоро бяха онова, което в днешните времена минаваше за приятел. Повечето бяха дюкянджии, търговци, занаятчии или работници от също толкова отдавна, отколкото и той беше ковач. Повечето му се възхищаваха — на уменията му, на сръчността, на живота му. Някои от тях смятаха, че той vyplъщава самото сърце и душа на техния град.

Ърпрокс въздъхна и спря да си свирука. Да, познаваше всички, но те вече не му обръщаха много внимание. Щом уловеше нечий поглед, получаваше само официално кимване или небрежно помахване. Само един или двама щяха да се спрат да поговорят с него. И толкова. Повечето го отбягваха. Не им се щеше да се докосват до онова, което не бе наред у него.

Още веднъж се зачуди защо не могат просто да приемат онова, което беше направил, и да свикнат.

Той се втренчи за миг в дървената фигурка. Бягащо куче, бързо и силно, с протегнати крака, изпънати назад уши, сведена глава. Щеше да я подари на внука си Аркен, синът на най-голямата му дъщеря. Много от изделията си раздаваше, макар че можеше да ги продаде, ако искаше. Но той не се нуждаеше от пари; имаше доста и ако се наложеше, щеше да изкара още. Имаше нужда единствено от душевен мир, от усещане за цел. Колкото и да беше тъжно да признае, дори две години по-късно още не можеше да ги открие.

Хвърли поглед през рамо към сградата отзад, мрачно, тихо присъствие сред какофонията на града. Тя хвърляше четвъртитата си сянка над него в сгъстяващия се здрач. Огромните порти, които водеха към вътрешността ѝ, бяха затворени тази нощ — не си беше направил труда да ги отвори. Понякога го правеше само защото това го караше да се чувства повече у дома си, отколкото заради работата му. Но по-късно започна да му става тягостно да седи там, с тези отворени врати, с потъналия в тишина мрак зад тях; нищо не се бе случило след толкова години жегата, непрестанен шум и труд. Освен това, те само привличаха любопитни, предлагаха им измамни възможности.

Той разбърка стърготините с върха на ботуша си. По-добре беше да остави миналото заключено.

Мракът се спусна и Ърпрокс стана, за да запали фенерите, закачени в скоби по тясната стена на сградата. Те щяха да хвърлят достатъчно светлина, за да продължи работата си. Трябваше да си иде у дома, знаеше го. Мина щеше да го чака. Но в него гореше някакво безпокойство, което караше ръцете му непрестанно да вършат нещо и мислите му да витаят из нощните шумове, които започваха да набират сила. Можеше да отсее всеки от тях, да ги отдели един от друг така сигурно, както стърготините се натрупваха на купчинка в краката му. Познаваше ги така добре, както познаваше и града, и хората му. Това знание го успокояваше. Дехтера не бе град за всекиго. Тя беше специална и уникална, говореше на свой собствен език. Или разбираш какво ти казва, или не. Или думите ѝ събуждат любопитството ти, или отминаваш.

По-късно, за първи път в живота си, той се замисли, че може би е чул от гласа на града само толкова, колкото бе поискал.

Потъна в размисъл върху това, забравил за фигурката от дърво, когато тримата непознати се приближиха. В началото не ги видя, бяха увити в наметалата си, с качулки на главите в мрака, просто част от тълпата, която сновеше по улицата пред него. Но те се отделиха от потока ѝ и тръгнаха към него. Вече нямаше съмнение какво е намерението им. Това веднага събуди любопитството му — напоследък рядко някой го приближаваше. Качулките донякъде го притесниха; беше ужасно горещо, за да се увиват така. Дали не се криеха от нещо?

Надигна се да ги посрещне — едър, кокалест мъж, с тежки ръце, широки гърди и големи длани. Лицето му беше изненадващо гладко за човек на неговата възраст, загоряло от слънцето, със силни черти, по широката му челюст се виждаше рядка брада, черната му коса вече беше започнала да оредява. Той остави ножа и дървената фигурка на пейката зад себе си и застана в очакване с ръце на хълбоците. Когато тримата пристъпиха бавно към него, най-високият отмахна качулката, за да открие лицето си. Ърпрокс Скрел кимна в знак, че го е познал. Това беше мъжът, който го бе посетил, пограничникът, дошъл от Варфлийт, тих, силен мъж, с нещо повече наум, отколкото искаше да покаже. Беше купил нож от един от дюкянджиите и дойде да похвали

Ърпрокс за майсторлъка му. Поне привидно. Чувстваше, че това не е обикновена визита. Пограничникът беше казал, че ще се върне.

— Държиш си на думата виждам — поздрави го Ърпрокс, спомняйки си за обещанието на Кинсън и с желанието пръв да определи правилата — това бяха неговият град, неговият дом и неговите правила.

— Кинсън Рейвънлок — напомни му пограничникът.

— Да, спомням си.

— Това са приятели, които искат да се срещнат с теб. — Качулките бяха отметнати. Момиче и старец. Те го гледаха открито, но оставаха с гръб към тълпата от минавачи. — Дали бихме могли да си поговорим с теб за няколко минути?

Чакаха търпеливо, докато той ги оглеждаше и мислеше. Нямахше нищо, за което да се хване, но все пак нещо у тях го тревожеше. Някакво безпокойство се зароди в гърдите му, неясно и неопределимо. У тези тримата се усещаше ясно чувство на решимост.

Явно бяха изминали дълъг път и бяха преодолели доста трудности. Усещаше, че въпросът на пограничника е просто жест на любезност и не му оставя никакъв избор.

Той се усмихна непринудено. Въпреки недоверието му, те събуждаха любопитство.

— За какво искате да говорите с мен?

Сега старецът пое нещата в свои ръце и пограничникът побърза да отстъпи на заден план.

— Имаме нужда от уменията ти на ковач.

Ърпрокс задържа усмивката си и отвърна:

— Вече съм в пенсия.

— Кинсън казва, че ти си най-добрият, че не е виждал по-майсторски оръжия от твоите. Нямахше да го твърди, ако не беше така. Той разбира много от оръжия и от занаятчиите, които ги изработват. Пътувал е много из Четирите земи.

Пограничникът кимна.

— Видях меча на онзи дюкянджия. Никога не съм виждал нещо подобно, никъде. Имаш уникален талант.

Ърпрокс Скрел въздъхна и отговори:

— Нека ви спестя усилията, за да не си губите повече времето. Бях добър в занаята, но вече не съм. Бях майстор ковач, но онези дни

отминаха. Сега съм в пенсия. Изобщо не се занимавам с метал. Не извършвам специални поръчки и не приемам никакви задачи. Сега правя дърворезба и толкова.

Старецът кимна, очевидно спокоен. Погледът му се насочи покрай Ърпрокс, към дървената пейка и парчето резбовано дърво на нея, после попита:

— Ти ли направи това? Може ли да погледна?

Ърпрокс сви рамене и му подаде кучето. Старецът го изучава доста време, като го въртеше из ръцете си, проследявайки с пръсти извивките на дървото. В очите му личеше искрен интерес.

— Много е добро — каза той накрая, като подаде фигурката на момичето, което я прие без коментар. — Но не колкото оръжията ти. Истинското ти умение е там. В изковаването на метала. Откога работиш с дърво?

— Още от дете. — Ърпрокс се раздвижи неловко. — Какво искате от мен?

— Сигурно си имал доста основателна причина да се върнеш към дърворезбата, щом като си бил толкова успешен майстор ковач — настоя старецът, без да обръща внимание на думите му.

Ърпрокс започва леко да се изнервя.

— Да. Имам много основателна причина и не бих искал да я обсъждам с вас.

— Да, предполагам, но се страхувам, че ще се наложи. Имаме нужда от помощта ти и целта на моето пътуване дотук е да те убедя в това.

Ърпрокс се втренчи в него, донякъде удивен от прямотата му.

— Е, поне си честен относно намеренията си. Но сега, разбира се, съм наясно с тях и съм готов да отхвърля всеки твой аргумент. Така че наистина си губиш времето.

Старецът се усмихна.

— Ти вече беше наясно. Достатъчно умен си, за да забележиш, че идваме отдалече и сигурно нещо много важно ни е довело при теб. — Бръчките по обветреното му лице се изостриха. — Кажи ми тогава. Защо захвърли всичко? Защо изостави занаята на ковач? Защо, щом си бил най-добрият толкова много години?

По челото на Ърпрокс мина сянка.

— Изморих се от всичко това.

Те чакаха да каже още нещо, но той не искаше да го направи. Старецът сви устни.

— Мисля, че е имало и нещо повече.

Той млъкна за момент и тогава на Ърпрокс му се стори, че очите му побеляват, сякаш изгубиха цвета и изражението си и станаха безизразни и непроницаеми като камък. Чувстваше се така, сякаш старецът гледа право през него.

— Изгубил си кураж — каза Бремен. — Ти си внимателен човек, с жена и деца, и въпреки цялата ти физическа сила, не харесваш болката. Но оръжията, които си изковавал, са причинявали болка и ти си знаел. Това знание е започнало да те тормози и си решил, че ти стига толкова. Имал си пари и други умения, затова просто си затворил вратите на магазина си и си се оттеглил. Никой не знае това освен Мина. Никой друг не разбира. Мислят, че си луд. Отбягват те като прокажен.

Очите му се избистриха и отново се фокусираха върху него.

— Ти си чужденец в собствения си град и не разбираш защо. Но истината е, че си човек, надарен с уникален талант, и всеки, който е виждал изделията ти, е осъзнал това и не може да приеме, че може да го пропилееш толкова глупаво.

Ърпрокс СкREL почувства как нещо студено започва да лази по гърба му.

— Всеки има право да каже мнението си. Но сега аз не искам да разговарям повече с теб. Мисля, че трябва да си вървиш.

Старецът се загледа в мрака, но не помръдна от мястото си. Тълпата зад него вече оредяваше, нощта се състяваше. Ърпрокс СкREL внезапно се почувства съвсем сам и уязвим. Дори сред привичната обстановка, сред хора, които го познаваха и бяха готови да му помогнат при нужда, той се почувства напълно изолиран.

Момичето му подаде дървената фигурка. Ърпрокс я пое, взирайки се дълбоко в огромните ѝ тъмни очи, привлечен от нея по начин, който не можеше да обясни. Нещо в погледа ѝ му подсказваше, че тя разбира онова, което е сторил. Беше виждал подобно съпричастие единствено в очите на Мина. Изненада се да го открие тук, в погледа на момиче, което изобщо не го познава.

— Кои сте вие? — попита той отново, като се взираше поред в лицата им.

Отвърна му старецът:

— Ние сме носителите на заряд, който преобразува всичко. Изминахме дълъг път, за да попълним този заряд. Нашето пътешествие мина през много места и макар че си важен за успеха му, то няма да свърши тук. Ти си само едно малко парченце от мозайката, която трябва да подредим. Имаме нужда от меч, Ърпрокс Скрел, меч, различен от всеки друг, изкован досега. Трябват ни ръце на майстор ковач, които да му придадат форма. Той ще се отличава със специални качества. Неговото предназначение няма да бъде да разрушава, а да спасява. Той ще бъде едновременно най-твърдият и най-изкусният меч, който някога си правил.

Едрият мъж се усмихна нервно.

— Смели думи. Но не мисля, че им вярвам.

— Защото не искаш да изковеш още едно оръжие през живота си. Защото си оставил всичко това зад гърба си и договорът, който си сключил със самия себе си, ще бъде нарушен, ако сега отстъпиш.

— Така ми е добре. Сложих край на тази част от живота си. Заклех се, че никога няма да се върна към нея. Не виждам защо трябва да променям решението си заради вас.

— Ами ако ти кажа — започна многозначително старецът, — че имаш шанс да спасиш хиляди животи чрез изковаването на меча, който ни е нужен. Това дали би променило решението ти?

— Но не е така — настоя упорито Ърпрокс. — Никое оръжие не може да го постигне.

— Ако предположим, че жена ти и децата ти ще са сред хилядите, които би могъл да спасиш чрез изковаването на този меч. Ако предположим, че твоят отказ да ни помогнеш ще им коства живота.

Мускулите на едрият мъж се напрегнаха.

— Значи жена ми и децата ми са в опасност — това ли искаш да намекнеш? Трябва да си наистина напълно отчаян, щом опираш до заплахи!

— Да предположим, че ти кажа, че всичко това тук до няколко години ще е вече минало, ако не ни помогнеш. Всичко.

Ърпрокс усети пробождането на съмнението. Старецът изглеждаше толкова сигурен.

— Кой си ти? — настоя отново той.

Другият пристъпи много близо до него. Ърпрокс можеше да види всяка бръчка по обветреното му лице, всеки посребрен кичур по главата и брадата му.

— Името ми е Бремен — отвърна старецът, а очите му се взираха в ковача. — Чувал ли си за мен?

Ърпрокс кимна бавно. Наложил се да събере всичката си смелост, до последната трошичка, за да запази самообладание.

— Чувал съм за теб. Ти си един от друидите.

Старецът отново се усмихна.

— Това плаши ли те?

— Не.

— А аз плаша ли те?

Едрият мъж не каза нищо, само стисна зъби. Бремен кимна бавно.

— И не бива да се плашиш. Аз съм твой приятел, макар че сигурно не изглежда така. Нямам намерение да те плаша. Говоря само истината. Има нужда от твоя талант, отчаяна нужда. Тя касае всичките Четири земи, надлъж и шир. Това не е игра. Ние се борим да запазим живота на много хора и твоята жена и деца са между тях. Нито преувеличавам, нито пък крия нещо, като казвам, че вече сме единствените, които могат да ги защитят от тази заплаха.

Ърпрокс усети как увереността му отново се възвръща.

— И каква точно е тя?

Старецът отстъпи назад.

— Ще ти покажа.

Той вдигна ръце и махна с тях пред объркания поглед на Ърпрокс Скрел. Въздухът затрепери и сякаш оживя. Мъжът виждаше развалините на град, от сградите бяха останали само останки, от земята се издигаше пара и дим; въздухът бе наситен с пепел и прахоляк. Градът беше Дехтера. Жителите му лежах мъртви по улиците и праговете на къщите. Онова, което се движеше из сенките и ровеше из телата, не принадлежеше към човешкия род, беше безформено и противно. Нещо въображаемо, но добило плът. И то беше единственият признак на живот във видението на разрушената Дехтера.

Образът изчезна. Ърпрокс потрепери, щом старецът отново се появи пред очите му. В погледа на друида се четяха твърдост и

решителност.

— Видя ли? — попита той тихо.

Ърпрокс кимна.

— Това беше бъдещето на твоя град и на твоите съграждани. Това беше бъдещето на семейството ти. Само това беше останало. Но по времето, когато това видение се сбъдне, всичко на север вече ще е загинало. Елфите и джуджетата ще са унищожени. Тъмната вълна, която ще ги залее, ще е стигнала и дотук.

— Това са лъжи! — каза Ърпрокс, изговаряйки думите бързо от гняв и уплаха. Не си беше дал време да помисли. Отричаше прибързано и упорито. Мина и децата му мъртви? Всичките му познати мъртви? Това не беше възможно.

— Жестоки истини — каза спокойно Бремен. — Не лъжи.

— Не ти вярвам! Не вярвам на нищо от това!

— Погледни ме — нареди му старецът меко. — Погледни в очите ми. Взири се дълбоко в тях.

Ърпрокс Скрел го направи, неспособен да се възпротиви. Втрени се в очите на Бремен и видя как те отново побеляха. Сякаш беше притеглен към някакъв басейн, който го обгръщаше и поглъщаше. Усети, че се слива с него по необясним начин, че става част от него и получава достъп до онова, което знаеше той. Моментът на това сливане бе съпроводен от проблясъци на знание, истини, които той нито можеше да отхвърли, нито да отрече. Животът на друида изведнъж му бе разкрит, всичко което беше и можеше да бъде, миналото и бъдещето се появиха заедно в колаж от изображения и проблясъци, които бяха толкова ужасяващи и поразителни, че Ърпрокс Скрел се вкопчи в него с отчаяние.

— Недей! — прошепна той, като затваряше очи пред онова, което вече бе видял. — Не ми показвай нищо повече!

Бремен прекъсна връзката и Ърпрокс залитна крачка назад, преди да се овладее. Студът, зародил се в основата на гръбнака му, сега се просмукваше из цялото му тяло. Старецът кимна. Очите им се срещнаха.

— Приключих с теб. Видя достатъчно, за да разбереш, че не лъжа. Повече не се съмнявай в мен. Приеми, че искането ми е искрено. Помогни ми да сторя необходимото.

Ърпрокс кимна, а големите му ръце се свиха в юмруци. Болката в гърдите му бе осезаема.

— Ще изслушам това, което имаш да ми кажеш. Поне това мога да направя.

Но още докато изговаряше тези думи, той знаеше, че ще направи много повече.

И така, Бремен го накара да седне на пейката, после се настани до него. Приличаха на двама стари приятели, които говорят по работа. Пограничникът и момичето стояха тихо пред тях и слушаха. Хората минаваха по улицата, без да подозират нищо. Никой не се приближи. Никой дори не погледна към тях. Може би даже вече и не можеха да го видят, мина през главата на Ърпрокс. Може би вече бе станал невидим. Защото докато Бремен говореше, той започна да осъзнава колко много магия е набъркана във всичко това.

Бремен му разказа първо за Господаря на Магията и за неговата инвазия по другите земи. Северната земя вече била покорена, Източната — нападната, а Западната — в опасност. Господаря на Магията бил магическо създание, живяло далеч извън границите на човешкия си живот и призовало създания със свръхестествена сила за целите на своята кауза. Никое обикновено оръжие не можело да го победи. Нужен бил мечът, който Ърпрокс щеше да изкове, меч, създаден колкото от магия, толкова и от метал, острие, в което се съчетават уменията и знанията както на майстор ковач, така и на друид, съюз от наука и магия.

— То трябва да притежава сила и в двата смисъла — обясни Бремен. — Трябва да може да устои и на най-страшното нещо, изпратено срещу него, било то метал или магия. Трябва да бъде изкован така, че да е възможно най-неуязвим, а това ще е трудно. Наука и магия. Ти ще осигуриш първото, а аз — второто. Но твоята работа ще бъде по-важна, защото, ако му липсват физическите характеристики, необходими за здравината му, магията, която аз ще му дам, няма да е от полза.

— Какво знаеш за металите, от които ще бъде направен? — попита Ърпрокс, заинтригуван въпреки волята си.

— Те трябва да бъдат комбинирани и закалени така, че да се получи сплав с нужната здравина. — Бремен бръкна в робата си и

извади формулата, която Коглин му беше дал. — Това ще ни помогне да постигнем желания резултат.

Ърпрокс взе листа и започна внимателно да го изучава. Кимна, щом го прочете, като си мислеше:

„Да, това е вярната комбинация от метали и подходящата сплав.“ Вдигна очи и се усмихна широко.

— Такива температури! Замислял ли си се по-задълбочено върху условията, необходими за тази сплав? Никой не е виждал подобни температури за топенето на метал от разрухата на стария свят насам! Пещите и формулите, са загубени завинаги! Нямаме начини да постигнем това, което се иска тук!

Бремен кимна кротко.

— На каква температура ще издържи твоята ковачница? На колко силен огън?

Ковачът поклати глава.

— На всякаква. На каквато успеем да постигнем. Сам построих пещта си, има много слоеве от камък и пръст, за изолация и сигурност. Не в това е проблемът. Проблемът е в горивото. Няма толкова силно гориво, което да произведе температурата, която формулата изисква! Трябва да знаеш това!

Бремен взе листа с формулата от ръцете му и го пхна отново в робата си.

— Ще е нужно да поддържаме висока температура само за кратко. Аз ще ти помогна в това. Разполагам със способности, които ти нямаш. Разбираш ли?

Ърпрокс разбираше. Старецът щеше да използва магия. Но възможно ли беше това? Достатъчно силна ли беше магията му? Трябваше да достигнат огромни температури! Той поклати глава, взирайки се със съмнение в друида.

— Ще го направиш ли? — попита го тихо Бремен. — Едно последно изковаване, едно последно леене на метал?

Майсторът ковач се колебаеше, за последните няколко секунди отново се бе върнал в старото си аз, такъв, какъвто бе от толкова много години, заинтригуван от предизвикателството да изкове това оръжие, подтикнат от желанието да защити семейството и съседите си, града и земята си. В молбата на стареца има смисъл, призна той. Но имаше и причини да му откаже.

— Нуждаем се от теб, Ърпрокс — каза внезапно пограничникът, а момичето се усмихна мълчаливо в знак на съгласие. И тримата чакаха отговора му, търпеливо и непоколебимо.

Е, рече си той, работата с дърво съвсем не беше на нивото на уменията му в изковаването на метала, това беше вярно. Тя беше просто бягство, макар и да не искаше да си го признае. И що се отнасяше до това, беше глупаво да твърди, че дърворезбата е от някакво истинско значение за него. Така че, какво би му струвало да изработи още едно последно острие, оръжие, което може би щеше да е по-значимо от всичко, правено от него досега, което щеше да бъде използвано, за да спаси много животи? Беше ли излъгал старецът за това? Не можеше да е абсолютно сигурен, но не смяташе така. През целия си живот бе способен да преценява хората, така както преценяваше и металите. Чувстваше, че тази му дарба още е в него. Този човек, друид или не, излъчваше достойнство и почтеност. Вярваше в своята кауза и явно беше убеден, че Ърпрокс Скрел също ще повярва в нея.

Едрият мъж поклати глава, усмихна се и сви рамене.

— Е, добре. Ако така ще ме оставите на мира, ще го направя този ваш меч.

Разговаряха до късно през нощта за онова, което бе необходимо, за да започнат с изковаването на меча. Ърпрокс щеше да осигури гориво за пещта и метали за сплавта. Щеше да им отнеме няколко дни да постигнат температурата, нужна за началото на процеса. Самото изковаване щеше да стане сравнително бързо, ако магията на Бремен спомогнеше за засилването на огъня. Формата за меча беше готова, нужни бяха само малки корекции.

Старецът му показва медальона, който криеше в робата си. Той представляваше странно, пленяващо изображение на ръка, стиснала горяща факла. Друидът му каза, че се нарича Ейлт Друин и че трябва да бъде инкрустиран в дръжката на меча по време на изработката му. Ърпрокс поклати глава и отбеляза, че медальонът ще се разтопи от високата температура и е твърде крехък, за да устои при закаляването. Но старецът му каза да не се тревожи за това. Ейлт Друин беше изкован с магия и тя щеше да го пази. Магията, наблегна той, която ще даде на меча силата, нужна за унищожаването на Господаря на Магията.

Ърпрокс Скрел не знаеше дали да вярва на това, но прие думите му. Все пак не беше негов проблем да решава дали мечът ще направи онова, на което Бремен се надява. Неговата работа беше само да го изкове съгласно формулата и според законите на своята наука, за да излезе от леярната възможно най-здрав. Значи три дни за подготовка. Но имаше и някои други подробности. Всички знаеха, че вече не е в занаята. Щом материалите започнеха да пристигат, щяха да се появят и въпроси. Щом запалеше пещта, въпросите щяха да станат още повече. А и колко ли любопитство щеше да привлече изковаването на самия меч?

Но старецът като че ли не се безпокоеше за това. Той посъветва Ърпрокс да не се притеснява, просто да се заеме с работата и да се концентрира, за да се подготви за задачата. Щом започнеха приготвянията, той и спътниците му щяха да бъдат наблизо, за да се справят с евентуалните прояви на любопитство от страна на гражданите на Дехтера.

И така се започна. Тази нощ се разделиха със стискане на ръце, за да скрепят уговорката си, тримата чужденци по-доволни от нея, отколкото Ърпрокс. Но той бе развълнуван и заинтригуван от задачата, която го чакаше, въпреки опасенията си. Прибра се при семейството си в малките часове на нощта, седна с Мина на кухненската маса и ѝ разказа за решението си. Както винаги, не скри нищо от нея. Тя слушаше и му задаваше въпроси, но не го посъветва да промени намерението си. Каза му, че той трябва да реши, защото сам най-добре разбира какво се иска от него и как би живял с това оттук нататък. Колкото до нея самата, струвало ѝ се, че са му изложени доста основателни причини да приеме работата и че преценката му за двамата мъже и момичето трябва да се основава на собственото му мнение за тях, а не на слухове и клюки.

Мина, както винаги, разбираше по-добре от всеки друг.

Каменни въглища, добити по границите с Източната земя и доставени на запад, изпълваха пещта и сандъците в ковачницата по обед на следващия ден. Вратите на сградата бяха широко отворени и първото подклаждане на пещта започна. Тя грейна и блъвна жегата. Металите пристигнаха, изискани според формулата на Коглин. Леярските форми бяха извадени за почистване. Отхвърляйки всякаква помощ, Ърпрокс работеше сам в сумрака и жегата на ковачницата. Не

му беше нужна помощ. Така бе конструирал ковачницата, че скрипците и макарите, които можеха да се управляват само с една ръка, позволяваха да бъдат местени из цялото помещение, от един ъгъл в друг. А неизбежната тълпа, която се бе събрала да гледа какво прави той, все пак не смееше да се приближи много, въпреки опасенията му. Вместо това, хората се задоволяваха само да гледат. Отнякъде се появи и слухът, че Ърпрокс Скрел пали пещта си не защото се връща към занаята, а защото има купувач за ковачницата, който иска да се увери, че тя ще функционира така, както му е казано, преди да сложи парите на масата. Собственикът, гласеше мълвата, е от вътрешността на Южната земя и е дошъл в Дехтера с младата си жена и възрастния си баща. Те можеха да бъдат видени от време на време около Скрел или при входа на ковачницата, по улиците на града, да идват и да си отиват в търсене на още информация относно покупката, за да разберат дали тя ще се окаже сполучлива.

За Ърпрокс времето минаваше бързо. Съмненията му, толкова силни през първата нощ, бяха заличени от неочакваното оживление, което изпитваше при подготовката за предстоящата необикновена задача. Никой ковач из целите Четири земи не бе работил с магия — поне не знаеше за такъв — и беше невъзможно да не изпита вълнение при тази перспектива. В сърцето си знаеше, точно както беше научил и Кинсън, че е най-добрият в занаята и е усъвършенствал уменията да изковава метала в остриета като никой друг. Сега трябваше да отиде отвъд собствения си опит, да създаде оръдие, което щеше да е по-добро и от най-доброто, което е правил, и творецът у него оценяваше огромното доверие, което възлагаха на таланта му. Все още не знаеше дали мечът ще оправдае надеждите, които Бремен му възлагаше, дали ще възпре по някакъв начин инвазията, от която старецът се страхуваше, дали ще послужи като защита срещу заплахата на Господаря на Магията. Тези въпроси не го засягаха. Пред него стоеше само предизвикателството да приложи уменията си по начин, който дори не бе смятал за възможен.

Беше толкова погълнат от приготовленията, че минаха два дни, преди да си спомни, че никой не е и споменал за някакво заплащане, но в следващия миг осъзна, че това няма значение, че в този случай парите нямат значение.

Не беше забравил нищо за двете години, изминали от затварянето на ковачницата, и неговата награда беше да установи, че все още знае съвсем точно какво да направи. Подходи към работата с увереност и решителност, захранваше огъня в пещта, като изпитваше мощта му с разтопяване на парчета метал с различна якост и плътност. Допълнителното гориво и материали, които беше поръчал, пристигнаха и бяха складирани. Друидът, пограничникът и момичето минаха да видят как напредва и отново изчезнаха. Не знаеше къде отиват всеки път, нито колко отблизо всъщност го следят. Говореха рядко с него и то предимно старецът. От време на време се питаше колко отдаден е на тази задача, доколко се доверява на историята, която му беше разказал старецът, историята за унищожението, което ги заплашваше. Но тези въпроси се появяваха само нарядко и между другото. Сега той беше като набрала инерция кола, която лети напред с такава скорост, че вече нищо не е в състояние да я забави. Само работата имаше значение. Беше изненадан, когато осъзна колко му е липсвала. Парливият мирис на въглищата, когато пламъците ги поглъщаха, звънът на необработения метал по пътя му към пещта, паренето на огъня по кожата, издигащите се през комина пепел и дим — всички те бяха стари приятели, дошли да приветстват завръщането му. Плашеше го мисълта колко лесно се бе отказал от обета си да не се връща към занаята. Но още повече го плашеше друго — че този път може би нямаше да може да се откъсне отново от него.

На третата нощ тримата дойдоха при него за последен път — друидът Бремен, пограничникът Кинсън Рейвънлок и момичето, чието име така и не беше научил. Ковачницата беше готова и те като че ли знаеха това. Пристигнаха след залез и го поздравиха по начин, който даваше да се разбере, че са дошли, за да видят дали ще изпълни обещанието си. Металите, необходими за изковаването, бяха там, формите лежаха отворени и готови да бъдат напълнени, скрипците, веригите и тигелите към пещта, които щяха да придвижват суровия материал през различните подготвителни етапи, бяха внимателно разположени по местата си. Ърпрокс знаеше наизуст формулата на стареца. Всичко беше готово.

Поседяха заедно в сумрачната ковачница, в очакване градът да притихне и хората му да заспят. Горещината ги обливаше, а нощта

напредваше. Говореха малко, заслушани в звуците, потънали в мислите си.

Хората се блъскаха и прииждаха като вълни в скалите на някакъв далечен бряг, далеч от погледа. Наближи полунощ и тълпите се оттеглиха по кръчмите и бордеите, улиците започнаха да се опразват.

Тогава старецът стана, взе ръката на Ърпрокс Скрел в своята и я задържа.

— Тази нощ ще трябва да направиш най-доброто си изделие досега — каза му той твърдо. — Длъжен си, за да успеем.

Ковачът кимна. Беше се съблякъл до кръста и мускулестото му тяло лъщеше от пот.

— Ще сторя, каквото мога. Не забравяйте и вие да направите същото.

Бремен се усмихна в отговор, бръчките по лицето му изглеждаха още по-дълбоки на светлината от пещта, където пламъците просветваха през цепнатините в капака.

— Не се плашиш от всичко това нали?

— Да се плаша ли? От огън и метал? От изковаването на едно оръжие, та било то и с намесата на магия, след като съм създал хиляди? — Ърпрокс Скрел тръсна глава. — По-скоро бих се изплашил от въздуха, който дишам. Тази нощ няма да правим нищо по-различно от това, което съм вършил цял живот. Може би с някои леки разлики, но нищо повече. Освен това, какво толкова може да ми се случи? Да се проваля? Това няма да стане.

— Магията винаги е непредсказуема. Дори и да си уверен в коваческите си умения, тя може да се прояви незадоволително.

Ковачът се вира известно време в стареца, после бавно се засмя.

— Не вярваш това. Ти си също такъв майстор, какъвто съм и аз. По-скоро би умрял, отколкото да оставиш магията да те провали.

Настъпи дълга тишина, в която двамата се вираха един в друг, жегата от пещта ги обливаше, светлинките ѝ проблясваха по набраздените им лица.

— Май сега ми сваляш окончателно мярката — тихо каза ковачът. — Не се притеснявай. Не е нужно. Готов съм за това.

Но старецът поклати глава.

— Не, преценявам какво ще ти причини всичко това. Не можеш да боравиш с магия и да останеш непроменен. След тази нощ животът

ти никога вече няма да бъде същият. Сигурно го усещаш.

Ърпрокс Скрел дари стареца с иронична усмивка.

— На това разчитам. Нека да ти призная нещо. Като изключим Мина и децата, ненавиждам живота си. Изморен съм от това, в което се превърнах. Не го разбирах, докато не те срещнах. В този момент съм готов за каквато и да било промяна.

Той усещаше как очите на друида го преценяват за миг, чувстваше тежестта им някъде дълбоко в себе си и се зачуди дали не бе говорил твърде дръзко.

Старецът кимна.

— Много добре. Да започваме.

Години след това щяха да се разказват истории за случилото се през онази нощ. Истории, предавани от уста на уста и прераснали в легенди. Щяха да идват от различни източници, но изворът им щеше да бъде в погледите, хвърляни от минувачите, поспрели да зърнат за миг какво става във великата ковачница на Ърпрокс Скрел. Вратите ѝ бяха отворени, за да може вътре да влиза свеж въздух и тежкият задух да излита навън. Тези, които посмиваха да се приближат достатъчно, ставаха свидетели на гледки, за които по-късно твърдяха, че са рожба на безумие.

Мечът беше изкован от Ърпрокс Скрел тази нощ, но начинът, по който това бе направено, щеше да остане завинаги тема на спорове.

Несъмнено между присъстващите в ковачницата цареше съгласие. Те се движеха из задимения, изпълнен с пепел въздух подобно на призраци, приведени заради горещината и блясъка на пещта, като се изправяха за миг, за да изпълнят някоя задача, свързана с изковаването, а после се оттегляха отново. Там бяха ковачът, признат майстор в занаята, мъжът, който бе изоставил работата си от цели две години, а после, за една нощ, без да каже никому, отново се бе върнал към нея. Там беше старецът, загърнат в черната си роба, който в един момент изглеждаше почти безплътен, а в друг — твърд и непоколебим като камък. Там бяха и пограничникът и младата жена. Всеки имаше свои задължения. Майсторът и старецът работеха рамо до рамо при изковаването на меча. По-младият мъж беше техен помощник, като изпълняваше нарежданията им — да донесе това, да наклони онова, впрягайки силата си там, където беше необходима. Момичето стоеше при вратата и се грижеше никой да не влезе или да се задържи твърде

дълго, за да гледа. Странно, но точно тя правеше най-силно впечатление. Някои казваха, че променяла формата си, за да отблъсне твърде любопитните, като ту се превръщала в звяр от отвъдното, ту в блатна котка. Други говореха, че танцувала гола пред огромната пещ в ритуал, който спомагал за закаляването. Трети твърдяха, че ако тя те погледне, веднага губиш ума си. Но всички бяха съгласни в едно, че е била нещо повече от това, което изглеждала.

Че беше използвана магия през онази нощ никой не спореше. Горещината от огъня беше твърде силна, блясъкът — твърде ярък, експлозиите при топенето на суровата руда — твърде бурни. Някои казваха, че са видели как от ръцете на стареца се изстрелва зелена светлина, която подхранвала пламъците в пещта и помагала на лебедките и макарите да вдигат отливката далеч от пламъците и накрая заточвала острието след изливането и полирала грубата му повърхност. Докато майсторът ковач изпращаше в пещта различни метали, докато смесваше и после разбъркваше сплавта, старецът мърмореше заклинания. Металите щяха да минат през огъня и после отново да излязат оттам. И всеки път магията на стареца щеше да лумва ярко в помощ на процеса. О, да, в изковаването беше намесена магия и в това нямаше никакво съмнение. Разказвачите бяха единодушни.

Те говореха и за вездесъщото изображение на ръка, държаща горяща факла. Никой не разбираше значението му, но това бе образ, който като че ли се появяваше навсякъде. Едни го бяха видели върху медальона, който старецът бе извадил от робата си. Други го бяха зърнали отразен от пламъците в пещта по стените на ковачницата. Трети твърдяха, че се е издигнал от самия огън, току-що роден от най-жежкото ядро на пещта, дух, дошъл от отвъдното. Но тези, които го бяха видели последни, твърдяха, че е бил инкрустиран върху дръжката на огромния меч. Този образ се беше слял с метала, хвърлен в пещта, блестеше и искреше. Ръката бе прикрепена към мястото, на което острието и дръжката се сливаха, а пламъците се издигаха нагоре към върха на меча.

Отливането, закаляването, изковаването и заточването на меча отне остатъка от нощта. Над звъна на ковашкия чук и свистенето на парата при охлаждането на острието се издигаха странни звуци. В пламъците имаше цветове, каквито никой не беше виждал, пъстър като дъгата спектър, който надхвърляше всичко, познато при изковаването

на метал в града на ковачите. Из въздуха се усещаха странни миризми и вкусове, мрачни и противни. Хората, които се приближаваха до ковачницата тази нощ, за да хвърлят по един бърз, любопитен поглед, се чудеха на лудостта, на която ставаха свидетели, и после отминаваха.

На сутринта изковаването бе приключило и тримата странници си бяха отишли. Никой не видя заминаването им, нито разбра накъде са се отправили. Нямаше го и мечът и всички предположиха, че тримата са го взели със себе си. Ковачницата зееше празна на светлината на изгрева, огънят вече бе започнал да отслабва и щеше да замира в продължение на много дни. Малцината, приближили се твърде близо до все още отворените врати, твърдяха, че земята под краката им започвала да искри, когато се опитвали да влязат вътре. Магия, шепнеха те. Няма никакво съмнение.

Ърпрокс Скрел се прибра у дома и повече не се върна. Обяви, че ковачницата отново е затворена. Говореше съвсем спокойно с приятелите и съседите си и ги увери, че нищо злощастно не се е случило онази нощ. Изковал меч за потенциални купувачи и те се оттеглили, за да обмислят цената на покупката.

Усмиваше се при тези думи. Изглеждаше съвсем спокоен. Но очите му бяха някак трескави и отнесени.

След месец напусна града. Мина, децата и внуците му заминаха с него, цялото семейство. Тогава се появиха слухове, че е продал тялото и душата си на мрачните твари, които живеят на север. Никой не искаше да си има много вземане-даване с него. Заминаването му беше добре дошло за всички.

Никой не знаеше къде е отишъл. Носеха се слухове, разбира се. Слухове винаги имаше.

Едни казваха, че е заминал на север, към пограничните земи и се е установил там със семейството си. Други смятаха, че е променил името си, за да не разбере никой кой е всъщност.

След години един човек твърдеше, че го е видял. Той беше търговец на бижута, който пътуваше из целите Четири земи в търсене на нови пазари. Каза, че се е натъкнал на Ърпрокс Скрел в едно малко селце над Езерото на дъгата.

Само дето ковачът вече не носел името Скрел.

Сега се казвал Крийл.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Вятърът и дъждът връхлитаха върху крепостния вал и стените на Седън Кийп, сякаш отразяваха яростта на битката, която се водеше пред огромните порти на крепостта. На два пъти Северната армия настъпваше към стените и на два пъти джуджетата я отблъскваха обратно. Вече беше почти полунощ, небето чернееше, дъждът се сипеше, светлината беше толкова оскъдна, че едва се виждаше на повече от няколко крачки, освен в моментите, когато мълниите обагряха цял Рейвъншорн с яркия си, мимолетен огън.

Ще изгубим и тази битка, мислеше си Риска, докато се спускаше по стълбището от главната стена към централния двор, за да намери Рейбър. Не че някой от тях въобще си беше въобразявал, че ще стане иначе. Беше малко чудо, че изобщо издържаха толкова дълго. По-голямото чудо бе, че след седмици битки и отстъпления бяха все още живи. Но времето им беше изтекло и шансовете им бяха изчерпани. Щяха да протакат колкото беше възможно.

Къде бяха елфите? Защо не бяха дошли?

Седмици след бягството им от Улфсктааг джуджетата водиха битки, за да задържат напредването на северняците. Армията на Господаря на Магията ги удряше на всяка крачка, но те си пробиха път с бой. Извадиха късмет в Улфсктааг; отърваха се почти без загуби. Но късметът ги изостави. Оттогава водиха дузина битки и в няколко от тях преследвачите им взеха надмощие, дали благодарение на упорството си, или просто поради чист късмет. Джуджетата, които паднаха в капана им, бяха изклани на място. Въпреки че обитателите на Източната земя се биха диво и нанесоха тежки загуби на нападателите си, това се оказа без особено значение. Враговете ги превъзхождаха и по брой, и по сила. Джуджетата просто нямаха шанс срещу армия от такъв мащаб. Бяха смели и решителни, но постоянно понасяха жестоки удари.

Сега бяха навлезли дълбоко в Рейвъншорн и ги грозеше опасността да бъдат изतिकани и от този протекторат. Улфсктааг и Централен Анар бяха загубени. Кълхейвън бе паднал още преди това.

Сребърната река от Езерото на дъгата до Килидилън беше вече в ръцете на врага. Нямаше как да разберат колко от земите на север са покорени. Вероятно всичките. Ако северняците превземеха и Рейвъншорн, джуджетата щяха да бъдат принудени да изминат целия път обратно до Хей Бенс и крепостта на Дън Фий Аран. Ако и тя паднеше, щяха да загубят и последното си място за отстъпление. Тогава нямаше да имат друг избор, освен да избягат в земите на изток, страна, в която рядко се осмеляваха да навлизат.

Но Риска предполагаше, че точно това е на път да се случи. Със сигурност нямаше да успеят да удържат тази крепост. Стедън Клип щеше да падне до сутринта. Северняците бяха преодолели крепостните ровове и ямите-капани и сега издигаха обсадните си стълби, за да се прехвърлят зад стените. Вятърът и дъждът явно с нищо не пречеха на усилията им. Те бяха във властта на нещо много по-силно от стихииите — на страха, на лудостта, на ужаса от създаването, което ги командваше. Магията ги тласкаше напред, черна и страховита, и вероятно за тях, в това им състояние, дори смъртта беше за предпочитане пред провала.

Риска стигна подножието на стълбището и прекоси двора към кулата. Върхлитаха го шумовете на битката, които дори яростната буря не можеше да заглуши. По портите кънтяха ударите на тарана, ритмични и безумно настойчиви. Вратите се тресяха, но удържаха. Горе, от бойниците, джуджетата изпращаха стрели и копия към нападателите, чиито редици бяха толкова гъсти, че нямаше как да пропуснат. По една от стените се издигаха пламъци от горящо масло, остатъци от по-ранна атака, която джуджетата бяха отблъснали. Навсякъде сновяха защитници, опитвайки се да запълнят празнините в отбраната на стените, тъй като не им достигаха бойци.

Внезапно от хаоса се появи Рейбър и го стисна за рамото.

— Ще успеем да ги удържим само докато издигнат стълбите! — извика той срещу вятъра, свеждайки лицето си към Риска. — Не можем да направим нищо друго!

Риска кимна. Чувстваше се изтощен и обезкуражен. Беше изморен от постоянните бягства, от ужаса да бъдеш преследван и от гнева, че това се случва отново и отново.

— Тунелите са готови — отвърна той, без да си прави труд да повишава глас. Току-що се бе върнал от проверката на тунелите за

бягство. Гефтен ги беше проучил лично, за да е сигурен, че са безопасни. Джуджетата щяха да избягат през проходи, издълбани в скалите в задната част на крепостта и оттам щяха да излязат на източната страна на върховете. После щяха да се спуснат към гъсто залесената долина от другата страна и отново да изчезнат.

Рейбър го отведе на завет към входа на кулата, откъдето се бе появил. Там го прегърна и го погледна изпитателно.

— Какво става с елфите? — попита кралят на джуджетата с едва сдържан гняв.

Риска поклати глава и отговори:

— Те щяха да дойдат, ако Тей е намерил начин да ги доведе. Нещо се е случило. Нещо, за което нямаме представа.

Рейбър тръсна брадатото си лице с очевидно отвращение.

— Като че ли това е само наша война, а? Ние и никой друг срещу армия с такива размери! — От стените се издигнаха викове, защитниците хукнаха да запълнят новите пробойни. — Колко още се предполага, че ще издържим? Губим все повече бойци при всяка следваща битка!

Гневът му беше разбираем. Един от загиналите бе най-големият му син. Уирик бе повален преди четири дни от случайна стрела. Оттегляха се през Анар към Рейвъншорн с намерението да достигнат крепостта Стедън Кийп. Стрелата беше минала през гърлото му и се бе забила в мозъка му. Беше умрял веднага, дори преди някой да забележи, че е улучен. Рейбър бе до него, когато това се случи, и го хвана, щом Уирик се свлече на земята.

Риска и кралят стояха, взирайки се един в друг във влажната сянка на портала, и двамата мислеха за смъртта на момчето, прочитаха я в очите на другия.

Рейбър извърна поглед, възмутен.

— Само ако имяхме някаква вест, някакво потвърждение, че идва помощ... — Той поклати отново глава.

— Бремен никога няма да ни изостави — обяви Риска тихо, но твърдо. — Каквото и да се случи, той ще дойде.

Рейбър присви очи.

— Ако е още жив.

Думите му увиснаха във въздуха, прерязали като бръснач тишината, обвинителни, сурови и отчайващи.

И тогава един ужасен, скърцащ звук прекъсна размислите им относно съдбата на Бремен — кошмарният стон на металните резета и на разтрошени греди. И двамата веднага разбраха какво се е случило, но Рейбър го изрече пръв:

— Портите!

Те се стрелнаха от входа на кулата към прогизналата от дъжда нощ. Мълния проряза черния таван на облаците. Отпред, големите порти бяха поддали под непрестанните удари на тарана. Пантите бяха строшени, а гредите — прекършени. Джуджетата се опитваха да ги подсилят отвътре с дървени трупи, но беше само въпрос на време всичко да се срути. Ударите на тарана и виковете на нападателите се засилиха. По стените джуджетата вече несигурно се оттегляха от защитните си позиции.

Флиър дотича при баща си с развята дълга коса.

— Трябва да изведем всички оттук! — извика той с преbledняло и изплашено лице.

— Направи го! — сопна се Рейбър в отговор, гласът му беше студен и рязък. — Изтегляйте се от стените, през коридорите на крепостта към тунелите! До гуша ми дойде от всичко това!

Флиър хукна обратно, а вбесеният Рейбър се извъртя и се втурна към портите, суровото му лице цялото пламтеше. Като видя какво възнамерява да направи, Риска тръгна след него, сграбчи го за ръката и го завъртя обратно.

— Не, Рейбър — извика му той. — Аз ще застана срещу тази атака, не ти!

— Сам? — сопна се кралят, като се опитваше да освободи ръката си.

— Колко от хората си смяташе да помолиш да останат с теб? — отговори остро и дръзко Риска. — Сега тръгвай! Изведи армията!

Дъждът бръскаше в очите им и ги караше да примигват начесто. Две самотни фигури, изправени една срещу друга.

— Това е лудост! — изсъска кралят.

Риска поклати глава.

— Ти си крал, трябва да останеш жив. Какво ще се случи с джуджетата, ако загинеш? Освен това, аз имам своята друидска магия, което не може да се каже за теб. Върви, Рейбър!

Дясната порта поддаде, сцепи се и после се разтроши на парчета. През отвора нахлуха черни силуети с проблясващи оръжия. Риска протегна нагоре ръце с разкрити пръсти и призова друидската магия. Рейбър се поколеба за миг, после се втурна обратно, като викаше на офицерите си и крещеше заповеди за отстъпление. Джуджетата се запуснаха от бойниците и хукваха към вратите на кулата и сигурността на коридорите, които лежаха отвъд. Вече всички от портите се бяха изтеглили. Риска стоеше сам под дъжда и чакаше търпеливо. Това не бе никак трудно решение. Беше се изморил да бъде преследван. Беше готов да се изправи и да се бие. Жадуваше за това.

Когато първата вълна нападатели се показа от отвора, той изпрати към тях Друидския огън. Изгори всичко пред погледа си. Пламъците се прехвърлиха през останките от вратата и погълнаха първите редици на северняците, преди те да успеят да избягат. В мрака отвъд останалите започнаха да отстъпват, неспособни да издържат на горещината. Риска поддържа огъня известно време, после го остави да отмре. Магията препускаше из него в неистов бяг и отмиваше всеки страх и съмнение, изтощението и болката. И тогава в него се появи онова всепоглъщащо усещане, което винаги се раждаше в разгара на битката, усещането, заради което живееше.

Таранът отново задумка и второто крило на портата рухна, разширявайки процепа. Но никой не се приближаваше. Риска хвърли поглед нагоре през пелената на дъжда. Последните от джуджетата се спускаха от бойниците и наблюдателниците. След секунди щеше да е съвсем сам. Знаеше, че е време да бяга. Че трябва да се изтегли с останалите, докато още може. Нямаше смисъл да остава. И все пак не можеше да се принуди да се обърне. Сякаш държеше изхода на битката в ръцете си, сякаш, ако останеше на мястото си, ако устоеше, щеше да възпре яростната атака, която заплашваше да погълне всички.

И тогава в овъгления от пламъците портал се появи нещо огромно, неясен силует, който изпълни цялата пролука. Риска се поколеба, чакаше да види какво е. Тъмната форма изникна пред погледа му, приближавайки се сред бледата, несигурна светлина на отмиращия вече Друидски огън. Това бе едно от съществата от отвъдното, които служеха на Брона, излязло от скривалището си с падането на нощта. Беше изчадие от тиня и слуз, покрито с ризница, от която стърчаха шипове, крайниците му бяха тежки, а туловището —

масивно. Стоеше на два крака, но не приличаше на човек. Бе прегърбено сякаш под тежестта на собствената си грозота, жълтите му очи просветваха с убийствена жажда. То видя друида и забави ход, извърщайки лице към него. В ноктестите си ръце държеше огромна сопа.

— Е, това е — въздъхна бавно Риска.

Съществото постоя за миг само в процепа на портата, после запристъпва тежко през горящите останки. Никой друг не се появи, макар че Риска чуваше как северняците се катерят по стълбите, които бяха издигнали по опустелите вече стени, как се скупчват в тъмнината за последния щурм, който щеше да ги пренесе зад стените на Стедън Кийп.

А междувременно това изчадие е изпратено да ме предизвика, помисли си Риска. Дали смятат, че няма да му устоя? Дали ме изпитват, за да разберат що за мощ притежавам и доколко силна е волята ми? Какво ли се крие зад всичко това?

Той естествено не можеше да си отговори на нито един от тези въпроси. Чудовището приближаваше към него, разблъсквайки отломки и тела, светещите му очи бяха фиксирани в друида.

Искат да ме хванат в капан, досети се внезапно Риска. Това е просто диверсия, за да ме разсеят, уловка за магията ми, а после ще връхлетят с цялата си сила върху мен. Наглостта на намерението им го накара да се усмихне.

Изчадиято от отвъдното се приближаваше тежко, набирайки скорост, и размахваше сопата пред себе си като оръжие и щит едновременно. Все още имаше време за бягство, но Риска не помръдваше от мястото си. Северняците го гледаха. Знаеха кой е и чакаха да видят реакцията му. Щеше да им покаже нещо, което да запомнят.

Когато чудовището беше на двајсетина крачки от него, Риска извади бойната си брадва, сграбчи я с две ръце, завъртя се около себе си, за да набере инерция, и запрати искрящото острие към съществото. То беше вече точно пред него, готово за атака, и нямаше никакъв шанс да отклони удара. Бравдата удари челото му, над гъстите вежди, и го разцепи на две с трясък на забиващ се в кост метал. Силата на удара отметна огромната глава назад. По разкривеното му лице потече кръв

— черна слуз, която изпълваше зейналата му паст. Звярът се свлече на колене, почти мъртъв и започна да пада напред.

Риска вече се бе отдръпнал и тичаше към сигурността на вратата на кулата, когато нещо помръдна в сенките от едната ѝ страна и той хвърли инстинктивно магията си натам. Мигновеният проблясък освети неколцина черепоносци, които се промъкваха в тъмното, чернокрили и червенооки. Опитваха се да се приближат до него. Риска стисна зъби с отвращение. Бяха се оказали по-бързи, отколкото предполагаше. Бяха прелетели над стените, докато той послушно бе чакал да устроят капана си. Той се спусна наляво към най-близкия от тях и запрати Друидския си огън към него. Крилатият ловец падна назад, съскащ от гняв. Червен огън експлодира пред Риска, щом той се опита да достигне входа на кулата. Нещо се стовари отгоре му и започна да го удря — беше един от черепоносците, който го раздираше с острите си нокти. Риска се претърколи, освободи се и се изправи на крака. От местата, прогорени от пламъка, се издигаше пара и се смесваше с дъжда и мъглата. Гръмотевица избоботи и изтрещя с подновена ярост. Разнесоха се радостни викове, щом северняците нахлуха през незащитения процеп в портата към двора зад него.

Друг от черепоносците се хвърли в атака толкова внезапно, че Риска едва успя да избегне удара. Копия и стрели летяха около него. Какъв глупак беше да се забави толкова много! Мисълта проблесна като мълния в главата му. Той запрати струи Друидски огън на всички страни и се втурна през гората от оръжия и оголени зъби и нокти към входа на кулата. Не поглеждаше назад, знаеше какво ще види и се страхуваше, че видът му ще го вцепени. Отблъсна още един от черепоносците, който се изпречи на пътя му, за да забави бягството му. Отчаян, Риска изпрати мълнии Друидски огън във всички посоки, отблъсквайки враговете, които се бяха приближили твърде близо до него. Притича последните няколко метра до входа така, сякаш бе подпалил и себе си, и се изстреля през отворената врата. Срути се в тъмното, но бързо се изправи и продължи стремглаво напред. Коридорите на крепостта тънеха в катранен мрак, всички факли бяха изгасени, но той познаваше Стедън Кийп и нямаше нужда от светлина, за да намира пътя си. Чу преследвачите, които идваха зад него, и щом прекоси първия коридор, спря за миг, за да подпали прохода от край до

край. Това само щеше да ги забави, нищо повече. Но той имаше нужда точно от това.

Няколко секунди по-късно мина през тежка, обкована с желязо врата, която затръшна и залости след себе си. Вече нямаше да го хванат. Не и тази нощ. Но се беше спасил на косъм и осъзнаваше, че следващия път може би няма да е такъв късметлия.

Избърса кръвта, която се стичаше в очите му, усети жилото на болката от раната в челото. Не беше ударен лошо. После щеше да има достатъчно време да се погрижи за това. Рейбър и останалите го чакаха някъде из тунелите. Риска познаваше краля на джуджетата твърде добре, за да реши, че може да го е изоставил. Приятелите не постъпваха така.

Той преглътна трудно с пресъхнало гърло.

Ами тогава какво се бе случило с Тей и елфите, зачуди се мрачно друидът.

Нощта бе паднала над Арборлон и топлото меко одеяло на мрака обгръщаше града. Тук не валеше както далеч на изток. Джърл Шанара стоеше пред прозореца на лятната къща и чакаше пукването на зората. Изобщо не беше спал цялата нощ, разкъсван от съмнения, чиито корени можеха да бъдат проследени до гибелта на Тей Трифънйъд. Измъчваше го мисълта за това какво можеше да бъде и как се бяха стекли нещата сега. Беше въвлечен в ситуация, която бе започнала да се оформя седмици по-рано и щеше да достигне кулминацията си с настъпването на утрото. Той не успяваше да се отърси от отчаянието, което го изпълваше при мисълта, че обстоятелствата и съдбата бяха предопределили живота му по начини, които нито бе могъл да предвиди, нито пък да промени.

— Ела при мен, любов моя — извика го Прейа Старли от здрачната стая. Тя стоеше обгърнала тялото си с ръце, като, че да се защити.

— Мислех — отвърна той хладно.

Тя се приближи до него и обви ръце около кръста му, притискайки се към него.

— Напоследък мислиш твърде много.

Така си е, рече си той. Преди беше друго, когато Тей бе жив, преди появата на Господаря на Магията и нещастieto, което бе

стоварил върху главите на елфите. Тогава беше по-свободен, не носеше бремето на толкова важни отговорности и задължения, животът и бъдещето му принадлежаха единствено на него, имаше безброй възможности. Колко бързо се бе променило това.

Той вдигна огромната си ръка и я положи върху нейната.

— Аз все още не искам да бъда крал.

Но при първите лъчи на слънцето щеше да стане крал. Щяха да го коронясат по изгрев, съгласно елфическата кралска традиция още от времето на вълшебния свят. Но решението беше взето. То бе предопределено от събитията, започнали с убийството на Куртан Балиндарох и достигнали апогея си със смъртта на последния от синовете му. От седмици вече елфите бяха изоставили надеждата, че наследникът на техния крал ще се завърне от преследването на убийците на баща му, в което така неблагоприятно се беше впуснал. Но Алитен беше нагло, глупаво момче и никога не бе успявал да предвиди неприятностите, в които се впускаше. Северняците го очакваха, с надеждата, че ще тръгне да ги търси. Оставиха го сам да налети на тях, подмавиха го, заловиха го и го убиха. Оцелелите от групата му, а те бяха малцина, донесоха тялото му у дома. Той бе последният пълнолетен наследник на трона от династията Балиндарох и последната надежда на Джърл Шанара, че изборът на елфите няма да падне върху него самия.

Но те направиха точно това, разбира се. Мнозина от тях никога не бяха искали Алитен за свой управник. Заплахата от северняците отново нарастваше. Те бяха завзели цял Стрелехайм и бяха отрязали контактите на елфите с останалите земи и народи. Нахлуването в Западната земя щеше да настъпи скоро — в това никой не се съмняваше. Явно се очакваше само завръщането на Господаря на Магията, който се бе отправил на изток, за да нападне джуджетата. Елфите-преследвачи, изпратени на разузнаване, успяха да докладват само толкова. И въпреки всичко Върховният съвет нямаше да предприеме нищо, докато чакаше завръщането на Алитен и формалното му съгласие да стане крал. Сега с Алитен беше свършено, оставаха само двете внучета, твърде малки, за да управляват, твърде невръстни да осъзнаят пред каква чудовищна заплаха са изправени. Дали трябваше да бъде избран регент? Или пък те да управляват с помощта на съветници? Но незабавно се бе появило силното чувство,

че нито едно от тези решения не е достатъчно, за да се спре заплахата, и че Джърл Шанара, като първи братовчед на краля и най-опитен боец и стратег в Западната земя е единствената им надежда.

Но дебатите около това може би щяха да се проточат безкрайно, ако не беше неотложната нужда, диктувана от обстоятелствата, и решителността на Прейа Старли. Тя бе дошла при Джърл почти веднага след като мъртвото тяло на Алитен бе върнато и когато споровете бяха станали толкова ожесточени, че имаше опасност да всеят сред елфите непоправим разкол.

— Не можеш да позволиш това да се случи — каза му тя. Беше късно, поредната протяжна, сънлива вечер, когато дневната жегата все още се мотае плътна и клисава из тъгълчетата на устата и очите. — Ти си най-голямата надежда на елфите и добре го знаеш. Трябва да се бием, ако искаме да оцелеем, Джърл. Северняците няма да ни оставят друг избор. Когато настъпи часът, кой друг ще ни поведе, ако не ти? А ако ще водиш, тогава го направи като крал.

— Моето право да заема трона вечно ще стои под въпрос! — беше се сопнал той, изморен от спора и обезсърчен от неизбежността му.

— Обичаш ли ме? — попита тя внезапно.

— Знаеш, че те обичам.

— Аз също те обичам. Тогава ме послушай. Направи ме твоя жена, твой другар в живота, свой най-близък довереник и вечен приятел. Аз вече съм всичко това за теб, така че ще трябва да направиш само една мъничка стъпка. Обвържи се с мен в очите на целия народ. Кажи на Върховния съвет, че искаш да бъдеш крал, че ние двамата ще осиновим двете малки момченца, които загубиха семейството си, и ще ги направим наши синове. Те си нямат никого. Защо да не получат нас? Това ще спре клюките. Ще сложи край на възраженията. Така момчетата ще имат възможност да те наследят като крал, когато пораснат. Това ще заздравя раните, причинени на всички от семейство Балиндарох, и ще позволи на елфите да се заемат с оцеляването си!

Е, всичко това бе на път да се случи. И силата на нейната настойчивост му бе въздействала както нищо друго. По-късно щеше да се чуди на това, на простотата на решението, на забележителната решителност на Прейа. Така или иначе щеше да се ожени за нея.

Наистина я обичаше и искаше да стане негова жена. Тя беше най-близкият му приятел, довереник и любовница. Елфите предпочитаха кралят им да има наследници и затова бяха харесвали толкова семейство Балиндарох. По тази причина решението за осиновяването на двете момчета получи подкрепа. А одобрението, с което беше посрещната кандидатурата на Джърл за престола, беше изумително.

Все още в прегръдката на Прейа, той погледна към нощта навън, обзет от спомени. Колко далеч беше стигнал за толкова кратко време.

— Искаш ли да имаш собствени деца, Прейа? — попита я той внезапно.

Настъпи тишина, докато тя размишляваше над това, или поне върху отговора си. Той не се опита да погледне лицето ѝ.

— Искам да живея с теб — каза тя накрая. — За момента ми е трудно да мисля за каквото и да било друго. Когато елфите отново са в безопасност, когато Господаря на Магията бъде унищожен... — Тя млъкна и го изгледа настойчиво и продължително. — Да не би да ме питаш дали кръвната връзка има някакво значение за мен, дали ще приема момчетата, които решихме да осиновим, като свои? Е, не е така. Ако нямаме други деца, момчетата ще са нашите деца. Ще ни бъдат като родни синове. Доволен ли си?

Той кимна, без да проговори, като си мислеше как се бяха развили отношенията им, колко драматично се бяха променили те след смъртта на Тей. Дълго бе обмислял признанието ѝ, че може би е обичала приятеля му, че може би дори е щяла да тръгне с него, ако я бе помолил. Това не го притесняваше толкова, колкото би трябвало. Той самият беше обичал Тей и сега, след смъртта му, за него бе трудно да изпитва каквото и да било недоволство.

— Ти ще влезеш във Върховния съвет — каза ѝ той тихо. — Врий Иридън също. Когато съм в състояние, ще го направя Първи министър. Съгласна ли си?

Тя кимна.

— Явно си извървял дълъг път от предишното си мнение за локата.

Джърл сви рамене и отговори:

— Ще поискам елфическата армия да бъде мобилизирана за поход на изток — не, ще настоявам. — Той се наежи. — Ще направя това, което щеше да стори Тей. Ще се погрижа джуджетата да не бъдат

изоставени. Ще се погрижа Черният камък на елфите да стигне до Бремен. Ако се проваля като крал, няма да е поради липса на кураж или от безотговорност.

Това беше доста дръзка и твърда декларация, нещо като защитен вал, който издигаше срещу съмненията и несигурността, все още спотайващи се в ъгълчетата на самонадеяността му. Прейа щеше да разбере. Той не можеше да си позволи колебания. Границата между успеха и провала, между живота и смъртта щеше да бъде много крехка.

Тя се притисна към него.

— Ще сториш, каквото трябва, онова, което смяташ за правилно. Ще бъдеш крал и никой няма да съжалява. Ще водиш своя народ и ще го опазиш. Това е съдбата ти, Джърл. Твоята орис. Врий го прозря във виденията си. Трябва да разбереш, че е истина.

Той мълча един дълъг момент преди да отговори:

— Виждам, че нямам друг избор и затова трябва да приема това. И винаги си мисля за Тей.

Те постояха така, без да говорят, още дълго. После Прейа го поведе през сумрака на лятната къща към леглото им и го задържа там до сутринта.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Нетърпеливи да наваксат времето, което усещаха, че са пропилили, носителите на току-що изкования от Ърпрокс Скрел меч купиха коне и потеглиха на север през Южната земя към пограничните земи при Северната река. Пътуваха с постоянно темпо, като спираха само да се нахранят и отпочинат, и не разговаряха много помежду си. Спомените за изковаването на меча властваха над мислите им и бяха толкова живи ден по-късно, сякаш всичко се бе случило само преди минути. Това, че ефектите на призованата магия надхвърляха далеч самото изковаване, беше неоспоримо. Създаването на оръжието-талисман бе променило всеки от тях. Бяха като новородени, изковаването ги бе преобразило също толкова силно, колкото и самото острие, и сега им предстоеше да разгадаят що за форма са приели.

На Кинсън Рейвънлок се падна да носи меча по време на пътуването обратно. Бремен му го повери веднага след като напуснаха града, принуден от съображения, които не успя съвсем да скрие от своя приятел. Като че ли просто не успяваше да носи тежестта на оръжието, не можеше да понесе допира му. Това бе доста странен, объркващ момент, но Кинсън пое меча, без да каже и дума, и го препаса през гърба си. Тежестта му не представляваше нищо за него, но значението му за бъдещето на расите нямаше как да бъде пренебрегнато. Но тъй като не бе станал непосредствен свидетел на виденията при Адския рог, Кинсън не беше обременен от прозрението на друида за вероятното бъдеще, затова мечът не оказваше такова силно влияние върху него. Той го носеше както би носил всяко друго оръжие и макар че умът му отново и отново се връщаше към момента на неговото създаване, не миналото го безпокоеше, а настоящето.

Понякога през нощта Кинсън взимаше меча и го разглеждаше. Нямаше да го направи, ако Марет не беше поискала това от него през първата им нощ на открито. Любопитството ѝ беше по-силно от тревогата. Собствените ѝ размисли за случилото се по време на изковаването подклаждаха необходимостта ѝ да погледне по-отблизо онова, което бяха създали. Бремен не възрази, макар че стана и се

отдалечи в мрака, затова Кинсън не виждаше причина да ѝ откаже. Двата вдигнаха оръжието на светлината на огъня и го заразглеждаха. То беше удивително, перфектно балансирано, гладко, лъскаво и блестящо, толкова леко, че можеше да се удържа само с една ръка, въпреки размера и дължината му. Ейлт Друин бе вграден в дръжката му, а пламъците над свитата в юмрук ръка се издигаха по протежение на острието, сякаш, за да изпепелят върха му. По полираната му повърхност не се забелязваше никаква цепнатинка, което беше в действителност невъзможно при обикновеното изковаване, но в този случай бе постигнато с формулата на Коглин и магията на Бремен.

След няколкодневно носене на меч Кинсън започна да си мисли, че липсата му на страхопочитание към стойността на оръжието се крие донякъде и във факта, че Бремен все още не е наясно какво точно трябва да се направи с този талисман. Със сигурност предназначението му беше да унищожи Господаря на Магията — но как? Естеството на магията, с която беше наситен, си оставаше мистерия за всички, освен за друида. Мечът беше предназначен за войн-елф — толкова бе станало ясно от видението на Галафил. Но какво трябваше да направи този войн с него? Дали щеше да го използва като обикновено оръжие? Като се имаше предвид природата на мощта на Господаря на Магията, това не изглеждаше особено вероятно. В него трябваше да има магия, на която Брона да не може да устои, която да пробие всичките му защити и да го унищожи. Но що за магия щеше да е това? В Ейлт Друин имаше магия, това беше ясно, но Бремен никога не бе разбрал каква точно, пък и каквото и да бе естеството ѝ тя, изглежда, не бе влизала в употреба през целия му дълъг живот.

Бремен призна това пред пограничника и момичето и го стори не неохотно, а с някаква странна смесица от объркване и любопитство. Тайната на магията на меч не беше пречка за друида, а предизвикателство, пред което той се изправяше с решимостта, която беше показал и в търсенето на майстор ковач. В края на краищата, не изглеждаше съвсем правдоподобно да се смята, че изковаването само по себе си е достатъчно, за да се насити мечът с необходимата мощ. Дори вграждането на Ейлт Друин не изглеждаше достатъчно. Имаше нужда от още нещо и той трябваше да разбере какво е то. Сподели с Кинсън, че черпи надежда от факта, че бяха стигнали толкова далеч и

бяха постигнали толкова много. Това го караше да вярва, че са способни да довършат задачата си.

Това се струваше не дотам убедително на Кинсън, но Бремен бе успял да осъществи толкова много неща, откакто бяха заедно, и то явно чрез силата на вярата си, че пограничникът не виждаше причина да се съмнява в него тепърва. Ако мечът притежаваше магия, способна да разруши Господаря на Магията, Бремен щеше да открие каква е тя. Ако сблъсъкът бе предопределен, друидът щеше да намери начин изходът от него да е в тяхна полза.

И така, те излязоха от вътрешността на Южната земя и се отправиха обратно към Батълмаунд, на път за Сребърната река. Старецът обясни на спътниците си, че крайната им цел е Адският рог. Там той щеше да призове отново духовете на мъртвите, за да разбере какво трябва да направят по-нататък. По пътя щяха да се опитат да разберат какво се е случило с джуджетата. Времето беше горещо и задушно, затова бяха принудени да спират често, за да си почиват и те, и конете. Часовете пълзяха с досадна неохота. Тримата не забелязаха никакви следи от сблъсъка, за който знаеха, че се е състоял по на север, нито признаци за присъствието на северняците. Не чуха и вест за злощастие от онези, които срещаха по пътя си. И все пак у тях се бе загнездило упорито, тревожно подозрение, че някак твърде са се отдалечили от мястото, където бе започнало пътуването им, и при завръщането си ще открият, че много възможности са безвъзвратно загубени.

Късно следобед на третия ден от прекосяването на Батълмаунд, Бремен им извика да спрат, въпреки че оставаха още няколко часа до мръкване. Повече ги извън равнините, към Черния дъбак. Още веднъж предприеха несигурен преход между двете тресавища, като едва успяваха да избегнат опасностите, които ги дебнеха отвсякъде. Но сега друидът пренебрегна всяка предпазливост и ги поведе право към забранените гори. Това притесни Кинсън, но той успя да сдържи езика си. Бремен трябва да имаше добра причина за това отклонение.

Яздиха до покрайнините на гората и навлязоха само на стотина фута навътре. Избелелите от слънцето равнини още се виждаха в пролуките между дърветата, а гъстите дъбрави бяха пред тях. Тогава слязоха от конете. Като остави Марет да държи поводите, друидът отведе Кинсън към група широколистни дървета, оглежда ги

замислено известно време, после избра един клон и каза на пограничника да го отреже. Той се подчини, без да коментира, и засече с меч си твърдата дървесина. Бремен го накара да окастри клона, после взе грубата дървена сопа в изкривените си ръце и кимна с одобрение. Върнаха се обратно при конете, качиха се на седлата и се отправиха отново извън гората, на изток. Кинсън и Марет си размениха объркани погледи, но запазиха мълчание.

Спряха да лагеруват малко по-нататък в една долчинка, която бе просто лека вдлъбнатина в терена между дърветата. Там Бремен накара Кинсън да дооформи клона във формата на жезъл. Кинсън се занимава с това почти два часа, докато другите двама приготвиха вечерята и наблюдаваха за животни. Когато младият мъж изглади чеповите и възлите на местата, където бяха расли по-малките разклонения, Бремен отново взе тоягата от него. Тримата се настаняха около малкия огън. Денят вече отмираще и от него бяха останали само няколко бледи проблясъка на западния хоризонт. Нощта пълзеше по петите на удължаващите се сенки. Смрачаваше се. Бяха се установили близо до Черния дъбак, доста встрани от равнините. На няколко метра от гората течеше поточе, което се провираше решително през група скали и лъкатушеше нататък в сенките. Нощта бе тиха и спокойна, нямаше никакви натрапчиви шумове, нищо не помръдваше. Този път у тях не се породиха усещанията, че някой ги наблюдава.

Бремен застана пред огъня, като изправи дървената сопа пред себе си. Единият ѝ край бе притиснат здраво към земята, а другият — насочен към небето. Двете му ръце я стискаха по средата. Грубо одялканата тояга беше дълга почти два метра.

— Останете седнали, докато свърша — нареди той мистериозно.

Затвори очи и притихна. След секунда ръцете му започнаха да сияят с бяла светлина. Блясъкът бавно започна да се разпростира и в двете посоки, по цялата дължина на тоягата. Когато напълно я обгърна, започна да пулсира. Кинсън и Марет гледаха, без да продумат, следвайки заръката на Бремен. Светлината започна да се просмуква в дървото и то стана някак прозрачно. После започна да описва странни фигури нагоре-надолу по тоягата, като постепенно се задвижи по-бързо. През цялото време Бремен стоеше неподвижен като камък, със затворени очи, смръщил вежди в концентрацията си.

След това сиянието помръкна и се завърна в ръцете на друида, където съвсем изчезна. Очите на Бремен се отвориха. Той си пое бавно и дълбоко дъх и вдигна тоягата. Дървото бе станало черно като мастило, повърхността му бе гладка и лъскава. Нещо от светлината, проникнала в него, се отразяваше в тъмния гланц. Беше само искрица, която примигваше и изчезваше, за да се премести на друго място, неуловима като проблясък на котешко око.

Бремен се усмихна и подаде тоягата на Марет.

— Това е за теб.

Тя я взе от него и я вдигна, удивена от усещането при допира с нея.

— Все още е топла.

— И такава ще си остане — рече Бремен с недоволство като че от самия себе си. Сянка на изтощение пълзеше по набразденото му лице. — Магията, с която е наситена, не може да бъде премахната, но ще остане там, само докато тоягата е цяла.

— И какво е предназначението на тази магия? Защо даваш тоягата на мен?

Старецът се наведе леко напред, светлината променяше плетеницата от бръчки, които прорязваха лицето му.

— Нейното предназначение е да те пази, Марет. Ти си търсила дълго и усилено начин да контролираш магията си, да ѝ попречиш да излезе на свобода и да се развилнее, а може би дори и да те погълне. Много мислих какво може да се направи по въпроса. И реших, че тази тояга е отговорът. Тя ще изпълнява ролята на канал. Забий единия ѝ край дълбоко в земята и тя ще изтегли излишъка от магията, която решиш да използваш.

Той млъкна и потърси с поглед тъмните ѝ очи.

— Разбираш какво означава това, нали? Смятам, че ще се наложи да използваш магията си отново при пътуването ни на север. Няма защо да се залъгваме. Господаря на Магията ще ни търси и ще дойде време да защитиш себе си, а може би и останалите. Може да не съм там да ти помогна. Твоята магия е твърде важна, за да си позволиш да не разчиташ на нея. Надявам се, че тоягата ще ги позволи да я използваш, без да се боиш.

Тя кимна бавно.

— Дори и ако е присъща магия?

— Дори и тогава. Ще ти отнеме известно време да се научиш как да боравиш правилно с тоягата. Ще ми се да можех да ти обещаая, че ще имаш това време, но не мога. Трябва да си спомниш предназначението ѝ, ако се наложи да се защитава.

Тя изви вежда и отвърна:

— Не действай безразсъдно. Не призовавай магията, без да помислиш първо за тоягата. Не използвай магията, без да изправиш тоягата в земята и да отвориш канала, през който ще премине излишъкът.

Той се усмихна.

— Бързо схващаш, Марет. Ако ти бях баща, щях наистина да съм много горд с теб.

Тя му върна усмивката и каза:

— Аз така или иначе мисля за теб като за свой баща. Не както преди, по хубав начин.

— Поласкан съм. Сега приеми тоягата като своя и не забравяй да я използваш. Щом стигнем Сребърната река, ще се озовем на вражеска територия и битката с Господаря на Магията започва наново.

Тази нощ спаха добре и продължиха пътя си призори. Яздеха бавно, като често оставяха конете да си почиват в обедната жега, и напредваха на север. Отдясно равнините на Батълмаунд трептяха на слънцето, голи, пуси и неподвижни. Отляво, като тъмна стена, се издигаше Черният дъбак и той притихнал като полето, висок и страховит. Пътуваха в мълчание. Кинсън носеше меча, Марет — тоягата, а Бремен — бремето на тяхното бъдеще.

По мръкване бяха заобиколили Мъгливото тресавище и достигнаха Сребърната река. Нетърпелив да изкачи височините, които лежаха пред тях, за да огледа Раб и цялата местност на север преди утрото, Бремен реши да пресекат реката. Откриха плитчини. Раб бе започнала да пресъхва от няколко дни, заради оскъдните дъждове и силната жега. И щом слънцето започна бавно да клони отвъд мъждукащото огледало на Езерото на дъгата, те прекосиха поредица от хълмове и се изкачиха на един склон. Там, в една гъста горичка, слязоха от конете, вързаха ги и продължиха пеша. Дневната светлина избледня до сребристо сиво и сенките на нощта започнаха да се издължават. Въздухът, все още горещ, бе някак задимен и имаше вкус на прах и изсъхнала трева. Нощните птици прелитаха из тъмното в

търсене на храна — мимолетни движения, които едва появили се, отново изчезваха. Навсякъде жужаха насекоми.

Тримата стигнаха до билото на стръмнината и спряха, залязващото слънце озаряваше равнините с червен огън.

Под тях лежеше цялата армия на Северната земя, която се разпростираше на няколко мили на север. Беше заляла цялата равнина. Бойните ѝ знамена не се виждаха ясно, но тя беше твърде огромна и зловеща, за да бъде сбъркана с друга. Огньовете вече бяха запалени, малки светлинки, нашарили полето като светулки. Конете и каруци се тътреха мудно, проскърцваха колела и хамути, ездаци и колари сипеха ругатни, докато прекарваха провизии и въоръжение по местата им. Палатките се издуваха от горещия бриз в сигурната прегръдка на огромната армия. Една от тях, непроницаемо черна, с шиповидни подпори, стоеше сама в центъра на множеството, което се бе простряло по полето около нея като защитен ров. Друидът, пограничникът и момичето се взряха натам смълчани.

— Какво прави тук Северната армия? — попита Кинсън накрая.

Бремен поклати глава.

— Не съм сигурен. Трябва да са дошли от Анар, където последно ги видяхме, така че вероятно се движат на запад...

Гласът му заглъхна и той не доизрече думите. Ако армията на Господаря на Магията се бе изтеглила от Източната земя, значи битката с джуджетата бе приключила и сега врагът най-вероятно се насочваше към елфите. Но какво беше станало с Рейбър и неговата армия? Какво беше станало с Риска?

Кинсън Рейвънлок тръсна глава с отчаяние. От инвазията в Източната земя бяха изминали седмици. Много неща можеха да са се случили за толкова време. Застанал там, с меч на Ърпрокс Скрел, препасан на гърба му, той внезапно се зачуди дали не са дошли твърде късно, за да бъде талисманът от някаква полза.

Откопча токата на ремъка, измъкна меч и го подаде на Бремен.

— Трябва да разберем какво става. И е съвсем логично аз да го направя. — Извади и собствения си меч и остави само едно късо острие и ловен нож.

— Ще се върна до изгрев.

Бремен кимна, без да се възпротиви. Разбираше какво иска да каже пограничникът. И двамата можеха да слязат долу, но Бремен беше

този, когото не можеха да си позволят да изгубят на този етап. Сега имаха меча, талисмана от видението, което им бе явил Галафил, и трябваше да разберат как да го използват и да открият онзи, който ще го носи. Единствен Бремен можеше да направи това.

— Ще дойда с теб — обади се Марет внезапно, импулсивно.

Пограничникът се усмихна. Това бе неочаквано предложение. Той помисли малко и отвърна, без да прозвучи грубо:

— Ако сме двама, ще бъде двойно по-трудно да се промъкнем незабелязано. Чакай ме тук с Бремен. Другия път може ти да идеш вместо мен.

После пристегна колана с оръжията, които си бе оставил, мина няколко крачки вдясно и се спусна по склона в сумрака.

Когато пограничникът замина, старецът и момичето се върнаха обратно сред дърветата и се заеха да устройват лагера си. Изядоха вечерята си студена, защото не искаха да рискуват да запалят огън в такава близост до Северната армия и черепоносците, които със сигурност кръжах наоколо. Пътуването им в горещия ден ги бе изцедило напълно и те разговаряха съвсем малко, преди Бремен да остане на стража и Марет да заспи.

Часовете се точеха бавно, нощта напредваше, огньовете на вражеския лагер сияеха по-ярко в далечината, небето бе обсипано със звезди. Тази нощ нямаше луна. Или беше нова или бе далеч на юг и не можеше да се види от паравана на дърветата, който растяха по склона.

Бремен усети как мислите му се връщат към други времена и места, към вече изгубените му дни в Паранор, към запознанството му с Тей Трифънйъд и Риска, към вербуването на Кинсън Рейвънлок, към търсенето на истината за Брона. Мислеше за дългата история на Паранор и се зачуди дали някога там отново ще се съберат друиди. Откъде, питаше се той, ще дойдат нови попълнения сега, когато старите загинаха? Нищо не можеше да замени знанието, загубено заедно с тях. Част от него бе пренесено в Друидските хроники, но не всичко. Макар и вече клонящи към залаза си и обрекли се на усамотение, онези, които бяха станали друиди, бяха най-ярките представители на няколко поколения от народите на Четирите земи. Кой щеше да заеме мястото им?

Но в тези му размишления нямаше много смисъл, тъй като въобще не беше вероятно някой да оцелее, за да организира нов

Друидски съвет, ако усилията му да унищожи Господаря на Магията не успееш. И дори по-лошо — това отново го наведе на мисълта, че все още не е намерил свой наследник. Погледна към спящата Марет и за миг се зачуди дали тя не може да заеме това място. Бяха станали близки след напускането на Паранор, а имаше и вродена дарба. Магията ѝ беше невъобразимо силна и тя самата добре разбираше възможностите ѝ. Но нямаше никаква гаранция, че Марет някога ще успее да усъвършенства своята смъртоносна мощ, която тогава би била безполезна. Друидите преди всичко трябваше да се учат на дисциплина и самоконтрол. А Марет все още се бореше да постигне и двете.

Погледна назад към равнината, после отпусна ръка и я остави да легне на меча. Все още е такава загадка, изстена той. Какво се очакваше да направи, за да намери решението? Можеше да отиде до Адския рог, за да потърси помощ от друидите, но нямаше никаква гаранция, че те ще му я дадат. При последното му посещение бяха отказали дори да го изслушат. Защо сега да е по-различно? Дали наличието на меча ще ги накара да се надигнат от отвъдното? Дали ще ги заинтригува достатъчно, че да се появят? Дали ще решат да отговорят на призива му, защото самите те някога са били хора и биха се отзовали на един човешки зов?

Той затвори очи и ги потърка изморено. Когато ги отвори отново, един от вражеските огънове се движеше към него. Той примигна невярващ, сигурно си бе въобразил. Но огънят се приближаваше, малка, блещукаща светлинка в безкрайния мрак на равнината. Като че плаваше. Щом се приближи, Бремен се изправи неволно, опитвайки се да реши какво да предприеме. Странно, но не чувстваше заплахата, а само любопитство.

Тогава светлината спря, придоби форма и той видя, че я носи малко момче. Лицето на детето беше спокойно и ясните му сини очи го гледаха любопитно. Усмихна се за поздрав, щом се приближи, като държеше факлата високо. Бремен отново примигна. Не беше виждал такава светлина преди. Тя гореше без пламък, искреше от капсула от стъкло и метал, сякаш излъчвана от миниатюрна звезда.

— Привет, Бремен — каза ведро момчето.

— Привет — отвърна старецът.

— Изглеждаш изморен. Явно пътуването те е изтощило. Но ти постигна много, така че вероятно жертвата си е струвала. — Сините очи искряха. — Аз съм кралят на Сребърната река. Чувал ли си за мен?

Бремен кимна. Беше чувал за това създание от вълшебния свят, последното от вида си, същество, за което се говореше, че живее до Езерото на дъгата и близкото до него протежение на реката, на която бе и наречено. Мълвеше се, че е оцеляло хиляди години и е едно от първите същества, създадени от Словото. Казваха, че проникателността и магията му са също толкова древни и безпределни. Кралят на Сребърната река се явявал на пътници в беда, най-често в образа на момче, а понякога и като старец.

— Седиш на границата на моите градини — каза момчето и направи широк жест с ръка. — Ако се вгледаш, ще ги видиш.

Бремен го послуша и изведнъж склонът и равнината изчезнаха и той се озова наред гъста градина с цъфнали дървета и лози, въздухът бе наситен с аромата им, шепотът на клоните се носеше като тиха песен из копринения мрак на нощта.

Видението избледня.

— Дойдох да ти донеса утеха и подкрепа — каза момчето. — Тази нощ най-сетне ще спиш спокойно. Няма да има нужда някой да стои на пост. Твоето пътуване те отведе далеч от Паранор и продължи твърде дълго. Ще срещаш препятствия на всяка крачка, но ако се движиш внимателно и се вслушваш в инстинктите си, ще оцелееш, за да унищожис Господаря на Магията.

— Знаеш ли какво трябва да направя? — попита бързо Бремен. — Можеш ли да ми кажеш?

Момчето се усмихна.

— Трябва да правиш онова, което смяташ за най-добро. Това е същината на бъдещето. То не е предварително предназначено, а е само набор от възможности и ние трябва да изберем кои от тях да сбъднем и после да се опитаме да го постигнем. Сега отиваш към Адския рог. Носиш меча при духовете на мъртвите друиди. Този избор струва ли ти се грешен? Не беше. Изглеждаше му правилен.

— Но аз не съм сигурен — призна старецът.

— Нека да видя меча — помоли внимателно момчето.

Друидът извади меча и му го показа. То се пресегна, сякаш да го вземе, но задържа ръката си точно преди да го докосне и само прокара

пръсти надолу по дължината на острието и се отдръпна.

— Ще разбереш какво трябва да направиш, когато стигнеш там — каза то.

Изненадващо за самия себе си Бремен вече беше разбрал това:

— При Адския рог.

— Там, както и по-късно, в Арборлон, където всичко е променено и е положено ново начало. Ще разбереш.

— Можеш ли да ми кажеш нещо за моите приятели, какво е станало...?

— Семейство Балиндарох е унищожено и сега елфите имат нов крал. Потърси него, той ще отговори на въпросите ти.

— Ами Тей Трифънйъд? А Черния камък на елфите?

Но момчето се беше изправило, понесло със себе си странната светлина.

— Заспивай, Бремен. Утрото скоро ще настъпи.

Огромна умора се стовари върху стареца. Дори и да искаше, не можеше да се изправи, за да го последва. Щеше му се да му зададе още въпроси, но не можеше да се застави да произнесе думите. Сякаш някакъв товар се беше стоварил отгоре му, огромен и настоятелен. Той се плъзна на земята, увит в робата си, очите му натежаха, дишането му се забави. Момчето махна с ръка.

— Спи, за да се сдобиеш със силата, нужна да продължиш.

После се оттегли със светлината си в мрака, като се смалвяваше все повече и повече. Бремен се опита да го проследи с очи, но не можеше да се накара да остане буден. Дишането му стана по-дълбоко, клепачите му се склопиха.

Когато момчето и светлината изчезнаха, той вече спеше.

По изгрев Кинсън Рейвънлок се завърна. Появи се от пелената на сутрешната мъгла, която бе увиснала, гъста и влажна, над Раб. През нощта бе застудяло. Зад него в армията на Господаря на Магията бе започнало раздвижване. Множеството приличаше на ленив звяр, който се готви да продължи пътя си. Пограничникът се изтегна изморен, щом стигна до стареца и момичето, които вече бяха будни и го чакаха. Изглеждаха така, сякаш бяха спали добре. Той се учуди на новата решителност, която грееше в очите им. Извади оръжията си, прие студената закуска, която му предложиха, и се настани доволно в сянката на дъбовете.

— Северняците са тръгнали срещу елфите — съобщи им той без всякакви предисловия. — Казват, че джуджетата са разбити.

— Но ти не си сигурен — предположи тихо Бремен. Беше седнал заедно с Марет срещу него.

Кинсън поклати глава.

— Изтласкали са джуджетата отвъд Рейвъншорн, удряли са ги на всяка крачка. Казват, че са ги разбили при Седън Кийп, но Рейбър и Риска явно са избягали. Не са сигурни и колко от джуджетата са избити. — Той изви вежда. — Не ми прозвуча като убедителна победа.

Бремен кимна умислен.

— Но Господаря на Магията става неспокоен от това преследване. Той усеща, че заплахата няма да дойде от джуджетата, страхува се от елфите. Затова се е обърнал на запад.

— Как разбра това? — обърна се Марет към Кинсън, очевидно озадачена. — Как успя да се приближиш толкова? Не те ли забелязаха?

— Е, и ме видяха, и не ме видяха — усмихна се пограничникът. — Бях толкова близо, че можех да ги докосна, но те не погледнаха към лицето ми. Сметнаха ме за свой. В мрака, загърнат в наметалото и с качулка на главата, леко приведен, можеш да минеш за един от тях, защото те просто не очакват да си някой друг. Това е доста стар трик и е по-добре да се поупражнява, преди да го приложиш на практика. — Той я огледа изпитателно. — Ти май добре си се наспала в мое отсъствие.

— Цялата нощ — призна тя печално. — Заради Бремен. Не ме събуди да застана на пост.

— Нямаше нужда — обади се припряно старецът. — Но днес имаме проблем за разрешаване. Опасявам се, че сме изправени пред още един кръстопът. Ще трябва да се разделим. Кинсън, искам да отидеш в Източната земя и да потърсиш Риска. Разбери как стоят нещата. Ако Рейбър и джуджетата все още представляват бойна сила, доведи ги на запад в подкрепление на елфите. Кажи им, че имаме талисман, с който ще унищожим Господаря на Магията, но се нуждаем от помощта им, за да го притиснем до стената.

Кинсън се смръщи, докато обмисляше думите му.

— Ще направя, каквото мога, Бремен. Но джуджетата разчитаха на елфите, а се оказва, че те не са дошли. Чудя се колко охотно ще се съгласят да им се притекат на помощ сега.

Бремен го погледна спокойно.

— От теб зависи да ги убедиш, че се налага да го направят. Това е заповед, Кинсън. Кажи им, че семейството на Балиндарох е било избито и е избран нов крал. Кажи им, че това е забавило елфите. Напомни им, че заплахата тегне над всички. — Той хвърли поглед към Марет, която седеше до него, после отново се обърна към пограничника. — Аз трябва да продължа към Адския рог, за да разговарям с духовете на мъртвите за меча. Оттам ще се отправя на запад, към елфите, за да намеря подходящия човек за него. Ще се срещнем там.

— А аз накъде ще тръгна? — попита изведнъж Марет.

Старецът се поколеба.

— Кинсън може да има по-голяма нужда от теб.

— Не се нуждая от никого — възрази веднага пограничникът. Тъмните му очи срещнаха погледа на момичето и бързо се сведоха надолу.

Марет погледна въпросително към Бремен.

— Направих за теб каквото можах — каза той тихо.

Тя като че ли разбра. Усмихна се смело и се обърна към Кинсън.

— Бих искала да дойда с теб, Кинсън. Твоето пътуване ще бъде по-дълго и може би ще протече по-леко, ако сме двама. Не се страхуваши от присъствието ми, нали?

Кинсън изсумтя.

— Никак. Само помни какво ти каза Бремен за тоягата. Може би ще успееш да не ми подпалиш задника.

Той съжали за думите си още преди да ги е доизрекъл.

— Не исках да го кажа — рече печално. — Съжалявам.

Тя тръсна глава.

— Знам какво имаш предвид. И няма защо да се извиняваш. Ние сме приятели, Кинсън. А приятелите се разбират.

Тя му се усмихна окуражително, погледът ѝ се задържа върху него и той за миг си помисли, че може би е права и наистина са приятели. Но усети, че в същото време започва да се чуди дали не е имала предвид нещо повече.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Вече сам — всички, които бе повел от Паранор, се бяха пръснали по задачите си — Бремен пътуваше на север, към Адския рог. Спусна се в равнината Раб, като си пробираше път през сред утринната мъгла, щом слънцето се издигна в безоблачното небе. Яздеше бавно и се придържаше далеч на изток от марша на Северната армия, нащрек за съгледвачи, които със сигурност бяха разпратени, и за изостанали войници от задните редици. Можеше да чуе армията дори от разстояние, тътена на каруците и машините, проскърцването на хамути и подпори, шумотевицата, която се надигаше в мъглата, безплътна и сякаш долитаща отникъде. Обгърна се с магия, за да не могат случайно да го забележат. Вслушваше се в хаоса от звуци, за да разбере дали не го заплашва нещо. И напрегнато се взираше в пелената на мъглата.

Времето се изнизваше и слънцето започна да прониква през мъглата. Шумовете от отдалечаващата се армия започнаха да заглъхват с придвижването ѝ на запад и Бремен се поуспокои. Сега виждаше равнината доста по-ясно — пресъхналата, ширнала се надалече гола земя и прогорените от слънцето треви, прашните дири, провлекли се от Анар до Рун, прокарани от северняците, оставили след себе си купчини боклуци и усещане за опасност. Той яздеше през отпадъците, през наслоения чакъл, бележещ преминаването на армията, и размишляваше за грозотата и безсмислието на войната. Носеше меч на Ърпрокс Скрел препасан на гърба си. След заминаването на Кинсън този товар се падаше на него. Докато яздеше, усещаше натиска му, който постоянно му напомняше за предизвикателството, пред което беше изправен. Чудеше се на собствената си самонадеяност да поеме такава отговорност. Толкова по-лесно щеше да е, ако не го бе правил. Нямаше никаква конкретна причина точно той да поеме това бреме. Никой не го бе насилвал. Никой не беше дошъл при него с тази заръка. Сам беше направил избора си и докато тази сутрин яздеше към Драконовите зъби и сблъсъка, който го чакаше там, не можеше да спре да се чуди що за извратена нужда го бе подтикнала към това.

Наближаваше пладне, а той не откри никаква вода в равнината, затова продължи, без да спира. Слезе от коня и го води за поводите известно време, като си сложи качулката, за да се предпази от обедната жегата. Слънцето сега беше искряща бяла сфера, която прежуряше с безжалостна настойчивост. Той мислеше за чудовищността на заплахата, пред която бяха изправени народите на Четирите земи. Те изглеждаха също толкова беззащитни, колкото и земята под слънчевите лъчи. Толкова много зависеше от все още неизвестни неща — магията на мечата, носителя на мечата, резултата от мисиите на всеки от малката им група и съчетаването на всичко това в точното време и точното място. Начинанието изглеждаше просто абсурдно, когато се замислеше върху отделните му компоненти. Беше сякаш обречено на провал. Но погледнато в цялост, на фона на предизвикалата го огромна нужда и тяхната решителност, провалът изглеждаше немислим.

С падането на нощта той спря да лагерува в открито поле, в едно дефиле, където конят можеше да залъже глада си от малко ручейче и няколко пръснати тук-там стръкчета трева. Бремен хапна от хляба, който все още носеше със себе си, и пи от мехата с ейл. Гледаше към нощното небе, разкрило му цялата си палитра от звезди, и видя, че гребенът на месечината се издига над южния хоризонт. Седна с мечата в скута си и отново се замисли за неговата употреба. „Ще разбереш какво се иска“, беше казал кралят на Сребърната река. Времето течеше, а той все така стоеше умислен, нощта беше тиха и спокойна. Северната армия бе вече твърде далеч, за да може да я чуе или да види огньовете ѝ. Тази нощ Раб принадлежеше изцяло на него и той се почувства така, сякаш бе единственият жив човек в целия свят.

Тръгна на зазоряване. Около слънцето се бяха струпали облаци, които донякъде отслабваха силата му. Под копитата на коня се вдигаха малки прашни експлозии, които после се разнасяха и разпръсваха от мекия западен вятър. Местността пред него започна да се променя, отново се появи зеленина там, където Мирмидон течеше надолу към Рун. От равното се издигаха дървета, малки горички, които стояха на стража до вирчетата и притоците на по-голямата река. Късно следобед той я прекоси по една широка плитчина и се отправи напред, към стената на Драконовите зъби. Можеше да спре там да си почине, но реши да продължи. Времето беше суров надзирател и не позволяваше никакви отсрочки.

С падането на нощта вече беше стигнал предпланините, които водеха към Долината на шистите. Слезе от коня и го завърза близо до един поток. Изяде вечерята, загледан в слънцето, което потъваше зад Рун. Мислеше за онова, което предстои. Дълга нощ, от една страна, а от друга — успех или провал. Можеше лесно да се откаже, но несигурността все още бе твърде огромна. За известно време остави мислите си да блуждаят и усети, че се опитва да събере парченца от собствения си живот, за да ги прецени. Сякаш ако го направеше, щеше да почерпи кураж от мисълта за своите способности. Беше постигнал някакъв успех в усилията си да попречи на Господаря на Магията и можеше да почерпи увереност от него. Но знаеше, че това е опасна игра и една погрешна стъпка можеше да се окаже фатална, а всичко постигнато да е напразно. Замисли се колко нечестно е всичко това, но знаеше, че в цялата история на света справедливостта никога не е определяла събитията. Щом дойде полунощ, той стана и се запъти към планината. Беше облечен в черната роба на своя орден, със знака на Ейлт Друин изрисуван на гърдите. Носеше удивителния меч на Ърпрокс Скрел. Усмихна се. Мечът на Ърпрокс Скрел. Трябваше да му измисли друго име, защото той вече не принадлежеше на ковача. Но все още не се сещаше за друго, а и нямаше как да го измисли, преди да е намерил истинския му притежател и да открие предназначението му. Затова изхвърли от главата си мисълта за името на меча, вдиша дълбоко от нощния въздух, така хладен и чист тук на високото.

Прекося клисурите и дефилетата, които водеха към Долината на шистите и няколко часа преди зазоряване стигна целта си. Постоя малко на склона над долината и се загледа надолу към Адския рог. Езерото беше спокойно и гладко като стъкло и отразяваше обсипаното със звезди небе. Взря се в огледалото на тихите води и се замисли за тайните, които то криеше. Дали щеше да успее да отключи поне частица от тях? Дали щеше да намери начин да открие поне една или две, тези, които да му дадат шанс да проведе успешно борбата си? Там, в дълбините на езерото, чакаха отговорите — съкровища, натрупани и пазени от духовете на мъртвите. Може би защото това беше всичко, останало им от живота, който бяха напуснали, може би защото в смъртта имаш твърде малко неща, които можеш да наречеш свои.

После той седна сред скупчените камъни и продължи да се взира в езерото и да размишлява за неговите тайни. Какво ли е животът ти да

е свършил и ти да си се превърнал само в дух? Какво ли е да живееш във водите на Адския рог? Дали и в смъртта се чувстваш така, както и приживе? Дали отнасяш там всичките си спомени? Дали изпитваш същите копнежи и нужди? Има ли някакъв смисъл в съществуването ти, когато си се лишил от тленното си тяло?

Толкова много неизвестни. Но той беше стар и тези тайни скоро щяха да му бъдат разкрити.

Час преди зазоряване извади меча и тръгна надолу към долината. Подбираше внимателно пътя си през късовете обсидиан, внимаваше къде стъпва и се опитваше да не мисли за онова, което лежеше пред него. Успокои се, като се отдръпна дълбоко в себе си, докато вървеше, събирайки мислите си и концентрирайки се върху целите си. Нощта беше спокойна и тиха, но той вече усещаше как нещо под земята кипи. Спусна се по склона на долината, стигна до ръба на Адския рог и спря. Постоя така за момент, без да помръдва. В него започна да се прокрадва несигурност. Толкова много неща зависеха от това, което предстоеше да се случи, а той почти не знаеше какво трябва да направи.

Сложи меча до себе си, до самата вода и се изправи. Сега нищо не можеше да стори за него. Времето течеше.

Започна да изрича заклинанията и да прави магическите жестове, за да призове духовете на мъртвите. Пробиваше си път към тях с мрачна решителност, като успя да блокира, доколкото можа, съмненията и колебанията си, и опита да прогони страха си. Почувства как земята се затресе и водите на езерото се развълнуваха в отговор на усилията му. Небето притъмня, сякаш закрито от облаци, и звездите изчезнаха. Водата закипя и засъска, гласовете на мъртвите започнаха да се издигат до шепот, който бързо се извиси в стонове и писъци. Бремен усети как изведнъж решителността му нараства, сякаш така издигаше щит пред онова, което мъртвите можеха да му причинят. Почувства, че става твърд и непоколебим, открит само за собствените си бързо прелитащи мисли. Приключи с призоваването, взе меча отново и отстъпи назад. Езерото бурно кипеше, струи летяха във всички посоки, гласовете се бяха издигнали във влудяваща какофония. Друидът стоеше като закован и чакаше онова, което щеше да се случи. Беше затворен в долината, откъснат от живите, сам с мъртвите. Ако нещо се объркаше, нямаше кой да му помогне. Ако се провалеше,

никой нямаше да го потърси. Всичко щеше да се стовари само на неговите плещи.

Тогава езерото изригна като вулкан. Гейзерът се издигна право нагоре, огромен, черен воден стълб. Очите на Бремен се разшириха. Такова нещо не се бе случвало никога. Стълбът се устреми към небето, а водата нито започна да пада надолу, нито се разпръсна. Всичко наоколо се изпълни с призрачните, потрепващи силуети на духовете. Те се появяваха на рояци и изникваха не от самото езеро, а от водния стълб, изхвърлени от кипящото му тяло. Плуваха из въздуха като че все още бяха във водата, малките им фигури се вихреха в искрящ калейдоскоп на фона на нощното небе. Въртяха се и пищяха, гласовете им бяха остри и изпълнени с болка, сякаш единственото им желание беше да бъдат открити точно в този миг.

От центъра на водната колона се разнесоха отривисти, бумтящи звуци и Бремен се отдръпна неволно, земята под краката му отекна от тътена. Помисли си, че някак е прекалил. Беше сбъркал в нещо. Но вече бе твърде късно да оправи нещата, дори и да знаеше как, беше твърде късно и за бягство.

В ръцете му вграденият в дръжката на меча Ейлт Друин започна да сияе.

Бремен потрепна, сякаш се бе изгорил. По дяволите!

Тогава водната колона се раздели на две, точно през средата като че разцепена от мълния. От вътрешността ѝ заискри толкова ярка светлина, че Бремен трябваше да закрие очите си. Той понечи да се защити като вдигна меча пред себе си. Светлината лумна и започнаха да се появяват редица мрачни силуети. Те се материализираха един по един — обвити в робите си и закачулени, черни като нощта, сякаш димящи от вътрешна енергия.

Бремен се свлече на коляно, неспособен да се задържи повече на краката си пред лицето на случващото се. Все още се опитваше да закрие очите си и в същото време да гледа. Една след друга фигурите в черни роби започнаха да се приближават и сега Бремен ги разпозна. Това бяха духове на друидите, сенките на онези, които вече не бяха сред живите, на всички съществували някога, по-многочислени в смъртта, отколкото в живота, призраци, лишени от плът, но въпреки това все още излъчващи ужасаващото си присъствие. Старецът неволно се сви от страх пред тях, толкова много идваха наведнъж, а

прииждаха и други, сякаш безкрайна редица, носеща се във въздуха пред него, изникваха от въртопа на езерото, неумолими и мрачни.

Сега ги чу да говорят, чу ги да го викат. Гласовете им се издигаха над тези на по-малките привидения, които кръжаха около тях, изричаха името му отново и отново. Бремен, Бремен. Най-отпред беше Галафил, неговият глас беше най-силен. Бремен, Бремен. Старецът отчаяно искаше да избяга, би дал всичко, за да може да го направи. Куражът му се стопи и решителността му изчезна. Привиденията се приближаваха към него и той вече почти усещаше докосването на призрачните им ръце по тялото си. Започна да го обзема лудост. Те продължаваха да прииждат, огромни силуети си проправяха път през тъмнината. Безлики привидения, духове от миналото. Той откри, че не може да спре да трепери, нито да се накара да мисли. Искаше да изкрещи отчаянието си.

И тогава се озоваха пред него, начело с Галафил. Бремен прикри безпомощно глава в гънката на ръката си.

Вдигни нагоре меча.

Той се подчини и вдигна оръжието пред себе си като защитен талисман. Галафил протегна ръка и пръстите му докоснаха Ейлт Друин. Емблемата в миг засия. Галафил се обърна и следващият друид се приближи, докосна я и също се отдалечи. И така един по един духовете преминаваха пред стареца и докосваха меча. Прокарваха пръсти по изображението на Ейлт Друин и отминаваха. Отново и отново емблемата ярко заискряваше в отговор. Иззад заслона на ръката си, Бремен наблюдаваше случващото се. Може би му предаваха благословията си, одобрението си. Но старецът знаеше, че има и нещо повече, нещо по-мрачно, по-жестоко. При този допир частица от мъртвите се преливаше в меча. Усещаше го.

Затова беше дошъл. Не можеше да има съмнение. Точно това беше търсил. Макар че дори сега, в момента на случването му, той не успяваше да разгадае неговия смисъл.

Седеше коленичил на ръба на Адския рог, в мрака, сред пръските вода, изумен и объркан, вслушваше се в стоновете на мъртвите, гледаше ги как преминават и се чудеше какво всъщност става. Най-после всички друиди се изредиха пред него, докоснаха Ейлт Друин и отминаха. Най-после беше сам, превит в мрака. Гласовете на духовете вече заглъхваха и в последвалата тишина той можеше да чуе

собственото си хрипливо дишане. Пот бе обляла тялото му и лъщеше по лицето му. Ръката, с която държеше меча, се беше схванала, но той не можеше да се накара да я отдръпне. Чакаше, знаеше, че не е дошъл краят.

Бремен.

Името му — изречено от познат глас. Той вдигна предпазливо глава. Сенките на друидите бяха изчезнали. Водната колона — също. Беше останало само езерото и мракът на нощта, а точно пред него — сянката на Галафил. Привидението го изчака търпеливо да се изправи и да притисне меча до тялото си, сякаш за да почерпи сила от него. По лицето на Бремен имаше сълзи и той не можеше да разбере откъде се бяха появили. Това неговите сълзи ли бяха? Опита се да проговори, но не успя.

Вместо него заговори сянката:

Чуй ме. Мечът получи своята мощ. Отнеси го на онзи, който ще се сражава с него. Ще го намериш на запад. Ще разбереш. Сега оръжието е негово.

Гласът на Бремен започна да търси думи, които така и на намираше. Привидението вдигна ръка към него.

Питай.

Умът на стареца се проясни и думите му излязоха резки и пълни с почуда.

— Какво направихте?

Направихме каквото можяхме. Нашият живот е минало. Учението ни беше загубено. Магията ни бе разпиляна и изчезна с времето. Остана само нашата истина, всичко което притежавахме в живота си, в ученията си, в магията си. Тя поражда със смъртоносна сила.

Истина? Бремен се взираше в него объркан. В какво се криеше силата на меча? Що за магия носеше истината? Всички друиди преминаха пред него, докоснаха острието, накараха го да сияе... заради това?

Сянката на Галафил отново вдигна ръка, жест, тъй повелителен, че въпросите на Бремен заседнаха в гърлото му. Черната фигура пред него изличи за миг всичко наоколо, остана само тя с вдигната ръка, а светът потъна в тишина.

Чуй ме, Бремен, последния от Паранор, и аз ще ти кажа какво да направиш. Чуй ме.

И Бремен, напълно в плен на думите на привидението, го стори.

Когато всичко свърши и сянката на Галафил изчезна, когато водите на Адския рог отново станаха спокойни и гладки, а от изток зората започна да пълзи в сребърно и златно, старецът тръгна към склона на Долината на шистите и там поспя известно време сред хаоса на черните камъни. Слънцето изгря и денят дойде, а друидът все още не се събуждаше. Спеше дълбоко и сънуваше, гласовете на мъртвите му шепнеха думи, които не можеше да разбере. Стана по залез, все още обладан от сънищата, от неспособността му да разгадае значението им и обзет от страх, че те крият от него тайните, необходими за оцеляването на расите. Седеше на жегата, под настъпващите сенки на спускащия се здрач. Извади остатъците от хляба от торбата си и изяде половината притихнал, взрян в планината, във високите, странни формации на Драконовите зъби, където облаците се разкъсваха в назъбените върхове по пътя си на изток, към равнината. Отпи от почти празния мях с ейл и се замисли за онова, което беше научил.

За тайната на меча.

За същината на неговата магия.

После стана и се запъти обратно към подножието на планината, където бе оставил коня си предната нощ. Но конят го нямаше. Някой го бе откраднал.

Следите на крадеца личаха ясно в прахоляка. Бяха само на един човек, приближаваха се и после се връщаха обратно, а до тях се виждаха и следи от подкови. Той не се замисли много по въпроса, а започна да се спуска на запад, тъй като не желаше да забавя пътуването си повече. Чакаха го поне четири дни път пеша и даже повече, ако се наложеше да избегне Северната армия, което сигурно щеше да се случи. Но нищо не можеше да се направи. Може би по пътя щеше да намери друг кон.

Нощта напредваше и луната изгря, отново пълна. Светеше ярко, мимолетните сенки на облаците ставаха сияйни, когато преминаваха през нея в тихата си процесия. Той вървеше с постоянно темпо, следвайки сребърната нишка на Мирмидон, която лъкатушеше по пътя си на запад. Придържаше се към сянката на Драконовите зъби, където

лунната светлина нямаше да го осветява. Докато вървеше, обмисляше възможностите отново и отново. Галафил пак му се яви и му говори. Духовете на мъртвите отново преминаха пред него, печални и безгласни призраци. Ръцете им се протягаха към дръжката на меча, свеждаха се към изображението на Ейлт Друин, докосваха го за миг и се отдръпваха.

Предаваха истините, които бяха открили в живота си. Насищаха острието с тяхната мощ.

Упълномощаваха го.

Бремен вдъхна дълбоко от нощния въздух. Дали сега разбираше напълно силата на талисмана? Така смяташе и въпреки това, тази магия му изглеждаше твърде нищожна, за да влезе в битка срещу толкова могъщ враг. Как щеше да убеди онзи, който щеше да носи меча, че тя е достатъчна, за да постигне надмощие? Колко от наученото трябваше да му разкрие? Ако кажеше твърде малко, рискуваше войнът да го пренебрегне. Ако кажеше твърде много, можеше да го загуби заради страха. На, кое да заложи? Дали щеше да разбере, когато го срещне? Това колебание го караше да губи посоката си. Толкова много зависеше от това оръжие, а само на него се падаше тежката задача да реши как да бъде използвано.

Само на него, защото той бе поел това бреме и жребият вече бе хвърлен.

Нощта напредваше, Бремен стигна до мястото, където един ръкав на реката се отклоняваше на юг през Рун. Вятърът духаше от югозапад и носеше миризма на смърт. Друидът леко се сепна, когато вонята достигна обонянието му. Под Мирмидон бе имало клане и то голямо. Той се поколеба какво да направи, после тръгна към едно място, където реката се стесняваше, и я прекоси. Надолу лежеше Варфлийт, селището, където бе вербувал Кинсън преди години. Смрадта се носеше оттам.

Той пристигна в града няколко часа преди зазоряване. Нощта беше тиха, черната ѝ плащаница покриваше всичко. Миризмата започна да става по-силна и той веднага разбра какво се е случило. Към небето като бавно къдреща се сива панделка на лунната светлина се издигаше дим. Искряха червени въглени. Греди стърчаха от земята като копия. Варфлийт бе изгорен до основи, а всичките му жители избити или отвлечени в плен. Хиляди хора. Старецът поклати

безнадеждно глава, щом тръгна по тихите, пусти улици. Сградите бяха срутени и плячкосани. На всяка крачка лежаха трупове на хора и животни, натрупани на гротескни, безразборни купчини сред развалините. Той вървеше сред разрухата и се изумяваше на зверството. Кракът му попадна на трупа на старец — очите му бяха отворени и се взираха безжизнено. Плъх изскочи изпод тялото и се втурна нанякъде.

Бремен стигна до центъра на селището и спря. Сякаш тук не се бе водила битка; виждаха се само няколко пръснати оръжия. Много от мъртъвците изглеждаха като поразени в съня си. Колко ли от близките и приятелите на Кинсън бяха сред тях? Той тъжно поклати глава. Предположи, че атаката се е състояла преди два дни. Северната армия се бе спуснала от Източната земя и се придвижваше на запад над Езерото на дъгата към елфите. А Варфлийт бе имал нещастieto да лежи на пътя и.

Сигурно всички южняшки селища оттук до Стрелехайм са сполетени от същата съдба, помисли си той с отчаяние. Огромна празнина се загнезди в гърдите му. Нямаше думи, способни да изразят чувствата му.

Той прихвана черната си роба, нагласи меча по-високо на гърба си и тръгна през селището, като се опитваше да не поглежда към последиците от клането. Почти го беше прекосил, когато усети движение. Друг би го пропуснал, но той беше друид — не гледаше с очите, а със съзнанието си.

Нещо живо се криеше сред развалините.

Бремен свърна наляво, като се движеше предпазливо. Вече бе разстелил защитната мрежа на магията над себе си. Не се чувстваше заплашен, но се беше научил, че трябва да се внимава при всякакви обстоятелства. Мина през няколко разрушени домове към една срутена барака. Там, точно до разбития вход се беше свила малка фигура.

Бремен спря внезапно. Там имаше момче, на не повече от дванадесет години, дрехите му бяха разкъсани и изцапани, а лицето и ръцете му — покрити с пепел и мръсотия. То се притисна назад към сенките, сякаш искаше да се скрие в земята. Държеше нож в едната си ръка и го бе вдигнало пред себе си. Провисналата, тъмна коса се спускаше до раменете му и се беше разпиляла по тясното му лице.

— Излез, момче — каза меко старецът. — Всичко е наред.

Момчето дори не помръдна.

— Тук няма никой освен нас двамата. Който и да е сторил това, вече си е отишъл. Излез сега.

Момчето остана на мястото си.

Бремен се загледа в далечината, привлечен от внезапния проблясък на падаща звезда. Пое си дълбоко дъх. Не биваше да се бави, нито можеше да помогне някак на момчето. Само си губеше времето.

— Аз си тръгвам — каза той уморено. — Ти също трябва да го направиш. Тези хора тук са мъртви. Отиди до някое от селищата на юг и потърси помощ. Желая ти успех.

Той се обърна и започна да се отдалечава. Мнозина щяха да останат бездомни и съсипани, докато всичко това свърши. Тази мисъл беше ужасно тягостна. Той отново поклати глава. Измина стотина ярда и внезапно спря. Обърна се и видя момчето — беше прилепило гръб към стената с нож в ръката и го гледаше.

Бремен се поколеба.

— Гладен ли си?

Посегна към торбата си и извади оттам последния къшей хляб. Момчето издаде глава напред и светлината освети лицето му. Очите му блеснаха, щом видя хляба.

Очите му...

Бремен почувства как гърлото му се свива. Той бе виждал това момче! То беше момчето от четвъртото видение на Галафил! Очите му го издадоха. Бяха така искрящи, така пронизващи като че можеха да свалят кожата ти. Беше просто дете, сираче сред тази кланица, но все пак в него имаше нещо толкова впечатляващо, така приковаващо погледа...

— Как се казваш? — попита го внимателно Бремен.

Детето не отвърна. Дори не помръдна. Друидът се поколеба и после се запъти към него. Момчето веднага се дръпна назад в сенките. Старецът спря, сложи хляба на земята, и тръгна обратно.

След петдесетина ярда отново спря. Момчето го следваше, наблюдаваше го отблизо и гризеше придобития от него хляб.

Бремен започна да му задава въпроси, но то не пожела да говори. Когато друидът се опита да се приближи, детето бързо отстъпваше

обратно. Когато пробва да го убеди да дойде по-близо, то сякаш не му обърна никакво внимание.

Накрая старецът продължи по пътя си. Не знаеше какво да стори за момчето. Не искаше да го взима със себе си, но видението на Галафил го навеждаше на мисълта, че има някаква връзка между тях. Може би ако беше достатъчно търпелив, щеше да разбере каква е тя. Щом слънцето изгря, той се насочи отново на север и прекоси обратно Мирмидон. Вървя така до залез, като следваше подножията на Драконовите зъби. Когато реши да спре, за да си устрои лагер, видя момчето. Седеше точно до полянката, на която бе решил да се установи, скрито сред сенките на дърветата, и го наблюдаваше. Бремен нямаше никаква храна, но му остави чаша с ейл. Заспа и се събуди към полунощ, за да продължи пътя си. Момчето спеше до него. Станаха заедно и продължиха на запад.

Тази нощ, щом достигнаха равнината Стрелехайм и се приготвиха да я прекосят, момчето изрече първите си думи.

Каза, че името му е Аланон.

ЧАСТ ТРЕТА

БИТКАТА ЗА РЕН

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Беше късен следобед и светлината вече бе сивкава и неясна в кабинета на лятната къща на Балиндарох, където Джърл Шанара разглеждаше картите, разгърнати на масата пред него. Дъждът навън продължаваше. Пораждаше чувството, че не е спирал да вали от седмици, макар че кралят на елфите добре знаеше, че не е така и това усещане е рожба най-вече на сегашното състояние на духа му. Просто му се струваше, че всеки път, щом погледне навън, все вали. А днешният дъжд беше по-силен от обикновено. Носеше го западният вятър, който шибаше клоните на дърветата и разпиляваше листата им като ивици от нахъсана хартия.

Джърл вдигна поглед от картите и въздъхна. Можеше да намери някакво утешение във факта, че лошото време ще затрудни повече маневрирането на армията на Господаря на Магията, отколкото неговата. А освен това, войската на чудовището беше много потромава — огромен, извиващ се звяр, обременен с товари и обсадни машини. Тя можеше да изминава най-много по дванадесет мили на ден, и то при добро време. Северняците бяха стигнали Стрелехайм преди три дни и го бяха прекосили само до поречието на Мирмидон. Това означаваше, че имат поне два дни път до Рен. Елфите, от друга страна, вече бяха заели позиции. Предупредени от съгледвачите, вече от повече от седмица знаеха, че Северната армия приближава към тях, така че имаха достатъчно време да се подготвят. Още щом присъствието на врага бе засечено, елфите се досетиха какъв ще е подходът им за завладяването на Арборлон. Най-лесният и пряк път към западната земя беше през Рен. Голяма армия трудно щеше да мине през който и да е друг път, затова щеше да им се наложи да атакуват столицата на елфите откъм най-добре укрепените ѝ позиции. От север, запад и юг Арборлон бе защитен от планини, скали и Пеещия ручей. Единствено от изток нямаше естествена защита. Най-стратегическата позиция за защитниците беше долината Рен. Ако не успееш да я удържат, пътят към Арборлон щеше да остане отворен.

От картите можеше да се разбере само толкова. Джърл ги съзерцаваше повече от час, но не можа да научи нищо ново. Елфите трябваше да удържат Рен срещу евентуална атака на Северната армия или бяха загубени. Средно положение нямаше. Нито пък си струваше да се обмисля вторична защитна линия. За него, като командващ на елфическите войски, всичко това правеше избора съвсем ясен. Оставаше само да се определи тактиката. Елфите щяха да защитават Рен, но как точно? Колко дълги трябваше да са позициите им, за да забавят първоначалната атака? Колко пъти щяха да могат да ги отблъснат? Какви защитни мерки трябваше да предприемат срещу заобиколен удар от по-малка сила, която можеше да проникне през гората? Какъв трябваше да бъде бойният им ред, та да устоят на пет пъти по-многобройна войска и на обсадните машини, които северняците бяха събрали по пътя си на запад?

Картите не предлагаха отговор на никой от тези въпроси, но като ги разглеждаше, той по-лесно съобразяваше от какво ще има нужда.

Джърл отново се загледа през прозореца, към дъжда. Прейа щеше да се върне скоро и щяха да вечерят за последно, преди да потеглят към Рен. По-голямата част от армията се беше установила в долината. Върховният съвет бе обявил извънредно положение и новокоронованият крал беше поел изцяло властта. Сега тя беше абсолютна и не подлежеше на оспорване. Коронацията се бе провела преди две седмици. Той се ожени за Прейа и осинови сирачетата Балиндарох. Щом формалностите по заемането на трона бяха уредени, Джърл веднага обърна вниманието си към Върховния съвет. Врий Иридън беше назначен за Първи министър, а Прейа стана пълноправен член. Надигна се леко недоволство, но не и съпротива. Той беше поискал разрешение да мобилизира елфическата армия и да я изпрати на изток в подкрепа на джуджетата. Това породило по-силни възражения, но преди да се стигне до вземане на решение, пристигна вестта, че Северната армия се приближава към Стрелехайм и няма да има нужда елфите да се отправят на поход накъдето и да било.

Джърл поклати глава, докато си припомняше всичко това. Не знаеше какво бе станало с джуджетата. Никой не знаеше. Беше разпратил ездачи на изток, за да разберат дали армията им е била разбита, както гласеше мълвата, но те се върнаха, без да са разбрали

нещо конкретно. Не му оставаше друго, освен да реши, че джуджетата не са в състояние да им помогнат и трябва да се справят сами.

Той отново поклати угрижен глава. Елфите бяха останали без съюзници, без магия, без друиди и без някакъв реален шанс да победят в тази война — въпреки всякакви видения, пророчества и смели надежди.

Пак сведе поглед към картите, като внимателно оглеждаше топографията на Рен и околностите, сякаш разрешението на проблема лежеше там и той някак го беше пропуснал. Не беше много далеч времето, когато не би си позволил да направи толкова откровена оценка на ситуацията. Тогава не би признал, че може да загуби битка срещу по-силен враг. Колко много се беше променил. Беше загубил Тей Трифънйъд и целия кралски род, малко оставаше да загуби и Прея, стана крал на елфите при съвсем не идеални обстоятелства. Всичко това го бе накарало да проумее, че преценката му за самия него е някак несъвършена и сега гледаше на нещата с други очи. Не че беше изгубил храбростта си, просто разсъждаваше трезво. Може би това означава да пораснеш, помисли си той. Това беше ритуалът, който трябва да преминеш, за да оставиш юношеството зад гърба си.

Усети, че разглежда белезите по ръцете си. Самите те приличаха на малки карти, които бележеха пътя на живота му. Войн по рождение, сега крал на елфите, той беше изминал много път за кратко време и белезите разказваха по-красноречиво от всякакви думи за цената, която беше платил за своето пътуване. Колко ли още белези щеше да получи от битката си с Господаря на Магията? Беше ли достатъчно силен за този сблъсък? Беше ли достатъчно силен, за да оцелее? В тази битка щеше да се реши не само неговата съдба, но и съдбата на целия му народ. Колко силен трябваше да бъде за това?

Вратите към терасата се отвориха с трясък и се удариха в стената от силата на вятъра, а завесите им се развяха силно. Джърл посегна към меча си, когато две увити в черни роби фигури, прогизнали от дъжда, решително нахлуха в стаята. Картите се разпиляха по пода, фенерите примигнаха и изгаснаха.

— Не вади меча, кралю на елфите — нареди единият от натрапниците, а втората, по-дребна фигура, се обърна да затвори вратите след тях, като възпря вятъра и дъжда.

В стаята отново стана тихо. От новодошлите се стичаше вода, която образуваше локвички по каменния под. Кралят се приведе предпазливо, мечът му бе наполовина изваден от ножницата, високата му фигура бе присвита и готова за реакция.

— Кой сте вие? — извика той.

По-високият от двамата отметна качулката и откри лицето си на сивата, несигурна светлина. Джърл Шанара си пое дълбоко дъх. Това беше друидът Бремен.

— Вече се бях отказал да те чакам — шепнешком му каза той, отдал се на емоциите. — Всички се бяхме отказали.

Старецът се усмихна с горчивина.

— Имали сте причина за това. Отне ми много време да стигна до теб, почти толкова, колкото ми беше нужно да разбера, че ти си този, когото търся. — Посегна под прогизналата си роба и извади дълъг, тесен вързоп от тъмно платно. — Нося ти нещо.

Джърл Шанара кимна.

— Да, зная. — Той пъхна меча си отново в ножницата.

В очите на друида личеше изненада. Той погледна към спътника си.

— Аланон.

Момчето отметна качулката и откри лицето си. Тъмните му очи изгаряха краля на елфите, но гладкото му, ъгловато лице не изразяваше нищо.

— Свали наметалото си и чакай отвън до вратата. Помоли никой да не влиза, докато не свършим разговора. Кажи им, че кралят е наредил така.

Момчето кимна, смъкна наметалото от раменете си, сложи го на една закачалка, промъкна се през вратата и изчезна.

Бремен и Джърл Шанара останаха сами в кабинета, картите все още стояха разпилени по пода около тях. Те се вгледаха един в друг.

— Много време мина, Джърл.

Кралят въздъхна.

— Предполагам, че е така. Пет години? А може би повече?

— Достатъчно дълго, за да забравя чертите на лицето ти. Или просто си поостарял, като всички нас. — Усмивката се появи и бързо изчезна в настъпилия полумрак. — Кажи ми какво знаеш за моето идване.

Джърл изостави заплашителната поза. Гледаше как другият сваля наметалото си и го изтръсква изморено настрана.

— Казаха ми, че ще ми донесеш меч, изкован с магия, който аз ще трябва да нося в битката срещу Господаря на Магията. — Той се поколеба. — Вярно ли е? Наистина ли носиш такова оръжие?

Старецът кимна.

— Наистина. — Той взе вързоп и го сложи внимателно на масата. — Но не бях сигурен, че е предназначен за теб, докато не те видях готов да се хвърлиш върху мен, с полу извадено от ножницата оръжие. В този миг разбрах, че ти си онзи, за когото е предназначен мечът. Преди няколко седмици при Адския рог ми бе явено видение, в което ти държеше меча, но тогава не успях да те разпозная. Тей Трифънйъд каза ли ти за това?

— Каза ми. Но той също не знаеше, че мечът е предназначен за мен. Разбрах го от локата Врий Иридън. Той също е имал видение как държа меча — меч с вградена на дръжката емблема на ръка, издигнала горяща факла. Каза, че това е инсигнията на друидите.

— Локат ли? — Бремен поклати глава. — А аз си помислих, че сигурно Тей ти е...

— Не. Тей Трифънйъд е мъртъв, загина в Брейклайн преди няколко седмици. — Гласът на краля на елфите прозвуча припряно и рязко, изричаше бързо думите. — Аз бях с него. Тръгнахме да открием Черния камък на елфите, както ти беше заръчал. Намерихме го, но се натъкнахме на създанията на Господаря на Магията. Имаше и черепоносци. Тей знаеше, че сме обречени. Собствената му магия беше вече изчерпана в усилието да се сдобие с Черния камък, затова...

Думите измениха на краля и той почувства как от очите му бликват сълзи. Гърлото му се сви и той не можеше да продума.

— Използвал е Черният камък и той го е унищожил — довърши старецът толкова тихо, че едва се чу. — Макар че го предупредих. Макар че е знаел какво ще го сполети. — Той стисна силно старите си, изкривени ръце. — Защото така е трябвало. Защото не би могъл да постъпи иначе.

Стояха безмълвни един срещу друг, извърнали очи. След малко Джърл се наведе да вдигне разпръснатите карти, започна да ги събира и да ги нарежда отново на масата до платнения вързоп. Старецът го

гледа известно време, после се наведе да му помогне. Когато свършиха, друидът взе ръцете на краля в своите.

— Съжалявам за загубата му, съжалявам повече, отколкото мога да ти опиша. Той беше добър приятел и на двама ни.

— Той ми спаси живота — изрече тихо Джърл, като не знаеше какво друго да каже и след минута размисъл, реши, че това всъщност е напълно достатъчно.

Бремен кимна.

— Притеснявах се за него — измърмори той, пусна ръцете на краля и отиде до един от столовете. — Може ли да седнем, докато разговаряме? Вървах през цялата нощ и целия ден, за да стигна до теб. Момчето ме придружаваше. То е оцеляло след атаката над Варфлийт. Северната армия е опустошила и избила всичко по пътя си. Господаря на Магията става нетърпелив.

Джърл Шанара седна срещу него. Когато стиснаха ръцете му, дланите на стареца приличаха на сухи листа. Сякаш го бе докоснала самата смърт. Споменът за допира им все още витаеше в съзнанието му.

— Какво се е случило с джуджетата? — попита той, в усилието си да отклони мислите си в друга посока. — Не успяхме да научим нищо за тях.

— Джуджетата устояха на инвазията толкова дълго, колкото можаха. Сведенията за случилото се след това доста се разминават. Зная за слуховете, но имам причина да вярвам, че те не са верни. Изпратих приятели да открият истината и да доведат джуджетата на помощ, ако са в състояние да го направят.

Кралят поклати глава, изглеждаше обезсърчен.

— Защо ще идват да ни подкрепят, щом ние не им помогнахме? Ние ги предадохме, Бремен.

— Имали сте причина.

— Вероятно. Но вече не съм толкова сигурен. Знаеш ли за смъртта на Куртан Балиндарох? И за смъртта на цялото му семейство?

— Казаха ми.

— Направихме каквото можахме. Тей и аз. Но Върховният съвет не искаше да предприеме нищо без крал, който да ги води. Затова се отказахме от усилията си да помогнем на джуджетата и тръгнахме да

търсим Черния елфически камък. — Той замълча за миг. — Сега вече се съмнявам в мъдростта на избора ни.

Друидът се облегна назад, а тъмните му очи искряха.

— Черният камък у теб ли е?

Кралят кимна.

— Скрит е на сигурно място и чака пристигането ти. Не исках да си имам повече работа с него. Видях какво може да направи. Разбрах колко е опасен. Единственото, което ми носи някакво успокоение в цялата тази история, е, че Камъкът може да ни помогне да унищожим Господаря на Магията и неговите изчадия.

Бремен поклати глава.

— Не, Джърл. Черният камък няма да послужи за тази цел.

Думите бяха резки и смразяващи. Кръвта нахлу в лицето на краля, гърлото му се сви от гняв.

— Искаш да ми кажеш, че Тей е умрял за нищо? Това ли искаш да ми кажеш?

— Не се ядосвай на мен. Не аз определям правилата в тази игра. Аз също съм пионка в ръцете на съдбата. Черният камък на елфите не е оръжие, което може да унищожи Господаря на Магията. Знам, че ти е трудно да повярваш, но е така. Той е мощно оръжие, но покварява онези, които го използват. Заразява ги със същата мощ, която искат да победят. Господаря на Магията е толкова пропит със зло, че всеки опит да се обърне срещу него Черния камък ще доведе до унищожаването на приносителя му.

— Тогава защо рискувахме толкова много, за да го намерим? — Кралят беше станал морав от гняв.

Думите на стареца прозвучаха кротко и убедително.

— Защото не можехме да позволим той да попадне в ръцете на Брона. Тогава Камъкът щеше да се превърне в оръжие, пред което нямаше да можем да устоим. И защото, кралю на елфите, той ни е нужен за нещо още по-важно. Когато всичко това свърши и Господаря на Магията вече го няма, Камъкът ще позволи на друидите да помагат на Земите, дори след моята смърт. Чрез него магията и знанието на друидите ще оцелеят.

Кралят се взираше безмълвно в него, все още неразбиращ. Тихо почукване на вратата отвлеche вниманието им. Джърл примигна, после извика ядно:

— Кой е?

Вратата се отвори и влезе Прейа Старли. Тя не изглеждаше никак смутена, че ги е прекъснала. Хвърли поглед към Бремен, после към Джърл.

— Бих искала да отведа момчето при Дворцовата стража, за да се нахрани и да си почине. Изтощено е. Не е нужно да пази повече. Аз ще се погрижа никой да не ви безпокои. — Тя отново извърна очи към Бремен. — Добре дошъл в Арборлон.

Старецът стана и леко се поклони.

— Милейди Прейа.

Тя се усмихна в отговор.

— Не, за теб съм само Прейа. — После лицето ѝ леко помръкна. — Значи знаеш какво се случи?

— Че Джърл е крал, а ти негова кралица? Първо това научих, щом влязох в града. Всички говорят за вас. Вие двамата сте благословени, Прейа. Ще бъдете опора един за друг и за своя народ. Тази новина ме направи щастлив.

Очите ѝ грейнаха.

— Много си любезен. Надявам се, че ти ще бъдеш наша опора в това, което предстои. Сега моля да ме извиниш. Ще взема момчето с мен. Не се тревожи за него. Вече станяхме приятели.

Тя излезе и затвори вратата след себе си. Бремен отново се обърна към краля.

— Голям късмет имаш с нея — каза тихо той. — Надявам се, осъзнаваш това.

Джърл Шанара се беше замислил за друго време, не тъй далече в миналото, когато бе изправен пред възможността да я изгуби. Все още го преследваше мисълта, че толкова е грешил в отношението си към нея. Тей и Прейа, най-близките му хора на света: беше разбирал и двамата погрешно, не бе успял да ги опознае така, както трябваше, и бе получил урок по начин, който не можеше да забрави.

В стаята отново стана тихо, здрачът изпълни ъглите със сенки, чуваше се дъждът навън. Кралят се изправи и отново запали лампите, които вятърът беше изгасил. Мракът се разпръсна. Старецът го гледаше, без да говори, и чакаше.

Джърл седна отново, някак неловко. Челото му се набразди, щом срещна острия поглед на Бремен.

— Точно си мислех колко е важно да не приемаме нищо за даденост. Трябваше да имам това предвид в историята с Черния камък. Но ми беше невъзможно да понеса смъртта на Тей, без да мисля, че той е загинал за добра кауза. Погрешно предположих, че целта е унищожаването на Господаря на Магията. Трудно ми е да приема, че е загинал в името на нещо друго.

— Трудно е да приемем, че изобщо е мъртъв — каза тихо Бремен. — Но той жертва живота си за кауза, която, макар да не е свързана с унищожаването на Господаря на Магията, е не по-малко важна или значима само защото ти си смятал, че Камъкът има друго предназначение. Тей щеше да разбере това, ако беше тук. Като крал, ти също трябва да го сториш.

Усмивката на Джърл беше сардонична и изпълнена с болка.

— Все още съм нов в този занаят. Не съм искал да ставам крал.

— В това няма нищо лошо — сви рамене друидът. — Амбицията не е от онези черти на характера, които биха ти помогнали в борбата срещу Брона.

— А какво ще ми помогне тогава? Разкажи ми за меча. — Нетърпението на краля надделя над гнева и обезсърчението му: — Северната армия настъпва срещу нас. На два дни път от Рен са. Трябва да ги задържим там или сме загубени. Но за да имаме някакъв реален шанс, трябва да разполагам с оръжие, срещу което Господаря на Магията няма да може да устои. Ти казваш, че ми носиш такова. Каква е тайната му? Какво може да прави?

И той зачака и се взря в друида с пламнало лице. Бремен не помръдна, задържайки погледа му, не каза нищо. После стана, отиде до масата с картите, взе платнения вързоп и го подаде на краля.

— Сега това е твое. Отвори го.

Джърл Шанара го послуша, развърза вървите и започна внимателно да развива платното. Когато приключи, държеше в ръце меч в ножница. Оръжието беше необикновено дълго и голямо, но леко и съвършено изваяно. В края на дръжката имаше изображение на ръка, държаща горяща факла. Кралят измъкна острието от ножницата, удивявайки се на гладката му, превъзходна повърхност, на усещането, което предизвикваше — сякаш наистина бе направено за него. Изучава го мълчаливо известно време. Пламъкът от факлата пълзеше нагоре към върха на острието и в сумрака на кабинета, той почти успя да си

представи, че изображението сияе със собствена светлина. Вдигна меча пред себе си, пробвайки тежестта и баланса му. Металът проблясваше на светлината на; лампите, жив и търсещ.

Кралят погледна към Бремен и бавно кимна.

— Това е удивително оръжие — каза той тихо.

— Той е нещо повече от това, което си мислиш, Джърл, и същевременно много по-малко — отговори старецът бързо. — Затова слушай внимателно какво ще ти кажа. Тази информация е предназначена само за теб. Можеш да я споделиш единствено с Прейа, и то ако сметнеш, че се налага. От това може да зависи много. Трябва да имам думата ти.

Кралят се поколеба, погледна към меча и кимна.

— Имаш я.

Друидът се приближи много близо до него и сниши глас.

— С приемането на този меч, той става твой. Но трябва да знаеш неговата история и предназначението му, за да ти послужи добре. Ще започна с историята му. — Той замълча за миг, подбирайки внимателно думите си. — Мечът беше изкован от най-изкусния ковач в Южната земя, по формула, запазена от стария свят. Закален е с огън и магия. Изработен е от сплав, която го прави едновременно здрав и лек. Той няма да се счупи в битка, без значение дали е изправен пред метал или заклинание. Ще издържи на всяко изпитание. Наситен е с друидска магия. В метала му е вградена цялата мощ на всички съществували някога друиди — на всички преминали някога през Паранор. След като беше изкован, аз го занесох при Адския рог и призовах духовете от отвъдното. Те се появиха, преминаха пред мен един по един и докоснаха острието. По време на създаването му в дръжката му беше вграден Ейлт Друин, медальонът на канцеларията на Върховните друиди, символът на тяхната мощ. Ти сам го видя. Ръка, държаща горяща факла. Духовете на мъртвите се явиха заради него, за да го наситят с последното, останало от земната им мощ, с всичко, което бяха успели да отнесат със себе си в смъртта.

— Сега стигаме до предназначението на меча. Той е съвършено изработено оръжие с невероятна сила и издръжливост — но това само по себе си не е достатъчно да го направи способно да унищожи Господаря на Магията. Мечът не е предназначен да бъде използван като останалите оръжия. Не че не може, даже сигурно ще се наложи.

Но той не беше изкован само заради остротата му и здравината на метала, а заради силата на магията, която почива в него. А точно тази магия, кралю на елфите, ще допринесе за победата ти, когато се изправиш срещу изчадието Брона.

Той си пое дълбоко дъх, като че се бе изморил да говори. На слабата светлина по набразденото му лице личеше умора и болка.

— Силата на този меч, Джърл, е истината. Чисто и просто истината. Цялата и неопетнена истина. Истината, оголена от всички измами, лъжи и фалшиви фасади, за да може онзи, към когото е насочена магията на меча да бъде разкрит изцяло. Това е мощно оръжие, срещу което Брона няма да може да устои, защото той е обвит със същите тези лъжи, притворство и фалш и точно те изграждат плътта на неговата мощ. Той оцелява, като пази истината за себе си дълбоко скрита. Принуди го да се изправи срещу нея, и ще бъде обречен.

— Аз не разбрах тайната на меча, когато ми бе разкрита при Адския рог. Как може истината да бъде толкова силна, че да унищожи толкова чудовищно същество, като Господаря на Магията? Къде е друидската магия във всичко това? Но след време започнах да разбирам. Думите „Ейлт Друин“ буквално означават „Сила чрез истина“. Това беше кредото на друидите в зората на тяхното съществуване, целта, която си поставиха, щом се събраха в Паранор, и мисията им сред расите от времето на Първия съвет насам. Да дарят на човешкия род истината. Истината, която носи знание и разбиране. Истината, която ще подпомогне прогреса. Истината, която ще донесе надежда. Така друидите можеха да допринесат за възстановяването на расите.

Тъмните очи примигнаха, зареяни някъде далеч и изморени.

— В това острие е въплътено всичко, което са били приживе, и ти трябва да намериш начин да използваш техния завет за твоята цел. Няма да е лесно. Не е така просто, колкото изглежда на пръв поглед. Ще носиш меча в битката срещу Господаря на Магията. Ще го притиснеш до стената. Ще го докоснеш с оръжието и неговата магия ще го унищожи. Всичко това ще стане само ако твоята решителност, твоят дух и твоето сърце са по-силни от неговите.

Кралят на елфите тръсна глава.

— И как ще постигна всичко това? Дори и да приема думите ти, аз не зная все още дали съм — не, трудно е да се мисли така — дали бих могъл да стана по-силен от създание, което може да унищожи дори теб?

Старецът посегна към ръката му, която държеше меча, и я вдигна така, че острието да остане между тях.

— Като начало обърни силата на меча към себе си!

В очите на краля блесна страх и те просветнаха остро на светлината.

— Срещу себе си? Друидска магия?

— Послушай ме, Джърл — придума го Бремен, като стисна ръката си така, че десницата, която държеше меча да не се отпусне надолу. Оръжието сега приличаше на сребърна нишка, която ги свързваше, ярка и искряща. — Онова, което се иска от теб, не е никак лесно — вече те предупредих. Но е възможно. Ти трябва да обърнеш силата на меча срещу себе си. Трябва да позволиш на магията да те изпълни и да ти разкрие истините в собствения ти живот. Трябва да ги оголиш, да ги оставиш такива, каквито са, да се изправиш срещу тях. Някои ще бъдат жестоки. Ще ти е трудно да ги приемеш. Ние сме същества, постоянно променящи себе си и живота си, за да надживеем грешките си и провалите, на които сме изложени. В много отношения това ни прави уязвими за същество като Брона. Но ако ти устоиш на самопреценката, която изисква меча, ще излезеш от това преживяване по-силен от своя враг и ще го унищожиш. Защото, кралю на елфите, той не може да допусне такъв разобличителен поглед към своя живот, тъй като отвъд лъжите, полуистините и заблудите, е нищо!

Настъпи дълга тишина, докато двамата стояха един срещу друг, разменящи преценяващи погледи.

— Истината — промълви кралят на елфите накрая, гласът му беше толкова тих, че друидът едва го чуваше. — Тя е толкова крехко оръжие.

— Не — отвърна веднага старецът. — Истината никога не е крехка. Тя е най-мощното оръжие от всички.

— Наистина ли? Аз съм боец, войн. Оръжията са това, което познавам — оръжия от метал, носени от силен мъж. А ти казваш, че нищо от това няма да ми послужи, че не мога да разчитам на него.

Казваш, че трябва да се превърна в нещо, което никога не съм бил. — Той бавно поклати глава. — Не зная дали ще мога да го направя.

Старецът го пусна и мечът се изплъзна между тях. Сухите пергаментови ръце легнаха на мощните плещи на краля и ги стиснаха. В това старо тяло се криеше неочаквана сила. В очите му имаше сурова решителност.

— Трябва да помниш кой си — прошепна друидът. — Трябва да помниш как си го постигнал. Ти никога не си отхвърлял предизвикателствата. Никога не си бягал от отговорност. Никога не си се страхувал. Надмогнал си онова, което би убило почти всеки. Това е твоята история. Тя е онова, което си.

Ръцете му стиснаха по-силно.

— Ти си надарен с огромна смелост, Джърл. Имаш храбро сърце. Но придаваш твърде голяма важност на смъртта на Тей и недостатъчна на собствения си живот. Не, не се ядосвай. Това не е критика към Тей, нито омаловажаване на неговата загуба. Това е просто коментар на нуждата да запомниш, че винаги живите са от значение. Винаги. Дай на живота си оценката, която заслужава, кралю на елфите. Бъди силен по начина, който се иска от теб. Не отхвърляй шанса, който имаш пред Господаря на Магията, само защото оръжието, дадено ти за тази битка, ти е непознато. То е непознато и за него. Той познава мечове, сътворени от човека. Ще очаква твоят да е поредното такова оръжие. Изненадай го. Дай му да вкуси друг вид метал.

Джърл Шанара се отдръпна, поклати глава и погледна със съмнение към меча.

— Знам, че е най-добре да се отнасяш с недоверие към онова, което ти е трудно да приемеш — каза той, като спря пред прозореца и се загледа в дъжда. — Трудно е. Изисква твърде много от мен. — Той сви устни. — Защо аз бях избран за това? Не мога да разбера. Толкова други щяха да са по-подходящи за подобно оръжие. Аз разбирам от стомана и груба сила. Подобно... подобно изкусно умение е твърде сложно за мен. Аз приемам истината като оръжие само в съветите и политиката. Струва ми се безполезна на бойното поле.

Той се обърна към друида.

— Бих се изправил пред Господаря на Магията без всякакво колебание, ако можех да приема този меч за обикновено острие от метал, изковано от майстор ковач. Щях да го приема като оръжие без

всякакви уговорки, ако можех да го използвам просто като меч. — Силна болка пулсираше в сините му очи. — Но това? Не съм аз човекът, Бремен.

Друидът кимна бавно, не толкова в знак на протест, колкото с разбиране.

— Но ние имаме само теб, Джърл. Не можем да знаем защо ти си избраният. Може би защото ти е било съдено да станеш крал на елфите. Или по причини, които не можем да разберем. Мъртвите знаят повече от нас. Може би те са могли да ни кажат, но не са пожелали. Трябва да приемем това и да продължим. Ти си онзи, който ще носи меча в битка. Това е предопределено. Няма друг избор. Трябва да дадеш най-доброто от себе си.

Гласът му заглъхна до шепот. Навън дъждът продължаваше да се сипе в тиха, неспирна каденца, като обгръщаше гората в сребристо, блещукащо сияние. Здрачът вече беше паднал и денят се бе оттеглил на запад заедно със слънцето. Арборлон беше тих и влажен под заслона на гората, град, който бавно се измъква от оковите на кошмара. В кабинета беше тихо, тиха беше и лятната къща, сякаш в целия свят бяха останали само двамата мъже, застанали един срещу друг в светлината на свещите.

— Защо не искаш никой да узнае за тази тайна освен мен? — попита тихо Джърл.

Старецът се усмихна тъжно и отвърна:

— Ти самият можеш да си отговориш на този въпрос, ако поискаш, кралю на елфите. Никой не трябва да знае, защото никой не би повярвал. Ако твоите съмнения относно възможностите на меча са толкова големи, помисли си какви биха били съмненията на твоите хора. Дори може би и на Прея. Силата на меча е в истината. Кой би повярвал, че такова просто нещо може да вземе надмощие над Господаря на Магията.

Кой наистина, помисли си кралят.

— Ти сам го каза. Мечът е оръжие в битка. — Усмивката се превърна в изнурена въздишка. — Нека елфите вярват, че е така. Покажи им меча, който носиш, заветаното за теб оръжие и им кажи само, че той ще им служи добре. Те нямат нужда от нищо повече.

Джърл кимна мълчаливо. Да, помисли си той, нямат нужда. Вярата е най-силна, когато не е усложнена от основания.

И в този тъжен момент на отчаяние, на колебания и страх, на неохотно примирение с договор, който нито можеше да приеме, нито да отхвърли, той закопня и за него да стане толкова лесно да повярва.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

В ранния следобед на следващия ден Джърл се приближаваше към долината Рен и сблъсъка, който съдбата му беше отредила. Потегли на път малко след зазоряване в компанията на Прейа, Бремен, няколко от съветниците и офицерите си. С тях пътуваха и три групи елфи-преследвачи — два отряда пехотинци и един ездачи. Четири дружини бяха заели позиции в долината и още две щяха да ги последват на другия ден. В тила бяха останали членовете на елфическия Върховен съвет под водачеството на Първия министър Врий Иридън, три дружини в резерв, гражданите на столицата и бежанци от цялата страна, уплашени от предстоящата битка. В тила останаха и всички спорове и дебати относно посоката на действие и политическата мъдрост. Шансовете и времето им беше оскъдно, а това как щяха да се възползват от тях се определяше най-вече от армията, която приближаваше. Кралят на елфите не каза на никого за разговора си с друида. Реши да не прави публично изявление относно меча, който му бе поверен. Сподели за него единствено с Прейа, и то само, че това е оръжие, срещу което Господаря на Магията не може да устои. Стомахът му се преобърна, а лицето му пламна при тези думи, защото неговата собствена вяра бе съвсем крехка. Той се суетеше като куче около кокала си с мисълта, че истината би могла да бъде оръжие в битка. Докато яздеше на изток, превърташе безкрайно разговора със стареца в ума си. Беше потънал така дълбоко в мислите си, че на няколко пъти не отговори на въпросите на Прейа, която яздеше до него. Джърл беше в пълно въоръжение, готов за битка. Препасан на гърба му, мечът беше толкова лек в сравнение с металната ризница, сякаш беше от хартия. По време на пътуването кралят често мислеше за усещането от оръжието, за тежестта му — толкова ефирна, както и за странното му предназначение. Все още не можеше да се хване за това като за реална възможност, нито да го приеме за действителност. Така бе устроен умът му. Реално беше онова, което можеше да види или пипне. Всичко останало бяха просто думи.

Не разкри тези си съмнения пред Бремен. Запази усмивката на лицето си, когато старецът се приближи. Изглеждаше уверен, правеше го не само заради себе си, но и заради народа си. Армията щеше да изгуби доверие в него. Ако кралят изглежда сигурен в себе си, и те ще бъдат такива. Той знаеше, че битки се печелят и само с това. Тази армия, както и цялата нация сега бяха под негово командване — за добро или за зло. Онова, което ги очакваше, щеше да бъде за тях неவிжданo досега изпитание. И затова той възнамеряваше да изиграе ролята си.

— Не си продумвал от часове — обади се Прейа, като изчака да я погледне, преди да му заговори, за да се увери, че я чува.

— Така ли? — отвърна той. Почти се изненада да я види до себе си, толкова беше погълнат от вътрешния си дебат. Тя яздеше жилав бял кон на сиви петна, наречен Вьглен. Въпросът за нейното идване изобщо не беше повдиган, разбира се. Осиновените им деца бяха останали в тила под чужди грижи. Подобно на Джърл, и Прейа беше родена за битки.

— Нещо те тревожи — обяви тя, задържайки погледа му. — Защо не ми кажеш какво е?

Защо наистина? Той се усмихна напук на себе си. Тя го познаваше твърде добре, за да я заблуди. Но все пак още не можеше да говори за съмненията си. Защото имаше нещо, което трябваше да разреши сам. И никой не бе способен да му помогне в това. Не можеше да ѝ каже сега, не и преди да е намерил твърда почва под краката си.

— Не ми стигат думите да го обясня — каза накрая той. — Все още го обмислям. Потърпи малко.

— Може би ще помогне, ако се опиташ да го обясниш на мен.

Той кимна. Погледът му проникна през красотата на лицето ѝ и интеллигентните, ясни канелени очи до топлината и грижата в душата ѝ. Усещането му към нея се беше променило през последните дни. Дистанцията, която винаги бе пазил помежду им, изчезна. Сега бяха така неразривно свързани, че беше убеден, че каквото и да се случи с единия от тях, то ще сполети и другия, дори и да беше самата смърт.

— Дай ми малко време — помоли той нежно. — И тогава ще поговорим.

Тя посегна към ръката му, задържа я за миг и каза:

— Обичам те.

Следобед навлязоха в Рен, а той все още не беше казал какво го тревожи и тя продължаваше да чака. Денят беше ясен и топъл, във въздуха се усещаше сладката миризма на влажни листа и треви, гората около тях беше избуяла от излелите се през последните две седмици дъждове. Облаците окончателно се бяха разнесли, но земята бе все още мека и пътят, по който яздеха елфите, бе мочурлив. През целия ден идваха съобщения от по-голямата част на армията, която вече бе устроила защитната си линия в началото на долината. Северняците продължаваха да се приближават бавно през Стрелехайм от север и от юг. Подразделенията им се движеха с различна скорост, в зависимост от големината и подвижността си — пешаци, ездачи и обоз. Армията на Господаря на Магията беше огромна и нарастваше все повече. Тя вече бе изпълнила началото на долината докъдето поглед стигаше. Врагът превъзхождаше елфите в съотношение поне четири към едно и разликата щеше да нараства с пристигането на следващите военни части. Вестоносците съобщаваха новините с умерен, спокоен тон, внимателно избягвайки емоциите, но Джърл Шанара се бе научил да разчита скритото в малките нюанси на интонацията и паузите и успя да долови наченките на страха.

Знаеше, че трябва да стори нещо, за да го възпре. И трябваше да го стори бързо.

Изгледите бяха доста мрачни. Конници бяха изпратени на изток при джуджетата, за да молят за помощ, но изходите от долината бяха блокирани от патрули на северняците. Щяха да минат дни, преди пратениците да успеят да си пробият път през тях. Междувременно елфите бяха съвсем сами. Нямаше кой да им се притече на помощ. Тролите бяха покорени, армиите им служеха на Господаря на Магията. Гномите си бяха дезорганизирани и в най-добрите времена и не питаеха никаква любов към елфите, така или иначе. Хората се бяха оттеглили в изолираните си градове-държави и не притежаваха никаква организирана бойна сила. Оставаха само джуджетата, ако бяха оцелели. Все още нямаше никаква вест дали Рейбър и армията му са се спасили от нападението на северняците.

Така че сериозни основания за страх имаше, мислеше си Джърл, докато излизаше от гората към западния вход на Рен, заедно със своите спътници, съветници и три бойни дружини. Основания имаше, но в този случай не биваше да се позволява на основанията да надделеят.

Какво трябваше да направи, за да ги преодолее?

Бремен, който яздеше няколко ярда по-назад заедно с Аланон, сред кралските съветници и офицерите на елфическата армия, се главоболеше със същия въпрос. Но не страхът на елфите го тревожеше, а страхът на техния крал. Защото, макар че Джърл Шанара никога нямаше да го признае, дори и да го осъзнаваше, той беше изплашен. Страхът му не беше очевиден, дори за него, но въпреки всичко беше там. Неуловимо и коварно пропълзяваше в ъгълчетата на съзнанието му и чакаше своя шанс. Бремен го беше усетил предния ден, когато му разкри каква е мощта на меча. Страхът беше там — току под повърхността на погледа му, в дълбините на неговото объркване и несигурност, там, където щеше бързо да нарасне и накрая да доведе до гибелта му. Въпреки усилията на стареца и увереността му в способностите на талисмана, кралят не му повярва. Искаше, но не можа. Щеше да се опита да намери начин, разбира се, но нямаше гаранция, че ще успее. А това бе нещо, което Бремен не беше обмислил на фона на всичко случило се. Сега трябваше да го стори. Трябваше да оправи нещата.

Той язди цял ден, като наблюдаваше краля, изучаваше резките очертания на челюстта и врата му, неубедителните усмивки и привидната му увереност. Войната, която се водеше в душата на Джърл, бе очевидна. Той се бореше да приеме казаното, но не успяваше. Беше смел и решителен, затова щеше да влезе в битката с меча и да се изправи пред Господаря на Магията, както се очакваше от него. Но тогава липсата му на вяра щеше да излезе на повърхността, съмненията щяха да го предадат и той щеше да умре. Това беше ужасна неизбежност. Имаше нужда от друг, по-силен глас от неговия. Бремен си пожела Тей Трифънйъд да бе все още жив. Той беше много близък с Джърл Шанара и щеше да открие начин да стигне до него, да го убеди, да разчупи неверието и съмненията му. Тей щеше да застане заедно с краля срещу Господаря на Магията, точно както и Бремен възнамеряваше да постъпи. Но нямаше да е същото.

Само че Тей си беше отишъл, затова гласът и нужната сила трябваше да дойде от някой друг.

А трябваше да мисли и за Аланон. От време на време старецът хвърляше поглед към момчето. То все още беше резервирано, но вече не отказваше да говори. Донякъде Прея Старли имаше заслуга за

това. Момчето беше запленило от нея и слушаше съветите ѝ. След време започна да се отпуска. Узнаха, че всички от семейството му били избити при нахлуването на Северната армия. Успяло да избяга, защото било на друго място в началото на атаката и се скрило по време на разгара ѝ. Станало свидетел на изумителни зверства, но не искаше се впуска в подробности. Бремен не настоя. Достатъчно беше, че детето бе оцеляло.

Но не можеше да пропъди мисълта за видението на Галафил. Какво значеше то — той, застанал заедно с момчето на ръба на Адския рог в присъствието на сянката на Галафил, ярките, неспокойни призрачни силуети на мъртвите, извиващи се над водния въртоп; мракът, изпълнен с крясъци, а странните очи на детето — приковани в него, взрени. Взрени в какво? Друидът не можеше да разбере. А и първо на първо, какво правеше момчето там — в Долината на шистите, при водите на Адския рог, при призоваването на мъртвите, където не можеше да пристъпи никой, където смееше да отиде само той?

Това видение го преследваше. Странно, но той се боеше за Аланон. Опитваше се да го защити. Откри, че се е привързал към момчето по начин, който не можеше да обясни. Може би защото и двамата бяха самотни. Нямаха семейство, народ, нито дом. Не принадлежаха на никое място. Като че ли бяха жертви на някаква изолация, това беше безспорно. Но тя беше по-скоро мисловна нагласа, отколкото житейски факт, и точно затова не подлежеше на промяна. Това, че Бремен беше друид, го отделяше от останалите по начин, който не можеше да превъзмогне, дори и да пожелаеше. Но момчето също беше дистанцирано от другите — отчасти заради явната му дарба да вниква в мислите на хората, талант, който малцина ценяха — и от друга страна заради изключително развитата му сетивност, която граничеше едва ли не с ясновидство. Странните очи бяха огледало на остър ум и интелигентност, но не разкриваха скритите му дарби. Той гледаше сякаш направо през теб и всъщност беше точно така. Способността на Аланон да разкрива хорската същност беше плашеща.

Какво трябваше да прави Бремен с това момче? Какво да стори? Това бе ден на дилеми и въпроси без отговори и старецът носеше тяхното дразнещо бреме със стоическо мълчание, докато

продължаваше да язди на изток. Разрешението и на двете загадки, предположи той, щеше да дойде съвсем скоро.

Когато пристигнаха в долината Рен, Джърл Шанара остави спътниците си и заедно с Прейа тръгна да прегледа защитните позиции на войската и да обяви пристигането си на своите елфи-преследвачи. Навсякъде го приветстваха горещо. Усмиваше се, махаше с ръка и говореше на хората си, че всичко върви добре и не след дълго ще поднесат няколко изненади на северняците.

После препусна надолу през долината, за да огледа вражеския лагер. Този път си взе водач, тъй като из полето вече бяха заложени капани, много от тях новосъздадени, и той не искаше да попадне по погрешка в тях. Прейа остана с него, кралица, така близка на войните, както и самият крал. И двамата не продумваха, докато водачът ги превеждаше през затревените хълмчета, по широките възвишения и през ширналото се, изгоряло от слънцето поле, а после нагоре към скалите, които пазеха десния им фланг, до мястото, откъдето щеше да им се открие изглед към цялата долина. Там имаше малък лагер на съгледвачи и бързоходци, които стояха на стража. Той ги поздрави, после отиде до ръба на скалите, за да погледне.

Пред него се простираше кипящата маса на Северната армия, огромно тресавище от мъже, животни, каруци и бойни машини, обгърнати от прах и жегата. Навсякъде настана суматоха, когато оръжията и запасите започнаха да се изваждат и разделят, а отделните отряди се отправиха да заемат позиции. Стенобойните машини бяха събрани и извлечени настрани. Армията се бе установила на по-малко от миля от източния край на долината, там, където можеха да видят всяко нападение и имаха пространство да се разгърнат. Джърл усещаше смущението на човека до себе си. Усещаше и мълчанието на Прейа и хладната ѝ оценка на шансовете им. Тази армия, дошла да превземе родината им, беше огромна сила, която нямаше да отблъснат лесно.

Отне му доста време да я огледа добре, след този първи поглед. Видя къде са складирани запасите, съоръженията и оръжията. Преброи стенобойните машини и катапултите. Потърси с очи штандартите на отделните дружини, обединили се срещу него и направи груба сметка на броя на леката и тежката кавалерия и пешаците. Наблюдаваше

приближаването на няколко кервана с провизии от север и юг, откъм Стрелехайм. Внимателно обмисли възможностите.

След това отново се качи на коня, препусна към другия край на долината и свика своите офицери и съветници на военен съвет.

Събраха се в палатка, опъната точно зад първите линии на елфическата защита, Дворцовата стража стоеше на пост около нея. Разбира се, Прейа беше там, както и Бремен. Киър Джоплин командваше кавалерията, а Ръстин Апт и Корморант Итруриън пехотата. Там бяха и капитаните Преккиън и Триуитън, съответно от Черните часови и Дворцовата стража. Присъстваше и едноокият Ам Банда, който ръководеше стрелците. Това бе ядрото на неговото командване, онези, на които най-много разчиташе, онези, които трябваше да убеди, че имат някакъв шанс пред настъпващата армия.

— Добре дошли, приятели — поздрави ги той и се изправи, спокоен и отпуснат, със свалена броня. Бяха се настанили на столове, наредени в широк кръг, за да може да вижда всички. — Ходих до другия край на долината и видях армията на врага. Мисля, че нашият курс на действие е ясен. Трябва да атакуваме.

Чу се възклицание на изненада и смайване. Разбира се, той го очакваше и извика над надигналата се гълчава:

— През нощта! Сега!

Ръстин Апт, възрастен и мощен мъж, тъй широкоплещест и як, че изглеждаше сякаш нищо не може го помръдне, скочи от стола си.

— Господарю, не! Атака? Не можеш...

— Спокойно, Ръстин. — Кралят го прекъсна с рязко движение. — Мога да правя всичко, когато и както трябва. Познавате ме добре. Сега ме чуйте за момент. Тази Северна армия е нищо в сравнение с нас, опили са се от самодоволството и безочието си, смятат, че са твърде многобройни, за да си прави някой шега с тях, и мислят, че сме се установили на сигурно зад защитната си линия. Но те стават все повече и повече, нашите елфи-преследвачи видяха това и са отчаяни. Не можем просто да седим и да не предприемаме нищо, докато те станат толкова много, че да ни погълнат на една хапка. Не можем да седим и да чакаме неизбежната атака. Трябва да пренесем битката при тях, сега, по нашите правила, в избрано от нас време, когато ние сме готови, а те — не.

— Всичко това е много добре — каза тихо Киър Джоплин. Той беше дребен и набит, с неспокойни, тъмни очи. — Но каква част от армията ще използваш при нападението? Мракът ще ни помогне, но конниците ще бъдат чути отдалеч, а пешаците ще бъдат разкъсани на парчета, преди да успеят да се оттеглят.

Чу се одобрителен шепот.

— Ти следваш моята посока на мислене. Но да предположим, че врагът не успее да ни открие? Да предположим, че станем невидими точно когато решат, че са ни пипнали? Ако атакуваме в пълна тишина, удар тук — удар там, и бъдем за тях само сенки, с които ще трябва да се сражават?

Настъпи тишина.

— И как ще го направиш? — попита накрая Джоплин.

— Ще ви кажа. Но първо искам да се съгласите с моя начин на мислене. Аз съм убеден, че трябва да направим нещо, дори само за да подобрим самочувствието на армията ни. Виждам, че то отслабва. Прав ли съм?

Отново тишина.

— Прав си — отвърна Джоплин.

— Киър, ти изтъкна какви опасности крие една евентуална атака. Сега искам да помислиш за възможните ѝ преимущества. Ако успеем да ги извадим от равновесие, да ги разстроим, да ги изнервим, дори да ги нараним мъничко, ще спечелим и време и увереност. Седенето тук, в очакване, не ни носи нищо.

— Съгласен съм — каза бързо Корморант Итруриън. Той беше теснолик, кокалест тип, кален в битките по границите, бивш помощник на стария Апт. — От друга страна, едно поражение би било катастрофално. То може дори да предизвика по-ранна атака срещу нашата защита.

— А може и да грешиш, че не ни очакват — обади се и старият му ментор, отново скачайки на крака. — Не знаем какво се е случило с джуджетата. Изправени сме пред изпитана в битки армия и те може да знаят повече трикове от нас.

— А и сме твърде малко — добави смръщен Итруриън. — Господарю, това може да се окаже много опасна тактика.

Джърл кимаше на всеки нов коментар, като търпеливо чакаше да вземе думата, след като те излеят всичките си възражения. Погледна

към Прея, която го наблюдаваше внимателно, после към Бремен — неговото безизразно лице с нищо не издаваше мислите му. Гледаше поред лицата на присъстващите, опитвайки се да реши колко от тях може да са на негова страна. Прея, разбира се. Но останалите, офицерите и самият Бремен... Те или още не бяха изградили мнението си, или вече бяха решили да му се противопоставят. Не искаше да им налага насила решението си, ако не пожелаеха да го подкрепят. Крал или не, все пак не можеше да си го позволи. Как да ги убеди тогава?

Възраженията най-сетне стихнаха. Джърл Шанара се изправи.

— Всички ние сме приятели — започна той. — Работим за една и съща кауза. Осъзнавам чудовищността на задачата, пред която сме изправени. Единствено ние стоим между Господаря на Магията и опустошението на Четирите земи. Вероятно сме единствената останала военна сила, която може да му се опълчи. Така че предпазливост е нужна, но трябва и да рискуваме. Няма победа без риск — не и тук, на това място и по това време, срещу този враг. Във всяка битка има известна доза риск. Не можем да пренебрегнем този факт. А това, което трябва да сторим, е да го направим възможно най-малък.

Той се приближи до Ръстин Апт и коленичи пред него. В суровия поглед на опитния войн се появи изумление.

— Ако ти покажа начин да атакуваме врага през нощта — начин с голям шанс за успех, при който на риск ще са изложени само малцина от нас? Който, ако успее, ще ги засегне толкова силно, че ще ни донесе както време, така и увереност?

Старецът изглеждаше несигурен.

— Можеш ли да го направиш? — изръмжа той.

— А ще застанеш ли до мен, ако мога? — настоя кралят, пренебрегвайки въпроса му. Озърна се наляво и надясно. — Всички вие?

Чуха се възгласи на съгласие. Той ги погледна в отговор, накара ги да срещнат очите му, да му покажат одобрението си. Кимна на всеки от тях, като ги привличаше към себе си с погледа и усмивката си, обвързваше ги с неизреченото им обещание, превръщаше ги в част от своя план.

— Тогава ме слушайте внимателно — прошепна той и им разказа какво смята да направи.

Атаката не се проведе през същата нощ, а на следващата. Целият ден протече в подготовка, в избор на мъжете, които щяха да участват в нея. Изпратиха Киър Джоплин и неговите конници на север, а Корморант Итруриън и преследвачите му — на юг. И двете дружини потеглиха по изгрев и се придържаха към прикритието на гората и хълмовете, за да стигнат до назначенията си незабелязано. Те бяха по необходимост малобройни, защото за мисията им най-важни бяха бързината и потайността. Всяка действаше по специфични инструкции. Координацията на различните елементи на нападението разчиташе на прецизния синхрон. Ако ударите не бяха проведени навреме и в точно определен ред, атаката нямаше да успее.

Джърл Шанара водеше централната група, която се състоеше от стрелци и Дворцовата стража. Там, накъдето се бяха запътили, битката щеше да е най-ожесточена, затова не можеше да позволи друг да заеме мястото му. Бремен беше вбесен. Той одобри плана, възхити се на куража и предприемчивостта на краля. Но сметна, че е лудост самият Джърл да води атаката.

— Помисли, кралю на елфите! Ако паднеш там, всичко ще бъде загубено, без значение какво си постигнал! — изложи той възражението си пред Джърл и Прейа, щом останалите се разотидоха. Тънката му коса и брада хвърчаха на всички посоки при гневните му жестове. — Не можеш да рискуваш собствения си живот в това! Трябва да останеш жив, за да се изправиш срещу Брона!

Бяха застанали близо един до друг, в сенките. Денят преваляше. Навън вече течеше подготовката за утрешния удар. Джърл Шанара бе спечелил своите офицери, а силата на аргументите и доводите му беше твърде голяма, за да му се опълчи някой. Беше твърде убедителен, за да остане нечут. Един по един те капитулираха — първо Джоплин, после останалите. Накрая бяха ентусиазирани от плана му не по-малко от самия него.

— Той е прав — каза Прейа. — Послушай го.

— Не, той греши — отвърна Джърл, гласът му беше тих, държанието му — спокойно. Силата на убеждението му остави и двамата безмълвни. — Кралят трябва да води, за да дава пример. Особено в ситуация като тази, когато се рискува толкова много. Не мога да накарам някой да стори нещо, което не бих направил сам. Армията ме гледа. Тези мъже знаят, че ще ги водя и няма да остана

назад. Те не очакват да направя нещо друго и аз няма да ги разочаровам. Нямах да отстъпи. Нито да направя компромис. Щеше да води, както беше казал, въпреки опасенията на друида. А Прейа, както винаги, беше на негова страна.

В полунощ те потеглиха в мрака, измъкнаха се от долината и прекосиха полето до вражеския лагер. Бяха само няколко души — Дворцовата стража и два пъти по толкова стрелци. Неколцина се промъкнаха напред, тихи като привидения и избиха часовите от Северната стража, които патрулираха около лагера. Скоро главната ударна сила беше вече на по-малко от петдесет метра от тях. Бяха приклекнали, с оръжия в ръце и чакаха.

Когато атаката започна, беше внезапна и безмилостна. Връхлетяха от север, с Киър Джоупин. Той беше наредил на хората си да овържат с платно копитата на конете. Поведо двестата конници от Стрелехайм след залез. Когато бяха на стотина метра от северния периметър на лагера, те махнаха парчетата плат от копитата на конете и изчакаха до час след полунощ, после се качиха на седлата и препуснаха. Вече бяха връхлетели над северняците, когато бе обявена тревога. Удариха по последния пристигнал керван с провизии, който беше все още не разтоварен. Елфите грабнаха главни от тлеещите лагерни огньове и каруците лумнаха за миг. После хвърлиха огън и към обсадните машини и запалиха най-близката от тях. Към небето се заиздигаха пламъци, докато ездачите препускаха през лагера и изчезнаха отново в нощта. Те преминаха толкова бързо, че подготовката за ответния удар още течеше, когато започна новата атака.

Този път бяха хората на Корморант Итруриън от югозапад. Той изчака, докато видя пламъците от първата атака и тогава нападна. Неговите петстотин пешаци се вклиниха дълбоко в сектора на лагера, където бяха конете. Избиха конярите и освободиха животните, като ги подгониха надалеч в нощта. За няколко секунди се заформи яростен ръкопашен бой, но след това елфите извиха на запад, излязоха от периметъра на лагера и бързо изчезнаха в мрака на равнините.

Реакцията на северняците сега беше бърза, но объркана, защото атаката беше дошла като че от никъде. Огромни скални троли, с полу навлечени брони, но сграбчили бойните си брадви и пики, помитаха всичко по пътя си в желанието си да влязат в бой с нападателите. Но на север горяха обсадните машини и каруците с провизии, от юг конете се

разбягаха, затова никой не беше сигурен къде да открие врага. Бремен, скрит в равнините по команда на Джърл, бе използвал магия, за да прикрие елфите и да създаде илюзията, че има нападатели и на места, където такива нямаше. Старецът можеше да поддържа всичко това само за кратко, но то беше достатъчно да обърка дори смъртоносните черепоносци.

В този момент ударната група на Джърл Шанара се присъедини към нападението. Прикривани и защитавани от Дворцовата стража, стрелците се строиха в редици срещу лагера на северняците. Изпънаха тетивите и изпратиха град от стрели към врага. Щом те намериха целите си, започнаха да се носят писъци. Залп след залп стрелите се сипеха над северняците, които се опитваха да станат от постелките и да се въоръжат. Кралят задържа хората си на позиции, докато посмя и дори повече от това. Тълпа гноми изникнаха от лагера с безумна ярост, опитвайки се да стигнат до стрелците, но те просто снижиха линията на огъня си, разтуриха контраатаката им и ги разпръснаха.

Най-накрая Джърл започна да изтегля хората си, редиците отстъпваха поред, като всяка прикриваше предходната. Войниците под командването на Корморант Итруриън вече бяха изчезнали, препускайки бързо в нощта, като неясни сенки из равнините, обгърнати от облаци дим и пепел от огньовете. Скалните троли се появиха, огромни, тромави чудовища, изникнали от ослепителните сияния на пламъците, вдигнали пиките и бойните си брадви. Срещу тях стрелите бяха безполезни. Лъконосците се изтеглиха, бягайки през тънката линия на Дворцовата стража, която оставаше на позиции. Джърл бързо нареди отстъпление, защото нямаше никакво желание да влиза в битка със скални троли тази нощ. Вражеската кавалерия нямаше да тръгне след тях, защото конете на северняците бяха отвлечени или пръснати из полето. Трябваше да се отърват само от тролите.

Но те се приближаваха много по-бързо, отколкото кралят бе очаквал. Сега в полето беше останала единствено Дворцовата стража. Стрелците и елфите-преследвачи вече бяха избягали в сигурността на Рен, а ездачите на Киър Джоупин се бяха върнали на север. Гномски стрели полетяха от лагера на северняците. Неколцина от Дворцовата стража паднаха и не помръднаха повече. Бремен, който беше дошъл в полето заедно с нападателите, за да осигури защитата на краля, се

втурна край тях с развята черна роба. Той запрати Друидския огън право към напредващите троли. В ливадата лумнаха пламъци и за миг преследвачите се разпръснаха. Дворцовата стража поднови отстъплението си, а старецът и кралят бяха в центъра на редиците ѝ, обградени от всички страни, докато бързаха към убежището на долината. Над полето се изви дим, носен от внезапно появилия се вятър, изпълнен със задух и пепел. Прея Старли се стрелна напред, опитвайки се да открие път сред мъглата. Но объркването от дима и виковете на преследвачите беше твърде голямо. Малката група на Дворцовата стража се разцепи, някои тръгнаха в една посока с Бремен, а други с краля. Джърл Шанара изкрещя и чу да викат името му в отговор, но изведнъж всичко потъна в мъгла.

Тogaва нещо огромно се стовари върху онези, които бяха избягали с краля, разпръсна Дворцовата стража и запрати встрани стоящите на пътя му войни, сякаш бяха кукли от слама. В следващия миг се очерта огромният му силует — зловещо чудовище, слуга на Господаря на Магията, призовано от отвъдното, с оголени зъби и нокти, цялото покрито с люспи. То тръгна с вой към Джърл Шанара и кралят едва успя да издърпа меч си. Магическото острие блесна, ярката му повърхност пламна в нощта. „Сега!“, помисли си кралят и се завъртя за удар. Сега ще видим! Той насочи магията на меч напред, призова я да го защити с огромната си мощ, щом създанието се приближи. Но нищо не се случи. Звярът посегна към него. Беше два пъти по-висок и двойно по-едър от Джърл. В отчаянието си кралят му нанесе удар, както би постъпил с всеки друг враг. Мечът се стовари върху чудовището и забави атаката му. Но магията така и не се появи. Джърл Шанара почувства как стомахът му се свива на възел от страх. Дворцовата стража се събра отново за схватката и обгради звяра от двете страни. Но той бързо смаза най-близките войни, отхвърли настрани останалите и продължи напред.

В този момент Джърл Шанара осъзна, че не може да накара магията на меч да влезе в действие и че всяка надежда, че тя ще го защити, е загубена. Беше си мислил, въпреки думите на Бремен, че острието съдържа сила, която би могла да повали врага — нещо като огън, нещо като неземна поразяваща мощ. Но мечът просто разкриваше истината и старецът беше наблегнал на това. И сега изглеждаше съвсем ясно, че истината е единствената сила на това

оръжие. Страхът заплашваше да скове краля, но той с яростен вик се хвърли срещу звяра и хванал меча с две ръце, се защитаваше по единствения възможен начин. Блестящото острие просветна надолу и се врязва дълбоко в огромното създание, а от раната рухна черна кръв. Звярът проби гарда на краля, изби оръжието му и го запрати на земята.

Тогава се появи Бремен, изникна от мрака като призрак на откъсването, с изпънати напред ръце, облени от Друидския огън. Пламъкът избухна яростно от пръстите му и се разби в чудовището точно когато то посягаше отново към краля. Огънят го обгърна, погълна го и го превърна в гърчеща се факла.

Звярът заотстъпва, извивайки се бясно, обърна се и се втурна в нощта, като оставяше след себе си огнена следа. Бремен не чака да види какво ще се случи с него. Наведе се над краля, елфите от Дворцовата стража се появиха отново, за да му помогнат, и изправиха Джърл на крака.

— Мечът... — започна кралят мъчително, клатейки глава с отчаяние.

Но Бремен го възпря със суров поглед и каза:

— По-късно, когато му дойде времето и не на всеослушание, кралю. Ти си жив, би се храбро и атаката успя. Това е предостатъчно работа за една нощ. Сега ела, оттегли се бързо, преди да са ни открили и други зверове.

Те отново се втурнаха в нощта — кралят, друидът и шепата войни от Дворцовата стража. Дим и пепел блъвнаха след тях, огньовете от каруците и стенобойните машини озаряваха хоризонта. Прейа Старли се появи от мрака, останала без дъх, забързана, в очите и искряха гняв и страх. Тя прихвана Джърл от лявата страна, за да го подкрепи. Кралят не се възпротиви. Очите му срещнаха нейните и после бързо се извърнаха. Устните му бяха стиснати. Страхът, спотаявал се в тъмните ъгълчета на съзнанието му, тази нощ бе избухнал — страх, че повереният му меч всъщност не е предназначен за него и няма да откликне на призива му, когато стане нужда. Тази нощ се бе сблъскал с предизвикателство и се бе провалил. Ако не беше Бремен, щеше да е мъртъв. Същество, далеч не толкова могъщо като Господаря на Магията, щеше да го погуби. Съмнението започна да подяжда решителността му. Всичко, което преди часове беше смятал за възможно, сега му се струваше загубено. Магията на меча не бе

предназначена за него. Тя нямаше да откликне на призива му. Нуждаеше се от някой друг, някой по-адекватен за употребата ѝ. И този някой не беше той. Не беше.

Чуваше ехото на тези студени и неумолими думи в ударите на сърцето си. Опита се да затвори ушите и съзнанието си за този звук, но не успя. Продължи да бяга, обзет от безнадеждност и отчаяние.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Щом Бремен тръгна на запад да занесе друидския меч на елфите, Кинсън Рейвънлок и Марет се насочиха на изток, покрай Сребърната река, в търсене на джуджетата. Първия ден вървяха през хълмистата местност по северния бряг на реката, а пътят им се виеше към гората на Анар. Мъгла висеше над хълмовете с упорита настойчивост, но когато слънцето изгря високо по пладне, тя започна да се разсейва. В ранния следобед пътниците достигнаха Анар и навлязоха в него. Тук теренът ставаше равен и гладък. Слънцето пронизваше заслона от листа и изпъстряше със светли петънца земята. Имаха храна и вода само до края на деня. Разделиха ги внимателно, щом спряха за обяд, като оставиха достатъчно за вечеря, в случай че не им се удадеше да се снабдят с друго дотогава.

Анар искреше със зеленото на дърветата си и синьото на реката, със сноповете слънчева светлина от почти безоблачното небе, с птичите песни и писукането на дребните животинки, стрелкащи се през гъсталаците. Но пътят им вече беше отъпкан и осеян с боклуци, останали от Северната армия. Не срещнаха никого. От време на време вятърът донасяше лека миризма на въглини и пепел и настъпваха моменти на тишина — толкова пълна, че и двамата започваха да се оглеждат за опасности. Минаха покрай малки къщурки и навеси, някои неразрушени, други изпепелени, но всички празни. Не се виждаха никакви джуджета. Не се разминаха с никой по пътя.

— Това не е никак изненадващо — каза Марет, когато Кинсън отвори дума. — Господаря на Магията току-що се е изтеглил от Източната земя. Джуджетата сигурно все още се крият.

Заключението ѝ изглеждаше напълно логично, но въпреки всичко Кинсън беше разтревожен да открие тази страна така невероятно пуста. Отсъствието дори на преминаващи търговци го обезпокои. Това предполагаше, че вече никой не вижда смисъл да навлиза тук, сякаш животът бе напуснал напълно тези гори. За миг даже му се стори, че всички са изчезнали така безследно, сякаш изобщо никога не бяха съществували. Не беше виждал подобно

обезлюдяване друг път. Ами ако джуджетата бяха избити до крак? Ами ако изобщо бяха изчезнали от лицето на земята? Четирите земи никога нямаше да се възстановят след такава загуба. Никога вече нямаше да са същите.

Те вървяха колкото се може по-безшумно, обзети от мислите си. Не разговаряха много. Марет крачеше с вдигната глава и вперени напред очи, като че ли се взираше в нещо отвъд онова, което се откриваше пред погледа им. Кинсън се зачуди дали тя не се опитва да отгатне истината за произхода си, но вече в светлината на наученото от Бремен. Това, че не бе негова дъщеря, след като толкова дълго бе вярвала в обратното, сигурно бе доста шокиращо. Но по-лошото беше, че тя вероятно бе дете на някой от мрачните слуги на Господаря на Магията. Кинсън не можеше да си представи как би реагирал на подобно разкритие. Не мислеше, че ще го приеме лесно. Каза си, че твърдението на Бремен, че произходът на Марет не може да е оставил белег върху нея като личност няма никакво значение. Тук не ставаше въпрос само за логика. Марет беше интелигентна и здравомислеща, но трудното детство и перипетиите в по-сетнешния ѝ живот я бяха направили уязвима и всичко това лесно можеше да подкопае устоите ѝ.

От време на време решаваше да поговори с нея. Да ѝ каже, че тя е човекът, за който винаги се е смятала, че вижда добрината ѝ, на която сам е станал свидетел и че тя никога не може да бъде надвита от нещо толкова незначително като кръвното наследство. Но не успя да формулира мислите си така, че да не прозвучат снизходително, и се страхуваше от реакцията ѝ. Тя като че ли беше доволна само от компанията му и въпреки че бе отвърнал доста грубо на предложението на Бремен да тръгне с него, той всъщност тайничко беше щастлив, че е станало така. Чувстваше се все по-удобно с нея, с историите, които си споделяха, с разговорите им, с факта, че всеки знаеше за какво мисли другият, и с близостта, която чувстваше към нея и която така и не можеше да обясни. Тя се пораждаше от такива дребни нюанси, като звученето на гласа ѝ, начина, по който го поглеждаше, и усещането за съпричастност, далеч надхвърлящо близостта между спътници. Достатъчно е, реши той накрая, че е до нея, в случай че тя реши да поговори с някого. Марет знаеше, че за него произходът ѝ и самоличността на баща ѝ нямат никакво значение.

Стигнаха Кълхейвън по здрач. Вече захладняваше, в сенките се носеше острата миризма на смърт. Столицата на джуджетата беше изгорена до основи и разграбена. Не беше останало нищо освен угар, отломъци, обгорени греди и разпръснати кости. Мнозина от мъртъвците лежаха там, където ги бе стигнала смъртта. Вече не можеха да бъдат различени един от друг, но по костите личеше, че някои от тях са деца. Пограничникът и момичето излязоха от гората на откритото, където бе построен града, и спряха да огледат трагедията. После тръгнаха бавно през касапницата. Атаката се бе провела преди седмици, огньовете отдавна бяха изтлели, а земята вече бе започнала да се възстановява от пожара, мънички зелени кълнчета трева бяха подали глава изпод пепеляка. Никъде обаче не се виждаше жива душа. Почернелият от огъня Кълхейвън тънеше в тишина.

В центъра на града откриха огромна яма, в която бяха нахвърляни и изгорени телата на стотици джуджета.

— Защо не са избягали? — попита тихо Марет. — Защо са останали? Не може да не са знаели. Сигурно са ги предупредили.

Кинсън не продума. Тя знаеше отвора не по-зле от него. Надеждата можеше да ти изиграе лоша шега. Той се взря в далечината, отвъд ширналите се руини. Къде бяха оцелелите джуджета? Това беше въпросът, на който трябваше да намери отговор сега.

Тръгнаха бързо през разрушенията, защото вече нямаше какво да търсят в тях. Светлината ставаше все по-слаба и искаха да излязат от града, за да устроят лагера си за през нощта. Тук нямаше да открият нито храна, нито вода, нито имаше къде да се приютят. Нищо не ги задържаше в Кълхейвън. Продължиха, следвайки реката натам, където тя лениво се извиваше извън гъстата гора, на изток. Може би положението там няма да е толкова лошо, помисли си с надежда Кинсън. Може би там щеше да има живот.

Нещо се стрелна от развалините и накара пограничника да трепне. Плъхове. Не ги беше забелязал досега, но те, разбира се, бяха тук. Както сигурно и други мършояди. Той внезапно изтръпна при пробудилия се спомен от детството му, когато беше заспал в подземна кухня, която бе решил да изследва, и се бе събудил покрит с плъхове. Тогава, в онзи кошмарен миг, смъртта му се бе сторила съвсем близо.

— Кинсън! — изсъска внезапно Марет и спря.

Пред тях стоеше увита в наметало неподвижна фигура. Можеше да се разбере единствено, че е мъж. Но откъде се бе появил, оставаше загадка. Той просто се материализира като че от самия въздух, но сигурно се беше крил някъде и ги беше чакал. Стоеше близо до брега на реката, по който вървяха, прикрит от мрака на нощта и сянката на една каменна стена. Като че ли не ги заплашваше с нищо, просто си стоеше там и чакаше да се приближат.

Кинсън и Марет бързо се спогледаха. Лицето на мъжа бе в сянката на качулката, а ръцете и краката му се губеха из диплите на наметката. По нищо не можеха да разберат кой е.

— Здравейте! — поздрави го Марет тихо. Тя държеше пред себе си тоягата, която Бремен ѝ беше дал като щит.

Не последва нито отговор, нито някакво движение.

— Кой си ти? — настоя тя.

— Марет — обърна се непознатият към нея с шептящ глас.

Кинсън настръхна. От този глас сякаш те полазваха плъхове и смъртта започваше да става осезаема. Отново се озова в пещерата, пак беше момче. Гласът на непознатия стържеше по нервните му окончания като метал по камък.

— Познаваш ли ме? — попита изненадана Марет. Гласът като, че не я беше разстроил ни най-малко.

— Да — отвърна мъжът. — Ние всички те познаваме, ние сме твоето семейство. Чакахме те, Марет. Чакаме те от много време.

Кинсън долови ужаса в гласа ѝ, когато тя побърза да отвърне:

— За какво говориш? Кой си ти?

— Може би съм онзи, когото винаги си търсила. Ще ми се ядосаш ли? Ще се разгневиш ли, ако ти кажа, че аз съм...

— Не! — изпищя тя.

— Твоят баща?

Качулката се свлече назад и откри лицето му. То беше твърдо и силно и приликата с Бремен бе съвсем лека, тъй като мъжът пред тях беше значително по-млад. Но приликата му с Марет беше очевидна. Той позволи на младата жена да го огледа добре. Сякаш изцяло бе забравил за Кинсън. После се усмихна леко и каза:

— Виждаш себе си в мен, нали, дете? Виждаш ли колко си приличаме? Толкова ли е трудно да го приемеш? Толкова ли съм отблъскващ за теб?

— Нещо тук не е наред — предупреди я Кинсън тихо.

Но Марет сякаш не го чу. Очите ѝ бяха приковани в мъжа, който твърдеше, че е неин баща, в увития в черно наметало странник, появил се така неочаквано на пътя им. Как? Как бе разбрал къде да я намери?

— Ти си един от тях! — отсече студено Марет. — Един от слугите на Господаря на Магията!

Твърдите черти на лицето му не трепнаха.

— Аз служа на когото пожелае, точно като теб. Но твоята служба при друидите бе предопределена от желанието ти да ме намериш, не е ли така? Мога да го прочета в очите ти, дете. Нищо не те свързва с друидите. Кой са те за теб? Аз съм твой баща. Твоя плът и кръв и връзката ми с теб е очевидна. О, разбирам недоверието ти. Аз не съм друид. Отдаден съм на друга кауза. На каузата, срещу която ти се опълчваш. През целия си живот си слушала само колко съм лош. Но колко лош съм всъщност, как мислиш? Дали тези истории са верни? Или са украсени от разказвачите така, че да служат на собствените им цели? На колко от това, което си чула, можеш да вярваш?

Марет поклати бавно глава.

— На достатъчно, струва ми се.

Странникът се усмихна.

— Тогава вероятно аз не съм твой баща.

Кинсън видя как тя започна да се колебае.

— А такъв ли си?

— Не зная. Не зная дали ми се иска да бъда. Не искам твоята омраза. Бих желал твоето разбиране и търпимост. Бих искал да изслушаш онова, което имам да ти кажа за живота си и за твоето място в него. Бих желал да получа възможност да обясня защо каузата, на която служа, не е нито лоша, нито разрушителна, а се основава на истини, които ще направят всички ни свободни. — Непознатият спря за миг. — Помни, че твоята майка ме обичаше. Възможно ли е любовта и да е била толкова сяпа? Възможно ли е вярата ѝ в мен да е била така неоправдана?

Кинсън усети едва доловимо движение — може би въздушно течение, струйка дим, лека вълна по водната повърхност. Косъмчетата по тила му настръхнаха. Кой беше този мъж? Откъде се бе появил? Наистина ли беше баща на Марет, как ги беше открил? И как бе разбрал коя е?

— Марет! — отново се обърна предупредително към нея той.

— Ами ако друидите са грешили? — попита внезапно непознатият. — Ами ако всичко, в което си вярвала, се основава на лъжи, полуистини и грешни тълкувания, зародили се още в зората на времето?

— Това не е възможно — отговори веднага Марет.

— Ами ако си предадена от онези, на които си вярвала? — настоя мъжът.

— Марет, не! — изсъска гневно Кинсън. Но в този миг очите на непознатия се заковаха в него и той вече нито можеше да продума, нито да помръдне. Беше се вцепенил на мястото си, сякаш го бяха превърнали в камък.

Очите на мъжа отново се извърнаха към Марет.

— Погледни ме, дете. Огледай ме хубаво. — И за ужас на Кинсън, Марет го направи. Лицето и бе придобило празен израз, погледът ѝ бе зареян нанякъде, сякаш виждаше нещо съвсем друго. — Ти си една от нас — настоя тихо и ласкаво непознатият. — Принадлежиш към нас. Имаш нашата сила. Имаш нашата страст. Имаш всичко, което имаме и ние, с едно малко изключение. Лишена си от нашата кауза. Трябва да се присъединиш към нея, Марет. Трябва да приемеш, че стремежите ни са правилни. Сила и дълъг живот чрез употреба на магията. Ти чувстваш как тя бушува из теб. Чудиш се как да я подчиниш. Аз ще ти покажа. Ще те науча. Не бива да отхвърляш това, което е част от теб. Не бива да се страхуваш. Тайната е да се вслушаш в това, което магията иска от теб, а не да се опитваш да я ограничиш, да избягаш от повелята ѝ.

Марет кимна неясно. Кинсън забеляза едва доловимата промяна, която настъпваше в чертите на непознатия. Той вече не беше напълно човешко същество. Не приличаше нито на Бремен, нито на Марет. Превръщаше се в нещо друго.

Бавно и болезнено пограничникът се напрегна да разкъса невидимите окови, които бяха сковали мускулите му. Той внимателно пусна ръка към бедрото си, където висеше ножът му.

— Татко? — извика внезапно Марет. — Татко, защо ме изостави?

Настъпи дълга тишина в напредващата нощ. Ръката на Кинсън обхвана дръжката на ножа. Мускулите му се раздираха от болка, чувстваше се като упоен. Това беше капан, също като онзи, който

Господаря на Магията бе заложил за тях в Паранор! Дали непознатият бе чакал тях, или просто всеки, който ще премине оттам? Дали бе знаел, че ще дойде точно Марет? Дали не се бе надявал, че ще срещне Бремен? Пръстите му стиснаха по-силно ножа.

Ръката на непознатия се вдигна изпод диплите на наметалото и направи знак на младата жена да се приближи. Тази ръка беше изкривена, а пръстите ѝ завършваха с грабливи нокти. Но Марет като че ли не забелязваше това. Направи малка крачка напред.

— Да, дете, ела при мен — подтикна я мъжът, очите му станаха червени като кръв, зад усмивката се откриваха остри като на змия зъби. — Нека ти обясня всичко. Хвани ръцете ми, ръцете на баща си, и аз ще ти кажа това, което трябва да знаеш. Тогава ще разбереш. Ще видиш, че съм прав. Ще научиш истината.

Марет направи още една крачка напред. Ръката, която държеше друидската тояга, се отпусна леко надолу.

В следващия миг Кинсън Рейвънлок се освободи от магията, разкъса оковите ѝ и извади дългия си нож. С едно плавно движение, той запрати острието по странника. Марет извика от страх — не от страх за себе си, нито за баща си, нито дори за Кинсън. Пограничникът така и не разбра заради какво. Но непознатият се преобрази за едно мигване на окото, промени човешката си форма в нещо съвсем различно. Едната му ръка се издигна и от нея бликна противен зелен огън, който стопи ножа във въздуха.

Сега пред тях, обвит в дим и проблясъци светлина, стоеше черепоносец.

От ноктестите пръсти на чудовището изригна втора вълна огън, но Кинсън вече се беше хвърлил към Марет и я избута встрани от пътя на огъня в една яма, пълна с обгорели развалини. После отново скочи на крака, без да чака да види как е тя, и се втурна към черепоносеца. Трябваше да бъде бърз, ако искаше да живее. Съществуването се промъкваше към тях, от върховете на пръстите му просветваха искри, червените му очи горяха в сянката на качулката. Кинсън се стрелна към него и се размина на косъм с огнената струя, като се хвърли на земята и се превъртя към едно малко дърво. Черепоносецът се изви към него, шептейки думи, пропити с омраза и лукавство, думи, криещи мрачни поличби.

Кинсън измъкна меча си. Беше изгубил лъка си, който сега сигурно щеше да му свърши по-добра работа — въпреки че всъщност никое оръжие нямаше да му е от полза. Ловкостта, която в миналото му бе служила толкова добре, също беше безполезна.

— Марет! — извика той отчаян.

След това изскочи от скривалището си и се втурна към черепоносеца.

Крилатият ловец се обърна да посрещне атаката, с вдигнати нагоре ръце и просветващи нокти. Кинсън осъзна, че няма да успее да се приближи до него, преди следващата огнена вълна да е изригнала, и отново отскочи встрани, за да потърси прикритие. Но такава нямаше. Черепоносецът се извиси над него, черен и заплашителен. Кинсън се опита да прикрие главата си.

Марет извика силно:

— Татко!

Щом чу това, черепоносецът се извъртя към нея, но Друидският огън вече струеше от върха на тоягата ѝ. Кинсън врхлетя върху туловището на чудовището и го отхвърли назад към една стена. Препъна се и падна, опитвайки се да прикрие очите си. В сиянието на смъртоносната светлина лицето на Марет бе станало сурово, а очите ѝ бяха твърди като камък. Тя насочи към черепоносеца силна струя огън, който прогори защитите му, грубата му кожа и погълна сърцето му. Съществото крещеше от омраза и болка, като разтвори ръце, сякаш, за да полети. Тогава Друидският огън го обгърна напълно и го изпепели.

Марет хвърли яростно тоягата и Друидският огън секна.

— Е, татко — изсъска тя към останките. — Ето, дадох ти ръцете си. Сега ми обясни за истината и лъжата. Давай, татко, говори ми!

Сълзи започнаха да се стичат по дребното ѝ мургаво лице. Нощта като че отново се сгъсти около тях, тишината се върна. Кинсън се изправи бавно на крака, отиде до нея и внимателно я обърна към себе си.

— Не мисля, че той има да каже нещо по въпроса.

Тя завъртя глава и се сгуши в гърдите му.

— Бях такава глупачка. Сякаш не можех да се контролирам. Не можех да спра да го слушам. Почти му повярвах! На всички онези лъжи! Но той беше толкова убедителен. Откъде знаеше за баща ми? Откъде знаеше какво да каже?

Кинсън я погали по главата.

— Не зная. Понякога мрачните създания на този свят знаят тайните, които се опитваме да опазим. Те разкриват страховете и съмненията ни и ги използват срещу нас. Бремен ми каза това веднъж. — Той сведе лице към косата ѝ. — Мисля, че това създание е чакало който и да е от нас — теб, мен, Бремен, Тей или Риска — всеки застрашаващ неговия Господар. Това беше капан също като онзи, който Господаря на Магията беше заложил в Паранор. И беше предназначен да улови всеки, който стъпи в него. Но този път Брона използва черепоносец, което означава, че сигурно е много изплашен от онова, което можем да сторим.

— Едва не погубих и двама ни — прошепна тя. — Ти беше прав за мен.

— Не, не бях прав — отвърна той веднага. — Ако бях дошъл сам, ако ти не беше с мен, щях вече да съм мъртъв. Ти ми спаси живота. И го стори със своята магия. Погледни земята, върху която стоиш, Марет. После погледни и себе си.

Тя го стори. Земята бе почерняла и обгорена, но тя беше невредима.

— Виждаш ли? — попита той меко. — Тоягата канализира магията ти, точно както каза Бремен. През нея изтича излишъкът, който може да е опасен за теб, и остава само онова, от което се нуждаеш. Най-после имаш контрол над нея.

Тя го погледна, в очите ѝ се четеше тъга.

— Това вече няма значение, Кинсън. Аз не искам да контролирам магията си. Не искам да правя каквото и да било с нея. Омръзна ми от нея. Омръзна ми от мен самата — от това коя съм, откъде идвам, кои са родителите ми, от всичко.

— Не — каза той тихо, задържайки погледа ѝ.

— Да. Искаше ми се да вярвам, че не съм така хипнотизирана. Ако не беше разрушил влиянието му върху мен, и двамата щяхме да сме мъртви. Аз бях напълно безполезна. Толкова съм погълната от търсенето на истината за себе си, че излагам на опасност всички. — Тя стисна устни. — Той се нарече мой баща. Един черепоносец. В едно излъга, но в друго може би не. Ами ако е вярно? Ако баща ми е черепоносец? Не бих искала да научавам. Не искам вече да имам нещо общо нито с магията, нито с друиди, нито с крилати ловци или

талисмани. — Сълзите ѝ отново потекоха, а гласът ѝ затрепери. — Аз съм дотук. Нека друг да продължи с теб. Аз приключвам.

Кинсън се загледа в мрака.

— Не можеш да направиш това, Марет — рече той накрая. — Не, не казвай нищо, само ме слушай. Не можеш да го направиш, защото не си такъв човек. Трябва да продължиш. Помощта ти е нужна на онези, които не могат да си помогнат сами. Осъзнавам, че не си желала подобна отговорност. Но така стоят нещата, ще трябва да понесеш това бреме, то ти е дадено, защото си от малцината, които могат да го поемат. Ти, Бремен, Риска, Тей Трифънйъд — последните друиди. Само вие четиримата, защото вече никой друг не остана и може би няма и да се появи.

— Не ме е грижа — измърмори тя унило. — Изобщо.

— Напротив — настоя той. — Всички ви е грижа. Ако не беше така, борбата с Господаря на Магията щеше да е приключила много отдавна и всички ние щяхме да сме мъртви.

Те стояха загледани един в друг в настъпилата тишина, подобно на статуи, останали да се издигат наред с руините на града.

— Прав си — каза накрая тя, гласът ѝ беше толкова тих, че едва се чуваше. — Наистина ме е грижа.

Тя се приближи към него, вдигна лице към неговото и го целуна по устата. Ръцете ѝ се плъзнаха около кръста му и го привлякоха към нея. Целувката ѝ беше дълга и не просто приятелска или от благодарност. Кинсън Рейвънлок усети как в гърдите му се заражда някаква топлина. Отвърна на целувката ѝ, а ръцете му се обвиха около нея.

Когато устните им се разделиха, тя остана притисната към него за миг, със сведена до гърдите му глава. Той усещаше как бие сърцето ѝ. Чуваше дишането ѝ. Тя отстъпи крачка назад и го загледа, без да продума. Огромните ѝ тъмни очи бяха изпълнени с удивление.

После се наведе да вдигне захвърлената тояга и отново тръгна през гората, на изток, по брега на Сребърната река. Кинсън се взираше след нея и се опитваше да осмисли случилото се, докато тя не се превърна просто в сянка. После се затича да я настигне.

Вървяха два дни, без да срещнат никого. Всички села, ферми, колиби и пазарища, през които минаха, бяха изгорени и изоставени. Имаше следи от преминаването на Северната армия и бягството на

джуджетата, но не срещнаха нито едно от тях. Птици кръжаха из небето, малки животинки притичваха по земята, насекоми жужаха в калините, а рибите се стрелкаха из водите на Сребърната река. Кинсън и Марет внимаваха за появата на черепоносци или други от безбройните създания от отвъдното, които служеха на Господаря на Магията. Никой не се появи. Намериха вода и храна, но в съвсем оскъдни количества и винаги от дивата природа. Дните бяха горещи и се нижеха бавно, само от време на време падаха дъждове и охлаждаха дебрите на Анар. Нощите бяха ясни, небето се изпълваше със звезди, луната грееше ярко. Светът беше потънал в покой — стихнал и пуст. Започна да им се струва, че всички, приятели и врагове, са се разтворили в нищото.

Марет не заговори отново за своя произход, нито за намерението си да изостави търсенето. Не спомена за ненавистта си към магията или за страха си от онези, които я притежаваха. През повечето време вървеше мълчаливо и ако казваше нещо, то бе свързано с местата, през които минаваха, и създанията, които ги обитаваха. Като, че бе оставила случката в Кълхейвън зад гърба си. Явно беше решила да не се разделя с Кинсън, въпреки че не го обяви на глас. Често го поглеждаше с усмивка. Понякога преди да заспи сядаше близо до него. Той усети че на няколко пъти му се приисква тя да го целуне отново.

— Вече не тая гняв — каза Марет веднъж, като гледаше само пред себе си и избягваше погледа му. Вървяха един до друг през една ливада, пълна с жълти диви цветя. — Толкова време таих гняв в себе си — продължи след малко. — Към майка си, към баща си, към Бремен, към друидите, към всички. Гневът ми даваше сила, но сега само ме изтощава. Сега просто вече съм изморена.

— Разбирам — отвърна той. — Пътувам вече повече от десет години — като че откакто се помня — и то винаги в търсене на нещо. Сега искам само да спра и да се огледам наоколо. Искам да имам дом някъде. Мислиш ли, че това е глупаво?

Тя се усмихна на думите му, но не отговори.

Късно на третия ден, след като напуснаха Кълхейвън, те стигнаха Рейвъншорн. Вече бяха навлезли в сянката му и се изкачваха към възвишенията, когато слънцето започна да потъва зад западния хоризонт. Небето се озари в прекрасна палитра от оранжево, алено и мораво. Багрите погълнаха всичко, пропиха се в земята и достигнаха и

до онези кътчета, които бяха започнали да потъват в здрач. Кинсън и Марет спряха, за да хвърлят поглед назад към тази красота, когато едно самотно джудже се появи на пътеката пред тях.

— Кой сте вие? — попита то без заобикалки.

Беше само, въоръжено само с една сопа, но Кинсън веднага разбра, че наблизо има още. Той каза на джуджето кои са и добави:

— Търсим Риска. Друидът Бремен ни изпрати да го намерим.

Джуджето не каза нищо, обърна се и им кимна да го последват. Вървяха няколко часа, пътеката се извиваше през хълмовете към по-ниските склонове на планината. Светлината вече беше съвсем слаба, но луната и звездите се показаха, за да осветяват пътя им. Захладя и дъхът им излизаше на облачета. Докато вървяха, Кинсън се оглеждаше за следи от други джуджета, но не забеляза нищо.

Най-накрая се спуснаха към една долина, където горяха няколко десетки лагерни огньове, а около тях се бяха скупчили множество джуджета. Те обърнаха очи към тях, когато приближиха, и неколцина станаха от местата си. В суровите им погледи личеше подозрение, разговорите помежду им преминаха в шепот. Като че нямаха много вещи, но на колана и гърба на всеки от тях бяха запасани оръжия.

Кинсън за миг се зачуди дали всъщност той и Марет не са заплашени. Приближи се бързо до нея, а очите му се стрелкаха наляво-надясно. Не се чувстваше в безопасност. Усещаше неприязън и враждебност. Дали тези джуджета не бяха ренегати, отлъчили се от основната армия? Дали армията изобщо вече съществуваше?

И изведнъж зърна Риска. Чакаше ги да приближат. Не изглеждаше никак променен от раздялата им при Адския рог, ако не се брояха новите белези от остриета по лицето и ръцете му. А когато на обветреното му лице се появи усмивка и ръката му се протегна за поздрав, Кинсън Рейвънлок разбра, че всичко ще бъде наред.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

На десетия ден след среднощната атака на Джърл Шанара армията на Господаря на Магията нападна елфите в долината Рен.

Те обаче не бяха заварени неподготвени. През цялата предишна нощ активността във вражеския лагер беше необикновено висока. Бяха запалени толкова лагерни огньове, че накрая сякаш цялата равнина заблестя. Обсадните машини, оцелели след атаката на елфите, бяха извлечени напред като огромни гиганти, възправящи се в нощта — четвъртити, тромави кули, които се олюляваха и проскърцваха. Дългите, наклонени рамена на катапултите и метателните машини хвърляха сенки като прекършени крайници. Много преди изгрев отделните части на армията започнаха да се събират и елфите можеха да чуят чак от началото на прохода звъна от навличането на броните и запасването на оръжията. Тежкия тътен от множество ботуши сигнализира за сформирането на бойните единици. Конете бяха оседлани и доведени и кавалерията препусна да заеме позиции по фланговете на армията, за да предпазва стрелците и пешаците. Нямаше никакво съмнение какво се случва и реакцията на Джърл Шанара не закъсня.

Кралят бе използвал добре времето, което набегът му беше осигурил. Северняците се възстановяваха от загубите по-дълго, отколкото се беше надявал. Щетите, които атаката му бе нанесла на обсадните машини и каруците с провизии, бяха доста големи. Беше се наложило да се построят нови машини, а някои от старите да се поправят, както и да се докарат още провизии от север. Някои от разбягалите се коне бяха заловени, но повечето трябваше да се заменят с други. Северната армия набъбна отново, когато пристигнаха подкрепления, но елфите бяха окуражени от факта, че лесно бяха успели да нанесат щети на такава огромна сила. Това им беше дало нова надежда и кралят бързаше да се възползва от нея.

Първото, което направи, беше да премести по-голямата част от армията си от западния в източния край на долината, от тесния проход към по-широката равнина. Причината за това беше проста. Тъй като

беше по-лесно да се защитава теснината, той предпочиташе да ангажира врага по-далеч и да го принуди да се бие за всеки метър земя, докато напредва през долината. Опасността, разбира се, се криеше в разгръщането на далеч по-малобройната му армия толкова нашироко пред такъв огромен враг. Но за да компенсира донякъде това, той накара инженерните си корпуси да изградят серия от смъртоносни капани в огромната шир на равнината, през която щеше да премине Северната армия. Срећна се и със своите офицери, за да обсъдят стратегията, и разработиха доста сложен, но и разумен набор от алтернативи, чрез които донякъде щяха да намалят мощта на удара на северняците. По-голямата армия щеше да победи, ако успееше да се възползва напълно от силата и численото си превъзходство. Номерът беше да не позволят това да се случи.

И така, когато настъпи зората на десетия ден и Северната армия се появи, елфите вече я очакваха.

Четири дружини пешаци и стрелци бяха строени по цялото протежение на източния подстъп към долината в бойна готовност. Кавалерията, под командването на Киър Джоплин, вече се бе разгърнала от край до край по границата на горите на Западната земя, които закриваха скалите и хълмовете. На височините бяха заели позиции още три дружини елфи-преследвачи, въоръжени с лъкове, пращки и копия, под прикритието на защитни насипи и барикади.

Но армията, събрана пред тях, бе безспорно стряскаща. Тя наброяваше над десет хиляди войни и се разпростираше по цялото протежение на равнината, докъдето поглед стигаше. Огромните скални троли стояха в средата, а грамадните им пики стърчаха като цяла гора от дърво и метал. Останалите троли и гномите бяха строени по фланговете и отпред. Тежката кавалерия ги обгръщаше отзад. По стремената на конете бяха закачени копия. От двете страни на армията се издигаха обсадни кули, а катапултите и метателните машини бяха разпръснати навсякъде из нея. В блясъка на първите лъчи на слънцето и в още не разсеялите се сенки, Северната армия изглеждаше достатъчно огромна да прегази всяка пречка по пътя си.

Цареше изпълнена с очакване тишина, докато слънцето се издигна над хоризонта и новият ден започна. Двете армии стояха една срещу друга в полето, броните и оръжията проблясваха, знамената се развяваха от лекия бриз. Небето над тях бе странна смесица от

блестящо синьо и изтляващо сиво. Облаци се носеха на огромни, плътни купчини и вещаеха дъжд в края на деня. Във въздуха се усещаше острата миризма на изгорена земя, която се излъчваше от загасените с вода лагерни огньове. Конете пристъпваха нервно и въртяха глави в хамутите. Мъжете си поемаха дълбоко въздух и опитваха да се откъснат от мислите за дом, семейство и по-добри времена.

Когато Северната армия започна настъплението си към долината, земята затрепери от надигналия се шум. Барабани биеха в ритмична каденца, за да отмерват темпото на марша. Колелата на катапултите и кулите затрополиха. Тътенът от ботушите и копитата на конете беше толкова силен, че треперенето на земята се усети чак на мястото, където бяха строени елфите. От сухите равнини започна да се издига прах, който вятърът завихри на облаци, и огромната армия като че стана още по-голяма, сякаш подхранвана от праха, който вдигаше. Тишината се разкъса и светлината се промени. В мътилката от прах и сред тътена на приближаващата се армия, смъртта надигна глава в очакване и се заоглежда наоколо.

Джърл Шанара се качи на коня си, белочел ръждив жребец на име Риск, и започна да наблюдава безмълвно настъплението на врага. Не му се нравеше ефекта, който всичко това оказваше на хората му. Многочислеността на Северната армия беше обезкуражаваща, а тътенът от приближаването ѝ бе така силен, че спираше сърцето. Кралят можеше да усети страха, който това пораждаше у войниците му. Нетърпимостта му към ставащото започна да го дразни, започна да разяжда собствената му решителност.

И накрая той вече не можеше да ѝ се противопоставя. Пришпори импулсивно коня към челото на армията си, оставяйки Прейя и Бремен и собствената си охрана да се взират шокирани след него. Като излезе отпред, открит за всички, той дръпна юздите, слезе и поведе коня си пред първите редици, като говореше смело на елфите-преследвачи, които го гледаха с изненада и възхита.

— Запазете присъствие на духа — извика той успокояващо, с усмивка, като кимаше за поздрав и се взираше в очите на всеки от войниците. — Размерът на войската сам по себе си не е от значение. Това е нашата земя, нашият дом, нашето рождено право, нашият народ. Не можем да бъдем изтласкани от нея от нападател, който обладава куража ни. Не можем да се защитим, ако не вярваме в себе си. Бъдете

силни. Помнете какво сме им подготвили. Помнете какво трябва да направим. Те ще се пречупят първи, обещавам ви. Запазете присъствие на духа. Запазете хладнокръвие.

И така, той вървеше нагоре-надолу пред строя, като поспираше от време на време да пита по нещо някой от познатите му войници. Демонстрираше на армията си своята увереност, напомняше им за куража, който знаеше, че притежават. Не си направи труда да погледне към силата, която приближаваше. Целенасочено я игнорираше. Те са нищо за нас, казваше той. Вече са победени.

Когато огромната маса беше вече едва на двеста метра от тях и тътенът стана толкова силен, че не се чуваше нищо друго, Джърл вдигна ръка да поздрави своите елфи, насочи Риск към челото на войската и зае място сред нея. Прах се вдигна в равнината, обгръщайки настъпващата армия и машините. Барабаните продължаваха своята каденца. Обсадните машини надвисваха по-близо, влачени от огромни въжета и впрягове товарни животни. Мечове и пики проблясваха в неясната светлина.

И тогава, когато врагът беше вече на сто и петдесет метра от тях, Джърл Шанара даде знак за стрелба.

Дълга редица стрелци бързо се придвижи напред и приклегнаха на коляно, за да запалят стрелите си. Дългите шест фута лъкове се вдигнаха и насочиха към небето, тетивите бяха изпънати силно и после пуснати. Стрелите полетяха към центъра на Северната армия и се приземиха в тревите, които елфите бяха напоили с масло под прикритието на мрака предната нощ, когато разбраха, че атаката приближава. Навсякъде се появиха пламъци, заизвиваха се в изпълнения с прах въздух и лумнаха към небето сред гъстите редици на врага. Огънят се устреми по пълното протежение на армията и маршът на северняците се забави и разкъса, когато се разнесоха виковете на изплашени мъже и цвиленето на коне.

Но враговете им нито отстъпиха, нито се разбягаха. Вместо това първите редици се втурнаха напред, за да се отдалечат от смъртоносните пламъци. Гномите стрелци пускаха залп слез залп, но лъковете им не бяха дълги като елфическите и стрелите не достигнаха целта си. Пешаците се устремиха напред с гневен вой, нетърпеливи да се приближат до врага, който ги бе изненадал. Те бяха почти хиляда на

брой, но повечето бяха гноми, зле дисциплинирани и импулсивни. Устремът им секна, когато попаднаха в очакващите ги капани.

Джърл Шанара задържа своите войни по местата им. Лъконосците отново се строиха сред елфите-преследвачи. Когато вражеските бойци бяха вече толкова близо, че можеше да се усети миризмата им, Джърл извади меча си, за да даде знак на влекачите, строени сред мечоносците. Те опънаха силно дебелите, намазнени въжета, скрити сред тревата, и няколко десетки барикади със стърчащи остри пръти се издигнаха пред напора на врага. Атакуващите бяха твърде близо, за да забавят ход, притискани от настъпващите зад тях, и бяха изтикани към смъртоносните шипове. Някои се опитаха да прережат въжетата, но остриетата им се хлъзгаха безполезно по намазнената повърхност. Виковете на настървение преминаха в писъци от болка и ужас. Северняците умираха в агония, щом попаднеха на барикадите или биваха стъпквани от идващите след тях.

Сега елфическите лъконосци изстреляха отново дъжд от стрели. Вражеските войници, забавени от барикадите, които блокираха пътя им за атака, вече бяха лесни мишени. Неспособни да се защитят, нито да се скрият някъде, те падаха с дузини. Огньовете в тревата ги притискаха откъм гърба, като ги лишаваша от всякакъв шанс за отстъпление. Остатъкът от Северната армия беше разцепен на две в усилието да заобиколи настъпилия в центъра ад и да окаже някаква подкрепа на онези, които бяха попаднали в капан. Но позиционираните по фланговете машини и товарни кервани ги принуждаваха да вървят напред и затрудняваха придвижването им. Сега елфическата кавалерия препусна към тях от двете страни, като профучаваше по фланговете на врага със своите копия и къси мечове. Една от кулите прихвана огъня и в усилието си да потушат пламъците, войниците в нея неистово започнаха да изливат надолу кофи с вода, която загребваха от контейнерите, складирани в дървената ѝ коруба. Катапултите запратиха смъртоносния си град от камъни и остри метални парчета, но целта им не се виждаше, заради дима и прахоляка.

Тогава Джърл Шанара нареди въжетата да се пуснат и барикадите с шиповете изчезнаха. Елфите тръгнаха напред, копиеносците и мечоносците бяха строени в стегнати редици, щитът на мъжът отдясно предпазваше онзи вляво. Те напредваха уверено и неумолимо към разтурения фронт на Северната армия. Обезсърчени от

новата заплаха, северняците, които бяха попаднали в капан между елфите и огъня, хвърлиха оръжията си и се опитаха да избягат. Но път за бягство нямаше. Сега бяха притиснати от всички страни и, лишени от шанс за отстъпление, бързо бяха насечени на парчета.

Огньовете в тревата започнаха да отслабват и група скални троли, които формираха ядрото на Северната армия, се появиха със сведени напред огромни пики. Те поддържаха строя и темпото си, без да губят скорост, като тъпчеха телата на своите — мъртви и ранени, и не правеха никаква разлика между приятел и враг. Всеки, попаднал на пътя им, загиваше. Джърл Шанара видя приближаването им и даде заповед за отстъпление. Той изтегли предните редици на армията си на предишните позиции и нареди отново да останат на място. Отдясно беше отрядът на Корморант Итруриън. Отляво — елфите на Ръстин Апт. Ам Банда разположи стрелците между техните два отряда и даде заповед да пуснат стрелите си срещу настъпващите троли. Но те бяха твърде добре бронирани, за да бъдат наранени от стрелите, и кралят им даде знак да отстъпят.

Тролите настъпваха през огън и дим, най-добрите бойци в Четирите земи, с масивни плещи, мускулести и уверени в тежките си брони. Джърл Шанара отново направи знак и сред тревата се издигна нова стена от шипове, за да блокира пътя им. Но скалните троли бяха по-дисциплинирани и не се объркваха така лесно като гномите и обикновените троли. Те се събраха, за да избутат назад барикадите. Зад тях кипеше останалата част от Северната армия, която се задаваше от мъглата сякаш безчислена, повлякла със себе си своите обсадни кули и катапулти. Кавалерията яздеше покрай фланговете ѝ, изпълнявайки заповедта на Киър Джоплин да притискат врага.

Джърл Шанара изтегли войската си стотина метра, към широкия източен подстъп до Рен. Редица по редица елфите се изтегляха назад, дисциплинирано, стегнато отстъпление, но все пак отстъпление. Някои от северняците надигнаха радостни възгласи, сметнали, че враговете им са в паника. Сигурно ще се разпръснат и разбягат, мислеха си те. Никой обаче не видя редицата малки флагчета, зад която елфите внимателно се изтеглиха, като тайничко изваждаха знаменцата след преминаването си. Напредвайки неумолимо и безмилостно към долината, скалните троли явно не забелязаха прекалено организираното отстъпление. Зад тях димът и огънят се издигнаха, а

после отмряха, когато с приближаването на средата на утрото вятърът започна да отслабва. Отрядът на Киър Джоуплин препусна обратно към долината пред щурма на северняците, за да не бъдат отрязани при тях. Минаха в галоп покрай пешаците и се групираха отново по фланговете. Цялата Западна армия вече беше по местата си, простряла се по протежение на входа към долината, и чакаше. Не се забелязваха никакви признаци на паника, нито намек за несигурност. Бяха заложили втори капан и нищо неподозиращият враг настъпваше право към него.

Когато предните редици на скалните троли достигнаха входа към долината, земята под краката им започна да изчезва. Тежко въоръжените троли пропадаха безпомощно в ямите, които елфите бяха изкопали и маскирали няколко дни по-рано и внимателно бяха избегнали при своето отстъпление. Редиците се разкъсаха и тролите продължиха напред, като заобикаляха зейналите ями, но ровове бяха прокопани на неравни интервали по протежение на цели петдесет метра напред, и земята продължи да пропада накъдето и да се обърнеха. Настъпи объркване, което забави настъплението им, и атаката забуксува.

И тогава елфите се впуснаха в незабавна контраатака. Кралят даде знак на елфите, скрити сред скалите от двете страни на прохода, и оттам полетяха кащи с леснозапалимо масло, които се затъркаляха по прикрити в тревата рампи, разбиха се в стърчащите камъни и се изляха в ямите. Още веднъж в небето се издигнаха стрели, които паднаха в изтичащото масло. Целият източен край на долината внезапно бе погълнат от пламъци. Скалните троли в ямите бяха изгорени живи. Остатъкът от Северната войска продължи настъплението си, но сплотеността на тролските редици беше нарушена. Дори по-лошо, нищо неподозиращите северняци започнаха да прегазват тролите, без да знаят какво ги чака напред. Изведнъж цялата армия бе обзета от смут. Огънят ги застигаше, стрелите от дългите лъкове на елфите валяха отгоре им, а защитниците вече напредваха към тях, бутайки пред себе си огромни, осеяни с шипове тарани. Те се врязаха във вече разпокъсаните редици и разпиляха останалите от тролите. Отзад идваха елфите-преследвачи, които поваляха оцелелите с мечовете си. Онези, които бяха попаднали в капан между елфите и огъня, се сражаваха ожесточено, но бяха обречени и загинаха.

В отчаянието си останалите войни от Северната армия се втурнаха към скалите от двете страни на прохода в опит да намерят там сигурни позиции. Но; елфите отново ги очакваха. От височината се затъркаляха каци и събаряха катерещите се войници. Стрели валяха отгоре им. От преимуществото на защитните си позиции, елфите отблъснаха щурма почти без усилие. В кипящия долу ад челната четвъртина на Северната армия сновеше беззащитно напред-назад. Атаката загуби скорост, а после съвсем се разпадна. Давейки се от праха и дима, обгорени от огньовете в тревата и кървящи от раните, причинени от оръжията на елфите, войните на Господаря на Магията започнаха да отстъпват отново към Стрелехайм.

Джърл Шанара импулсивно издърпа от ножницата меча, поверен му от Бремен, меча, чиято магия не умееше да управлява и дори още не вярваше в нея, и го вдигна нагоре. Всички елфи около него също вдигнаха оръжията си в отговор и нададоха радостни викове.

И тогава кралят внезапно осъзна иронията на своя жест. Той бързо свали меча, който в неговите ръце беше не повече от тояга в ръцете на глупак, магия, поверена на невежа. Пак обърна Риск, еуфорията бе изчезнала напълно, заменена от срам.

— Сега това е мечът на Шанара, кралю на елфите — му беше казал Бремен, когато Джърл му разкри как магията на талисмана го е подвела при среднощната атака. — Той не е вече нито друидски, нито пък мой.

Тези думи отново закънтяха в главата му, докато сновеше пред редиците на армията си и я подготвяше за следващата атака, която вероятно щеше да започне точно преди залез. Мечът лежеше отново в ножницата си, закачена на кръста му — несигурно, загадъчно присъствие. Защото въпреки че бе побързал да даде ново име на меча, Бремен не си беше направил труда да окуражи краля, че магията на оръжието може да бъде овладяна. И дори сега, след като знаеше толкова много, Джърл Шанара все още не усещаше меча като свой.

— Ти можеш да заповядваш на магията, кралю на елфите — беше му прошепнал старецът онази нощ. — Но силата, нужна за това, може да се роди само от вярата, а тя трябва да се роди в теб.

Бяха се привели един към друг в мрака преди десет дни. До зазоряване оставаше още около час. Лицата им бяха изцапани със сажди и прах и лъщяха от пот. Джърл Шанара едва не бе умрял тази

нощ. Чудовището от отвъдното, което Господаря на Магията беше пратил срещу им, едва не го погуби и макар че Бремен бе дошъл точно навреме, за да го спаси, споменът за близката смърт бе все още жив и тягостен. Прейа беше някъде наблизко, но Джърл бе избрал да говори с друида насаме, да признае на четири очи провала си и да прогони демоните, които го разкъсваха отвътре. Не би могъл да живее с мисълта за това, ако не смяташе, че може да попречи да се случи отново. Толкова много зависеше от употребата на меча. Какво бе сбъркал при призоваването на мощта му в онази нощ? Как можеше да е сигурен, че това няма да стане отново?

Сами в мрака, свити един до друг така, че единственото, което чуваха бяха ударите на сърцата им и учестеното им дишане, те разсъждаваха.

— Този меч е талисман с едно-единствено предназначение, Джърл Шанара! — сопна се почти ядно старецът, тонът му беше груб и укорителен. — Само една-единствена употреба! Ти не можеш да призоваваш магията му да те защитава срещу всички създания, които те заплашват! Острието може да спаси живота ти, но не и магията! Кралят настръхна.

— Но ти каза...

— Не ми обяснявай какво съм казал! — Думите на Бремен бяха резки и язвителни, пресякоха възражението на краля и го накараха да замълчи. — Изобщо не си чул какво ти казах, кралю на елфите! Чул си само онова, което си искал, и нищо повече! Не смей да отричаш! Аз го видях, виждам го и сега! Този път слушай по-внимателно! Ще го сториш ли?

Вбесен, Джърл едва успя да кимне. Беше свил ядно устни, като с мъка сдържаше езика си. Но съзнаваше, че ако не стори това, което се иска от него, ще бъде загубен.

— Магията ще откликне на призива ти, когато се изправиш пред Господаря на Магията! Но само срещу него, и то ако имаш достатъчно силна вяра! — Той поклати укорително посивялата си глава. — Истината идва от вярата — запомни го. Истината идва от осъзнаването, че тя е универсална и всеобхватна, валидна за всички. Трябва първо да приемеш това, преди да можеш да я използваш! Трябва да я направиш своя броня!

— Но тогава тя трябваше да ми послужи и срещу онова чудовище! — настоя кралят, несклонен да признае, че е сгрешил. — Защо не откликна на призива ми?

— Защото в това чудовище няма никаква заблуда! — отвърна друидът през стиснати зъби. — То не води битката си чрез лъжи и полуистини. Не се е бронирано със заблуди. Не се представя за нещо, което не е! Това, кралю на елфите, е запазен периметър за Господаря на Магията! И затова магията на меча може да бъде използвана само срещу него!

И така, те спориха ожесточено чак до изгрев, когато най-после се оттеглиха за почивка. След това кралят бе оставен на спокойствие да обмисли чутото, да се опита да примири наученото с очакванията си. Постепенно той започна да приема, че онова, в което вярваше Бремен, е истина. Магията на меча беше предназначена само за едно и колкото и да му се искаше да си мисли противното, нищо не можеше да се направи. Магията на меча беше насочена само и единствено към Брона. Трябваше да приеме това и някак да открие начин да я направи своя, колкото странна и объркваща да беше тя.

Най-накрая беше отишъл при Прейа, като през цялото време бе наясно, че ще постъпи точно така, както правеше всеки път, когато нещо го притесняваше. Имаше съветници, към които можеше да се обърне по всяко време и повечето от тях — особено Врий Иридън, си струваше да бъдат изслушани. Но никой не го познаваше така, както Прейа, и в интерес на истината никой от тях нямаше да е така откровен като нея. Затова той се насили да ѝ довери истината, макар да му беше трудно да признае, че се е провалил и се страхува това да не се повтори.

Късно същия ден разговорът с Бремен все още витаеше в ума му, а спомените от нощта бяха все така живи. Долината Рен беше притихнала под облачно небе и елфите стояха нащрек за отведен удар на среднощната им атака. Следобедът беше сив и тягостен, лятната жегата се беше настанила дълбоко в пресъхналата земя на Стрелехайм, въздухът бе влажен поради настъпващия дъжд.

— Ще откриеш начин да овладееш тази магия — каза Прейа веднага след като той спря да говори. Гласът ѝ беше твърд и настойчив, а погледът — изпълнен с увереност. — Вярвам в това, Джърл. Знам го.

Ти никога не си отстъпвал пред предизвикателство, няма да отстъпиш и пред това.

— Понякога — започна той тихо — си мисля, че щеше да е по-добре, ако Тей беше на моето място. От него може би щеше да излезе по-добър крал. Със сигурност щеше да е по-подходящ за меча и неговата магия.

Но тя бързо поклати глава.

— Никога повече не казвай това. Никога. — Ясните ѝ канелени очи го гледаха решително. — На теб е било писано да оживееш и да станеш крал на елфите. Съдбата отдавна го е предначертала. Тей беше добър приятел и значи много и за двама ни, но не беше предопределен за това. Чуй ме, Джърл. Магията на меча ще работи за теб. Истината ни е присъща. Ние започнахме живота си като съпруг и съпруга чрез разбулването на истини, които месец преди това никога не бихме признали. Отворихме се един за друг. Беше трудно и болезнено, но сега знаеш, че трябваше да го сторим. Знаеш го. Наистина.

— Да — призна той тихо. — Но магията все още ми се струва...

— Непозната — довърши Прея вместо него. — Но тя може да стане твоя. Ти си приел, че магията е част от историята на елфите. Магията на Тей беше нещо реално. Сам си се убедил, че тя може да твори чудеса. Видя с очите си как той даде живота си, докато ѝ служеше. Магията прави всички неща възможни. И истината е едно от тях, Джърл. Тя е оръжие с огромна мощ. Може и да укрепява, и да разрушава. Бремен не е глупак. Щом казва, че истината е оръжието, от което имаш нужда, значи е така.

Но той все още се разкъсваше от колебания и нерешителност. Истината му изглеждаше твърде нищожно оръжие. Що за истина би имала такава мощ, че да унищожи същество, което е способно да призовава чудовища от отвъдното? Що за истина би била достатъчна да се изправи срещу магия, която може да поддържа едно създание живо стотици години? Мисълта, че истината сама по себе си е достатъчна да постигне каквото и да било, му изглеждаше абсурдна. Беше нужен огън. Метално острие с отровен връх. Сила, която да разцепи скалите на две. Нищо по-малко нямаше да е от полза, продължаваше да разсъждава той — дори докато се опитваше да осмисли магията, предложена му от Бремен. Нищо по-малко.

Сега, докато яздеше на бойното поле с меча на Шанара до хълбока си, а неговите елфи се носеха на гребена на еуфорията от победата, той отново се замисли за огромната отговорност, която беше призван да носи. Рано или късно щеше да се изправи пред Господаря на Магията. Но това нямаше да се случи, докато той не предизвикаше сблъсъка, а сблъсъкът нямаше да настъпи, докато самата Северна армия не бъдеше застрашена. Но как би могъл да се надява на подобен обрат? Елфите бяха удържали срещу един щурм, но нищо не гарантираше, че ще устоят и на следващия и на по-следващия — Северната армия прииждаше неумолимо. И ако успееша някак да удържат, как щеше да обърне битката така, че елфите да преминат в нападение? Врагът беше толкова многоброен. Те имаха толкова животи за харчене и никак не се притесняваха да ги загубят. Но с него не беше така — нито за елфите, които се сражаваха под знамената му. Това бе война до изтощение на силите, а точно такава война той не можеше да се надява да спечели.

И все пак някак трябваше да го постигне. Защото друго не му оставаше. Това беше единственият му избор.

Трябваше да го постигне, или елфите щяха да бъдат унищожени.

Северната армия настъпи отново час преди залез, появявайки се от обгарялото, прашно, покрито с дим поле подобно на безплътен призрак. Пешаците крачеха зад огромни щитове, изработени от сурово дърво, за да не могат да се запалят. Напредваха бавно и непоколебимо през мъглата. Огньовете в тревата вече бяха изтлели, но въздухът още бе изпълнен с острата миризма на дим. Те заобикаляха обгорените ями и сгърчените в тях тела и щом стъпиха в долината, започнаха да проверяват за нови капани. Над пет хиляди души, те се бяха скупчили нагъсто, прикрити зад щитовете, а оръжията им стърчаха отвсякъде. Барабаните биеха в непрестанен ритъм и войниците пееха, докато вървяха. Ботушите им кънтяха, метални остриета и дървени дръжки почукваха в ритъм. Издърпаха обсадните си кули и катапултите и ги разположиха по местата им на входа на долината. Задаваха се на фона на настъпващата нощ като огромна черна маса, докато не започнаха да изглеждат толкова многобройни, сякаш можеха да залейт целия свят.

Джърл Шанара бе изтеглил войската си дълбоко навътре в долината и бе я разположил по средата ѝ. Беше избрал място, където долината започваше да се издига към тесния западен проход на Рен,

като даде възможност на войниците си да заемат позиции на по-висок терен. Тактиката му неизбежно се беше променила, тъй като сега вятърът бе променил посоката си, духаше срещу защитниците и огънят само щеше да помогне на врага. Не нареди и да се копаят още ями толкова навътре в долината; тук нямаше достатъчно място за маневрите на собствената му армия и освен това, врагът вече щеше да внимава за капани.

Вместо това, той беше заповядал да се изградят няколко десетки барикади с шипове. Нареди да ги заострят от двете страни и да ги завържат на кръст към една централна ос така, че заприличаха на цилиндрични въртележки. Всяка беше дълга по шест метра и достатъчно лека, за да я довлекат напред и да я поставят на място, така че насочените надолу шипове бяха забити в земята.

Когато армията на Господаря на Магията се изля в долината и започна решителния си марш напред, първата съпротива, която срещна, бяха барикадите с шипове. Щом предните редици на врага стигнаха до тях, Джърл Шанара заповяда на лъконосците, строени в редици по трима зад прикритието на хълмовете, да пуснат стрелите си. Северняците бяха забавени от барикадите и като не успяха да ги избутат настрани, нямаше къде да избягат. Хванати под унищожителен кръстосан огън, те падаха с дузини, докато търсеха начин да минат под, над или покрай шиповете. Кавалерията се опита да се добере до елфите, позиционирани на височините, но склоновете бяха толкова стръмни, че конете и ездачите отново се смъкваха надолу.

Разнесоха се виковете на умиращите и атаката загуби скорост. Северняците се криеха зад щитовете си, но не можеха да поддържат прикритието си и по барикадите. Извадиха брадвите си, за да ги насекат, но онези, които се бяха втурнали да разрушат смъртоносните въртележки, не останаха живи задълго. За да преминат дори през една от тях, трябваше да я разсекат на десетки места. Светлината започна да отслабва, здрачът се спускаше и светът потъна в сенки и несигурност. Северняците хвърляха огън към барикадите и успяха да запалят няколко от тях, но елфите предвидливо ги бяха изградили от сурово дърво. Тревите подхванаха пламъците, но защитниците бяха изкопали ровове между себе си и барикадите и огънят затихна, преди да достигне техните редици.

Елфите изчакаха, докато мракът започна да забулва всичко и контраатакуваха от склоновете в серия от пресметнати нападения. Тъй като бяха хванали северняците натясно в долината, те лесно намираха мишените си дори и в спускащия се мрак. От височините слизаха отряд след отряд, като първо принудиха северняците да се обърнат да се защитават в една посока, а после в друга. Заформи се яростен ръкопашен бой и долината заприлича на кланица.

Врагът все още не се предаваше. Северняците измираха със стотици, но на тяхно място прииждаха нови, огромна сила, която напираше неуморно напред. Дори и когато елфите се бореха, за да удържат позициите си срещу онези, които вече бяха тук, подкрепленията не преставаха да идват. Бавно, но неумолимо, врагът настъпваше напред. Барикадите задържаха Северната армия в шах в центъра на долината, но тя започна да залива и хълмовете. Елфите под командването на Корморант Итруриън, които се биеха по височините, вече бяха изтиквани от защитните им позиции и принудени да отстъпят. Метър по метър северняците настъпваха, завземаха височините и се освобождаваха от менгемето, в което ги беше приклешил Джърл Шанара.

Сведения за това, което се случваше, стигнаха до краля. Небето бе покрито с облаци и започна да вали дъжд, който направи терена хлъзгав и несигурен. Звучите от битката отекваха в хълмовете на долината и създаваха пълен хаос. Вече беше толкова тъмно, че не се виждаше и на няколко метра. На Джърл не му трябваше много време да вземе решение. Той изпрати бързоходци с вест за изтегляне при хората на Итруриън на барикадите, издигнати като редут по склоновете, паралелно на неговите защитни линии. Трябваше да се установят там и да удържат щурма. Изпрати хора с такава вест и при Ам Банда и неговите лъконосци. После сформира две групи елфи-преследвачи от хората на Ръстин Апт и ги строи за атака. Когато бойците на Итруриън и лъконосците се изтеглиха на сигурните позиции, той нареди на хората си да насочат напред пиките си и ги поведе направо към ядрото на напредващия враг. Срещна северняците точно когато те вече бяха пробили десния фланг и предните им редици се насочваха към барикадите. Джърл даде команда да се запалят факли, за да станат позициите им видими за скритите стрели, после ги накара да изтласкат врага от склоновете.

Хванати под анфиладен огън, северняците се групираха около огромната група скални троли и контраатакуваха. Те успяха да си проправят път през барикадите и се нахвърлиха върху елфите-преследвачи. Огромни, крилати силуети се появиха от изпълнения с дим здрач, щом няколко черепоносци се спуснаха от небето в подкрепление на врага. Защитните линии започнаха да се огъват. Прошареният Ръстин Апт падна ранен и беше изнесен от полето. Триуитън и Дворцовата стража се спуснаха напред в помощ на разкъсващата се защита, но врагът беше твърде многоброен и целият фронт на елфите започна да рухва.

Отчаян, Джърл Шанара заби шпори в хълбоците на Риск и препусна сам в битката. Обграден от дворцови стражи, той яздеше устремено към врага, като увеличава и своите елфи-преследвачи със себе си. От всички страни към него заприиха северняци. Опитваха се да го смъкнат от коня, да го съборят от седлото и въобще всичко възможно да го забавят. Зад него елфическата армия, полу съсипана и изтощена, се устреми напред като един. Бойните викове се извисиха над писъците и стоновете на ранени и умиращи, и елфите се нахвърлиха още веднъж срещу северняците. Джърл се биеше, сякаш можеше да изтика Северната армия обратно по пътя ѝ сам-самичък. Просветващият му меч отразяваше светлината от факлите и иззвънтяваше, щом се стовареше върху някое вражеско оръжие или броня.

На пътя му се появиха и огромни троли, страховити безлики чудовища с бойни брадви. Но кралят си проби път през тях, като че бяха от хартия. Нищо не можеше да го спре, изглеждаше непобедим. Той се откъсна дори от собствената си охрана и неговите войни се хвърлиха срещу врага в усилието си да го достигнат.

Мълния удари по една издатина на склона, който беше най-близо до мястото на битката. Пламтящи парчета земя и отломки разтрошена скала полетяха към небето и обсипаха долината. Мъжете прикриха главите си, сведоха се под яростта на експлозията и поне за миг времето спря. Докато северняците стояха вкаменени като статуи, Джърл Шанара се изправи на стремената и вдигна нагоре меча на Шанара напук на всичко. От гърлата на хората му се надигнаха бойни викове и елфите се хвърлиха срещу враговете си с такава свирепост, че ги заляха изцяло. Онези, които бяха най-далече и можеха да избягат,

отстъпиха зад разрушените барикади, изгубили желание да се бият. За момент се задържаха в гората от натрошени дървени отломки и обгорена земя. После навъсено и изтощено се оттеглиха зад източния подстъп на Рен.

Скупчени срещу барикадите, шибани от дъжда, прашни, потни и окървавени, Джърл Шанара и елфите му гледаха как врагът се изтегля.

Победата този ден най-последно бе тяхна.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Зората разкъса небето, сиво и мрачно от поройния дъжд, паднал през нощта, и обгорената и набраздена долина на Рен изглеждаше черна и димяща в сумрака. Строени отново, с готови за бой оръжия, с очи вперени с очакване в мрака, елфите стояха и се подготвяха за атаката, която знаеха, че предстои. Но от гъстата мъгла, която обгръщаше лагера на армията на Господаря на Магията при източния вход на долината, не се чуваше и звук и нищо не помръдваше из ветровитата пустош пред тях. С изгряването на слънцето, светлината стана по-силна, но мъглата отказваше да се разнесе и все още нямаше никакъв помен от нападение. Беше немислимо огромната армия да се е оттеглила. Цяла нощ, подобно на болно животно, тя се беше чесала и грижила за себе си, стонове на болка и страдание се издигаха от мъглата и дъжда, надделявайки над отслабващия тътен на затихващата буря. Цяла нощ армията се беше грижила за нуждите си и бе прегрупирала силите си. Тя заемаше източния вход към долината, както самата долина, така и височините около нея. Обсадните машини, провизиите и съоръженията бяха изतिकани напред и позиционирани по протежението на лагера из целия вход. Те може и да напредваха бавно и тромаво, но си оставаха непреодолима сила.

— Там са — измърмори едноокият Ам Банда, който стоеше от лявата страна на Бремен. Лицето му се изкриви в тревожно смръщване.

Джърл Шанара кимна, високата му фигура беше напълно неподвижна.

— Но какво правят?

Наистина. Бремен уви слабото си тяло по-плътно с черната роба, за да се предпази от утринния хлад. Не можеха да видят далечния край на долината, нямаше как погледът им да проникне през мрака, но усещаха присъствието на врага. Нощта бе изпълнена със звуци и ярост, докато северняците се приготвяха отново за битка, и само през последния час бяха станали злокобно тихи. Старецът подозираше, че атаката този ден ще е под друга форма. Господаря на Магията беше

отблъснат с тежки загуби и сигурно не бе склонен да повтори това преживяване. Дори неговата мощ си имаше граници и рано или късно властта му над онези, които се сражаваха за него, щеше да отслабне, ако не вземеше никакви мерки. Елфите трябваше скоро да бъдат изтласкани или разгромени, иначе северняците щяха да започнат да се съмняват в непобедимостта на господаря си. А щом кулата от карти започнеше да се срутва, нищо нямаше да е в състояние да я спре.

Вдясно от него нещо се раздвижи, нещо дребно и потайно. Беше момчето, Аланон. Бремен погледна скришом към него. То се беше взряло право напред, слабото му лице се бе изопнало, а очите му се бяха фиксирали в нищото. Аланон виждаше нещо, поне изражението му показваше това. Той се взираше отвъд мъглата и мрака, странните му очи проникваха в скритото за останалите.

Старецът проследи погледа на момчето. Видя някакво завихряне в мъглата, някаква подвижна завеса над целия източен вход към долината.

— Какво е това? — попита тихо Бремен.

Но момчето просто поклати глава. Усещаше го, но още не можеше да го идентифицира. Очите му оставаха приковани в мъглата, концентрацията му беше пълна. Бремен беше разбрал, че малкият е особено добър в концентрирането. Всъщност беше повече от добър. Напрегнатостта му беше плашеща. Това не беше нещо, което бе научил или пък последица от шока, който бе изстрадал при разрушаването на Варфлийт. Беше вродено — подобно на странните му очи и острия като бръснач ум. Момчето беше целеустремено и твърдо като камък, но притежаваше и интелигентност и безгранична жажда за знания. Само седмица по-рано, след среднощния рейд над лагера на Северната армия, Аланон беше дошъл при Бремен с молба да го научи да използва друидска магия. Просто така. Научи ме как да я използвам, беше настоял той — сякаш всеки можеше да го постигне като че ли това умение се усвояваше лесно.

— Нужни са години, за да се научи дори малка част от това — беше отвърнал Бремен, толкова изумен от молбата му, че не можа да я отхвърли категорично.

— Нека опитам — настоя момчето.

— Но защо ти е? — Друидът беше искрено сличан. — За да си отмъстиш? Мислиш ли, че магията ще ти донесе отмъщение? Защо да

не прекараш времето си, като се научиш да боравиш с обикновени оръжия? Или пък да се научиш да яздиш? Или да изучаваш бойно изкуство?

— Не — веднага и категорично отвърна момчето. — Не искам нищо от това. Не искам отмъщение. Искам само да бъда като теб.

И това беше, всичко се съдържаше в едно-единствено изречение. Момчето искаше да бъде друид. То беше привлечено от Бремен, както и Бремен от него, защото те бяха нещо повече от дете и старец. Четвъртото видение на Галафил бе разкрило късче в бъдещето, предупреждение, че между друида и момчето има връзка. Видението беше обещание за общата им съдба. Бремен вече знаеше това. Момчето му беше изпратено от провидението, чиито цели той още не разбираше. Вероятно то беше наследникът, когото търсеше от толкова време. Странно, че го откри по този начин, но не и съвсем неочаквано. Нямаше закони за избор на друиди и Бремен знаеше добре, че не бива тепърва да ги изгражда.

И така, той показва на Аланон няколко малки номера, които да научи — дребни умения, които изискваха най-вече концентрация и упражнения. Беше решил, че това ще ангажира момчето поне за седмица и нещо. Но Аланон усъвършенства всичките за един ден, нетърпелив да се върне за още. Така всеки от десетте дни досега Бремен му беше разкривал по късче от друидското знание, върху което да работи, като го бе оставил сам да реши как точно да пристъпи към него. Ангажиран в подготовката за посрещане на атаката на Северната армия, той бе имал малко време да види какво е постигнало момчето. И сега, докато наблюдаваше в здрачната светлина на изгрева как е отпредило поглед през долината, старецът отново беше удивен от очевидната дълбочина и неотменност на неговата решителност.

— Ясно! — извика внезапно Аланон, с разширени от изненада очи. — Те са над нас!

Бремен беше така шокиран, че за момент изгуби дар слово. Няколко глави се извърнаха нагоре, в отговор на думите на момчето, но никой не помръдна. Тогава Бремен махна с ръка към небето, обливайки мрака с широка дъга друидска светлина, и мрачните силуети, които кръжаха над главите им внезапно станаха видими. Щом ги разкриха, черепоносците рязко извиха и се отдалечиха, разтворили широко криле, докато изчезваха отново в мрака.

Джърл Шанара за миг се озова до друида.

— Какво правят? — попита той.

Очите на Бремен си оставаха приковани към пустите сега небеса и гледаха как друидската светлина започва да се топи. Мракът отново се завърна, плътен и всепоглъщащ. Със светлината ставаше нещо странно, осъзна той внезапно. Нещо странно.

— Разузнават — прошепна той. Тогава, като се обърна бързо към Аланон, каза: — Погледни отново през долината. Този път по-внимателно. Не се опитвай да видиш нещо определено. Вгледай се в мъглата и здрача. Внимавай за някакви движения.

И момчето го стори, а лицето му се смръщи от усилието. Взираше се напрегнато в нищото, задържа дъх и притихна. После устата му се отвори и то пое дъх изумено.

— Добро момче. — Бремен обви с ръка раменете на момчето. — Вече и аз ги виждам. Но твоите очи са по-силни. — После обърна лице към краля. — Атакуват ни мрачните създания на Господаря на Магията, същества, призовани от отвъдното. Днес е решил да използва тях, а не армията си. Приближават се през долината. Черепоносците разузнават пътя пред тях. Господаря на Магията прикрива с магията си приближаването им, като променя светлината и сгъстява мъглите. Нямаме много време. Прати офицерите си по местата и им кажи да се приготвят. Ще направя, каквото мога, за да отблъсна тази атака.

Джърл Шанара даде заповеди и елфическите командири се разпръснаха по своите части. Корморант Итруриън — на левия фланг. Раненият, но все още на крака, Ръстин Апт — на десния. Киър Джоплин беше вече на мястото си, кавалерията бе изтеглена зад пешаците. Ам Банда препусна към южните склонове, за да даде заповед на стрелците да заемат позиции там. Преккиън, Черните часови, Триуитън и повечето от Дворцовата стража бяха останали в резерв.

— Ела с мен — каза Бремен на краля.

Те се изтеглиха далеч вдясно от предните редици — кралят, друидът, Аланон и Прейа Старли. Минаха бързо през стреснатите елфически преследвачи към най-предните редици на армията. Щом стигнаха, друидът отново се обърна назад.

— Накарай най-близките да вдигнат оръжия и да ги държат здраво — наред той. — Кажи им да не се страхуват.

Кралят го направи, без да пита защо, доверявайки се на друида. Той даде заповедта и копия, мечове и пики се вдигнаха нагоре в отговор. Бремен присви очи, плесна с ръце пред тях и призова Друидския огън. Когато огънят се събра на ярка синя топка в шепите му, той разпрати частици от него да скачат от оръжие на оръжие, от острие на острие, докато не докоснаха всички. Изумените войници се изплашиха от приближаващите се пламъци, но кралят им нареди да стоят на място и те го сториха. Когато всички оръжия от една част бяха обработени по този начин, те минаха към следващата и повториха процеса по дължината на редиците смутени елфи. Друидът насищаше метала на оръжията им със своята магия, а кралят ги убеждаваше в нуждата от това, като в същото време ги предупреждаваше да останат в готовност, защото атаката е започнала.

Когато мрачните създания ги връхлетяха, друидската магия вече беше наситила оръжията и ядрото на елфическата армия беше защитено. Тъмните силуети се спуснаха от мрака, като се хвърлиха към елфическия строй, виещи като подивели животни. Те бяха същества с оголени нацърбени зъби и остри нокти, с четинеста черна козина и твърди люспи. Бяха създания от други светове, създания на мрака и лудостта и за тях не важаха никакви закони освен закона за оцеляването. Биеха се с ярост и дива сила. Някои бяха на два крака, други на четири, но всички изглеждаха като родени от нечии противни кошмари или извратено въображение.

Елфите бяха изтласкани назад, отстъпвайки от позициите си, завладени от страх, ужасени от тези зверове, които искаха да ги разкъсат на парчета. Някои от тях умряха на мига, страхът се загнезди толкова дълбоко в гърлата и сърцата им, че не успяха да помръднат, за да се защитят. Други умряха сражавайки се и бяха повалени, преди да са успели да нанесат решителния си удар. Но част от тях възвърнаха духа си, щом установиха с изумление, че докоснатите им от магия оръжия лесно проникват в телата и крайниците на чудовищните нападатели. След първоначалното стъписване от първия удар, армията отново се окопоти.

Но чудовищата разкъсаха предната редица, следвани от нещо толкова огромно, че се извисяваше значително дори над най-високите от събратята си. То бе покрито с твърда като подметка кожа, а към най-важните части на тялото му бяха прикрепени метални плочки.

Огромните му нокти разкъсваха мъжете, изпречили се на пътя му. Ръстин Апт поведе контраатака, за да го изтласка назад, но бързо бе отблъснат.

Като видя опасността, Бремен се втурна да пресрещне звяра.

В отсъствието на друида, Джърл остана в центъра, наблюдавайки как чудовищата се вклиняват все по-дълбоко в армията. Като викаше и насърчаваше хората си, кралят пренебрегна обещанието си да не влиза в боя, измъкна меч си и препусна през редиците, за да се включи в битката заедно с Прейа и охранителите си. В предните редици на централната част на елфическата армия, пред върховете на пиките и мечовете се бяха свили, готови за скок, огромни вълци и чакаха да се отвори подходяща пролука. Щом Джърл се появи, една черна сянка се спусна надолу от мъглата и се стовари над предните редици на елфите-преследвачи. Черепоносецът се издигна пак нагоре с нокти, червени от кръв. В този миг вълците се хвърлиха срещу войниците и започнаха да ги разкъсват със зъби. Но оръжията на защитниците сечаха и пронизваха нападателите, а друидската магия проникваше през дебелимата им кожа. Първите зверове загинаха при тази яростна защита, а останалите се оттеглиха, като ръмжаха и тракаха с челюсти в безсилието си.

На десния фланг Бремен достигна до групата чудовища, проникнали зад защитата на елфите. Щом забелязаха стареца, те се впуснаха вкупом към него. Бяха двукраки създания с огромни гръдни кошове и силни, мускулести крайници, с които можеха да разкъсат човек на две. Главите им като че израстваха направо от раменете и целите се губеха в кожени гънки така, че се виждаха само дивите им очи. Те се хвърлиха към друида с радостен вой, но Бремен изпрати към тях Друидския огън и ги отблъсна. От всички страни край него се събраха елфи-преследвачи, за да го защитят, и се спуснаха към нападателите. Чудовищата се извъртяха и отвърнаха на удара, но остриетата на елфите и Друидският огън се врязаха в тях.

Тогава огромното същество, което първо бе разкъсало елфическите редици, се изправи срещу Бремен. Очите му просветваха, кожестото му тяло бе покрито с кръв.

— Старец! — изсъска съществото и връхлетя отгоре му.

Друидският огън експлодира от ръцете на Бремен, но чудовището вече беше твърде близо, затова успя да избегне

смъртоносния пламък и да сграбчи китките на стареца. Бремен обви ръцете си в огън в опита си да се освободи, никой от останалите не би могъл да се мери със силата му, но чудовището продължи да го стиска. Ноктестите му ръце стегнаха хватката си и огромните мишци започнаха да изтласкват друида назад. Лека-полека Бремен започна да отстъпва. Наоколо останалите чудовища започнаха да се приближават с нова увереност. Краят беше близо.

Тогава се появи Аланон, дотича от мрака, скочи върху незащитения гръб на създанието и впи ръце в жълтите му очи. С гневен вик момчето отвори някакво хранилище на сила в себе си и я съчета с частицата магия, която беше усвоило. Неконтролируем, див като ураган огън експлодира от ръцете му във всички посоки. Той изригна с такава сила, че отхвърли Аланон по гръб на земята и той остана там неподвижен. Но огънят облиза и лицето на нападателя и го порази.

Чудовището веднага пусна Бремен, замята ръце от гняв и болка и се извърна назад. Бремен скочи на крака, въпреки немощта, която го заливаше, въпреки раните и запрати отново Друидския огън към съществото. Този път пламъците се плъзнаха надолу по гърлото на чудовището, достигнаха сърцето му и го превърнаха във въглен.

Междувременно Джърл Шанара се бе преместил в левия фланг на армията си. Корморант Итруриън беше паднал на земята, обграден от хората си, които се биеха, за да го защитят. Кралят се вклини в групата им и поведе бърза, решителна контраатака срещу прегърбените същества, които се носеха по елфическите редици, въоръжени с двуостри брадви и назъбени ножове. Банда бе обърнал огъня на стрелците директно надолу по склона и сега стрелите пронизваха мъглата и чудовищата, скрити в нея. Елфите успяха да прикрият Итруриън и да го отнесат от бойното поле. Киър Джоплин изпрати кавалерията си напред, за да запълни отворилата се пролука. Като предаде командването на Джоплин, кралят се върна бързо в центъра на армията, където боят отново се бе ожесточил. На два пъти получи удари, които го зашеметиха, но успя да се окопоти, преодолявайки шока и болката, и продължи да се сражава. Прея беше до него и го защитаваше отляво, като бързо и ловко нанасяше удари и парираше тези на врага с късия си меч. Дворцовата стража се биеше близо до тях, а някои от войниците умираха, докато се опитваха да

опазят своя крал и своята кралица. Съществата от отвъдното бяха разкъсали на много места елфическите редици и защитниците трябваше да се справят с щурмове от всички посоки.

Накрая Бремен успя да скрепи левия фланг на защитниците дотолкова, че нападателите, проникнали през него, бяха отблъснати. Безспорно разбити, оцелелите се обърнаха и побягнаха, безформените им силуети се изгубиха отново в мъглите, сякаш никога не ги беше имало. Армията се насочи напред, към онези, които все още се сражаваха в центъра ѝ, и отблъсна и тях. Бавно, но сигурно, елфите си върнаха позициите. Зверовете от отвъдното се изтеглиха и изчезнаха.

Изтощена, армията на Запада се взираше след тях в сивата, здрачна пустота.

Северняците атакуваха отново късно същия следобед, като този път изпратиха редовните си войски. Сега мъглите се бяха разнесли, небето бе започнало да се прояснява и светлината беше силна и чиста. Елфите гледаха от новите си защитни позиции как врагът се приближава по опустошения Рен. Бяха се изтеглили още по-надълбоко в долината, близо до западния ѝ подстъп, защитени както от издигащите се възвишения, така и от наскоро построените каменни стени, от които стърчаха заострени шипове. Вече представляваха доста изпосталяла и окървавена дружина, на крачка от пълното изтощение, но все още неустрашими. Бяха преодолели прекалено много, за да се изплашат сега. Стояха спокойно на позициите си, скупчени един до друг, защото там, където чакаха, долината рязко се стесняваше. Склоновете бяха толкова стръмни, че беше нужна само малка група лъконосци и елфи-преследвачи да защитават височините от настъпление. По-голямата част от армията беше разгърната в долината, гъстите ѝ редици се простираха от склон до склон. Корморант Итруриън отново беше тук, с превръзки на рамото и главата, и мрачен израз на слабото си лице. Заедно с дори още по-изнемощелия Ръстин Апт, той командваше дивизиите, които щяха да срещнат ядрото на атаката на северняците. Ам Банда беше на северния склон с група лъконосци. Киър Джоуплин и кавалерията се бяха изтеглили до началото на прохода, защото тук вече нямаше достатъчно пространство за маневрите им. Дворцовата стража и Черните часови отново бяха оставени в резерв.

Точно зад елфическите редици, на една издатина, откъдето можеха да наблюдават битката, стояха Бремен и момчето Аланон.

Кралят и Прейа Старли, на верните си коне Риск и Въглен, стояха в центъра на елфическата защита, обградени от войни от Дворцовата стража.

Оттатък, в другия край на долината, се чуваха барабаните на Северната армия. Тътенът на копитата и обутите в ботуши крака отекваше силно. Безчислени пехотинци приближаваха в атака. Бяха толкова много, че изпълваха цялата долина. Зад тях идваха бойните машини — обсадните кули и катапултите, влачени от впрягове коне и потни мъже. Кавалерията настъпваше в ариергард — редици ездачи, понесли копия и пики, с развяващи се над тях знамена. Огромни скални троли носеха Господаря на Магията и неговите слуги в носилки, драпирани с черна коприна и декорирани с избелели кости.

Това е краят, осъзна Бремен внезапно. Мисълта се появи неканена, докато гледаше напредването на врага. Твърде много са, а ние сме твърде изморени, битката беше прекалено яростна и дълга. Това е краят.

Той потръпна от неумолимостта на това предчувствие, чиято сила нищо не можеше да възпре. Друидът усети как върху него ляга огромна тежест, безжалостна увереност, ужасяваща истина. Гледаше как множеството на северняците се движи напред, влачи своите бойни машини, изпълва набразденото, почерняло дъно на Рен и в съзнанието му се превърнаха в приливна вълна, която щеше да залее елфите и да ги удави. Бяха минали само два дни в битки, а изходът бе вече близо. Ако джуджетата се бяха присъединили към тях, може би щеше да бъде иначе. Ако някой от градовете на юг бе сформирал армия, може би щеше да промени нещата. Но сега елфите бяха сами и нямаше кой да им помогне. Бяха останали само една трета от първоначалния си брой и дори да нанесяха на врага десет пъти по-големи загуби, това нямаше да има никакво значение. Северняците имаха много излишни животни; броят им осигуряваше надмощието.

Старецът примигна изморено и потърка брадичката си. Не можеше да понесе такъв край. Джърл Шанара нямаше да получи шанс да изпита мечата си срещу Господаря на Магията. Нямаше да има възможност дори да се изправи срещу него. Щеше да умре тук, в тази долина, заедно с елфите си. Бремен добре познаваше краля, знаеше, че

ще даде живота си за другите. А ако Джърл Шанара умреше, нямаше да остане никаква надежда.

До него Аланон помръдна смутено. Той също усеща неизбежното бедствие, помисли си старецът. Момчето имаше кураж; беше го доказало тази сутрин, когато спаси живота му. Беше използвало магията, без да се замисли за собствената си сигурност, единствено, за да защити стареца. Бремен поклати разчорлената си сивокоса глава. То беше изморено и изплашено, но решителността му не бе намаляла. Щеше да направи всичко, на което бе способно в тази битка, също като краля. Друидът бе сигурен, че Аланон вече избира къде да заеме позиция.

Северната армия беше на двеста метра от тях, когато спря с тътен. Настъпи суматоха, докато сапъорите и влекачите започнаха да дърпат катапултите и обсадните кули. Гърлото на Бремен се сви. Господаря на Магията нямаше да предприеме директна атака. Защо да хаби ненужно животи? Вместо това, щеше да използва катапултите и лъконосците, скрити в кулите, за да пробие защитата на западняците, да ги изтощи, докато останат твърде малко, за да окажат някаква съпротива.

Бойните машини бяха пръснати по цялата ширина на долината, подредени в права линия. Клуповете на катапултите бяха заредени с камъни и късове метал. На всеки от процепите в търбусите на кулите имаше стрелци. А по елфическите редици не помръдваше никой. Нямаше къде да идат, нито къде да се оттеглят. Долината беше изгубена, Западната земя — също. Барабаните продължаваха несекващата си каденца, която се сливаше с тътена на колелата на бойните машини и отекваше в гърдите на стареца. Той вдигна поглед към притъмнялото небе, но до залез оставаше още час и мракът щеше да се спусне твърде късно, за да им е от помощ.

— Трябва да спрем това — прошепна той, неволно. Думите се изплъзнаха сами.

Аланон погледна към него и зачака безмълвно. Странните му очи се фиксираха в стареца и не се отделяха от него. Бремен срещна погледа му.

— Как? — попита тихо момчето.

И изведнъж Бремен разбра. Разбра го от очите, от думите на момчето, от шепота на вдъхновението, което внезапно се надигна в

него. То му се яви в момент на ужасяващо проникновение, роди се от собственото му отчаяние и изтъляваща надежда.

— Има начин — каза бързо, нетърпеливо друидът. Бръчките по лицето му се вдълбочиха. — Но се нуждая от помощта ти. Няма да ми стигне силата. — Той млъкна и после добави: — Ще бъде опасно за теб.

Момчето кимна:

— Не ме е страх.

— Може да умреш. И двамата може да умрем.

— Кажи какво да направя.

Бремен се обърна към редицата бойни машини и го дръпна пред себе си.

— Тогава слушай внимателно. Ще трябва да те превърна в мое продължение, Аланон. Не се съпротивлявай на това, което почувстваш. Ще станеш проводник на моята магия, магията, която притежавам, не ми липсва достатъчно сила, за да я използвам. Ще я насоча чрез теб. Ще почерпя сила от теб.

Момчето не погледна към него.

— Ще позволиш на магията си да се храни о мен? — попита то тихо, почти със страхопочитание.

— Да. — Бремен се наведе по-близо. — Ще те пазя с всички възможни способности. Ако умреш, аз ще умра с теб. Само това мога да ти предложа.

— Достатъчно е — отвърна момчето, очите му все още бяха извърнати настрана. — Направи каквото трябва, Бремен. Но го направи сега, бързо, докато има време.

Северната армия се беше простряла пред тях, с огромните бойни машини отпред, с гора от вдигнати оръжия. От изсъхналата, обгоряла долина се вдигаше прах и изпълваше въздуха с наноси, които закриваха целия свят отвъд така плътно, като че той изобщо не съществуваше. Светлината се отразяваше в металните остриета и върхове, флаговете се вееха с ярките си цветове, а в звуците, които се носеха от гърлата на атакуващите, се усещаше очакването на победата.

Заедно, друидът и момчето се изправиха пред тях, пред мъже, животни, машини, шум и движение. Стояха тихи и самотни на издатината в скалата. Никой не ги забелязваше или просто не им

обръщаше внимание. Дори елфите не поглеждаха към тях, очите им бяха приковани в армията отпред.

Бремен си пое дълбоко дъх и сложи ръце на слабите рамене на Аланон.

— Събери ръце и ги насочи към кулите и катапултите. — Гърлото му се сви. — Бъди силен, Аланон.

Момчето събра длани, сплете пръсти, после слабите му ръце се вдигнаха и се насочиха към Северната армия. Бремен стоеше точно зад него, ръцете му бяха неподвижни, а очите — затворени. Призоваваше Друидския огън. Той проблесна и се появи. Припомни си, че трябва да е много внимателен с него. Балансът между това, от което се нуждаеше, и онова, което можеше да си позволи да даде, беше твърде крехък и не биваше да го нарушава. Допуснеше ли грешка, и с двамата бе свършено.

На бойното поле рамената на катапултите вече започваха да се изтеглят назад, а стрелците в кулите опъваха лъковете си.

Бремен отвори очи, сега те бяха бели като сняг.

Долу, сякаш почувствал нещо, Джърл Шанара извърна поглед към него.

Внезапно Друидският огън се стрелна от ръцете на Бремен към тялото на Аланон, а после се насочи от свитите юмруци на момчето над главите на чакащата елфическа армия към набразденото, обгоряло поле и към вражеските бойни машини. Огънят порази напълно кулите, погълна ги така всеобхватно, че те лумнаха в пламъци, преди някой да може да мигне. Оттам се прехвърли към катапултите, изпепели влекачите им, захапа въжетата и изкриви металните части. Движеше се като живо същество, като избираше първо една цел, после друга. Пламъкът беше ярко син и така ослепителен, че мъжете и от двете армии бяха принудени да закрият очите си пред блясъка му. Той препусна нагоре и надолу по предните редици на Северната армия, като поглъщаше всичко и всеки. На моменти се издигаше на десетки метри нагоре, извисяваше се към небето на чудовищни скокове, а след него се вдигаха облаци дим.

Писъци и викове се надигнаха от огромната армия на северняците, когато огънят се вряза в нея. А сред редиците на наблюдаващите ги елфи цареше само изумление и тишина.

Бремен усети спад в магията си, отслабване на огъня, но в момчето Аланон имаше още мощ. То сякаш ставаше все по-силно, слабите му ръце бяха прострени напред, с вдигнати длани. Друидът усещаше как слабото тяло на детето трепери от решимостта му. Огънят още струеше от ръцете му, прескачаше отвъд бойните машини към множеството на изумената Северна армия, прорязвайки смъртоносна, пламтяща пътека. Достатъчно! — помисли си Бремен, усетил опасността от нарушаването на баланса. Но той не можеше да прекъсне връзката си с момчето; не можеше да забави потока на магията си. Сега момчето беше по-силно и черпеше от него.

Северняците започнаха да отстъпват срещу тази нова яростна атака. И това не беше просто отстъпление, а пълен погром, куражът им бе прекършен. Дори скалните троли побягнаха от огромния пожар, погълнал другарите им, към прикритието на склоновете и прохода отвъд тях. Дори за тях битката този ден беше приключила.

Тогава най-накрая силата на Аланон секна и Друидският огън, който изригваше от свитите му юмруци, изчезна. Момчето въздъхна силно и се отпусна към Бремен, който също едва се държеше на краката си. Но старецът го хвана и го притисна към себе си, изчаквайки търпеливо ударите на сърцата им да се успокоят и да забавят ритъма си. Стояха притиснати един към друг, нашепвайки си успокоителни думи, взирайки се в разразилия се долу ад, който поглъщаше бойните машини на Северната армия и осветяваше гърбовете на оттеглящите се врагове с кърваво сияние.

На запад слънцето потъваше зад хоризонта и нощта използваше предпазливо от убежището си, за да покрие мъртвите с плаща си.

След разрушението на бойните машини и след като мракът се разпростря по целите Четири земи, а огньовете в центъра на долината Рен започнаха да изтляват, Джърл Шанара се приближи към Бремен. Старецът беше седнал с Аланон на една издатина и ядеше вечерята си. Вече беше тихо, Северната армия се бе изтеглила в източния край на долината, а елфите все още поддържаха позициите си в западната теснина. Войниците бяха изяли вечерните си дажби. Елфите-преследвачи се хранеха на смени, за да следят за друга, изненадваща атака. В задната част на лагера горяха огньовете, на които се приготвяше храната, и ароматът на гозба се носеше из въздуха. Старецът стана, щом кралят се приближи до него, и забеляза в очите на Джърл поглед,

който не бе виждал досега. Кралят поздрави и двамата, после помоли Бремен да се разходят насаме. Момчето се върна към яденето без коментар. Друидът и кралят се отдалечиха в сенките.

Когато бяха вече на достатъчно разстояние и никой не можеше да ги чуе, кралят се обърна към стареца.

— Искам да направиш нещо — каза тихо той. — Искам да използваш магията си, за да бележиш елфите така, че да могат да се разпознават един друг в мрака в битка със северняците, за да не се избиват по погрешка. Можеш ли?

Бремен помисли за момент, после бавно кимна.

— Какво смяташ да правиш?

Кралят беше изморен и измъчен, но в очите му светеше хладна решимост и в чертите му личеше ожесточеност.

— Смятам да атакувам сега, тази нощ, преди да са успели да се прегрупират.

Старецът се взираше безмълвно в него. Кралят стисна устни.

— Тази сутрин моите следотърсачи доложиха за раздвижване по фланговете на Северната армия. Изпратили са две отделни армии — по-малки от тази, пред която бяхме изправени, но все пак значителни, на север и на юг от Рен, за да ни притиснат откъм гърба. Трябва да са ги пратили най-малко преди седмица, ако се съди по сегашните им позиции. Напредват бавно, но се приближават към нас. След няколко дни ще ни отрежат пътя към Арборлон. Ако това стане, с нас е свършено.

Той се загледа в мрака, сякаш търсеше думи, с които да продължи.

— Твърде много са, Бремен. Знаехме го от самото начало. Единственото ни предимство е нашата защитна позиция. Ако и тя ни бъде отнета, няма да ни остане нищо. — Очите му отново се върнаха към стареца. — Изпратих Преккиън и Черните часови да предупредят Врий Иридън и Съвета и да подготвят защитата на града. Но единствената ни надежда е да сторя онова, което ти поиска от мен. Да се изправя срещу Господаря на Магията и да го унищожа. А за целта ще трябва първо да разпръсна Северната армия. Няма да ми се удаде по-добър шанс да го направя. Сега северняците са дезорганизирани и изтощени. Трябва да ги ударим.

Бремен дълго обмисля отговора си. Най-накрая кимна бавно и каза:

— Може би си прав.

— Ако ги атакуваме сега, ще ги хванем неподготвени. Ако ударим достатъчно силно, може да успеем да проникнем до мястото, където се крие Господаря на Магията. Объркването от нощната атака ще ни помогне, но само, ако можем да се различаваме един друг от врага.

Друидът въздъхна.

— Ако бележа елфите така, че да се различават, това значи да ги направя видими и за северняците.

— Няма друг начин. — Гласът на краля беше спокоен. — На тях ще им трябва известно време, докато осъзнаят какво означава всичко това. Дотогава ние или ще сме спечелили, или ще сме загубили битката.

Бремен кимна, без да отговори. Това беше дръзка тактика, която можеше да обрече елфите и да доведе до пълното им унищожение. Но в същото време нуждата от нея беше очевидна, а друидът виждаше в краля човека, който може да я осъществи успешно. Защото елфите щяха да последват Джърл Шанара навсякъде, и точно вярата в техния водач щеше да ги крепи най-силно.

— Но се страхувам — прошепна внезапно кралят, като се наведе по-близо, — че няма да успее да призова мощта на Меча, когато е необходимо. — Той замълча, очите му се взираха втренчено. — Ами ако не отвърне на призива ми? Какво ще правя тогава?

Друидът се пресегна и взе ръцете на краля в своите, а после ги стисна силно.

— Магията няма да те провали, Джърл Шанара — каза той тихо. — Ти имаш твърде смело сърце, изцяло си отдаден на целта си, ти си кралят, от който твойт народ се нуждае. Магията ще се появи, щом я призовеш, защото това е твоята съдба. — В усмивката му нямаше радост. — Трябва да повярваш.

Кралят си пое дълбоко дъх и помоли:

— Ела с мен.

Старецът кимна.

— Ще дойда.

На север от Рен, където облаците напластяваха откритото поле със сенки, а равнините се ширеха надалече пусти и тихи, Кинсън Рейвънлок се измъкна безшумно от глъчката и хаоса на лагера на Северната армия и се запъти натам, откъдето беше дошъл. Това му отне почти час, придържаше се към клисурите и сухите речни корита и избягваше височините и откритото поле. Вървеше бързо, нетърпелив да стигне при онези, които го чакаха, и мислеше, че може би все пак не са дошли прекалено късно.

Бяха минали повече от десет дни, откакто двамата с Марет потеглиха от Източната земя с остатъка от армията на джуджетата. Но все пак те наброяваха почти четири хиляди и се бяха придвижили сравнително бързо. Само че избраха необичаен маршрут. Тръгнаха на север, прекосиха равнината Раб, после минаха през прохода Дженисън към Стрелехайм, който прекосиха в сенките на старите гори, обграждащи Паранор. Решението да тръгнат по този път бе предмет на дълги и тежки дебати между Рейбър и старейшините на джуджетата, но все пак не бе взето толкова трудно както решението дали изобщо да тръгват. Колкото до второто, Кинсън беше представил доста убедително аргументите на Бремен и Риска беше твърдо на негова страна. Щом успяха да убедят и Рейбър, нещата се наредиха. Изборът на маршрут не беше толкова мъчителен, но все пак създаде доста грижи. Риска твърдеше, че ще имат по-големи шансове, ако се приближат незабелязано и се появят от север, откъм земите на врага — Северната армия се беше изтеглила към Западната земя, за да обсади елфите при Рен, затова съгледвачите й щяха да внимават за евентуално вмешателство от изток или юг, ако въобще можеше да се появи такова. В края на краищата, този негов аргумент взе превес.

Армията на джуджетата бе заела позиция на север, на половин ден път от подножието на Драконовите зъби. Риска, Кинсън, Марет и двеста войници бяха тръгнали напред за оценка на ситуацията. С приближаването на залеза Кинсън Рейвънлок беше отишъл сам да огледа по-отблизо.

Сега, едва три часа след заминаването му, пограничникът се появи от сенките, за да се присъедини отново към другарите си.

— Имало е атака по-рано днес — каза той, останал без дъх. Беше пробягал по-голямата част от пътя на връщане, за да донесе новината. — Провалила се е. Всички бойни машини на северняците лежат

изгорени в долината Рен. Но сега строят нови. Врагът се е установил в източния вход на долината. Огромна сила, но изглеждат дезорганизирани. Всички се суетят насам-натам и няма никаква следа от мрачни изчадия. Дори черепоносците не летят тази нощ.

— Успя ли да се добереш до елфите? — попита бързо Риска. — Видя ли Бремен или Тей?

Пограничникът отпи голяма глътка от меха с ейл, който Марет му подаде, и избърса устата си.

— Не. Долината е блокирана. Можех да се промъкна, но реших да не рискувам, а да се върна за теб.

Двамата мъже се спогледаха, после извърнаха очи към равнината.

— Там има много мъртъвци — каза тихо пограничникът. — Твърде много, макар че само една десета от тях са елфи.

Риска кимна.

— Ще изпратя вест на Рейбър да доведе армията насам още на зазоряване. Той сам ще избере терена, от който ще атакува. — Откритото му лице беше напрегнато, очите му светеха. — Междувременно ние ще трябва да чакаме тук пристигането му.

Пограничникът и момичето се спогледаха и бавно поклатиха глави.

— Аз няма да чакам — обяви Кинсън.

— Нито пък аз — каза Марет.

Джуджето вдигна бойната си брадва.

— Е, изглежда, че Рейбър просто ще трябва да ни последва. Да тръгваме.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Бяха минали три часа от настъпването на залеза и приближаваше полунощ, когато Джърл Шанара поведе елфите към финалната битка. Беше оставил в тила болните и ранените и известна бойна сила, която да ги защитава и да действа като ариергард, а взе със себе си само най-невредимите. Елфите-преследвачи, Дворцовата стража, лъконосците и други пешаци, на брой над две хиляди души. Кавалерията наброяваше четиристотин ездачи. Събра ги в равнината на входа на долината, близо до мястото, където все още тлееха остатъците от машините на Северната армия, и обходи всеки отряд, за да им обясни, какво възнамерява да прави.

Щом свърши с това, Бремен също мина по редиците, понесъл малка купа, в която сияеше светлина. Беше синкава и излъчваше ярък фосфоресциращ блясък в мрака. Не изглеждаше нито като паста, нито като течност, а просто като сияещ въздух. Беше съставена предимно от Друидска магия, но и от други субстанции, които никой не можеше да разпознае. Гласът на Бремен беше нисък и окуражаващ, когато минаваше от войник на войник с купичката в ръка. Той маркираше елфите със светлината с помощта на пръчица, която потапяше в сиянието, и намазваше дрехата на всеки с малко от мистериозната субстанция.

Когато потеглиха в мрака към сърцето на Рен, всеки елф беше превързал парче плат върху светеция белег, за да скрие приближаването си от врага. Първи вървяха избрани членове на Дворцовата стража, разгърнати като ветрило пред главната ударна сила. Някои от тях се катереха по склоновете от двете страни на долината и после се спускаха напред, за да подсигурят височините при източния подстъп. Като им даде достатъчно време преднина, Джърл Шанара поведе основната част от армията напред. Самият той беше в центъра ѝ, заедно с Прея Старли и Бремен, Корморант Итруриън беше при левия фланг, а Ръстин Апт — на десния. Строени по цялата ширина, точно зад предните редици елфи-преследвачи, вървяха лъконосците на Ам Банда. Зад тях имаше още елфи-преследвачи, а още

по-назад, държана в резерв за момента, в който всички пехотинци щяха да са въввлечени в битката, яздеше елфическата кавалерия под командването на Киър Джоплин.

Стратегията на краля беше проста. Елфите трябваше да се приближат възможно най-близо до позициите на северняците, без да бъдат видени, и тогава да ударят в мрака, използвайки преимуществото на изненадата и объркването. Трябваше да стигнат до сърцето на лагера и светая светих на Господаря на Магията. Там Джърл Шанара щеше да притисне друида отцепник до стената и да го убие. Това беше всичко. Толкова много неща в този план можеха да потръгнат не както трябва, че дори не си струваше да се мисли за тях. Бързината и изненадата бяха всичко. Останалото щяха да постигнат решителността и смелостта. Ако елфите изгубеха контрол над първото или не им достигнеше второто, щяха да бъдат погубени.

Но тази нощ, пазени от друидската магия и бронирани с непреклонната си вяра, те се бяха отдали изцяло в служба на своя крал и в ръцете на съдбата. Съмненията и страховете им се разсеяха още с първата стъпка напред, с осъзнаването, че атаката е в ход и няма връщане назад, както и с прилива на напрегнато очакване, който прогони всичко останало. Вървяха бързо надолу по пътя си в долината, безшумни, както могат да бъдат само елфи. Острите им погледи бързо съглеждаха препятствията, които лежаха на пътя им, и те навреме ги избягваха, а ушите им бяха нащрек за всеки признак на опасност. Нямаше светлина, която да ги води, небето отново беше покрито с облаци, а въздухът — изпълнен с дима от следобедния голям пожар. Пред тях лагерните огньове на врага просветваха в мрака като малки жълти точки.

Джърл Шанара дори не помисляше за провал, докато вървеше напред. Мечът на Шанара беше запасан на гърба му. Не мислеше за нищо, освен за предстоящата задача. Беше се абстрахирал от всичко друго, което нямаше връзка с нощната му офанзива. Преяа беше от едната му страна, а Бремен от другата, и в тяхно присъствие кралят на елфите се чувстваше странно непобедим. Не че не можеше да умре; никога не беше желал безсмъртие. Но в тези отчаяни мигове му се струваше, че провалът е немислим. Обграждаше го сила и вяроност. Странна, но позната за краля смесица. Елфите щяха да дадат живота си за него, но той трябваше да е готов на същото за тях. Само с

постигането и поддържането на този баланс можеха да се надяват да оцелеят, да упорстват, да постигнат победата, която търсеха.

Кралят огледа мрачните височини за стражи, които можеха да вдигнат тревога. Но такива нямаше.

Изглежда, Дворцовата стража ги беше обезвредила, без никой да забележи. Отзад, дълбоко в люлката на долината, се разнасяше слабото звънтене на хамутите и проскърцване на кожа от следващата ги кавалерия. Пред тях пламъците на лагерните огньове ставаха все по-ясно различни, а зад техния кръг беше Северната армия. Лагерът и изглеждаше като необятен, объркан лабиринт от палатки, складове и мъже. Приличаше на малък град. Все още са твърде много, помисли си кралят. Атаката на елфите трябваше да бъде уверена и бърза.

Западняците бяха на петдесет метра от лагера, когато Джърл даде заповед да спрат и да залегнат извън светлините на огньовете. Стражите стояха и се взираха в нощта, а някои поглеждаха лениво през рамо какво става в лагера. Като че не се интересуваха особено дали нещо не се крие в мрака; явно не очакваха атака. Джърл Шанара усети в гърдите си горещ прилив на облекчение. Очевидно, преценката му бе правилна. Внезапно се замисли за всичко, което беше изтърпял, за да стигне дотук, и отново му се прииска Тей Трифънйъд да е с него. Заедно щяха да надделеят над всичко. Нищо вече няма да е същото без Тей, помисли си той. Нищо.

Направи знак с ръка и заповедта му за бойна готовност премина по елфическите редици. Банда нареди на стрелците си да се изправят и да заредят лъковете. Кралят вдигна своя меч и стрелите полетяха към небето в смъртоносен порой. А когато паднаха, поразявайки нищо неподозиращите си цели, елфите вече се бяха хвърлили в атака.

Бяха бързи и смъртоносни. За секунди пресякоха откритото пространство и навлязоха в периметъра на лагера. Всички стражи лежаха мъртви, поразени от стрели или копия. Северняците, които се бяха свили около огньовете, скочиха на крака, щом елфите връхлетяха отгоре им, посегнаха за оръжията си и нададоха предупредителни викове към останалите. Но войните на Джърл бяха толкова бързи, че избиха повечето от тях, преди да са успели да се защитят. Кралят водеше атаката, като си проправяше път през външните линии почти като по чудо, обграден от войници от Дворцовата стража. Прея Старли се движеше до него — сигурно присъствие до рамото му.

Бремен изостана, твърде слаб и бавен да ги настигне, но викаше след краля да продължава и да не го чака. На височините все още необезвредените вражески войници се бяха вкопчили в ръкопашна схватка с Дворцовата стража, която се бе промъкнала сред тях, докато спяха. В изпълнения с дим мрак само елфите можеха да се различават един друг. Знаците, положени от друида, проблясваха на раменете им. В целия лагер цареше суматоха.

Тогава внезапно кралят се озова насред група току-що събудили се скални троли. Огромните създания скочиха от постелките си, щом чуха тревогата, броните им бяха пръснати около тях, но оръжията бяха вече в ръцете им. Джърл Шанара се устреми към центъра на лагера, като се опитваше да не позволява да го забавят, но неколцина от тролите успяха да му препречат пътя и той бе принуден да спре и да се бие. Приблужи се до най-близкия, мечът на Шанара описа искряща дъга и тролът се свлече на земята. Останалите се опитваха да стигнат до краля, вече разпознали го, и викаха другарите си с гърлените си гласове. Но дворцовите стражи се хвърлиха на пътя на контраатаката, заобиколиха тролите от всички страни, повалиха ги на земята и ги избиха.

От мрака зад гърба си кралят чу бойните рогове на Киър Джоплин и елфическата кавалерия се впусна в битката. Експлозия разтърси лагера и огнен стълб се издигна към небето. В накъсаната й светлина кралят зърна Бремен сред тълпа бягащи гноми и троли. Слаба, парцалива фигура с кокалести ръце, протегнати напред, и момчето Аланон, застанало до него.

Пред погледа на краля се появиха черните, украсени с черепи палатки на Господаря на Магията и неговите лакеи. Силно вълнение заля Джърл и той удвои усилията си да пробие през врага. Тогава от едната му страна в нощта се издигна нещо чудовищно и той беше принуден да се извърне, за да го посрещне. Приличаше на вълк, но зад пълните с остри заби челюсти главата му напомняше човешка. То се връза сред елфите, излезли на пътя му, и ги запрати настрани. Замахна към Прея Старли, но тя отстъпи, избегна удара му и остави меча си, забит във врата му. Звярът продължи, ранен, но неумолим, с щракащи челюсти. Джърл не успя да избегне напора му и бе съборен на земята. Бореше се безрезултатно да се измъкне от хватката му, докато елфите-преследвачи отчаяно сечаха чудовището с мечовете си. И тогава,

когато звярът се вдигна на задните си крака, за да го разкъса, той заби Меча на Шанара дълбоко в сърцето му и чудовището падна бездиханно на земята. Кралят се изправи на крака.

— Палатките! — изкрещя той на всички елфи, които можеха да го чуят, и заедно с Прейа се втурна напред.

Отвъд подстъпа към Рен, от северната страна на лагера, Кинсън, Марет, Риска и джуджетата си проправяха път към източните височини, за да открият пролука в позициите на северняците. Когато атаката на елфите започна, те замръзнаха по местата си, несигурни какво точно става. Викове и писъци се издигаха от лагера на Северната армия и бързо настъпи хаос. Опитните в битките джуджета незабавно формираха защитен клин, насочен към нападнатия лагер и започнаха да наблюдават как най-близките до северния периметър войници скачат бързо от постелките си, сграбчват оръжията си и се оглеждат диво на всички страни.

— Какво става? — прошепна Марет в ухото на Кинсън Рейвънлок.

Тогава чуха над гълчавата да се издига елфическият боен вик.

— Елфите атакуват! — възкликна удивен Риска.

От височините към лагера полетяха стрели и заваляха над стреснатите войници. При подстъпа към долината, в предната част на периметъра на врага, се чу звън на оръжия. Джуджетата стояха като вкаменени, докато битката се разразяваше, и слушаха как шумът от нея се засилва и приближава. Елфите бяха проникнали през защитата на северняците и се устремяваха директно към сърцето на вражеския лагер.

— Какво ще правим? — рече Кинсън, без да се обръща конкретно към някого, взирайки се в мрака, където изникваха групи вражески войници и после пак изчезваха в димната мъгла от лагерните огньове.

Точно пред тях един черепоносец полетя, издигайки се нагоре с широко разперени криле със закривени нокти. Извивайки встрани от джуджетата, крилатият ловец се насочи на изток към равнините. Секунда по-късно го последва още един.

— Те бягат! — прошепна невярваща Марет. Тогава в самия център на лагера нещо експлодира и към небето лумна огнен стълб,

който се извиси в мрака, подобно на пламтящо копие, запратено към облаците от невидима ръка. Огънят увисна за няколко дълги секунди на фона на черното небе, а после изчезна сред дим.

Риска вдигна голямата си бойна брадва и погледна към останалите.

— Аз видях достатъчно. Елфите се нуждаят от нас. Да не ги караме да чакат.

Дружината тръгна напред. Водеше Риска, а Кинсън и Марет го следваха от двете му страни. Джуджетата се разгърнаха в атакуваща формация. Риска ги поведе малко на изток от височините, за да избегне лъконосците, скрити там, които можеха да ги сбъркат със северняци. Свърнаха наляво към задната част на лагера, където гноми от кавалерията вече се опитваха да се качат на конете. Когато вече бяха близо до лагера, Риска нададе бойния вик на джуджетата и поведе своите преследвачи напред.

И почти веднага срещнаха отпор. Дали поради лош късмет, или заради бързата реакция на защитниците, джуджетата моментално се озоваха обградени от цяла дружина скални троли, с пълно бойно снаряжение и пики в ръце. Две дузини от тях умряха още в първата минута на боя, неспособни да устоят срещу далеч по-мощните троли. Риска събра онези от бойците си, които бяха най-близо до него, призова Друидския огън и прогори проход сред групата на северняците, като ги принуди да отстъпят. Последва контраатака, водена от няколко огромни вълка, които Брона бе призовал от Черния дъбак. Джуджетата отново бяха отблъснати и този път устремът им беше разпокъсан в самия му център.

В суматохата Кинсън и Марет бяха отделени от Риска. Друидът тръгна наляво към задната част на лагера на Северната армия, а пограничникът и момичето — надясно, следвайки група джуджета, които възнамеряваха да се присъединят към елфите, вече сражаващи се в центъра на лагера. Риска, увлечен в яростната битка, не забеляза веднага отсъствието им, толкова беше погълнат от случващото се. Интензивността на защитата на северняците в задната част на лагера, след като главният напор на елфическата атака идваше отпред, го убеди, че Господаря на Магията е наблизо. Щом видя, че два черепоносеца вече се издигат в полет, той започна да подозира, че атаката се е оказала доста по-опустошителна, отколкото елфите

предполагаха, и че Брона се готви за бягство. Под защитата на скалните троли и чудовищата от отвъдното, той щеше да се измъкне от лагера, заедно с крилатите си ловци и да се оттегли отново на север. Враговете вече се изтегляха в нощта, напускайки лагера подобно на змии, прогонени от гнездото си. Кавалерията се бе разпръснала във всички посоки, неорганизирано, в паника. Гръбнакът на Северната армия беше прекършен и не беше трудно да се забележи, че водачите ѝ — за които времето нямаше никакво значение — възнамеряват да се оттеглят отново в убежището си отвъд Хребета, където да се прегрупират и да планират нова инвазия.

Но Риска беше преживял твърде много, за да позволи това да се случи. Той беше решен да ги спре тук.

Заедно с десетина джуджета той си проправяше път през двадесетина гноми на коне, все още задържани от един черепоносец. Фучейки сред тях, свирепото създание с искрящи очи и развяващо се наметало бе организирано ужасените гноми в редици, очевидно, за да му служат като защита. Отвъд, където лагерът беше неосветен, сред черните палатки настъпи някакво раздвижване. Конете изцвилиха пронизително, когато бичовете изсвистяха над тях, и огромните черни карети потеглиха в мрака и дима към равнините.

Риска, с бойната си брадва в ръка и с възпламенен Друидски огън в гърдите, се втурна да им препречи пътя.

Джърл Шанара се сражаваше в устрема си напред с неотслабваща ярост. Той все още беше в челото на елфическата атака, вече дълбоко във вражеския лагер, и се приближаваше към прошумоляващия балдахин на палатката на Господаря на Магията. Вече беше навлязъл в черния басейн от мрак, в мястото, където не проникваше никаква светлина. Огньовете по периметъра на лагера хвърляха странни сенки в сгъстяващата се тъмнина, но не разкриваха почти нищо. Създанията, които изскочиха да ги възпрат, бързо станаха неразличими в тъмнината, имаше троли, гноми и други същества. Той се втурна към тях, без да се интересува какви са точно без да се интересува изобщо от каквото и да било. Искаше само да премине напред. Прея се сражаваше от едната му страна, твърдо и яростно. Дворцовата стража идваше след тях, като напразно се опитваше да го предпазва. В целия лагер на врага цареше хаос, врява и суетня.

В мрака отпред, близо до черните палатки, се чу звук от потеглящи карети и каруци, проскърцване на хамути и плющене на камшици и цвилене на конете, в отговор на заповедите на кочияшите.

И тогава Прейа падна на земята, подкосена от неясна мрачна форма, която се появи на четири крака от мрака. Челюсти се разтвориха и блеснаха огромни зъби, четинестото туловище се стовари върху кралицата. Джърл се обърна, за да я защити, но в същото време беше ударен от друго от съществата, което го просна на земята. Появиха се и още. От тъмното изскочиха вълци и се нахвърлиха върху елфите, които бяха посмели да пристъпят в забранената им територия. Бяха толкова много, че за момент изглеждаше, че не могат да бъдат възпрени. Прейа бе изчезнала сред купчина туловища. Джърл се биеше повален, като въртеше меча към всичко, което се приближеше до него. Опитваше се да стане на крака.

— Шанара! Шанара! — разнесе се вик, когато елфите-преследвачи и войниците от Дворцовата стража се втурнаха да му помогнат.

И тогава избухна Друидски огън и запали най-близкия от вълците наскоро. Бремен навлезе в мелето, робата му беше цялата разпарцаливена, очите му блестяха също като на чудовищата, които се опитваше да разпръсне. Вълците се отдръпнаха изплашени, с оголени зъби. Още един от тях изчезна сред сини пламъци, а останалите се разбягаха, като виеха от бяс и ужас. Кралят се изправи и се извъртя, за да потърси Прейа. Но тя вече стоеше до него, лъсналото ѝ от пот лице бе изкривено от болка, кръв се стичаше от едната ѝ ръка, където кожената дреха и плътта под нея бяха разкъсани и се виждаше костта. Тя започна да превързва раната. Беше смъртно бледа.

— Давай! — изкрещя му тя. — Не ме чакай! Те идват!

Той се поколеба само за миг, после отново се хвърли напред, неколцина от Дворцовата стража го последваха. Вълците явно бяха последните от съществата, които пазеха Господаря на Магията и пътят напред беше чист. Пред Джърл се простираше мрачно пространство, подобно на черна дупка, но той не забави крачка. Само едно имаше значение — да открие водача на врага и да го притисне към стената. Той прекоси устремен неосветеното място, като нехаеше в какво точно навлиза. Беше твърдо решен да доведе битката докрай и готов да се изправи пред всичко.

Чу зад себе как Бремен изкрещява някакво предупреждение. Старецът беше толкова изтощен от битката, използването на магия така беше изцедило силата му, че не можеше да го последва.

Джърл Шанара стигна до палатката на Господаря на Магията, мечът му изсвистя надолу и разпори тъмната тъкан, пращайки в нощта наниза от черепи и кости, окачен на коловите ѝ. Стената на палатката се разцепи под острието му и щом той влезе вътре, в лицето го блъсна студен, сух вятър.

Всичко тънеше в мрак. Като не можеше да види нищо и в усилието си да се защити, Джърл завъртя меч на Шанара в широка дъга, за да посече всичко, до което се докосне. Но острието прониза само въздуха. Кралят се хвърли през мрака към другия край на палатката и разцепи плата и там. Нахлу дим и врява и хладината отстъпи пред лятната жегла. По кожата му изби пот.

Той бързо се извъртя обратно, свивайки се в защитна поза.

Но палатката беше празна.

В този момент Риска и неговите джуджета атакуваха останалите от гномите ездачи. Черепоносецът, който ги бе използвал за своя защита, падна под яростната атака на Друидския огън на Риска и ужасените гноми побягнаха в нощта. За известно време никой не се изправи пред джуджетата. Но тогава прозвуча звук от метални колела и един керван от закрити карети с увити в черно кочияши се насочи извън обсадения лагер. Риска се хвърли на пътя му и изпрати Друидския огън към водещите животни. Те се изправиха на задните си крака от уплаха и каретите рязко спряха.

Почти незабавно няколко звяра изскочиха иззад наклонените коли и цвилещите коне. Явно се бяха движили в края. Ожесточена, разярена глутница от изчадия от отвъдното. Атаката беше яростна и успя да отблъсне назад Риска и джуджетата му, въпреки всичките им усилия да ги задържат. Зъбите и ноктите разкъсваха, а огромните им мускулисти крайници удряха джуджетата. Те се биеха с мрачна решителност, скупчени около водача си. Риска изпращаше вълна след вълна Друидски огън към чудовищата, като се опитваше да отвоюва малко пространство.

Но сега обвитите в черно кочияши бяха извили каретите и потеглиха в друга посока, като шибаха конете с ядни викове. Риска се опита да спре кервана отново. Но създанията от отвъдното бяха

навсякъде и той не можеше да достигне колите с Друидския си огън. Многочислеността на чудовищата започна да взема превес. Един по един другарите на Риска започнаха да падат мъртви.

Внезапно нападателите се разпръснаха и се появиха множество изпаднали в паника северняци, които префучаха покрай джуджетата към мрачните равнини. Цялата Северна армия като че ли се беше впуснала в бягство, сякаш всеки войник точно в този момент бе решил, че е изтърпял достатъчно и му остава единствено да бяга. Гноми и трOLI заприиждаха от потъналото в пламъци бойно поле и се втурваха в нощта. Тълпата беше огромна и нищо не бе в състояние да я спре. За миг Риска и другарите му изчезнаха сред нея.

Когато напливът започна да секва, Риска се огледа наоколо. Беше сам в източния периметър на разпадналия се лагер. Всички джуджета, сражавали се заедно с него, бяха мъртви. Изчадията от отвъдното бяха изчезнали заедно с бягащите северняци. Сраженията в лагера не преставаха, защото елфите продължаваха да настъпват срещу онези, които все още не се бяха разбягали, и сега двете страни се бяха вкопчили в отчаяна и яростна битка.

На север, там, където под оловното небе се простираше Стрелехайм, керванът на Господаря на Магията бе започнал да изчезва в далечината.

Пред очите на друида падна червена пелена, обзе го безпомощност. Той се огледа наоколо за кон, но не видя нито един. Бягащите северняци се държаха надалече от него, защото виждаха просветващия по върховете на пръстите на дясната му ръка Друидски огън и проблясващата бойна брадва в другата. По лицето му се стичаше кръв, а очите му искряха от студен гняв.

В далечината керванът изчезваше в нощта.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

По изгрев Северната армия бе напълно разгромена, а елфите се впуснаха да преследват Господаря на Магията. Битката беше продължила цялата нощ, като се бе разпаднала на множество яростни схватки. Много от северняците бяха избягали по-рано, но други бяха останали. По-сплотените и дисциплинирани отряди бяха удържали позициите си до края. Борбата беше трудна, отчаяна и безпощадна.

Когато всичко свърши, Северната армия се пръсна във всички посоки. Броят на мъртвите и от двете страни беше потресаващ. Елфите бяха загубили почти половината от бойците, влезли с Джърл Шанара в битката тази нощ. Ръстин Апт бе загинал в подстъпа към долината, а хората му бяха избити. Едноокият Ам Банда бе паднал мъртъв на хълмовете. Корморант Итруриън бе получил толкова сериозна рана, че сигурно щеше да загуби ръката си. Само командирът на кавалерията, Киър Джоплин, и водачът на Дворцовата стража Триуитън бяха все още невредими. Но под техните команди можеха да се съберат едва осемстотин все още годни да вървят войници.

Денят беше студен и безоблачен — ясен белег за края на лятото и началото на есента. Слънцето огряваше слабо неравните върхове на Драконовите зъби. Малко на запад от тях Джърл Шанара и неговата дружина яздеха през равнината, осеяна от кълбета мъгла. По земята имаше слана, която сребрееше на засилващата се светлина. Дъхът на мъжете и животните излизаше на облачета. Из небето кръжаха ястреби, които се издигаха и спускаха по въздушните течения като мълчаливи зрители на преследването, започнало под тях.

Джърл Шанара и за миг не се поколеба дали да тръгне след Брона. Не можеше да постъпи иначе. Вече беше толкова претръпнал, чужд на всякакъв страх и нерешителност, недосегаем за умората и глада, че не можеше да се откаже. Беше целият в кръв и рани от нощната битка, но не усещаше болка. Носеше меча на Шанара препасан на гърба си и вече не се чудеше дали магията ще отвърне на призива му. Времето за размисъл отдавна бе минало, сега оставаше само да поеме отговорността, която му се бе паднала. Съмнения и

страхове още витаеха в подсъзнанието му, но миля след миля те избледняваха все повече. Усещаше кипенето на кръвта си, ударите на сърцето си и силата на решителността си.

Прейа Старли яздеше до него, макар че бе ранена лошо и се нуждаеше от помощ, за да седи на седлото. Ръката ѝ беше превързана и кръвенето беше спряло, но лицето ѝ бе бледо и изпито, а дишането ѝ — накъсано. И все пак не пожела да остане назад, когато Джърл я помоли. Настоя, че има сили да язди, и така и постъпи. Щеше да види края на тази история, както бе видяла и началото ѝ — рамо до рамо с него.

Бремен и момчето Аланон също бяха с тях, макар че старецът беше слаб колкото Прейа. Прекомерната употреба на друидската магия го беше изтощила толкова много, че вече не бе способен на кой знае какво. Не го каза, но беше очевидно за всеки, който има очи и здрав разум. И все пак той беше обещал, че ще е с краля, когато дойде време да използва меча, и нямаше да престъпи думата си.

Марет, Кинсън Рейвънлок и Риска също ги придружаваха. Те бяха по-отпочинали и силни. За тях битката все още предстоеше и като осъзнаваха изтощението, което заплашваше да залее всички останали, бяха обещали пред самите себе си да ги защитят, доколкото могат. Отзад яздеше Киър Джоплин заедно със своята кавалерия и Триуитън с Дворцовата стража, както и малка група джуджета, дошли от север с Риска. Всичко на всичко наброяваха по-малко от деветстотин души. Но нямаха намерение да се чудят дали ще са достатъчно да притиснат Господаря на Магията. Защото никой не знаеше колко войници бяха избягали заедно с отлъчения друид, нито пък колко се бяха присъединили към тях оттогава. Със сигурност щеше да има черепоносци и изчадия от отвъдното, вълци от Черния дъбак, скални троли, както и много други създания от земите на изток и север. Дори и само малка част от армията, участвала в обсадата при Рен, да се беше събрала отново, елфите щяха да бъдат в голяма беда.

Все още далеч на север, в подножието на хълмистите равнини, Рейбър приближаваше заедно със своите четири хиляди джуджета. Ако елфите успеяха да насочат Господаря на Магията натам, щяха да имат някакъв шанс.

Слънцето изгря високо в небето, което сега представляваше странна смесица от сиво и сребърно, а светлината започна да прогонва

сенките на нощта и студа. Мъглата обаче отказваше да се вдигне и продължаваше да виси упорито над равнините, като се нагъваше из широките падини и плитки клисури, които набраздяваха полето. Събираше се на басейни в пространствата между възвишенията и караше тревистото поле да изглежда заблатено. В далечината нищо не помръдваше, хоризонтът беше чист. Ястребите също бяха изчезнали от небето. Войните на Джърл Шанара яздеха в напрегната тишина, поддържайки стабилно, равномерно темпо и постоянно оглеждаха полето пред себе си.

Вече наближаваше средата на следобед, когато най-сетне настигнаха Господаря на Магията. Още по обяд стана ясно, че скъсяват дистанцията, защото започнаха да срещат изоставени карети и каруци, строшили се при бягството на врага. Час по-рано бяха пресекли следите на кервана, множество коловози от колела, дири на животни и хора. Дори за следотърсачите беше трудно да определят колко души пътуват с Брона. Въпреки нежеланието на краля, Прейа бе слязла от коня, за да ги разгледа, и докладва по своя тих и уверен маниер, че врагът наброява поне хиляда души.

Сега, когато се изкачиха на едно възвишение на стотина ярда южно от мястото, където остатъкът от Северната армия бе принуден да спре, елфите се увериха с очите си, че предположението на кралицата им е правилно. Черните карети и каруците бяха изтеглени в сянката на серия хълмове, които се издигаха стъпаловидно от изток — скално подножие на Драконовите зъби. Слугите на Господаря на Магията се бяха притиснали към тях — скални троли и други създания; съществата от отвъдното бяха увити в наметалата си и закачулени; сиви вълци сновяха свити из мъглата. А над целия този спектакъл кръжаха няколко черепоносци като огромни черни птици.

Отвъд, строени на височината в бойна формация, блокирайки всеки подстъп на север, стояха джуджетата на Рейбър. Бягството на Господаря на Магията бе спряно.

Мъглата все още покриваше всичко и създаваше илюзорни образи. Много от съществата, които се бяха присвили долу в равното, с тела, обвити от виещите се сиви кълбета, бяха мъртви. Лежаха в странни пози, рухнали върху скалите, или набучени на оръжия. Ръцете и краката им стърчаха нагоре като прекършени сопи. Сред мъглата се виждаха и черните очертания на изгорените останки на създанията от

отвъдното. Битката този ден вече беше завършила. Отцепникът друид и неговите последователи бяха попаднали на армията на джуджетата и се бяха опитали да си пробият път през редиците ѝ. Но опитът им се бе провалил. Джуджетата ги бяха отблъснали. Затова Господаря на Магията бе събрал остатъка от армията си и се бе изтеглил на сегашната си позиция. Джуджетата се подготвяха за още един удар. И двете страни чакаха.

Джърл Шанара се взря надолу. Какво чакаха?

Отговорът бързо дойде. Чакат мен, сети се той. Чакат Меча на Шанара.

В този миг осъзна, че всичко ще свърши тук, на тази пуста част от Стрелехайм, на тази вече напоена с кръв земя. Щеше да се изправи срещу Господаря на Магията в смъртоносна битка и един от двамата щеше да бъде убит. Всичко това беше предречено от някаква жестока, извратена съдба, която отдавна бе подредила всичко по местата му.

Той погледна към останалите, изненадан от спокойствието, което чувстваше.

— Те са в капан. Не могат да избягат. Джуджетата са отрязали пътя им към Северната страна и сега ще трябва да се изправят пред нас.

Риска вдигна бойната си брадва.

— Да не ги караме да чакат.

— Един момент — намеси се Бремен. Беше толкова състарен и измъчен, че едва се разпознаваше на отслабващата светлина на късния следобед. Той бе само един изтощен човек, поддържан единствено от вече отмиращата си решителност. — Те ни чакат. Искат да идем при тях. Това трябва да ни накара да се замислим.

Лицето на джуджето се изопна, в очите му се появи гняв.

— Той няма друг избор, освен да чака. Какво те тревожи?

— Помисли, Риска. Той иска да влезе в битка с нас, защото, ако победи, все още може да избяга. — Очите на стареца скачаха от лице на лице. — Ако ни унищожи — нас, последните друиди и краля на елфите в добавка, ще елиминира най-голямата опасност пред себе си и вероятно така ще усъвършенства начините да избегне собствената си смърт. Тогава може да се скрие и да се възстанови. Може да изчака нов шанс да се завърне.

— Няма да избяга от мен — измърмори мрачно Риска.

— Не го подценявай, Риска — предупреди го старецът. — Не подценявай силата на магията, която владее.

Настъпи продължителна тишина. Риска си спомни колко близко бе до смъртта последния път, когато се опита да се изправи пред Господаря на Магията.

Погледът му се спря на стареца, после се извърна към мъгливата равнина.

— Тогава какво предлагаш? Да не правим нищо?

— Само да бъдем предпазливи.

— А как иначе? — гласът на Риска издаваше нетърпението му. — Защо да губим време! Колко още ще стърчим тук?

— Той чака мен — обади се внезапно Джърл Шанара. — Знае, че идвам за него. — Всички погледнаха към краля. — Ще влезе в битка с мен, защото смята, че това е най-лесният път за него. Не се страхува. Вярва, че ще ме победи.

— Няма да се изправиш пред него сам — каза бързо Прея Старли. — Аз ще съм до теб.

— Всички ще сме с теб! — отсече Риска, предизвиквайки някой да му се противопостави.

— Но в това се крие опасност — отново ги предупреди Бремен. — Всички ние, събрани заедно. Ние сме изморени и изнемощели. Не сме толкова силни, колкото трябва да бъдем.

Тогава напред излезе Марет, тъмното ѝ лице беше напрегнато.

— Достатъчно силни сме, Бремен. — Тя стисна здраво друидската тояга с две ръце. — Не можеш да очакваш просто да стоим и да гледаме.

— Изминахме дълъг път, за да видим края на всичко това — присъедини се към нея Кинсън Рейвънлок. — Това е и наша битка.

Всички се взираха в стареца и чакаха да им отговори. Той ги гледаше, без да ги вижда, погледът му се рееше безцелно. Изглежда обмисляше нещо повече от това, което те можеха да разберат, нещо отвъд този момент и това място, нещо отвъд непосредствената заплаха.

— Бремен — каза тихо кралят, като изчака, докато старческите очи се спрат на него. — Аз съм готов за това. Не се съмнявай в мен.

Друидът го гледа няколко дълги секунди, после кимна с уморено примирение.

— Ще постъпим както желаеш, кралю на елфите.

Риска нареди да вдигнат на пики сигнални флагове, за да предупредят Рейбър за намеренията си. Отговорът дойде бързо. Джуджетата щяха да настъпят по елфическа команда. Пътят на север щеше да остане блокиран за всеки, който се опита да избяга. А на Джърл Шанара и елфите се падаше да затворят челюстите на капана.

Кралят извика Триуитън и десетина войни от Дворцовата стража да застанат до него. Риска събра шест от своите джуджета. Докато се групираха, Джърл Шанара избута Прейа настрани и каза бързо:

— Искам ти да ме чакаш тук.

Тя тръсна глава и отвърна:

— Не мога да го направя и ти го знаеш.

— Ранена си. Няма да си толкова бърза и силна. Как очакваш да се справиш?

— Не искам това от мен.

— Ще се разсейвам, ако се налага да се тревожа за теб! — Лицето му се бе наляло с кръв, в очите му имаше гняв. Гласът му стихна до шепот: — Обичам те, Прейа.

— Би ли помолил Тей Трифънйъд да остане, ако беше тук? — отвърна тя тихо. Даде му секунда да помисли, очите ѝ търсеха неговите. Последва лека, крехка усмивка. — Аз също те обичам. Така че не очаквай от мен по-малко, отколкото мога да направя.

В същия този момент Кинсън Рейвъллок разговаряше с Марет.

— Сигурна ли си, че ще се справиш, когато всичко това започне? — попита я той тихо.

Тя го погледна изненадана.

— Разбира се. Защо да не се оправя?

— Ще трябва да използваш магията си. Няма да ти е лесно. Самата ти си ми казвала за неприязънта си към това.

— Да, така е — съгласи се тя, като се приближи по-близо до него и го докосна леко по рамото. — Но ще направя каквото трябва, Кинсън.

Бремен излезе пред групата и се обърна към всички.

— Ще осигуря достатъчно закрила, за да отклоня първия удар, но на повече няма да съм способен. Силите ми са към края си. Риска и Марет ще трябва да се справят сами. Грижете се един за друг, но най-вече за краля. Той трябва да получи шанса да използва меча срещу Брона. Всичко зависи от това.

— Той ще получи шанса си — обеща Риска, който стоеше точно срещу стареца. — Поне това дължим на Тей.

И те потеглиха. Джърл Шанара беше начело, а Прея Старли до него. От дясната им страна стоеше Риска, а отляво Бремен. Момчето Аланон, Кинсън Рейвънлок и Марет вървяха на няколко крачки след тях. Дворцовата стража и джуджетата-преследвачи се бяха разгърнали в дълги редици. Следваше ги остатъкът от армията. От север джуджетата започнаха да се спускат от хълмовете. Светлината започна да отслабва с приближаването на залеза, сенките се издължаваха, а хладината на ранната вечер запълзя из въздуха.

Сивите вълци удариха първи, връхлитайки на черни талази. Врязаха се в предните редици на елфите и джуджетата и щракваха челюсти, преди да побягнат. Риска хвърли пелена от Друидски огън, за да разгони най-близките, но незабавно беше връхлетян от други. Появиха се огромни създания от отвъдното, разкъсваха огъня и отблъскваха настрани остриетата. Скалните троли настъпиха в гъсти редици, огромните им пики бяха сведени, а металните им върхове образуваха искряща равна линия. Димът от Друидския огън се смеси с мъглата и цялото бойно поле бе обгърнато от сив сумрак.

Джърл Шанара вървеше напред невредим. Нищо не се приближаваше към него, нападателите го заобикаляха. Един глас дълбоко в него му нашепваше, че Господаря на Магията го чака. Господаря на Магията го искаше за себе си.

Скалните троли се приближиха към Кинсън Рейвънлок и връхлетяха отгоре му. Пограничникът падна на земята в кълбо от огромни крайници. Тоягата на Марет заискри със син пламък, но тя не можеше да използва огъня, без да нарани Кинсън. Неколцина елфи-преследвачи се втурнаха да помогнат на пограничника и заудряха тролите, когато и други създания се присъединиха към боя и всички бяха погълнати в огромното меле.

Един черепоносец излезе на пътя на Джърл Шанара, но отстъпи настрани и се изправи пред Бремен.

— Старче — изсъска той с мрачно предизвикателство.

Аланон застана пред друида, за да го защити, защото знаеше, че е изтощен и магията му е изчерпана. Но тогава се намеси Риска и огънят му удари черепоносеца с такава сила, че отхвърли чудовището назад и го превърна в димяща купчина. Джуджетото си запроправя път

към центъра на битката, дрехите му бяха раздрани от схватката със сивите вълци, лицето му бе покрито с кръв.

— Елате ми! — изръмжа той и вдигна предизвикателно бойната си брадва.

Кинсън отново се бе изправил на крака, поочукан и олюляващ се. Широкият му меч посече един от скалните троли, който се опитваше да се добере до него. Дворцовата стража и джуджетата се биеха рамо до рамо с пограничника. Пред тях черните, копринени платнища на каретите и каруците се къдреха сред кълбящата се мъгла, подобно на мъртвешки савани.

Джърл Шанара продължаваше да върви. До него вече беше само Прея. Бремен и Аланон бяха останали назад, а Риска бе изчезнал в боя. Елфите-преследвачи и Дворцовата стража се стрелкаха из мъглата, но кралят като че се движеше наред пространство, в което никой не смееше да пристъпи. В мъглата пред него се отвори коридор и той видя в края му да стои загърната в черна роба фигура. Качулката се вдигна и в мрака под нея пламнаха черни очи, искрящи от гняв и предизвикателство. Това беше Господаря на Магията. Ръцете му се вдигнаха изпод робата и призоваха краля.

Ела при мен, кралю на елфите. Ела при мен.

Далеч назад Бремен се опитваше да стигне до Джърл. Аланон го подкрепяше и старецът вървеше, подпирайки се на рамото му. Беше призовал отново Друидския огън, като използваше момчето, за да му влее сила, но слабостта му бе твърде голяма. Гледаше как Господаря на Магията се материализира от мъглата, как призова Джърл Шанара при себе си и изведнъж усети, че гърлото му се свива. Беше ли готов кралят за този сблъсък или щеше да изгуби куража си? Друидът не знаеше това и нямаше как да узнае. Кралят разбираше толкова малко от изискванията на магията на меч и когато се изправеше пред такава мощ, можеше да изгуби увереност. Джърл Шанара обладаваше огромна сила, но бе обзет и от силни съмнения. Кое щеше да надделее пред лицето на Господаря на Магията?

Марет се беше добрала до Кинсън и го издърпа читав от битката, като разпръсна скалните троли с Друидски огън. Тя помете всичко пред себе си и северняците отстъпиха пред яростта ѝ. Кинсън се опитваше да върви редом с нея, олюлявайки се. От дълбоки прорези по

хълбока и краката му шуртеше яркочервена кръв, едната му ръка висеше безжизнена.

— Върви! — извика ѝ той. — Защити краля!

Сега битката бе особено яростна, елфите и джуджетата бяха обкръжени от две страни от северняците. Чуваха се викове и писъци, звън на оръжия и сумтене на мъжете, които се сражаваха или умираха. Тъмни вади кръв напояваха земята, тела лежаха прекършени и разкривени в смъртта.

Една от каруците беше преобърната и същества, които изглеждаха като създадени от метал и пръти, се изляха от строшената кола, съскащи като змии, изкарани от дупката си. Насочиха се към Рейбър, но джуджетата, охраняващи краля, ги отблъснаха.

Вбесени, изчадията се извърнаха към Бремен и Аланон и се устремиха натам. Бяха жилави, безформени, напълно нечовешки създания, с широки лица и криви черти, като че излезли от чудовищна утроба. Успяха да си пробият път през Дворцовата стража, изпречила се да ги спре, и се хвърлиха безразсъдно напред. Аланон се опита да призове Друидския огън, но този път не успя. Бремен се беше свлякъл на едно коляно, навел глава. Концентрираше се върху Джърл Шанара и се опитваше да го открие със съзнанието си сред мъглата.

Това щеше да е краят на стареца и момчето, ако не беше Кинсън Рейвънлок. Докато се влачеше немощно след Марет, все по-слаб заради раните си, той видя атаката, когато се приближи до Бремен и Аланон. Реагира инстинктивно, събра всичката останала му сила и се впусна в тяхна защита. Достигна ги точно когато ордата от ужасни създания проби кордона на Дворцовата стража. Широкият му меч описа голяма дъга и три от съществата бяха повалени. После се насочи към останалите и започна да ги отблъсква и сече с оръжието си. Зъби и нокти се забиваха в него и той усети как в тялото му се отварят нови рани. Чудовищата бяха твърде много, за да ги задържи сам, и Кинсън извика на Бремен и момчето да бягат. Секунда по-късно създанията надделяха и го повалиха на земята.

Но Марет го спаси за втори път, като се появи сред ореол от Друидски огън, а тоягата ѝ диво пламтеше. Създанията от отвъдното се извърнаха, за да се хвърлят отгоре ѝ, но огънят ги помете, сякаш бяха песъчинки. Последва нова контраатака, когато други същества се спуснаха към младата жена, опитвайки се да проникнат през щита ѝ от

пламъци. Кинсън понечи да се изправи на крака, но отново беше съборен в схватката. Дворцовата стража, джуджетата, скалните троли и чудовища се появиха на тълпи и в един момент изглеждаше, че всички оцелели войници и от двете страни са се събрали точно в този участък от бойното поле.

Отпред, обграден от мъглата, Джърл Шанара се приближаваше към Господаря на Магията. С всяка крачка на краля Брона ставаше все по-едър и сега изглеждаше направо огромен. Черният му силует блокираше светлината в далечния край на тунела и в очите му искреше яростно презрение. Около него в мъглата се мяркаха чудовища, явно негови защитници. Джърл усети как увереността му започва да се топи. Нещо се стрелна от мъглата и сграбчи Прейа, която вървеше до него. Той се извъртя, за да ѝ помогне, но нея вече я нямаше, беше изчезнала в мрака. Кралят изкрещя от страх и гняв и след миг чу гласа и да шепне забързано в ухото му, усети как ръката ѝ стиска рамото му и осъзна, че тя никога не го е напускала и всичко е било само илюзия.

Смехът на Господаря на Магията долетя до него, противен и подигравателен.

Ела при мен, кралю на елфите! Ела при мен!

В този миг Прейа се препъна и падна на земята. Джърл се наведе към нея, без да сваля очи от черния силует отпред, но тя се отдръпна от него.

— Остави ме.

— Не — отвърна веднага той, отказвайки да я послуша.

— Аз ти преча, Джърл. Бавя те.

— Няма да те изоставя!

Тя посегна към лицето му и той усети кръвта по ръцете ѝ, лепкава и топла.

— Не мога да се държа на краката си. Кървя твърде силно. Трябва да спра, Джърл. Ще те чакам тук. Моля те. Остави ме.

Гледаше го твърдо, канелените ѝ очи се бяха приковали в неговите, лицето ѝ беше бледо и разкривено от болка. Той бавно се изправи и се отдалечи от нея, като се опитваше да възпре сълзите си.

— Ще се върна за теб — обеща ѝ.

Той я остави просната на една страна на земята, подпряна на лакът, държаща късия си меч в свободната си ръка. Джърл направи само няколко крачки, преди да се обърне, за да провери, че тя е добре.

Прейя му кимна да продължи. Когато отново погледна назад, нея вече я нямаше.

Кинсън Рейвънлок най-сетне се беше изправил на крака и се опитваше да вземе широкия си меч, за да разпръсне враговете, заплашващи да обградят Марет, когато бе повален от толкова ужасен удар, че се прекатури на земята, без да може да си поеме дъх. Марет се обърна към него и в този миг бе връхлетяна от огромен вълк. Той стигна до нея, преди тя да успее да го порази с Друидския огън. Звярът я блъсна с такава сила, че тя изпусна друидската тояга и падна на земята. Вълкът се нахвърли да я разкъса. Кинсън чу вика ѝ и отчаяно се заопитва да иде при нея, но краката не го слушаха. Лежеше в локва кръв, дишането му беше повърхностно и накъсано, започваше да губи съзнание.

И тогава Друидският огън изригна от Марет и полетя във всички посоки. Вълкът беше изпепелен. Пламъците погълнаха всички на десетина метра от нея. Кинсън инстинктивно прикри главата си, но огънят опърли лицето и ръцете му, изсмука всичкия въздух и го остави без дъх. Пограничникът извика безпомощно. Всичко изчезна в огнената стихия.

В тунела от мъгла, който водеше към Господаря на Магията, Прейя Старли гледаше как един от черепоносците се материализира от мрака и се устремява към нея. Джърл вече не се виждаше, беше твърде напред. Можеше да му извика, но реши да не го прави. Разкъсвана от болка, тя се вдигна на колене, но не успя да се изправи. Завладя я безсилие. Все пак сама беше решила да дойде. Наблюдаваше приближаващото чудовище, протегнала меча си напред. Щеше да има шанс само за един удар, а това в никой случай нямаше да е достатъчно. Пое си дълбоко дъх, щеше ѝ се да има достатъчно сили да се изправи.

Черепоносецът изсъска към нея и огромните му кожести криле пернаха леко извития ѝ гръб.

— Малко елфическо момиче — прошепна чудовището с наслада, с искрящи червени очи.

Посегна към нея и тя отдръпна меча си за удар.

Само десетина метра делиаха Джърл Шанара от Господаря на Магията. Кралят видя как обвитата в черна роба фигура се раздвижва и променя пред него, сякаш бе част от мъглата, която се кълбеше около

тях. В сянката на качулката в двете пламтящи очи гореше ожесточение. Нищо друго, което бе останало от Брона, не можеше да се види. Господаря на Магията висеше над земята, сякаш безтегловен, като празна обвивка. Странният, завладяващ глас продължи да призовава краля на елфите.

Ела при мен. Ела при мен.

И Джърл Шанара го стори. Извади меча си, талисманът, който бе донесъл за тази битка, чиято магия не знаеше как да използва, и пристъпи напред за схватка. В този миг по острието затанцува светлина, пробяга по цялата му дължина и изчезна в тялото му. Джърл залитна, щом сиянието навлезе в него, и усети пулса на мощта му. Обгърна го топлина, която се разпростираше от гърдите към крайниците му. После почувства как енергията се връща в меча, отнасяйки и частица от самия него, свързвайки ги така, че той стана едно с острието. Всичко това се случи тъй бързо, че вече беше приключило, преди той дори да помисли да се възпротиви. Вгледа се с почуда в меча, сега продължение на самия него, после в черната фигура пред себе си и после видя как светът, изтъкан от мъгла и сенки, бавно избледнява.

След това започна да потъва в себе си, привлечен от сила, на която не можеше да устои. Светът наоколо придобиваше огромни размери, а той ставаше все по-малък, докато не се превърна само в незначителна частица живот в огромна, гъмжаща вселена от съществувания. Видя се какъвто всъщност беше — почти лишен от присъствие, не повече от прашинка. Бе понесен на гърба на вятъра над целия свят — над всичко, което бе съществувало и някога щеше да съществува. Това му се разкри, подобно на огромен гоблен, простиращ се толкова надалече, че не можеше нито да го обхване с поглед, нито да го изброди. В този миг осъзна кой е всъщност. Каква е стойността му в голямата схема на нещата.

Сетне светът, над който се носеше, сякаш започна да смъква кожата си на пластове и онова, което бе светло и съвършено, стана мрачно и порочно. Целият ужас и всички измени на съществата от началото на времето припламнаха за миг към живот. Джърл Шанара се отврати от болката и ужаса, които чувстваше във всеки един от тях, но нямаше как да отвърне поглед. Това беше истината за нещата — истината, която му бяха казали, че мечът ще му разкрие. Той потръпна

пред необятността ѝ, пред дълбочината и обхвата на промените ѝ. Беше ужасен и засрамен, лишен от всичките си илюзии, принуден да види света и обитателите му такива, каквито всъщност бяха.

И в този миг почувства, че може да изгуби куража си. Но тогава образите се отдръпнаха, светът помръкна и той отново се озова сред мъглата, изправен като вледенен пред извисяващата се фигура на Господаря на Магията. Мечът на Шанара сияеше с бяла светлина.

„Помогнете ми“, помоли се той, но знаеше, че вече е съвсем сам.

Светлината го изпълни отново и светът от мъгла и сенки отново изчезна. Джърл потъна в себе си и този път се озова лице в лице с истината за собствения си живот. Тя неумолимо се разкриваше пред него, образ по образ, като огромен колаж от случки и събития. Но тези образи не бяха нещата, които би желал да види; бяха онези, които искаше да забрави, които бе заровил в миналото си. Нямаше нищо от това, с което се гордееше, с което винаги бе смятал, че го свързват. Видя най-лошите постъпки в живота си. Как беше разочаровал другите, бе пренебрегвал нуждите им, бе причинявал болка. Толкова пъти не бе успявал да стори това, което трябваше. Толкова пъти бе преценявал погрешно.

Опита се да извърне поглед, да накара образите да спрат. Би побягнал от всичко това, ако можеше да се освободи от магията на меча. Това бяха истините, пред които не искаше да се изправи, и тяхната жестокост бе толкова голяма, че бе на път да изгуби ума си.

Може би извика от отчаяние — не знаеше. В този миг осъзна ужасяващата мощ на истината и разбра защо Бремен бе толкова разтревожен за него. Той нямаше сили за това; не му достигаше кураж. Друидът грешеше. Мечът на Шанара не беше предназначен за него. Не той трябваше да го владее.

И все пак не се пречупи напълно пред видяното дори когато то се отнасяше за Тей Трифънйъд и Прея Старли дори когато разкри дълбочината на тяхното приятелство. Джърл се насили да гледа, да го приеме и да си прости ревността, която се надигна в гърдите му. И щом го стори, се почувства по-силен. Мина му мисълта, че вероятно това наистина е оръжието, което може да бъде използвано срещу Господаря на Магията, създание, изцяло изтъкано от измама. Каква ли цена щеше да изиска магията от Брона, когато го принудеше да открие, че е съставен единствено от човешките страхове, че е просто мираж,

който може да изчезне при най-леката промяна на светлината? А може би той вече беше изгубил всичко човешко, плътта и кръвта си, емоциите и здравия си разум. Може би истината бе проклетие за него.

Образите избледняха и светлината изчезна. Въздухът пред Джърл се избистри и той видя черната фигура на Господаря на Магията отново да се появява. Колко ли време бе минало, докато бе под властта на магията? Колко дълго беше стоял тук, вкаменен? Фигурата в черна роба сега приближаваше неумоливо към него. Гласът на Господаря на Магията просъска, изпълнен с очакване. Вълни от погнуса заливаха краля на елфите, разяждаха решителността му, подронваха физическата му сила, за да изцедят куража от сърцето му.

Ела при мен. Ела при мен.

Джърл Шанара се почувства толкова нищожен, толкова безпомощен пред това чудовище. Мощта на Господаря на Магията беше така огромна и ужасяваща, че никой не можеше да се изправи срещу нея. Беше толкова неизменна, че нямаше магия, която да я победи. Гласът прошепна думите настойчиво.

Свали меча. Ела при мен. Ти си нищо. Ела при мен.

Но кралят на елфите вече бе видял себе си, сведен до най-съкровената си същност, беше опознал най-лошите си страни, и сега дори ужасяващото отчаяние, което препусна из него, щом Господаря на Магията приближи, не беше достатъчно да го накара да се откаже. Истината вече не го плашеше. Той вдигна меча пред себе си, искряща сребриста нишка в мрака, и извика:

— Шанара! Шанара!

Мечът изсвистя надолу, стовари се върху защитите на Господаря на Магията, разкъса пласта магия и проникна до черната фигура отвъд. Брона потръпна и отчаяно се опита да спре удара. Но светлината на меча вече се излъчваше на тласъци към него и започна да разкрива собствения му живот. Господаря на Магията отстъпи крачка назад, после още една. Джърл Шанара настъпи, отблъскван от гнева и омразата, които се излъчваха от врага му, но неумолим в решителността си. Борбата между тях щеше да свърши тук. Господаря на Магията щеше да умре този ден.

Прикритите от робата ръце полетяха към него и една кокалеста длан го посочи.

Как смееш да ме съдиш? Ти я остави да умре! Изостави я заради това! Ти я уби!

Джърл се сепна при тези думи и пред очите му се заредиха жестоки видения: Прейа безпомощна, простряна на земята, кървяща и сломена, а един черепоносец се пресяга към нея с оголени нокти. Тя умира заради мен, порази го ужасната мисъл. Защото я изоставих.

Гласът на Господаря на Магията отново изкънтя в главата му.

А приятелят ти, кралю на елфите. В Чу Магна. Той умря заради теб! Ти го остави да умре!

Джърл изкрещя от ужас и гняв и завъртя меча, както би постъпил с най-обикновено оръжие. Стовари го с всичка сила върху Господаря на Магията. Острието проряза от горе до долу черната роба, но светлината, която се излъчваше от него проблесна и угасна. Господаря на Магията се сгърчи, изпълненият му с омраза глас заглъхна в отчаян шепот, робата му се свлече на купчина на земята.

Остана само мрачно присъствие, което веднага изчезна в мъглата.

Кралят на елфите стоеше като вкаменен в последвалата тишина, вираше се в пространството пред себе си, после в празната роба. Погледът му беше изпълнен с несигурност и въпроси, на които не можеше да намери отговор.

Марет седеше сама насред обгореното и почерняло от магията й поле. Друидският огън най-накрая беше секнал и тя отново бе овладяла мощта си. Навсякъде лежаха тела, зловеща тишина покриваше бойното поле като с покров. Тя присви очи и се взря в мъглата. Там имаше дълга, ниска стена от страдание, какофония от издигащи се в отчаяние гласове. От мъглата се издигаха привидения, безплътни като дим, черни силуети в сумрака, безформени, безцелно носещи се. Дали не бяха духовете на мъртвите? Те се издигаха в червеното на залеза и после изчезваха, сякаш изобщо не бяха съществували. Долу телата на черепоносците се бяха превърнали във въглени, създанията от отвъдното изчезваха в далечината, а вълците бягаха с вой към пустошта.

Свърши се, помисли си тя, зашеметена и невярваща.

Мъглата се раздвижи, после избледня, а накрая изчезна. Сега цялото бойно поле се откриваше пред погледа й; касапница, осеяно с

мъртви и ранени, окървавено, обгорено. В центъра му стоеше кралят на елфите, с наведен меч и взрени в нищото очи.

Марет посегна за друидската тояга, която бе изпуснала в битката. Тогава видя Риска, проснат сред купчина мъртви врагове. Беше получил толкова много рани, че дрехата му бе прогизнала от кръв. В отворените му, изцъклени очи се четеше изумление, сякаш бе изненадан, че съдбата, която беше предизвиквал така често, най-после бе сложила ръка върху него. Кога беше паднал? Тя дори не го беше видяла. Вдигна поглед. Кинсън Рейвънлок лежеше на няколко стъпки зад нея, гърдите му едва-едва се повдигаха и спадаха, земята наоколо бе покрита с кръв. Малко по-нататък в полето се бяха свили Бремен и момчето. Очите на Марет уловиха погледа на друида и за момент те останаха взрени един в друг. Тя си помисли колко дълго и усилено го беше търсила, колко много бе дала от себе си, за да стане друид, за цената, която беше платила. Бремен и тя. Те бяха миналото и настоящето — един умиращ друид и един бъдещ друид. Тей Трифънйъд вече го нямаше. Риска лежеше мъртъв. Бремен вече бе старец. Скоро тя щеше да бъде единствената от техния вид, последната от друидите.

Откъсна очи от стареца и вдигна тоягата си. Държеше я така, сякаш бе натежала от отговорността, която лягаше на плещите ѝ. Огледа бойното поле с отчаяние.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Нека това да е краят, рече си тя. После захвърли тоягата надалеч и коленичи да прегърне Кинсън.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джърл Шанара спаси живота на своята кралица този ден, защото когато пропъди Господаря на Магията, той прогони и неговите черепоносци, включително и онзи, който заплашваше Прейа. Щом мощта на Господаря на Магията се оттегли от него, чудовището просто изчезна. Кралицата се възстанови от раните си и се върна с Джърл в Западната земя. Заедно, те царуваха над елфите много години. Никога вече не влязоха в битка, защото битки вече нямаше. Вместо това, насочиха енергията си към изучаване на изкуството да управляват във все по-сложния и възискателен свят. С помощта и съветите на Врий Иридън, те успяха да овладеят държавническото умение. Родиха си три собствени деца, и трите дъщери и когато Джърл Шанара се спомина много години по-късно, по-големият от наследниците на Балиндарох, които бяха осиновили, се възкачи на трона. Династията Шанара впоследствие се умножи и продължи повече от двеста години.

Кралят носи Меча на Шанара до самата си смърт. Синът, който го наследи, го носи известно време, но после го вгради в каменен блок, взет от Паранор, и го остави в друидската крепост.

Кинсън Рейвънлок не умря от раните си, а оздравя след няколкоседмично възстановяване в новоизградения аванпост на Тирсис. През цялото време Марет се грижи за него и когато той се почувства достатъчно добре, отпътуваха на запад, покрай Мирмидон, към един горист остров в подножието на Драконовите зъби, където построиха дома си. След това живяха заедно и накрая се ожениха. Изградиха търговски център и основаха снабдителна линия по реката. И други от пограничните земи се присъединиха към тях и скоро те се превърнаха в средоточие на едно процъфтяващо селище. С времето това търговско поселение щеше да се разрасне в града, наречен Керн.

Марет никога повече не използва магията си за друидски цели. Тя концентрира уменията си в лечителското изкуство и беше много търсена из целите Четири земи. Прие името на Кинсън, когато се омъжи за него, и никой никога вече не спомена нейното собствено. Кинсън известно време се тревожи за нея, защото смяташе, че магията

й може отново да направи пробив, да се освободи и да подкопае увереността й, но това никога не се случи. Имаха няколко деца и много време след смъртта на Кинсън и Марет, един техен потомък щеше да влезе в още една битка срещу Господаря на Магията.

Рейбър оцеля и се върна у дома с джуджетата си, за да се захване с трудната задача да възстанови Кълхейвън и останалите градове, които Северната армия беше разрушила. Той отнесе Риска със себе си и го погребва в новопосадените Градини на живота, на едно високо възвишение, откъдето се виждаше как Сребърната река се извива в продължение на няколко мили сред горите на Анар.

Онзи ден в Стрелехайм Северната армия беше фактически унищожена. Тролите и гномите, които бяха успели да избягат по-рано от долината Рен, накрая намериха пътя си към дома. Силата на Господаря на Магията беше прекършена и расите от Север и Изток започнаха болезнения процес на възстановяване на разбитите си съдби. Гномите и тролите, които по принцип бяха племенни общества, се откъснаха от останалите раси и за известно време не поддържаха почти никакви отношения с тях. Щяха да минат повече от сто години, преди да се постигне известно равновесие между победители и победени и търговията между тях отново да се възобнови.

Бремен изчезна скоро след последната битка. Никой не видя заминаването му. Никой не разбра къде е отишъл. Той си взе сбогом с Марет и чрез нея с Кинсън, който все още беше в безсъзнание. Друидът каза на младата жена, че никога вече няма да се видят отново. След това се носеха слухове, че се е върнал да изживее последните години от живота си в Паранор. Понякога Кинсън си мислеше да иде да го потърси, да разбере истината. Но никога не го стори.

Джърл Шанара видя друида още веднъж, след почти месец от битката за Рен. Срещнаха се късно през нощта, само за няколко минути, когато старецът дойде в Арборлон, за да отнесе тайно Черния камък на елфите. Те поговориха шепнешком за талисмана, сякаш самите думи можеха да им причинят болка, сякаш дори споменаването на черната магия можеше да бележи душите им.

Това беше последният път, когато някой видя друида.

Момчето Аланон също изчезна. Лека-полека светът отново ставаше, какъвто бе преди и спомените за Господаря на Магията започнаха да избледняват.

Минаха три години. В един горещ и ярък слънчев ден, късно през лятото, един старец и едно момче се катереха по хълмовете на Драконовите зъби към Долината на шистите. Бремен вече бе съсухрен и прегърбен от възрастта, сивото в косата и брадата му се бе превърнало в бяло. Вече не можеше да се движи лесно, очите му бяха започнали да отслабват. Аланон беше на петнадесет, по-висок и много по-силен, с широки рамене, с дълги и мощни крайници. Вече приближаваше зрелост, по лицето му се беше появила тъмната сянка на брада, гласът му бе станал дълбок и груб. Сега той владееше друидската магия не по-зле от Бремен. Но старецът водеше, а момчето го следваше в последното им пътуване заедно.

През тези три години Аланон се беше учил от Бремен. Старецът бе приел, че момчето ще го наследи след смъртта му, че Аланон ще бъде последният от друидите. Тей и Риска бяха мъртви, а Марет бе избрала друг път. Момчето беше младо, но със силна жажда за знания и още в самото начало беше станало ясно, че притежава решителността и силата, необходими да стане един от тях. Бремен се занимава с него всеки ден от тези три години, учеше го на онова, което трябваше да знае за магията на друидите, за тайните на нейната мощ, даваше му възможност да експериментира сам. Както във всичко останало, Аланон се впусна в това с плам и всеотдайност, граничеща с абсурд. Беше изцяло погълнат от желанието си да успее. Беше умен и интуитивен и проникателността му не се притъпи с израстването. Често успяваше да види скритото дори за стареца, острият му ум бързо схващаше възможности, които дори друидът не бе забелязал. Момчето остана заедно с Бремен в Паранор, двамата откъснати от света. Изучаваше Друидските хроники и упражняваше уроците, които получаваше от древните книги. Бремен използваше магията си, за да прикрива от останалите присъствието им в пустите гори. Никой не ги обезпокои. Никой не се опита да навлезе в обителта им.

Бремен често мислеше за Господаря на Магията и събитията, довели до неговото прогонване. Говореше за това с момчето, разказа му всичко случило се — унищожаването на друидите, търсенето на Черния камък на елфите, изковаването на Меча на Шанара, битката за Рен. Съобщаваше подробностите на Аланон устно, а после ги описваше на страниците на Друидските хроники. А в себе си таеше

тревога за бъдещето. Собствените му сили вече изчезваха. Животът му наближаваше края си. Нямаше да види делото си завършено. На Аланон и на онези, които щяха да дойдат след него, щеше да се падне да го продължат. Но колко недостатъчно му се струваше това! Не виждаше голяма надежда момчето и наследниците му да се справят без него. Негова беше отговорността и неговата ръка трябваше да се погрижи за това.

И така, четири дни по-рано той повика момчето при себе си и му каза, че обучението му е приключено. Щяха да напуснат Паранор и да се отправят към Адския рог, за да посетят за последен път духовете на мъртвите. Приготвиха си провизии и напуснаха крепостта по изгрев. Преди това обаче старецът призова магията, която пазеше стените на Паранор, за да запечата древната крепост. От дълбините на Друидския кладенец се надигна прастарата магия, която живееше в него. Тя се заизвива нагоре под формата на зловеща зелена светлина. Щом момчето и старецът вече се бяха отдалечили достатъчно, Паранор започна да потрепва, подобно на мираж в горещ ден, после се стопи бавно в слънчевата светлина и изчезна. Щеше да се появява на равни интервали след това, понякога в жежкото пладне, друг път в мрачна нощ, но никога нямаше да се задържа задълго. Момчето не каза нищо, щом се обърнаха и тръгнаха към дърветата, но старецът прочете в очите му, че разбира какво става.

И така, по залез те наближиха входа на Долината на шистите и си устроиха лагер в сянката на Драконовите зъби. Изядоха вечерята си в тишина, гледаха как мракът се сгъстява и звездите заискриват по-силно. В полунощ станаха и тръгнаха по ръба на долината и погледнаха надолу към обсидиановата ѝ купа. Адският рог блещукаше на звездната светлина, спокоен и тих. От долината не се чуваше нито звук. Нищо не помръдваше по назъбената ѝ повърхност.

— Тази нощ ще те напусна — каза старецът накрая.

Момчето кимна, но не каза нищо.

— Ще бъда тук, ако имаш нужда от мен. — Бремен замълча, после продължи: — Предполагам, че известно време това няма да се случи. Но когато стане, ще дойдеш на това място.

Момчето го погледна несигурно.

Бремен въздъхна, забелязал объркването в очите му.

— Сега трябва да ти кажа нещо, което не съм споделял с никого, дори със самия Джърл Шанара. Седни до мен и слушай.

Те приседнаха сред разтрошените скали, две самотни фигури, чиито силуети се очертаваха на фона на звездното небе. Старецът помълча известно време, докато се опитваше да подреди думите си, бръчките по лицето му се врязаха по-дълбоко.

— Джърл Шанара не успя да унищожи Господаря на Магията — каза той накрая. — Като се усъмни във властта си над меча, като си позволи да се разсее от съмнения и обвинения към самия себе си, той остави Брона да избяга. Знам за провала му, защото, въпреки че бях доста отслабнал от употребата на друидската магия, за да продължа, последвах краля с умствения си взор и станах свидетел на двубоя им. Видях как той се поколеба за миг, после се опита да използва талисмана като обикновено оръжие и забрави многократните ми предупреждения да разчита единствено на магията. Видях как една мрачна сянка се надига от мъглата, щом робата на Господаря на Магията се свлече под последния удар на меча, и разбрах какво означава това. Господаря на Магията и неговите черепоносци бяха пропъдени от материалните си форми от магията и, принудени отново да се превърнат в мрачни призраци, те отлетяха обратно в етера. Но все още не са унищожени. Той поклати глава.

— Няма смисъл да казваме това на краля. Няма да постигнем нищо. Джърл Шанара беше смел и находчив водач. Той преодоля собствените си опасения и страх, за да насочи друидската магия срещу най-страховития враг в историята на Четирите земи. И стори това при възможно най-трудните и жестоки обстоятелства. Успя да изпълни онова, което се очакваше от него във всички отношения, освен в едно. Достатъчно е, че осуети плановите на Господаря на Магията и го прогони от Четирите земи. Достатъчно е, че магията на меча на Шанара успя да отслаби мощта на друида отцепник така силно, че ще минат векове преди той да я възстанови. Има време за подготовка за момента, в който това ще се случи. Джърл Шанара стори каквото можа, и аз мисля, че трябва да оставиш нещата така.

Старческите очи се приковаха в Аланон.

— Но трябва да знаеш за неговия провал, защото ти си онзи, който ще трябва да бди за последствията от него. Брона е жив и един ден ще се завърне. Аз няма да съм там, за да се изправя пред него. Ще

трябва ти да го сториш вместо мен — или ако не ти, някой друг като теб, някой, когото ще избереш така, както аз те избрах.

Настъпи дълга тишина, докато те се взираха един в друг в тихия, обгръщащ ги мрак.

Бремен поклати безпомощно глава.

— Ако имаше друг начин, щях да избира него. — Чувстваше се неловко, докато изричаше това, сякаш търсеше извинение да промени решението си, макар да знаеше, че е невъзможно. — Ще ми се да можех да остана още с теб, Аланон. Но вече съм стар и усещам, че от ден на ден отслабвам все повече. Успях да се съхраня толкова дълго, колкото беше възможно. Друидският сън вече не е достатъчен. Трябва да приема друга форма, ако искам да ти бъда полезен в битката, пред която си изправен. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

Момчето го погледна, тъмните му очи бяха напрегнати.

— Разбирам. — Млъкна, светлината в погледа му се промени. — Ще ми липсваш, татко.

Старецът кимна. Сега момчето го наричаше „татко“. Аланон го беше приел така и това обръщение бе станало естествено за него.

— И ти ще ми липсваш — отвърна тихо Бремен.

Те поговориха още за миналото, за бъдещето и за сложната обвързаност между тях. Припомняха си общи преживелици, повториха клетвите, които бяха дали, и преговориха уроците, които биха му били от полза занапред.

После, щом нощта започна да избледнява и зората приближи, тръгнаха заедно към Долината на шистите. С изстиването на въздуха се беше образувала мъгла, която сега висеше като саван над долината, покриваше я с потрепващ мрак, скриваше звездите и сребърната им светлина. Ботушите им хрущяха по нестабилните камъни, сърцата им биеха бурно от очакването. Почувстваха как в тях се надига топлина, докато си проправяха път надолу по склоновете на долината, а после прекосиха дъното ѝ до езерото. Адският рог просветваше като черен лед, гладък и спокоен. Огледалната му повърхност не се набраздяваше дори от най-лека вълничка.

Когато бяха на десетина стъпки от мрачния ръб на езерото, Бремен извади Черния камък на елфите от робата си и го подаде на момчето.

— Пази го на сигурно място за времето, когато ще се върнеш в крепостта — напомни му той. — Помни какво представлява. Не забравяй какво ти казах за мощта му. Бъди внимателен.

— Ще бъда — увери го Аланон.

„Той е само едно момче, внезапно си помисли старецът. Искam от него да понесе толкова много, а той е още дете.“ Бремен се взря неволно в Аланон, сякаш така щеше да открие нещо, което бе пропуснал досега, някаква особеност на характера му, която да му вдъхне още увереност. После се извърна настрани. Беше направил всичко по силите си, за да подготви момчето. Това трябваше да е достатъчно.

Тръгна сам по края на езерото и се вгледа в мрачните води. Притвори очи и се напрегна да стори необходимото. После използва друидската магия, за да призове духовете на мъртвите. Те се появиха бързо, сякаш бяха очаквали да ги повика, сякаш бяха чакали него. Виковете им се извисиха в тишината, земята затътна и водите на Адския рог се развълнуваха като врящ казан. Вдигна се пара, гласове зашепнаха и застанаха от мрачните дълбини. Призраците бавно се издигнаха от мъглата в пръските, първо сребристите, дребни форми на по-малките духове, а след тях по-едрата и тъмна фигура на Галафил.

Бремен се обърна и погледна към мястото, където чакаше Аланон. И в същия миг видя детайлите от четвъртото видение на Галафил, онова, което не беше успял да разбере толкова дълго — той, застанал пред водите на Адския рог, докато сянката на Галафил се приближава сред мъгла и въртоп от изгубени души; и Аланон с безмерна тъга в очите, който наблюдава случващото се.

Сянката продължаваше да идва към него, неумолимо присъствие, по-черно от нощта, в която се движеше. Галафил, вървеше по водите на Адския рог, сякаш по твърда земя, и приближаваше към мястото, където го чакаше Бремен. Старецът вдигна ръка, за да поздрави призрака, слабото му тяло изглеждаше сковано и изтощено.

— Готов съм — рече той кротко.

Сянката го притисна в прегръдката си, отнесе го към водите на Адския рог и го повлече към дълбините.

Аланон стоеше сам на брега и продължаваше да се вира безмълвно. Не беше помръднал, откакто водите отново се успокоиха. Остана така, докато мракът отстъпи и слънцето изгря над Драконовите

зъби. С едната си ръка стискаше силно Черния елфически камък в гънките на робата си. Очите му бяха твърди и спокойни.

Когато слънцето се издигна високо в утринното небе и прогони и последните сенки от долината, Аланон се обърна и пое по пътя си.

Издание:

A Del Rey Book. Published by The Ballantine publishing Group

„ИнфоДАР“ ЕООД — София 2006

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.